Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa
All glädjes källa

His Divine Grace A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

ACC.No. 28045
Q22 4/2

THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

4-2

Kṛṣṇa
All glädjes källa
Del I

KOVILOOR ANDAVAR LIBRARY, KOVILOOR
A. No. 28045

Koviloor Digital Library

Böcker av His Divine Grace A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

på svenska:

Bhagavad-gītā som den är (1977, 1985)
Śrīmad-Bhāgavatam (14 vol. 1983)
Śrī Caitanya-caritāmṛta (4 vol. 1984)
Herren Caitanyas undervisning (1981)
Boken om Kṛṣṇa (3 vol. 1982)
En mästares ledning (1981)
Hängivenhetens nektar (1982)
Śrī Īśopaniṣad (1975)
Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet (1978)
Nektarlika Instruktioner (1978)
Kṛṣṇa-medvetande, det högsta yoga-systemet (1974)
Bortom tid och rum (1975)
Kṛṣṇa, all glädjes källa (1973)
Korrekta frågor — Perfekta svar (1979)

på engelska:

Bhagavad-gītā As It Is
Śrīmad-Bhāgavatam, Cantos 1-10 (31 vol.)
Śrī Caitanya-caritāmṛta (17 vol.)
Teachings of Lord Caitanya
The Nectar of Devotion
The Nectar of Instruction
Śrī Īśopaniṣad
Easy Journey to Other Planets
Kṛṣṇa Consciousness: The Topmost Yoga System
Kṛṣṇa, the Supreme Personality of Godhead (3 vol.)
Perfect Questions, Perfect Answers
Teachings of Lord Kapila, the Son of Devahūti
Dialectical Spiritualism — A Vedic View of Western Philosophy
Transcendental Teachings of Prahlāda Mahārāja
Kṛṣṇa, the Reservoir of Pleasure
The Science of Self-Realization
Preaching Is the Essence
Life Comes From Life
The Perfection of Yoga
Beyond Birth and Death
On the Way to Kṛṣṇa
Rāja-vidyā: The King of Knowledge
Elevation to Kṛṣṇa Consciousness
Kṛṣṇa Consciousness: The Matchless Gift
Back to Godhead Magazine (Grundare)
Geetār-gan (Bengali)

För beställningar och information:
Bhaktivedanta Book Trust
Korsnäs Gård
140 32 GRÖDINGE

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa
ALL GLÄDJES KÄLLA
DEL I

Ett sammandrag av Śrīla Vyāsadevas
Śrīmad-Bhāgavatam, tionde boken.

His Divine Grace
A.C. Bhaktivedanta Swami
Prabhupāda

Grundare-Ācārya för Krishnarörelsen (ISKCON)

KOVILOOR ANDAVAR LIBRARY, KOVILOOR
A. No. 28045

THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST

Koviloor Digital Library

Originalets titel:
Kṛṣṇa, the Supreme Personality of
Godhead, Volume One
(Los Angeles 1970)

Den, som är intresserad av ämnet i denna bok,
inbjudes korrespondera med sekreteraren för
Kṛṣṇa-rörelsen

Korsnäs Gård
140 32 Grödinge
Tel. 0753/ 291 51

© 1981 THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST

ISBN 91-85580-11-2

Koviloor Digital Library

Till min fader,
Gour Mohon De (1849-1930)

en ren hängiven till Kṛṣṇa, som uppfostrade mig till att bli ett Kṛṣṇa-medvetet barn från allra första början av mitt liv. Under pojkåren lärde han mig spela *mṛdaṅga*. Han gav mig Rādhā-Kṛṣṇa *mūrtis* att dyrka, och han gav mig även Jagannātha-Ratha för att jag på lek skulle ta del i Ratha-yātrā-festivalen. Han var vänlig mot mig, och det var han som lade grunden till de tankar, som senare tog fastare form tack vare min andliga mästare, den eviga fadern.

Koviloor Digital Library

Innehåll

Förord *ix*
Inledning *xiv*
1. Herren Kṛṣṇas ankomst 1
2. Halvgudarnas böner för Herren Kṛṣṇa i moderlivet 10
3. Herren Kṛṣṇas födelse 25
4. Kaṁsa inleder sina förföljelser 34
5. Nandas och Vasudevas sammanträffande 39
6. Pūtanās död 46
7. Tṛṇāvartas befrielse 54
8. Kṛṣṇa uppenbarar Sin världsomfattande skepnad 60
9. Moder Yaśodā binder Herren Kṛṣṇa 69
10. Nalakūvaras och Maṇigrīvas befrielse 73
11. Demonerna Vatsāsuras och Bakāsuras död 80
12. Herren Kṛṣṇa dödar demonen Aghāsura 87
13. Brahmā rövar bort herdepojkarna och kalvarna 93
14. Herren Brahmās böner till Herren Kṛṣṇa 104
15. Dhenukāsuras död 122
16. Kāliya kuvas 128
17. Kṛṣṇa släcker skogsbranden 138
18. Demonen Pralambāsuras död 141
19. Kṛṣṇa uppslukar ännu en skogsbrand 144
20. Höst i Vṛndāvana 146
21. Gopī-flickorna lockas av flöjten 157

Koviloor Digital Library

22. Kṛṣṇa stjäl de ogifta gopī-flickornas kläder 162
23. Brāhmaṇas hustrur erhåller befrielse 168
24. Govardhana-berget dyrkas 178
25. Det förödande regnet i Vṛndāvana 186
26. Underbare Kṛṣṇa 190
27. Indras böner 193
28. Kṛṣṇa befriar Nanda Mahārāja ur Varuṇas våld 198
29. Rāsa-dansen: Inledning 202
30. Kṛṣṇa gömmer Sig för gopīerna 219
31. Gopīernas sånger 224
32. Skildring av rāsa-dansen 231
33. Kṛṣṇa befriar Vidyādhara och dödar demonen Śaṅkhāsura 243
34. Gopīernas saknad 250

Ordförklaringar 255
Uttal av sanskritord 259

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa (uttalas Krishna) är Gudomens Högsta Personlighet. Han har en evig, lycksalig, andlig kropp och är alltings ursprung. Han har inget annat ursprung, och Han är alla orsakers orsak.

Brahma-saṁhitā 5.1

Koviloor Digital Library

Förord

nivṛtta-tarṣair upagīyamānād
bhavauṣadhāc chrotramano 'bhirāmāt
ka uttamaśloka-guṇānuvādāt
pumān virajyeta vinā paśughnāt
(Śrīmad-Bhāgavatam 10.1.4)

När någon i västerlandet ser omslaget till denna bok om Kṛṣṇa, så ställer han genast frågor som t ex: "Vem är Kṛṣṇa?" och "Vem är flickan vid Hans sida?" osv.

Det omedelbara svaret är, att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet. Och hur vet man det? Jo, genom att Kṛṣṇas person in i minsta detalj överensstämmer med den beskrivning vi fått av det Högsta Väsendet. Med andra ord, Kṛṣṇa är Gud, därför att Han utövar oemotståndlig dragningskraft på allt och alla. Om Han inte vore oemotståndligt tilldragande, så skulle Han inte kunna kallas för Gud. Och hur kan man bli oemotståndligt attraktiv för allt och alla? Låt oss ta rikedom som exempel — en stor förmögenhet är ju alltid attraktiv. På samma sätt förhåller det sig med makt och inflytande. Den som besitter dessa attribut är ju också attraktiv. Samma gäller om den, som besitter skönhet, vishet eller oberördhet. Han blir också attraktiv. Genom praktisk erfarenhet kan vi sålunda konstatera, att man kan bli tilldragande på grund av 1) rikedom, 2) makt, 3) ryktbarhet, 4) skönhet, 5) vishet och 6) oberördhet. Den som i obegränsad

Koviloor Digital Library

mängd samtidigt besitter alla dessa sex attribut, han anses vara Gudomens Högsta Personlighet. Dessa Guds egenskaper har beskrivits av Parāśara Muni, som var en stor auktoritet på vedisk kunskap.

Vi har lärt känna många rika, mäktiga, berömda, vackra, lärda och oberörda personer, som inte är fästa vid materiella ägodelar. Men aldrig i mänsklighetens historia har vi hört talas om någon, som samtidigt varit såväl rik som mäktig, berömd, vacker, lärd och oberörd i samma omfattning som Kṛṣṇa.

Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, är en historisk person som kom till denna jord för 5 000 år sedan. Han vistades här på jorden i 125 år och levde precis som en människa, men Hans gärningar saknar motstycke. Från tidpunkten för Hans ankomst till tidpunkten för Hans försvinnande är varje gärning som Han utförde oförliknelig i världshistorien, och av den anledningen kommer var och en, som förstår vad som menas med Gud, att erkänna Kṛṣṇa som Gudomens Högsta Personlighet. Ingen kan göra samma saker som Gud, och ingen är mäktigare än Han. Detta är innebörden av det ofta använda uttrycket "den allsmäktige Herren."

Det finns olika slags människor, som talar om Gud på skilda vis. Men enligt den vediska litteraturen, och enligt alla stora *ācāryas* som Śaṅkara, Rāmānuja, Madhva, Viṣṇusvāmī, Herren Caitanya och alla deras efterföljare i lärjungesuccessionen, vilka är auktoriserade andliga mästare i kunskapen om Gud, har i alla tider varit eniga om att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet. Vad beträffar oss efterföljare till den vediska civilisationen, så accepterar vi den vediska historieskrivningen om hela universum, vilket består av olika planetsystem, nämligen Svargalokas (det högre planetsystemet), Martyalokas (det mellersta planetsystemet) och Pātālalokas (det lägre planetsystemet). Moderna historiker saknar bevis för händelser, som timat för mer än 5 000 år sedan, och antropologerna påstår likväl att *homo sapiens* inte existerade på denna planet för 40 000 år sedan, därför att "evolutionen" inte nått så långt på den tiden. De vediska krönikorna *Purāṇas* och *Mahābhārata* berättar dock om människans tillvaro för miljontals år sedan.

Av dessa skrifter kan vi få veta om Kṛṣṇas upprepade ankomst till och försvinnande från denna värld. I fjärde kapitlet i *Bhagavad-gītā* talar Kṛṣṇa om för Arjuna att både Han Själv och Arjuna genomgått flera födslar tidigare. Kṛṣṇa kunde komma ihåg alla Sina födslar, men Arjuna kunde inte minnas sina. Detta exempel visar skillnaden mellan Kṛṣṇas vetande

Koviloor Digital Library

och Arjunas vetande. Arjuna må ha varit en mycket stor krigare och en mycket bildad medlem av Kuru-dynastin, men likväl var han endast en normal människa med normalt vetande, medan Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, är i besittning av obegränsat vetande. Eftersom Kṛṣṇa äger obegränsat vetande, så förfogar Han över ett minne som även det är utan slut.

Kṛṣṇas minne är så fulländat, att Han kommer ihåg alla händelser från Sina framträdanden för miljontals år sedan. Men Arjunas vetande och minne är begränsat av tid och rum, eftersom han är en människa. I fjärde kapitlet av *Bhagavad-gītā* säger Kṛṣṇa, att Han kan erinra Sig hur Han, för många miljoner år sedan, undervisade solguden Vivasvān om kunskapen i *Bhagavad-gītā*.

Idag är det modernt bland många ateistiska människor att försöka identifiera sig med Gud genom att utöva någon slags mystik. I allmänhet tror dessa ateister, att de kan uppnå detta genom sin fantasi eller genom meditation. Kṛṣṇa är emellertid inte en sådan "Gud". Han blir inte Gud genom att Han utövar någon sorts meditation. Ej heller blir Han Gud genom att underkasta Sig sträng självtukt i form av mystikens *yoga*-övningar. I klartext betyder detta att Gud inte *förvandlas* till Gud, utan Gud *är och förblir* alltid Gud, under alla förhållanden.

I fängelset, där Kṛṣṇas morbror Kaṁsa höll Hans föräldrar fångna, uppenbarade Sig Kṛṣṇa utanför Sin moders kropp som den fyrarmade Viṣṇu-Nārāyaṇa. Sedan förvandlade Han Sig till en baby och bad Sin fader att föra bort Honom till det hus, där Nanda Mahārāja och hans hustru, Yaśodā, bodde. När Kṛṣṇa ännu var en liten baby, försökte den väldiga demonkvinnan Pūtanā döda Honom, men när hon gav Honom di, sög Han ut hennes livskraft. Detta är skillnaden mellan den verkliga Guden och den Gud som skapas i "mystikens fabrik." Kṛṣṇa hade aldrig möjlighet att utöva mystikens *yoga*-övningar. Han uppenbarade Sig dock som Gudomens Högsta Personlighet i varje ögonblick, som baby, småbarn, ung pojke och yngling. I denna bok om Kṛṣṇa finns händelser och gärningar beskrivna, som förekom under den tid Han uppträdde som människa. Fastän Kṛṣṇa spelar rollen som människa, behåller Han Sin identitet som Gudomens Högsta Personlighet.

Eftersom Kṛṣṇa attraherar allt, bör var och en veta, att alla ens önskningar bör riktas mot Kṛṣṇa. I *Bhagavad-gītā* förklaras, att individen är ägare och herre över kroppen, men i hjärtat hos var och en finns Översjälen, som

Koviloor Digital Library

är den högsta ägaren och den högsta herren över varje individuell kropp. Följaktligen, om vi inriktar vår benägenhet till kärlek helt och hållet på Kṛṣṇa, så kommer automatiskt universell kärlek, enighet och frid att förverkligas. Om man vattnar trädets rot, ger man automatiskt vatten även till dess grenar, kvistar, blommor och blad. När man ger magen mat, förses alla kroppens delar med näring.

Konsten att rikta sin uppmärksamhet mot den Högste och skänka Honom vår kärlek kallas för Kṛṣṇa-medvetande. Vi har grundat rörelsen för Kṛṣṇa-medvetande, så att det ska vara möjligt för var och en att, genom att helt enkelt rikta in sin kärlek på Kṛṣṇa, tillfredsställa sin benägenhet att älska andra. Hela världen är angelägen att tillfredsställa denna inneboende lust att älska sin nästa, men olika företeelser såsom socialism, kommunism, altruism, humanism, nationalism och allt annat som verkar för fred och lycka på jorden, är alla gagnlösa och till besvikelse, eftersom de inte innehåller någon kunskap om konsten att älska Kṛṣṇa. Ofta tror folk, att man kan finna lyckan genom att strängare hålla sig till moraliska principer och religiösa riter. Det finns också de som tror att lyckan kan nås genom ekonomisk utveckling, eller att den kan nås helt enkelt genom att tillfredsställa sina behov av sinnesnjutning. Men sanningen är den, att lyckan endast kan nås genom kärlek till Kṛṣṇa.

Kṛṣṇa kan fullständigt återgälda den kärlek, som man hyser för Honom i olika förhållanden, som kallas *rasas*, dvs känslor av lycksalighet. Det finns tolv olika kärleksförhållanden till Kṛṣṇa. Man kan älska Honom som den främste okände, den högsta herren, den bäste bland vänner, det käraste barnet samt den största älskaren. Dessa är de fem grundläggande kärleks-*rasas*. Man kan också älska Kṛṣṇa indirekt i sju olika förhållanden, som skiljer sig från de fem grundläggande. Vilket förhållande det än är, så kommer ens liv att bli lyckligt om man bara låter sin inneboende benägenhet att älska riktas mot Kṛṣṇa. Detta är inte inbillning utan ett faktum, som kan erfaras genom praktiskt utövande. Man kan direkt förnimma verkan i ens liv av sin kärlek till Kṛṣṇa.

I nionde kapitlet i *Bhagavad-gītā* kallas denna kunskap om Kṛṣṇa-medvetande för den kungliga visdomen, den kungliga hemligheten och den högsta vetenskapen om andligt förverkligande. Vi kan också utan svårighet direkt erfara resultatet av detta Kṛṣṇa-medvetande, enär det är lätt att utöva och bereder stor glädje. Vårt Kṛṣṇa-medvetande må vara stort eller litet, men det kommer för evigt att räknas oss tillgodo i våra liv, eftersom det är

Koviloor Digital Library

oförgängligt under alla omständigheter. Ett bevis härför är, att den yngre generationen i många av västerlandets länder har, trots att den är förvirrad och besviken, direkt kunnat förnimma resultatet av att rikta in sin benägenhet att älska helt på Kṛṣṇa allena.

Det står skrivet att den som utövar sträng bot och försakelse och som utför offerhandlingar i detta liv, utan att samtidigt uppväcka sin slumrande kärlek för Kṛṣṇa gör detta förgäves. Om man å andra sidan har väckt sin inneboende kärlek för Kṛṣṇa, vad tjänar det då till att utöva bot och försakelse?

Rörelsen för Kṛṣṇa-medvetande är en sällsynt gåva av Herren Caitanya till de fallna själarna i denna tidsålder. Kṛṣṇa-medvetande är en mycket enkel metod, som under senare tid börjat utövas i västerlandet, och det råder inga tvivel om, att denna rörelse kan tillfredsställa människans inneboende benägenhet att älska någon. Denna bok om Kṛṣṇa utgör ett bidrag till spridandet av Kṛṣṇa-medvetande i västvärlden. Folk tycker om att läsa spännande och underhållande berättelser för att få tiden att gå och ha något att göra. Med denna bok kan de nu tillfredsställa denna lust med sinnet riktat mot Kṛṣṇa. Resultatet kommer att bli en oförgänglig tillfredsställelse för själen, både för en själv och för samhället, individuellt och kollektivt.

Det står skrivet i *Bhagavad-gītā*, att även ett litet bemödande att beträda vägen till Kṛṣṇa-medvetande kan rädda en från den största fara (kap 2, vers 40). Tusentals exempel kan ges på personer, som har undsluppit uppenbar allvarlig fara, på grund av att de gjort vissa framsteg i Kṛṣṇa-medvetande. Vi ber därför alla och envar att passa på att utnyttja detta tillfälle att få läsa denna transcendentala bok. Läsaren kommer att upptäcka att sida upp och sida ned i boken innehåller en väldig kunskapsskatt i fråga om konst, vetenskap, litteratur, filosofi och religion och framför allt kommer han att erfara att hans kärlek för Kṛṣṇa kommer att återuppväckas.

A.C. Bhaktivedanta Swami

Koviloor Digital Library

Inledning

Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! he!
Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! he!
Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! rakṣa mām!
Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! Kṛṣṇa! pāhi mām!
Rāma! Rāghava! Rāma! Rāghava! Rāma! Rāghava! rakṣa mām!
Kṛṣṇa! Keśava! Kṛṣṇa! Keśava! Kṛṣṇa! Keśava! pāhi mām!

Caitanya-caritāmṛta (Madhya 7.96)

Innan jag inleder denna bok om Kṛṣṇa vill jag först frambära min respektfulla vördnad för min andliga mästare Oṁ Viṣṇupāda 108 Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānta Sarasvatī Gosvāmī Mahārāja Prabhupāda. Låt mig därefter betyga min respektfulla vördnad för Herren Śrī Kṛṣṇa Caitanya Mahāprabhu, som är en ocean av barmhärtighet. Han är Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa Själv, som uppenbarar Sig i en gudshängivens skepnad för att sprida de högsta principerna för hängiven tjänst. Herren Caitanya började predika i landet Gauḍadeśa (Västbengalen). Eftersom jag själv tillhör Mādhva-Gauḍīya-sampradāya, vill jag också betyga min respektfulla vördnad inför samtliga i lärjungesuccessionen. Denna Mādhva-Gauḍīya-sampradāya kallas också Brahma-sampradāya, emedan lärjungesuccessionen ursprungligen härstammar från Brahmā. Brahmā undervisade den vise Nārada, Nārada undervisade Vyāsadeva och Vyāsadeva undervisade Madhva Muni, dvs Mādhvācārya. Mādhavendra Purī, som tillhör lärjungekedjan från Mādhvācārya, var den som grundade

Koviloor Digital Library

Mādhva-Gauḍīya-sampradāya. Han hade flera berömda lärjungar både bland *sannyāsīs* (som försakat allt materiellt liv) och bland vanliga familjeförsörjare, t ex Nityānanda Prabhu, Advaita Prabhu och Īśvara Purī. Īśvara Purī blev Herren Caitanya Mahāprabhus andliga mästare. Låt oss således betyga vår respektfulla vördnad för Īśvara Purī, Nityānanda Prabhu, Śrī Advaita Ācārya Prabhu, Śrīvāsa Paṇḍit och Śrī Gadādhara Paṇḍit. Låt oss även frambära våra respektfulla vördnadsbetygelser för Svarūpa Dāmodara, som var Herren Caitanya Mahāprabhus sekreterare. Låt oss även frambära vår respektfulla vördnad för Śrī Vāsudeva Datta och för Herren Caitanyas ständiga tjänare Śrī Govinda, för Hans ständiga vän Mukunda, samt för Murāri Gupta. Låt oss slutligen betyga vår respektfulla vördnad inför Vṛndāvanas sex Gosvāmīs, nämligen Śrī Rūpa Gosvāmī, Śrī Sanātana Gosvāmī, Śrī Ragunātha Bhaṭṭa Gosvāmī, Śrī Gopāla Bhaṭṭa Gosvāmī, Śrī Jīva Gosvāmī och Śrī Raghunātha Dāsa Gosvāmī.

I *Bhagavad-gītā* säger Kṛṣṇa Själv att Han är Gudomens Högsta Personlighet. Närhelst religionsutövandet avtar, och irreligiositeten dominerar mer och mer, nedstiger Han på denna jordplanet. Med andra ord, när Kṛṣṇa uppenbarade Sig här var det för att minska den börda av syndfulla handlingar, som lagrats upp på denna planet och detta universum. Herren Mahā-Viṣṇu, som är en av Kṛṣṇas uppenbarelseformer, är den som är ansvarig för de angelägenheter som rör den materiella skapelsen.

När Herren nedstiger här på jorden, så kommer inkarnationen från Viṣṇu. Mahā-Viṣṇu är den materiella skapelsens ursprungliga orsak, och från Honom kommer Garbhodakaśāyī Viṣṇu och Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu. De inkarnationer, som uppenbarar sig i detta materiella universum, är samtliga i allmänhet uppenbarelseformer av Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu. Det åligger alltså inte Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa Själv, att lätta på denna jords tunga ok av syndfulla handlingar. Men när Kṛṣṇa nedstiger, åtföljs Han av alla Viṣṇus uppenbarelseformer. Kṛṣṇas olika former, nämligen Nārāyaṇa, den fyrfaldiga uppenbarelseformen, som består av Vāsudeva, Saṅkarṣaṇa, Pradyumna och Aniruddha, såväl som Matsya, fiskinkarnationen, och *yuga-avatāras* (inkarnationer för den speciella tidsåldern), *manvantara-avatāras* (Manus inkarnationer) — förenas och uppenbarar sig samtliga i Kṛṣṇas, Gudomens Högsta Personlighets, kropp. Kṛṣṇa är den fullständiga helheten, och alla fullständiga uppenbarelseformer och inkarnationer existerar alltid tillsammans i Honom.

När Kṛṣṇa uppenbarade Sig fanns Herren Viṣṇu också där. Kṛṣṇa

Koviloor Digital Library

nedstiger för att presentera Sina lekar från Vṛndāvana, och för att attrahera och bjuda de lyckligt lottade själarna att återvända hem till Gudomen. Det dödande av demoner som ägde rum samtidigt med Hans lekar i Vṛndāvana, utfördes endast av Kṛṣṇas Viṣṇu-form.

I *Bhagavad-gītās* åttonde kapitel, tjugonde versen, förklaras att det finns en annan evig natur, den andliga världen, som är transcendental till manifesterad och omanifesterad materia. Den manifesterade världen kan ses i form av en mångfald stjärnor och planetsystem, såsom solen, månen etc, men bortom denna finns en omanifesterad del, som ingen kan nalkas i sin nuvarande kropp. Bortom denna omanifesterade materia är det andliga kungariket beläget. Detta eviga kungarike beskrivs i *Bhagavad-gītā* som det högsta eviga. Det förintas aldrig, medan denna materiella värld däremot är föremål för upprepad skapelse och förintelse. Men den delen, den andliga delen, förblir som den är för evigt.

Den Personliga Gudens, Kṛṣṇas, högsta boning beskrivs också i *Brahma-saṁhitā* som bestående av *cintāmaṇi*. I detta kungarike, Goloka Vṛndāvana, finns otaliga palats, gjorda av önskesten. Där finns önsketräd och *surabhi*-kor, vilka ger omätliga mängder mjölk. Herren uppvaktas av hundratusentals lyckogudinnor, och Hans namn är Govinda, den ursprungliga Herren, alla orsakers orsak. Där spelar Herren på Sin flöjt, Hans ögon är som lotusens blomblad och Hans kropp har molnets vackra färg. På huvudet har Han en påfågelfjäder, och Han är så tilldragande att Han överglänser tusentals amoriner. Herren Kṛṣṇa ger i *Bhagavad-gītā* endast en liten glimt av Sin personliga boning, som är den högsta planeten i den andliga världen. Men i *Śrīmad-Bhāgavatam* uppenbarar Sig Kṛṣṇa med all Sin utstyrsel, och Han presenterar Sina lekar i Vṛndāvana, Mathurā och Dvārakā. Ämnet i denna bok kommer gradvis att avslöja alla dessa lekar.

Den familj, i vilken Kṛṣṇa uppenbarade Sig, kallas Yadu-dynastin. Denna Yadu-dynasti härstammar i rakt nedstigande led från Soma, månplanetens gudom. Det finns två skilda *kṣatriya*-familjer av kunglig börd, varav den ena härstammar från kungen på månplaneten, och den andra härstammar från kungen på solplaneten. Närhelst Gudomens Högsta Personlighet nedstiger, uppenbarar Han Sig vanligtvis i en *kṣatriya*-familj, eftersom Han måste återupprätta religiösa principer och införa rättskaffenhet. *Kṣatriya*-familjen är, enligt det vediska systemet, människorasens beskyddare. När Gudomens Högsta Personlighet uppenbarade Sig som Herren Rāmacandra, nedsteg Han i en familj som härstammade från solgu-

Koviloor Digital Library

den och som kallas för Raghu-vaṁśa, och när Han uppenbarade Sig som Herren Kṛṣṇa, nedsteg Han i en familj som härstammade från Yadu-vaṁśa. I *Śrīmad-Bhāgavatam*, nionde boken, tjugofjärde kapitlet, finns en förteckning över kungarna i Yadu-vaṁśa. Alla dessa kungar var stora och mäktiga. Kṛṣṇas fader var Vasudeva, son till Śūrasena, som tillhörde Yadu-dynastin. Egentligen tillhör inte Gudomens Högsta Personlighet någon dynasti alls i denna materiella värld, men den familj, i vilken Han uppenbarar Sig, blir berömd genom Hans nåd.

Till exempel, sandelträdet växer i olika delstater på Malaya. Sandelträ besitter sina goda egenskaper oavsett om det kommer från Malaya eller ej, men eftersom detta trä till större delen råkar produceras där, så har det blivit känt som malayiskt sandelträ. På samma sätt tillhör Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, alla, men precis som solen går upp i öster fastän det finns andra riktningar i vilka den kunde gå upp, så uppenbarar sig Herren genom Sin egen vilja i en speciell familj, och den familjen blir berömd.

När Kṛṣṇa nedstiger, framträder alla Hans fullständiga uppenbarelseformer tillsammans med Honom. Kṛṣṇa uppenbarade Sig sålunda tillsammans med Balarāma (Baladeva), som är känd som Kṛṣṇas äldre broder. Balarāma, som också är ursprung till Saṅkarṣana och den fyrfaldiga uppenbarelseformen, är Kṛṣṇas fullständiga uppenbarelseform. I denna bok görs ett försök att visa hur Kṛṣṇa framträdde i Yadu-dynastin, och hur Han uppenbarade Sitt transcendentala väsen. En levande beskrivning av detta finns i *Śrīmad-Bhāgavatam*, speciellt i tionde boken, vilken ligger till grund för denna bok.

De befriade själarna brukar i allmänhet berätta om, och fröjdas åt Herrens lekar. De betingade själarna, däremot, är mer intresserade av att läsa romanberättelser, som handlar om vanliga människors materiella upplevelser. I *Śrīmad-Bhāgavatam* och i andra *Purāṇas* finns berättelser, som beskriver Herrens transcendentala gärningar. Men likväl föredrar de betingade själarna att fördjupa sig i vanliga historier. De är inte vidare intresserade av att tränga in i skildringar av Kṛṣṇas lekar. Icke desto mindre är beskrivningarna av Herren Kṛṣṇas lekar så tilldragande, att de är njutbara för alla människor. Det finns tre slags människor i denna värld: de befriade själarna, de som söker befrielse och materialisterna. Oavsett om man är befriad eller om man söker befrielse, eller till och med är grovt materiellt inriktad, så är Herren Kṛṣṇas lekar värda att studeras.

Koviloor Digital Library

Befriade själar finner inget intresse i materiella sysselsättningar. Opersonlighetsfilosofernas teori att man efter befrielsen är overksam och inte längre behöver höra något bevisar inte att en befriad person är overksam. En levande själ kan inte vara sysslolös. Han är aktiv, antingen i sitt betingade eller i sitt befriade tillstånd. Till exempel en sjuk person är också aktiv, men samtliga hans förehavanden är smärtsamma. När samma person tillfrisknat, är han fortfarande i verksamhet, men nu i sitt friska tillstånd, vilket bereder honom glädje. Opersonlighetsfilosoferna lyckas även de att nå befrielse från sin sjukliga, betingade verksamhet, men de saknar upplysning om det friska tillståndets aktiviteter.

Personer som nått verklig befrielse är mycket angelägna att höra om Kṛṣṇas lekar. Det är det mest njutbara för den, som befinner sig i sitt befriade tillstånd. Likaså, om de som söker befrielse hör sådana skildringar som *Bhagavad-gītā* och *Śrīmad-Bhāgavatam*, blir deras väg mot befrielse helt uppenbar. *Bhagavad-gītā* utgör ett förberedande studium före *Śrīmad-Bhāgavatam*, och genom att studera *Gītan* blir man helt medveten om Herren Kṛṣṇas ställning. När man sålunda fixeras vid Kṛṣṇas lotusfötter, förstår man berättelserna om Kṛṣṇa, såsom de återges i *Śrīmad-Bhāgavatam*. Herren Caitanya har därför givit Sina efterföljare uppdraget att sprida *Kṛṣṇa-kathā*.

Kṛṣṇa-kathā innebär berättelser om Kṛṣṇa. Det finns två slags *kṛṣṇa-kathā*: berättelser som *talas av* Kṛṣṇa och berättelser som *handlar om* Kṛṣṇa. *Bhagavad-gītā* är berättelsen, filosofin eller vetenskapen om Gud, och den talas av Kṛṣṇa Själv. *Śrīmad-Bhāgavatam* är berättelsen om Kṛṣṇas gärningar och transcendentala lekar. Båda är *kṛṣṇa-kathā*, och Herren Caitanyas befallning är, att *kṛṣṇa-kathā* ska spridas över hela världen, eftersom de betingade själarna, vilka lider den materiella tillvarons kval, finner en klar väg mot befrielse då de ägnar sig åt *kṛṣṇa-kathā*. Syftet med att ge ut denna bok är i första hand att få människor att förstå Kṛṣṇa eller *kṛṣṇa-kathā*, därför att de därigenom kan befrias från materiella band.

Kṛṣṇa-kathā tilltalar även den mest materialistiska människan, eftersom Kṛṣṇas lekar med *gopī*-flickorna liknar förhållanden mellan unga flickor och pojkar i denna materiella värld. I själva verket är denna sexkänsla bland människor inte något onaturligt, eftersom samma känsla även finns hos den ursprungliga Personliga Guden. Hans glädjeenergi kallas Śrīmate Rādhārāṇī. Den lockelse, som kärleksförhållanden utövar på basis av sexkänslor, är en ursprunglig egenskap hos Gudomens Högsta Personlig-

Koviloor Digital Library

het. Vi, de betingade själarna, den Högstes väsentliga beståndsdelar, har också sådana känslor, men vi erfar dem under förvridna och begränsade betingelser. Således erfar de som längtar efter sex i denna materiella värld transcendental njutning, då de hör berättas om Kṛṣṇas lekar med *gopī*-flickorna, fastän dessa lekar verkar vara av materiell art. Fördelen är, att dessa människor gradvis kommer att befordras till den andliga plattformen. I *Bhāgavatam* förklaras, att om man med ett undergivet sinnelag hör auktoriteter berätta om Herren Kṛṣṇas lekar med *gopī*-flickorna, kommer man att höjas till plattformen för transcendental kärleksfull tjänst till Herren, och i ens hjärta kommer lustans materiella sjukdom att kuvas helt och hållet. Med andra ord kommer det att motverka den materiella sexualdriften.

Kṛṣṇa utövar dragningskraft på de befriade själarna och på dem som söker uppnå befrielse, såväl som på de grova, betingade materialisterna. Enligt Mahārāja Parīkṣit, som hörde Śukadeva Gosvāmī tala om Kṛṣṇa, är *kṛṣṇa-kathā* tillämpligt för varje människa, oberoende av dennas livsbetingelse. Alla uppskattar det i högsta grad, men Mahārāja Parīkṣit varnade också, att personer som endast ägnar sig åt att döda djur eller döda sig själva inte är särskilt attraherade till *kṛṣṇa-kathā*. Med andra ord, vanligt folk, som följer de vanliga moraliska levnadsreglerna enligt skrifterna, dras till *kṛṣṇa-kathā*, oavsett under vilka förhållanden de lever, dock inte personer som tar livet av sig själva. I *Śrīmad-Bhāgavatam* används ordet *paśughna*, vilket betyder "dödandet av djur" eller "dödandet av sig själv." Personer som varken är självförverkligade eller intresserade av andligt förverkligande tar livet av sig själva; de begår självmord. Eftersom denna mänskliga livsform speciellt är avsedd för självförverkligande, förspiller man helt enkelt sin tid som ett djur, genom att nonchalera denna viktiga del av ens verksamhet. Därför är man *paśughna*. Ordets andra betydelse hänför sig till dem, som verkligen dödar djur. Detta innefattar personer, som äter djur och som är sysselsatta med att döda djur på så många olika sätt, genom jakt, öppnande av slakthus etc. Dessa personer kan inte intressera sig för *kṛṣṇa-kathā*.

Kung Parīkṣit var speciellt ivrig att höra *kṛṣṇa-kathā*, eftersom han visste att hans förfäder och då i synnerhet hans farfar, Arjuna, var i stånd att segra i det stora slaget vid Kurukṣetra endast tack vare Kṛṣṇa. Denna materiella värld kan också betraktas som ett Kurukṣetra-slagfält. Alla kämpar hårt för sin tillvaro på detta slagfält, och i varje steg ligger en fara.

Koviloor Digital Library

Enligt Mahārāja Parīkṣit var Kurukṣetras slagfält precis som en vidsträckt ocean, fylld av farliga djur. Hans farfar, Arjuna, hade att kämpa mot sådana stora hjältar som Bhīṣma, Droṇa, Karṇa och många andra, som inte var några vanliga kämpar. Sådana krigare jämförs med fisken *timiṅgila* i oceanen. Denna *timiṅgila*-fisk kan utan svårighet svälja stora valar. De mäktiga krigarna på Kurukṣetras slagfält kunde mycket väl ha svalt många, många Arjunas, men Arjuna var i stånd att döda dem alla, helt enkelt tack vare Kṛṣṇas barmhärtighet. Lika lätt som man stiger över ett vattenfyllt klövavtryck från en kalv, kunde Arjuna kliva över Kurukṣetra-slagfältets stora ocean.

Det finns många andra skäl till att Mahārāja Parīkṣit uppskattade Kṛṣṇas gärningar. Inte nog med att hans farfar räddats av Kṛṣṇa, utan han räddades också själv av Honom. Mot slutet av slaget vid Kurukṣetra hade alla medlemmar av Kuru-dynastin, både söner och sonsöner på Dhṛtarāṣṭras sida, såväl som på Pāṇḍava-brödernas, dött i striden. Med undantag av de fem Pāṇḍava-bröderna, hade alla dött på Kurukṣetras slagfält. Vid den tiden befann sig Mahārāja Parīkṣit i moderlivet. Hans fader, Abhimanyu, Arjunas son, dog även han på slagfältet, så därför var Mahārāja Parīkṣit ett faderlöst barn. Medan han ännu var i moderlivet, utlöste Aśvatthāmā, Droṇācāryas son, en *brahmāstra* i avsikt att döda barnet. När Parīkṣit Mahārājas moder, Uttarā, bad Herren Kṛṣṇa om hjälp, trädde Han i egenskap av Översjäl in i hennes moderliv då Han såg att det förelåg risk för missfall, och räddade sålunda Mahārāja Parīkṣit. Mahārāja Parīkṣits andra namn är Viṣṇurāta, eftersom han räddades av Herren Viṣṇu Själv medan han ännu befann sig i moderlivet.

Sålunda bör alla, under alla omständigheter, intressera sig för att höra om Kṛṣṇa och Hans gärningar, eftersom Han är den Högsta Absoluta Sanningen, Gudomens Högsta Personlighet. Han genomtränger allt, Han befinner Sig i allas hjärtan och härskar över allting i Sin världsomfattande skepnad. I *Bhagavad-gītā* beskrivs hur Han uppenbarar Sig bland människorna, enbart för att bjuda dem åter till Sin transcendentala boning, tillbaka hem till Gudomen. Alla bör vara angelägna att nå kunskap om Kṛṣṇa. Denna bok presenteras i detta syfte: att människor ska få kännedom om Kṛṣṇa, och således kunna dra fullständig fördel av denna livsform som människa.

I *Śrīmad-Bhāgavatams* nionde bok beskrivs Śrī Baladeva som son till Rohiṇī, en av Vasudevas hustrur. Vasudeva, Kṛṣṇas fader, hade sexton

Koviloor Digital Library

hustrur, varav en var Rohiṇī, Balarāmas moder. Men Balarāma beskrivs också som Devakīs son, så hur kan Han samtidigt vara både Devakīs och Rohiṇīs son? Detta var en av de frågor, som Mahārāja Parīkṣit ställde till Śukadeva Gosvāmī, och den besvaras längre fram i denna bok. Mahārāja Parīkṣit frågade också Śukadeva Gosvāmī varför Śrī Kṛṣṇa omedelbart bars iväg till Nanda Mahārājas hus i Vṛndāvana, Gokula, efter att Han uppenbarat Sig som Vasudevas son. Han ville också veta vad Herren Kṛṣṇa ägnade Sig åt under Sina vistelser i Vṛndāvana och Mathurā. Förutom detta, var Mahārāja Parīkṣit särskilt ivrig att få veta varför Kṛṣṇa dödade Sin morbror, Kaṁsa. Kaṁsa var bror till Kṛṣṇas moder, och han var därför en nära släkting och överordnad till Kṛṣṇa, så vad var orsaken till att Han dödade honom? Mahārāja Parīkṣit undrade också hur länge Herren Kṛṣṇa stannade i människosamhället, hur länge Han regerade Dvārakās kungarike, samt hur många hustrur Han hade. En *kṣatriya*-kung förväntas vanligen acceptera mer än en hustru, och därför frågade Mahārāja Parīkṣit också hur många hustrur Kṛṣṇa hade. Śukadeva Gosvāmīs svar på dessa och andra frågor, som Mahārāja Parīkṣit ställde, utgör ämnet för denna bok.

Mahārāja Parīkṣits och Śukadeva Gosvāmīs inbördes förhållande är unikt. Mahārāja Parīkṣit är rätt person att höra berättas om Kṛṣṇas transcendentala lekar, och Śukadeva Gosvāmī är rätt person att beskriva dem. Om en liknande lyckosam kombination yppar sig, avslöjas omedelbart *kṛṣṇa-kathā*, och folk i allmänhet kan i allra högsta grad dra nytta av dessa samtal.

Denna skildring presenterades av Śukadeva Gosvāmī, när Mahārāja Parīkṣit förberedde sig för att ge upp sin kropp, där han satt och fastade vid Ganges strand. Mahārāja Parīkṣit försäkrade Śukadeva Gosvāmī att han, genom att lyssna till *kṛṣṇa-kathā,* inte kände någon trötthet. Han sade helt uppriktigt: "Hunger och törst må förorsaka vanliga människor besvär och så även mig, men dessa berättelser om Kṛṣṇa är så fina, att man kan fortsätta att lyssna till dem utan att känna trötthet, eftersom sådant lyssnande försätter en i en transcendental ställning." Det är underförstått, att man måste vara mycket lyckligt lottad för att kunna höra *kṛṣṇa-kathā* på ett uppriktigt sätt som Mahārāja Parīkṣit. Han var särskilt uppmärksam, eftersom han väntade att döden skulle komma vilket ögonblick som helst. Alla bör vi vara medvetna om döden varje minut. Det här livet är inte på något sätt tillförsäkrat oss, utan man kan dö när som helst. Det spelar ingen roll huruvida man är ung eller gammal. Så innan döden inträder,

Koviloor Digital Library

måste vi bli helt Kṛṣṇa-medvetna.

Śukadeva Gosvāmī talade *Śrīmad-Bhāgavatam* till kung Parīkṣit, när denne bara hade några dagar kvar att leva. När kung Parīkṣit uttryckte sin enträgna önskan att höra om Kṛṣṇa, blev Śukadeva Gosvāmī mycket nöjd. Śukadeva var den störste av alla *Bhāgavata*-kännare, och sålunda började han skildra Kṛṣṇas lekar, vilka avlägsnar alla ogynnsamheter i denna Kalis tidsålder. Śukadeva Gosvāmī tackade Mahārāja Parīkṣit för hans iver att höra om Kṛṣṇa och uppmuntrade honom genom att säga: "Min käre konung, din intelligens är mycket skarp eftersom du är så angelägen att höra om Kṛṣṇas lekar." Han talade om för Mahārāja Parīkṣit att det är så fördelaktigt att höra om och lovprisa Kṛṣṇas lekar, att denna process renar tre slags människor: den som talar om Kṛṣṇas transcendentala gärningar, den som lyssnar och den som ställer frågor om Kṛṣṇa. Dessa lekar är som Ganges vatten, vilket strömmar från Herren Viṣṇus tå. De renar de tre världarna, de övre, mellersta och lägre planetsystemen.

Koviloor Digital Library

1. Herren Kṛṣṇas ankomst

En gång tyngdes världen av olika konungars onödigt stora försvarsstyrkor. Dessa konungar var i själva verket demoner, men de utgav sig för att tillhöra den kungliga klassen. Dessa förhållanden gjorde att oro och förvirring spreds över hela världen, och jordplanetens ledande gudom, Bhūmi, begav sig därför till Herren Brahmā för att berätta om de olyckor, som orsakats av de demoniska konungarna. Bhūmi antog skepnaden av en ko och trädde fram inför Brahmā med tårar i ögonen. Hon grät i förtvivlan och försökte därigenom väcka Herrens medlidande. Hon förklarade hur olycksdrabbad jorden var, och efter att ha hört detta blev Herren Brahmā mycket sorgsen. Han begav sig genast till mjölkoceanen, där Herren Viṣṇu vistas. Herren Brahmā åtföljdes av alla halvgudar, med Herren Śiva i spetsen, och Bhūmi följde också med. Efter att ha anlänt vid mjölkoceanens strand, började Herren Brahmā prisa och blidka Herren Viṣṇu, som tidigare räddat jorden genom att antaga den transcendentala gestalten av ett vildsvin.

Det framgår här, att om det förekommer störningar på någon planet, så kan den ledande gudomen på denna planet söka hjälp av Brahmā, som är detta universums herre. Brahmā kan i sin tur vända sig till den Högsta Herren Viṣṇu, men han kan inte träffa Herren ansikte mot ansikte, utan måste stanna på stranden invid mjölkoceanen. Inom detta universum finns en planet som kallas Śvetadvīpa och på denna planet finns en mjölkocean. I *Veda*-skrifterna förklaras, att liksom det finns en ocean av saltvatten på denna planet, så finns det olika slags oceaner på andra planeter. Det finns mjölkoceaner, oceaner med olja, oceaner med alkohol samt många andra

Koviloor Digital Library

slags oceaner.

I *Veda*-skrifternas *mantras* finns en särskild lovsång som kallas *Puruṣa-sūkta*. Detta är standardbönen, med vilken halvgudarna vördar och söker blidka Gudomens Högsta Personlighet, Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu. Han kallas Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu eftersom Han ligger på mjölkoceanen. Han är Gudomens Högsta Personlighet, och genom Honom uppenbarar sig alla inkarnationer i universum.

Efter att alla halvgudar hade sjungit *Puruṣa-sūkta*-bönen för Gudomens Högsta Personlighet, fick de dock inget svar. Då satte sig Herren Brahmā ned att meditera, och ett meddelande överfördes från Herren Viṣṇu till Brahmā. Brahmā förmedlade därefter budskapet till halvgudarna. Så erhålls vedisk kunskap. Den vediska kunskapen erhölls först av Brahmā från Gudomens Högsta Personlighet, och den förmedlades i hjärtat. Detta förklaras i början av *Śrīmad-Bhāgavatam: tene brahma hṛdā*. "Den transcendentala kunskapen i *Veda* överfördes till Brahmā i hjärtat." Nu upprepades samma princip; det var bara Brahmā som kunde förstå budskapet som överförts av Herren Viṣṇu, och han vidarebefordrade detta till halvgudarna, så att de genast kunde vidta åtgärder. Budskapet löd: "Gudomens Högsta Personlighet kommer, tillsammans med Sina suveräna kraftfulla energier, inom en mycket snar framtid att framträda på jorden, och halvgudarna bör vara där och biträda Honom, så länge Han vistas på jorden för att utföra Sitt uppdrag att förinta demonerna och återupprätta de hängivna. De bör alla omedelbart söka födas i Yadu-dynastin, i vilken Herren också i sinom tid kommer att framträda."

Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, framträdde personligen som Vasudevas son. Dessförinnan hade halvgudarna tillsammans med sina gemåler redan framträtt i olika fromma familjer för att hjälpa Herren i Hans verk. Sanskritordet som används i detta sammanhang är *tatpriyārtham*, vilket innebär att halvgudarna bör framträda på jorden för att glädja Herren. Varje levande varelse, som lever endast för att tillfredsställa Herren, är med andra ord en halvgud. Halvgudarna upplystes vidare om att Herren Kṛṣṇas fullständiga aspekt, Ananta, som uppehåller universum på sina miljontals huvuden, också kommer att framträda innan Herren Kṛṣṇa uppenbarar Sig. De fick veta, att Herren Viṣṇus yttre energi *(māyā)*, i vilken alla betingade själar förälskat sig, också skulle framträda för att tjäna den Högsta Herrens syfte.

Efter att med väl valda ord ha lugnat och instruerat halvgudarna, inklu-

Koviloor Digital Library

sive Bhūmi, begav sig Herren Brahmā, fadern till alla *prajāpatis* (alstrare av universums befolkning), till sin egen boning, den högsta materiella planeten, Brahmaloka.

Konung Śūrasena, Yadu-dynastins ledare, härskade över Mathurā- och Śūrasena-distrikten. På grund av konung Śūrasenas ledarskap, blev Mathurā huvudstad för alla konungar i Yadu-dynastin. Mathurā gjordes också till huvudstad av den orsaken att medlemmarna i Yadu-dynastin var mycket fromma, och att de därför visste att Mathurā är den plats där Herren Śrī Kṛṣṇa evigt vistas, liksom Dvārakā är en sådan plats.

En gång, då Śūrasenas son, Vasudeva, hade gift sig med Devakī, färdades han hem i ett ekipage förspänt av hästar, med sin nyblivna hustru efter bröllopet. Devakīs fader, Devaka, hade bidragit med en omfattande hemgift, ty han var mycket fäst vid sin dotter. Han hade skänkt hundratals ekipage, utsmyckade med gyllene ornament. Devakīs bror, Kaṁsa, Ugrasenas son, hade erbjudit sig vara kusk på Vasudevas ekipage, för att glädja sin syster. Det är sed i det vediska samhället, att brudens broder beledsagar brudparet till deras hem efter bröllopet. Ibland kan den nygifta flickan känna det svårt att skilja sig från sin faders familj, och därför följer hennes bror med tills de når svärfaderns hus.

Devaka hade skänkt följande i hemgift: 400 elefanter, utsmyckade med gyllene girlander, 15 000 utsmyckade hästar och 1 800 ekipage. Han ordnade det också så, att tvåhundra vackra flickor följde med hans dotter. Giftermål inom *kṣatriya*-kasten går så till, att när en konung gifter sig så följer några dussin av brudens flickvänner med till konungens hus. Dessa flickor som medföljer drottningen kallas tjänsteflickor, men i själva verket är de drottningens vänner. Detta har varit sed sedan urminnes tider — man kan åtminstone spåra det till tiden före Kṛṣṇas framträdande för 5 000 år sedan. Förutom sin hustru kom alltså Vasudeva hem med ytterligare tvåhundra vackra flickor.

Medan bruden och brudgummen färdades på ekipaget, spelade man på olika instrument för att betona att det var en lyckobådande stund. Snäckor, horn och olika trummor genljöd tillsammans i en vacker konsert. Det var en mycket behaglig atmosfär när hela processionen färdades framåt, och Kaṁsa satt vid tömmarna. Då hördes plötsligt ett ljud, som ett under från himmelen, och en röst tilltalade Kaṁsa: "Kaṁsa, du är en dåre. Du är kusk på din systers och svågers ekipage, men du vet inte, att denna systers åttonde son kommer att döda dig."

Koviloor Digital Library

Kaṁsa tillhörde Bhoja-dynastin, och han var Ugrasenas son. Det sägs att Kaṁsa var den mest demoniske av alla konungar i Bhoja-dynastin. När han hörde profetian från himmelen, grep han omedelbart tag i Devakīs hår och beredde sig att döda henne med sitt svärd. Vasudeva blev förbluffad över Kaṁsas uppträdande, och för att lugna sin grymma och skamlösa svåger, började han tala mycket sakligt och övertygande: "Min käre svåger Kaṁsa, du är Bhoja-dynastins mest ryktbara konung, och folk vet att du är den tappraste av krigare och mäktigaste av konungar. Hur kommer det sig att du är så ursinnig, att du är beredd att döda en kvinna som är din egen syster, och just nu, vid denna tidpunkt för hennes bröllop? Varför är du så rädd för döden? Så snart man föds börjar man dö. Antag att du är tjugofem år gammal; det innebär, att du redan dött i tjugofem år. Du dör varje ögonblick, varje sekund. Så vad är det, som gör att du är så rädd för att dö? Den slutgiltiga döden är oundviklig. Du kanske dör idag eller om hundra år, men du kan inte undvika döden. Därför har du ingen anledning att vara rädd. I själva verket innebär döden att den nuvarande kroppen förintas. Så snart den nuvarande kroppen slutar fungera och förenar sig med den materiella naturens fem urämnen, antar den levande varelsen en annan kropp i enlighet med tidigare gärningar och deras återverkningar. Det är som när en människa vandrar på gatan: hon sätter fram sin fot, och när hon är säker på att foten fått stadigt fäste, lyfter hon den andra foten osv. På liknande sätt byter man kropp, den ena efter den andra, och själen vandrar från en kropp till en annan. Se hur trädmasken så försiktigt förflyttar sig från en kvist till en annan! På liknande sätt byter den levande varelsen sin kropp så snart högre auktoriteter beslutat vilken hans nästa kropp ska bli. Så länge den levande varelsen är betingad i den materiella världen, måste han acceptera kroppar, den ena efter den andra. Han får sin nästa kropp enligt naturens lag, i överensstämmelse med gärningar och deras återverkningar i detta liv.

Den här kroppen är som de kroppar vi ser i drömmen, då vårt psyke skapar en massa olika kroppar. Vi har erfarenhet av guld och av berg, så när vi drömmer kan vi se ett gyllene berg genom att kombinera dessa två idéer. Ibland kanske vi drömmer att vi har en kropp, som kan flyga, och då glömmer vi vår nuvarande kropp helt och hållet. På liknande sätt byter vi dessa kroppar. När man fått en ny kropp, glömmer man den tidigare kroppen. När vi drömmer, erfar vi en massa olika slags kroppar, men i vaket tillstånd minns vi dem inte. I själva verket är dessa materiella

Koviloor Digital Library

kroppar produkter av våra psykiska aktiviteter. Men för närvarande minns vi inte våra tidigare kroppar.

Sinnet är föränderligt till sin natur. Ibland accepterar det något, för att i nästa stund förkasta samma sak. Att acceptera och förkasta ligger i sinnets natur när det är i kontakt med de fem föremålen för sinnesnjutning: form, smak, lukt, ljud och känsel. Det spekulerande sinnet kommer i beröring med föremålen för sinnesnjutning, och när den levande varelsen önskar en särskild slags kropp, erhåller han en sådan. Den levande varelsen får en ny kropp i den materiella världen, och han njuter och lider i enlighet med denna kropps konstruktion. Vi måste få en särskild slags kropp för att kunna njuta och lida i enlighet med våra undermedvetna böjelser, vilka ärvts från det föregående livet. I själva verket erhåller vi en kropp som överensstämmer med vårt psykiska tillstånd i dödsögonblicket.

De skimrande planeterna, som solen, månen och stjärnorna, återspeglas i en behållare med vatten eller olja. Om behållaren rör sig, så rör sig också spegelbilden. Om månen återspeglas i en behållare med vatten, och om man vickar på denna behållare, så tycks det som om månen också rör sig, men i verkligheten rör den sig inte. På liknande sätt erhåller den levande varelsen olika kroppar genom sinnets påhitt, trots att han i själva verket inte har någonting med dessa kroppar att göra. Men på grund av *māyās*, illusionens inflytande, tror sig den levande varelsen tillhöra en speciell slags kropp. Sådant är det betingade livet. Antag att en levande varelse har en människokropp. Han tror då att han tillhör människosläktet, och att han hör hemma i ett särskilt land och på en viss ort. Beroende på att han identifierar sig på detta sätt, förbereder han en ny kropp, som han egentligen inte behöver. Det är sådana önskningar och idéer hos det inre sinnet som ger upphov till olika slags kroppar. Den materiella naturens beslöjande påverkan är så stark, att den levande varelsen är tillfredsställd med vilken kropp han än får, och med stor glädje identifierar han sig med den kroppen. Jag ber dig därför att inte vilseledas av ditt sinne och din kropp."

Vasudeva bad sålunda Kaṁsa att inte vara illvilligt inställd gentemot sin nygifta syster. Man bör inte vara illasinnad mot någon, eftersom ondska och avundsjuka orsakar fruktan, både i denna värld och i nästa, när man ställs inför Yamarāja (dödsrikets konung), som utdelar straff efter döden. Vasudeva vädjade till Kaṁsa å Devakīs vägnar och påpekade att hon i alla fall var hans yngre syster, och dessutom nygift. En yngre syster eller bror bör beskyddas såsom man skyddar sina egna barn. Vasudeva sade: "Situa-

Koviloor Digital Library

tionen är så känslig, att om du dödar henne, kommer det att skada ditt goda rykte."

Vasudeva försökte lugna Kaṁsa genom att skänka honom goda råd och filosofisk kunskap, men Kaṁsa kunde inte blidkas, ty hans umgänge var demoniskt. Genom sitt umgänge var han alltid en demon, och detta trots att han var av mycket hög, kunglig börd. En demon bryr sig aldrig om goda råd. Han är som en obotlig tjuv: man kan ge honom moraliska instruktioner, men de kommer inte att hjälpa. De som är demoniska eller ateistiska till sin natur, kan knappast tillgodogöra sig goda råd, hur auktoritativa dessa än är. Det är skillnaden mellan en halvgud och en demon. De som kan acceptera goda råd och som försöker leva enligt dem, kallas halvgudar, och de som är oförmögna att tillgodogöra sig goda råd kallas demoner. Då Vasudeva misslyckades i sina försök att blidka Kaṁsa, undrade han hur han skulle kunna rädda sin hustru Devakī.

När en olycka hotar, bör en intelligent person söka undvika den så långt det är möjligt. Men om man misslyckas med detta, trots att man använt hela sin intelligens, kan man inte anses ha begått något fel. Man bör göra sitt bästa när det gäller att fullgöra sina plikter, men om man misslyckas bär man inte skulden därför.

Vasudeva tänkte: "Låt mig nu först rädda Devakī, och om vi får några barn, får jag försöka rädda dem senare." Han tänkte vidare: "Om jag, såsom Kaṁsa tror, kommer att få ett barn som kan döda Kaṁsa, då kommer både Devakī och barnet att räddas, ty Försynens lag är ofattbar. Men låt mig nu först på något sätt rädda Devakī."

Man vet inte säkert hur en levande varelse kommer i kontakt med en särskild slags kropp, liksom det är omöjligt att säkert veta hur den flammande elden kommer i kontakt med ett särskilt träd i skogen. Vid en skogsbrand kan det hända, att elden på grund av vindens påverkan rasar förbi ett träd och istället antänder ett annat. Likaledes kan det hända att en levande varelse med stor omsorg och fruktan utför sina plikter, men trots det är det mycket svårt för honom att veta vad för slags kropp han kommer att få i sitt nästa liv. Mahārāja Bharata utförde mycket troget sina plikter för att nå självförverkligande, men av någon anledning blev han tillfälligt fäst vid ett rådjur, och han blev således tvungen att leva sitt nästa liv i en rådjurskropp.

Efter att ha övervägt hur han skulle kunna rädda sin hustru, började Vasudeva tala till Kaṁsa med stor respekt, trots att Kaṁsa var en mycket

Koviloor Digital Library

syndfull människa. Ibland kan det hända att en mycket ärbar människa som Vasudeva tvingas smickra en person som Kaṁsa, som var mycket ondskefull. Detta kallas diplomati. Trots att Vasudeva var mycket bedrövad, gjorde han sken av att vara glad. Han antog denna attityd, ty den skamlöse Kaṁsa var mycket grym. Vasudeva sade till Kaṁsa: "Min käre svåger, försök förstå att du inte har något att frukta från din syster. Du fruktar en framtida fara, eftersom du hört en röst från himmelen. Men denna fara hotar inte nu, alldenstund den ska komma från din systers son. Och vem vet? Hon kanske inte får några söner. Du har därför ingenting att frukta i detta ögonblick. Inte heller behöver du någonsin frukta din syster. Om hon får några söner, lovar jag att föra dem till dig, så att du kan göra med dem vad du önskar."

Kaṁsa visste värdet av Vasudevas hedersord och övertygades därför av dennes argument. Han avstod således, åtminstone för ögonblicket, från den avskyvärda handlingen att dräpa sin syster. Detta gladde Vasudeva, och han prisade Kaṁsas beslut. Därefter fortsatte de hemfärden.

Under tidens lopp fick Vasudeva och Devakī åtta söner och en dotter. Vasudeva höll sitt hedersord, och när den första sonen var född, tog han barnet till Kaṁsa. Det sägs att Vasudeva prisades för sin hederlighet, och han önskade behålla detta anseende. Trots att det var mycket smärtsamt för Vasudeva att lämna över det nyfödda barnet, var Kaṁsa mycket glad att få det. Men han kände ett visst medlidande för Vasudeva. Denna händelse är mycket typisk. En stor själ som Vasudeva överser med alla obehagliga och smärtsamma omständigheter som kan uppkomma då han fullgör sin plikt. En lärd person som Vasudeva utför sina plikter utan att tveka. En demon som Kaṁsa tvekar å andra sidan inte ett ögonblick att begå de mest avskyvärda handlingar. Det sägs, att en helig person kan utstå alla möjliga eländiga omständigheter i livet, en lärd man kan fullgöra sina plikter utan att eftertrakta gynnsamma efterföljder, en skändlig människa som Kaṁsa kan begå de mest avskyvärda synder, och en gudshängiven kan offra allt för att tillfredsställa Gudomens Högsta Personlighet.

Kaṁsa behagades av Vasudevas handlande. Han var förvånad över att se att Vasudeva höll sitt ord, och tacksam och nöjd sade han: "Min käre Vasudeva, du behöver inte överlämna detta barn till mig. Jag har intet att frukta från detta barn. Jag har hört att ditt och Devakīs åttonde barn kommer att döda mig. Varför skulle jag taga emot detta barn i onödan? Du kan taga tillbaka barnet."

Koviloor Digital Library

När Vasudeva återvände hem med sitt förstfödda barn kunde han, fastän han var nöjd med Kaṁsas uppträdande, inte lita på honom, eftersom han visste att Kaṁsa var opålitlig. En ateistisk person kan inte stå fast vid sitt hedersord. Den som inte kan behärska sina sinnen, kan ej heller förbli fast vid sitt beslut. Den store politikern Cāṇakya Paṇḍit har sagt: "Sätt aldrig din tillit till en diplomat eller en kvinna." De som är hemfallna åt omåttlig sinnesnjutning, kan inte vara sanningsenliga och kan därför ej heller bli betrodda.

Vid den tiden kom den store vismannen Nārada till Kaṁsa. Han fick höra om Kaṁsas medlidande med Vasudeva och om återsändandet av det första barnet. Nārada var angelägen att påskynda Herren Kṛṣṇas snara ankomst. Han berättade för Kaṁsa att personer som Nanda Mahārāja, alla herdarna i Vṛndāvana och deras hustrur å ena sidan, och Vasudeva, hans fader Śūrasena och alla släktingar födda inom familjen Vṛṣṇi tillhörande Yadu-dynastin, å den andra, var i färd med att förbereda Herrens ankomst. Nārada varnade Kaṁsa och bad honom vara vaksam mot vänner och välvilliga personer samt alla halvgudar som fötts i dessa familjer. Kaṁsa jämte hans vänner och rådgivare var alla demoner. Demoner är alltid rädda för halvgudar. Efter att Kaṁsa hört det som Nārada berättade, om förekomsten av halvgudar i olika familjer, var han redo att vidta snara åtgärder. Han insåg, att eftersom halvgudarna redan hade kommit, så måste Herren Viṣṇu snart komma. Han lät således fängsla både sin svåger Vasudeva och Devakī och sätta dem inom lås och bom.

Fjättrade i järnbojor födde Vasudeva och Devakī en son varje år i fängelset, och Kaṁsa, som trodde att vart och ett av barnen var Viṣṇus inkarnation, dödade dem i tur och ordning. Han var särskilt rädd för det åttonde barnet, men efter mötet med Nārada kom han till den slutsatsen att vilket som helst av barnen kunde vara Kṛṣṇa. Därför var det bäst att döda alla barn som föddes av Devakī och Vasudeva.

Detta Kaṁsas illdåd är inte så svårt att förstå. Vid många tillfällen i världshistorien har personer av kunglig börd dödat fader, broder eller en hel familj och vänner för att tillfredsställa sina egna syften. Det finns inget förvånansvärt i detta, för en person av demonisk natur kan döda vem som helst för sin egen gudlösa äregirighets skull.

Genom Nāradas nåd fick Kaṁsa kännedom om sitt föregående liv. Han fick veta, att han varit en demon vid namn Kālanemi, och att han dödats av Viṣṇu. Då han nu var född i Bhoja-familjen, beslöt han sig att bli

Koviloor Digital Library

dödsfiende till Yadu-dynastin. Kṛṣṇa skulle komma att födas i den familjen, och Kaṁsa var mycket rädd för att bli dödad av Kṛṣṇa, på samma sätt som han blivit dödad i sitt föregående liv.

Först av allt lät han fängsla sin fader, Ugrasena, eftersom denne var den ledande konungen inom Yadu-, Bhoja- och Andhaka-dynastierna. Han besatte också det kungarike som Śūrasena, Vasudevas fader, härskade över. Därefter förklarade han sig själv som konung över alla dessa länder.

Koviloor Digital Library

2. Halvgudarnas böner för Herren Kṛṣṇa i moderlivet

Kung Kaṁsa erövrade inte enbart Yadu-, Bhoja- och Andhaka-dynastiernas riken samt Śūrasenas rike, utan ingick även förbund med andra demoniska kungar, nämligen Pralamba, Baka, Cāṇūra, Tṛṇāvarta, Aghāsura, Muṣṭika, Ariṣṭa, Dvivida, Pūtanā, Keśī och Dhenuka. Vid den tiden var Jarāsandha kung av Magadha-provinsen (numera Beharstaten), och genom skicklig diplomatisk politik stadfäste Kaṁsa den tidens mäktigaste kungarike under Jarāsandhas beskydd. Han ingick vidare förbund med sådana kungar som Bāṇāsura och Bhaumāsura, så att han till sist kom att bli den allra mäktigaste. Då började han uppträda fientligt mot Yadu-dynastin, i vilken Kṛṣṇa skulle komma att födas.

När Yadu-, Bhoja- och Andhaka-dynastiernas konungar anfölls av Kaṁsa, sökte de skydd i andra riken, såsom Kurus rike, Pañcālas rike och i de riken, som är kända som Kekaya, Śālva, Vidarbha, Niṣadha, Videha och Kośala. Kaṁsa lyckades bryta sammanhållningen i kungarikena Yadu, Bhoja och Andhaka. Han befäste sin ställning som den starkaste inom det vidsträckta landområde, som på den tiden hette Bhāratavarṣa.

När Kaṁsa dödade Devakīs och Vasudevas barn, ett efter ett, uppsöktes han av många vänner och anförvanter, som bad honom sluta upp med dessa grymma gärningar, men de förvandlades alla till Kaṁsas beundrare.

När Devakī var havande för sjunde gången, uppenbarade sig Kṛṣṇas fullständiga aspekt, Ananta, i hennes moderliv. Devakī överväldigades av både lycka och bedrövelse. Hon var glad, därför att hon förstod att Herren

Koviloor Digital Library

Viṣṇu hade tagit Sin tillflykt inom henne, men på samma gång var hon ledsen, därför att så snart hennes barn blivit fött skulle Kaṁsa komma och döda det. Vid den tiden kände Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, medlidande med Yadu-dynastin i dess fruktansvärda läge, och på grund av Kaṁsas illgärningar befallde Han fram *yogamāyā*, dvs Hans inre kraft. Kṛṣṇa är universums herre, men speciellt Yadu-dynastins herre.

Yogamāyā är den Högsta Personliga Gudens inre kraft. I *Veda*-skrifterna anges att Herren, Gudomens Högsta Personlighet, besitter flera krafter. *Parāsya śaktir vividhaiva śrūyate.* Alla de olika energierna har en yttre och en inre verkan, och *yogamāyā* är den ledande kraften. Kṛṣṇa lät *yogamāyā* uppenbara sig i Vrajabhūmi i Vṛndāvana, där naturen, som alltid står i blomning, är full av vackra kor. I Vṛndāvana bodde Rohiṇī, en av Vasudevas hustrur, i kung Nandas och drottning Yaśodās hus. Inte bara Rohiṇī, utan även många andra ur Yadu-dynastin hade flytt och spritt sig över hela landet av rädsla för Kaṁsas grymheter. Några av dem bodde till och med i bergsgrottor.

Herren talade sålunda till *yogamāyā*: "Devakī och Vasudeva sitter fångna i Kaṁsas fängelse, och vid denna tidpunkt befinner sig Min fullständiga aspekt, Śeṣa, i Devakīs moderliv. Du ska ordna det på så sätt, att Śeṣa flyttas från Devakīs moderliv till Rohiṇīs. Efter det att så har skett, ska Jag uppenbara Mig i Devakīs moderliv tillsammans med alla Mina energier. Sedan ska Jag uppenbara Mig som Devakīs och Vasudevas son, och du ska uppenbara dig som Nandas och Yaśodās dotter i Vṛndāvana.

Eftersom du kommer att födas som Min samtida syster, kommer världens folk att förära dig alla slags värdefulla gåvor: rökelse, ljus, blommor och offergåvor. Du kommer snabbt att tillfredsställa deras önskningar om sinnesnjutning. Människor med materiella böjelser kommer att dyrka dina olika former som Durgā, Bhadrakālī, Vijayā, Vaiṣṇavī, Kumudā, Caṇḍikā, Kṛṣṇā, Mādhavī, Kanyakā, Māyā, Nārāyaṇī, Īśāṇī, Śāradā och Ambikā."

Kṛṣṇa och *yogamāyā* uppenbarade sig som bror och syster — den Högste Kraftfulle och den högsta kraften. Trots att det inte finns någon klar skillnad mellan den kraftfulle och den högsta kraften, så är kraften alltid underordnad den kraftfulle. Materialisterna dyrkar kraften, medan transcendentalisterna dyrkar den kraftfulle. Kṛṣṇa är den Högste Kraftfulle och Durgā är den högsta kraften i den materiella världen. Egentligen dyrkar folk i den vediska kulturen både den kraftfulle och kraften. Det finns

Koviloor Digital Library

tusentals Viṣṇu- och Devī-tempel, och ibland dyrkas de samtidigt. Den som dyrkar kraften, Durgā, dvs Kṛṣṇas yttre energi, kan lätt vinna all slags materiell framgång, men den som vill bli transcendentalt upphöjd måste ägna sig åt att dyrka den Kraftfulle i Kṛṣṇa-medvetande.

Herren förklarade också för *yogamāyā* att Hans fullständiga aspekt, Ananta Śeṣa, fanns i Devakīs moderliv. Eftersom Han överflyttades till Rohiṇīs moderliv, skulle Han komma att bli känd som Saṅkarṣaṇa, källan till all andlig kraft, *bala*, genom vilken man kan bli i stånd att uppnå livets högsta lycksalighet, *ramaṇa*. Därför skulle den fullständiga delen, Ananta, efter Sitt framträdande komma att benämnas antingen Saṅkarṣaṇa eller Balarāma.

I *Upaniṣaderna* heter det: *nāyam ātma bala hinena labhya*. Härmed menas att man varken kan uppnå den Högste eller någon form av självförverkligande utan att vara tillräckligt gynnad av Balarāma. *Bala* innebär inte fysisk styrka. Ingen kan uppnå andlig fulländning genom fysisk styrka. Man måste ha andlig styrka, som ingjutes av Balarāma eller Saṅkarṣaṇa. *Ananta* eller *Śeṣa* är den kraft, som håller kvar alla planeterna i deras olika lägen. Denna kraft är, materiellt sett, känd som gravitationskraften, men i verkligheten är det frågan om inverkan av Saṅkarṣaṇas kraft. Balarāma, Saṅkarṣaṇa, är andlig kraft i form av den ursprungliga andliga mästaren. Därför är Herren Nityānanda Prabhu, som också är Balarāmas inkarnation, den ursprungliga andliga mästaren. Den andliga mästaren är Balarāmas, den Högsta Personliga Gudens, representant som skänker andlig styrka. I *Caitanya-caritāmṛta* bekräftas, att den andliga mästaren är en manifestation av Kṛṣṇas barmhärtighet.

När sålunda *yogamāyā* fått order av Gudomens Högsta Personlighet, lämnade hon Herren och uppenbarade sig i denna materiella värld i enlighet med Hans befallning. När Gudomens Högsta Personlighet med hjälp av Sin kraft förflyttade Herren Śeṣa från Devakīs moderliv till Rohiṇīs, stod både Devakī och Rohiṇī under inflytande av *yogamāyā*, som också kallas *yoga-nidrā*. Efteråt förstod folket det så, att Devakīs sjunde havandeskap var ett missfall. Balarāma uppenbarade Sig som Devakīs son, men förflyttades på nämnda sätt till Rohiṇīs moderliv såsom hennes son. Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, som alltid är redo att bistå Sina trogna hängivna, kom efter denna förändring av moderskapet att, som skapelsens Herre, framträda i Vasudevas inre sinne. I detta sammanhang förstås, att Herren Kṛṣṇa allra först tog säte i Devakīs hängivna hjärta. Han placerades

Koviloor Digital Library

inte i Devakīs moderliv genom befruktning. Gudomens Högsta Personlighet kan, genom Sin ofattbara kraft, uppenbara Sig på vilket sätt som helst. Det är inte nödvändigt för Honom att framträda på normalt sätt genom befruktning av en kvinna.

När Vasudeva bar den Högsta Personliga Gudens uppenbarelseform i sitt hjärta, framträdde han likt den glödande solen, vars strålar alltid bränner och är svåra att uthärda för gemene man. Herrens uppenbarelseform, som är belägen i Vasudevas hängivna hjärta, skiljer sig inte från Kṛṣṇas ursprungliga gestalt. Kṛṣṇas uppenbarelseform, var den än uppträder, men i synnerhet om den uppträder i hjärtat, kallas *dhāma. Dhāma* hänför sig inte bara till Kṛṣṇas gestalt, utan även till Hans namn, egenskaper, lekar osv. Allt uppenbaras samtidigt.

Denna eviga uppenbarelseform av Gudomens Högsta Personlighet, tillsammans med alla Hans krafter, överfördes således från Vasudevas sinne till Devakīs sinne, på samma sätt som den nedåtgående solens strålar överförs på den uppåtgående månen i öster.

Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, trädde in i Devakīs kropp från Vasudevas kropp. Herren är bortom de vanliga levande varelsernas betingelser. När Kṛṣṇa är närvarande, bör man förstå, att alla Hans fullständiga aspekter som Nārāyaṇa och inkarnationer som Herren Nṛsiṁha, Varāha m fl åtföljer Honom, och de är oberoende av den materiella världens levnadsbetingelser. Devakī blev på så vis säte för Gudomens Högsta Personlighet, som ensam är enda orsaken till allt skapat.

Devakī blev säte för den Absoluta Sanningen, men eftersom hon var i Kaṁsas våld, såg hon ut precis som ett dämpat ljus eller en symbol för missriktad utbildning. När ljuset sätts under skäppan eller i ett krus, kan man inte ha stor nytta av dess sken. På samma sätt är missriktad kunskap, som inte främjar folk i allmänhet, ej heller till någon större nytta. Så eftersom Devakī hölls fången bakom murarna i Kaṁsas palats, kunde ingen se hennes transcendentala skönhet, vilken härrörde från hennes förbindelse med Gudomens Högsta Personlighet.

Kaṁsa lade emellertid märke till sin syster Devakīs vackra drag och drog genast den slutsatsen, att Gudomens Högsta Personlighet tagit Sin boning i hennes sköte. Hon hade aldrig förut varit så underbart vacker. Det stod klart för Kaṁsa, att det måste vara något underbart i Devakīs sköte. Kaṁsa blev på så sätt oroad. Han var säker på, att Gudomens Högsta Personlighet skulle döda honom längre fram i tiden och att Han nu hade

Koviloor Digital Library

kommit. Kaṁsa började tänka: " Vad kan man göra med Devakī? Hon bär säkert Viṣṇu eller Kṛṣṇa i sitt sköte, så det är ett faktum att Kṛṣṇa kommit för att utföra halvgudarnas uppdrag. Även om jag genast dödar Devakī, så kan Hans uppdrag inte hindras." Kaṁsa visste mycket väl, att man inte kan ändra Viṣṇus syften. Varje intelligent människa förstår att man inte kan ändra på Guds lagar. Hans avsikter genomförs alltid, trots allt motstånd från demonerna. Kaṁsa tänkte: "Om jag dödar Devakī nu, så kommer Viṣṇu att genomdriva Sin högsta vilja på ett våldsammare sätt. Att döda Devakī just nu skulle vara en ytterst avskyvärd handling. Inte ens i en obehaglig situation vill man förstöra sitt anseende. Dödar jag Devakī, kommer mitt anseende att förstöras. Devakī är en kvinna, och hon står under mitt beskydd. Hon är havande, och om jag dödar henne nu, så kommer det omedelbart att göra slut på mitt goda anseende, vilket medför att jag går miste om resultaten av alla fromma handlingar, och genom det förkortas min livstid."

Vidare tänkte han: "En person, som är alltför grym, är så gott som död redan i detta liv. Ingen tycker om en grym person under hans livstid, och efter hans död kommer folk att fördöma honom. På grund av att han identifierar sig med sin kropp, måste han degraderas och hänvisas till helvetets mörkaste regioner." Kaṁsa tänkte sålunda på allt som talade för och emot dödandet av Devakī vid den tidpunkten.

Till slut beslöt sig Kaṁsa för att inte döda Devakī med det samma, utan avvakta den oundvikliga framtiden. Men hans sinne förblev absorberat i fiendskap till Gud. Han väntade tåligt på barnets nedkomst i avsikt att döda det, såsom han gjort med Devakīs föregående barn. Helt uppslukad av sina fientliga känslor mot Gudomens Högsta Personlighet, började han ständigt tänka på Kṛṣṇa och Viṣṇu, vare sig han satt, sov, vandrade, åt eller arbetade — ja, i livets alla situationer. Hans sinne absorberades till den grad i tankar på Gudomens Högsta Personlighet, att han ständigt såg Kṛṣṇa eller Viṣṇu omkring sig. Tyvärr, trots att han alltid tänkte på Kṛṣṇa, kunde han inte anses som en gudshängiven, ty han tänkte på Kṛṣṇa som en fiende. Sinnet hos en gudshängiven bör alltid vara upptaget av tankar på Kṛṣṇa, men en hängiven tänker fördelaktigt på Honom och inte ofördelaktigt. Att tänka fördelaktigt på Kṛṣṇa är Kṛṣṇa-medvetande, men inte att tänka ofördelaktigt på Honom.

Vid den tiden uppträdde Herren Brahmā och Herren Śiva på ett osynligt sätt i Kaṁsas hus. De åtföljdes av stora vismän som Nārada och många

Koviloor Digital Library

andra halvgudar. De började frambära utvalda böner till Gudomens Högsta Personlighet — böner, som tilltalar de hängivna och uppfyller deras önskningar. Deras första ord fastslog, att Herren är Sina löften trogen. Som det förklaras i *Bhagavad-gītā*, nedstiger Kṛṣṇa i denna materiella värld endast för att skydda de fromma och förgöra de ogudaktiga. Detta är Hans löfte. Halvgudarna kunde förstå, att Herren hade tagit Sin boning i Devakīs sköte för att infria Sitt löfte. Halvgudarna var mycket glada över att Herren kommit för att utföra Sitt uppdrag, och de prisade Honom som *satyam param*, den Högsta Absoluta Sanningen.

Alla söker efter sanningen. Det är livets filosofiska väg. Halvgudarna upplyser oss om att Kṛṣṇa är den Högsta Absoluta Sanningen. Den som blir fullt Kṛṣṇa-medveten uppnår den Absoluta Sanningen, Kṛṣṇa. Relativ sanning är inte sann i den eviga tidens tre faser, dvs förgången tid, nutid och framtid. I den materiella världen styrs allt av den eviga tiden, men Kṛṣṇa existerade före skapelsen, och när den ska äga rum ligger detta i Kṛṣṇas händer, och när den tar slut återstår endast Kṛṣṇa. Därför är Han den Absoluta Sanningen under alla förhållanden. Om det finns någon sanning i denna materiella värld, härrör den från den Högsta Sanningen, Kṛṣṇa. Om det finns något välstånd i denna värld, så är Kṛṣṇa orsaken till detta välstånd. Om det finns något anseende i denna materiella värld, så är Kṛṣṇa orsak till detta anseende. Om det finns någon makt i denna materiella värld, så kommer denna makt ursprungligen från Kṛṣṇa. Om det finns någon visdom och utbildning i denna materiella värld, är Kṛṣṇa orsaken till denna visdom. Därför är Kṛṣṇa källan till all relativ sanning.

Denna materiella värld består av fem urämnen: jord, vatten, eld, luft och rymd, och alla dessa urämnen emanerar från Kṛṣṇa. Materialistiska vetenskapsmän erkänner, att det är dessa fem urämnen som förorsakar materiell manifestation, men urämnena är, i sina grova och subtila tillstånd, skapade av Kṛṣṇa. De levande varelserna, som verkar i denna materiella värld, är också produkter av Hans marginella kraft. I sjunde kapitlet av *Bhagavad-gītā* förklaras det klart och tydligt, att hela manifestationen är en kombination av två av Kṛṣṇas energier, den högre och den lägre energin. De levande varelserna är högre energi, och alla materiella ämnen Hans lägre. I sitt omanifesterade tillstånd förblir allt i Kṛṣṇa.

Halvgudarna fortsatte att sända sina ödmjuka böner till Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, genom att analysera den materiella manifestationen. Vad är då denna materiella manifestation? Den kan liknas vid ett

Koviloor Digital Library

träd. Ett träd står på marken. På samma sätt står den materiella manifestationens träd på den materiella naturens mark. Denna materiella skapelse jämförs med ett träd, därför att trädet fälls när tiden är inne. Ett träd kallas på sanskrit *vṛkṣa*. *Vṛkṣa* avser ett föremål, som i sinom tid kommer att förgöras. Därför kan den materiella manifestationens träd inte godtas som den yttersta sanningen. Tidens inverkan tillhör den materiella skapelsen, men Kṛṣṇas kropp är evig. Han existerade före skapelsen, Han existerar medan den fortgår och när den upplöses kommer Han att fortsätta Sin tillvaro.

Även *Kaṭha Upaniṣad* anger exemplet med den materiella manifestationens träd, som står på den materiella naturens mark. Detta träd bär två slags frukt, lidande och lycka. De, som lever i människokroppens träd, är som två fåglar. Den ena fågeln är Kṛṣṇas lokaliserade aspekt, Paramātmā, och den andra är den levande varelsen (*ātmān*). Den levande varelsen äter frukterna från den materiella manifestationen. Ibland äter han frukter i form av lycka, ibland av lidande. Men den andra fågeln är inte intresserad av att äta frukter, varken av lycka eller lidande, ty den är tillfreds i sig själv. I *Kaṭha Upaniṣad* står det, att den ena fågeln i kroppens träd äter av frukterna, medan den andra endast är vittne därtill. Detta träds rötter förgrenar sig i tre riktningar. Det betyder, att trädets rot motsvarar den materiella naturens tre olika kvaliteter, nämligen godhet, lidelse och okunnighet. På samma sätt som trädets rötter förgrenar sig, utsträcker man tiden för sin materiella tillvaro genom förening med den materiella naturens kvaliteter (godhet, lidelse och okunnighet). Frukternas smak är av fyra olika slag, nämligen religiositet, ekonomisk utveckling, tillfredsställelse av sinnena och slutligen befrielse. Beroende på arten och styrkan av föreningen med den materiella naturens tre kvaliteter, erhåller den levande varelsen olika slag av religiositet, olika slag av ekonomisk utveckling, olika slag av sinnesnjutning och olika slag av befrielse. Praktiskt taget allt materiellt arbete utförs i okunnighet, men eftersom det finns tre kvaliteter, så täckes ibland okunnigheten av godhet eller lidelse. Smaken på dessa materiella frukter erfares genom fem sinnen. De fem sinnesorganen, som förmedlar sina intryck till vårt medvetande, är utsatta för sex slag av lidande: sorg, besvikelse, sjukdom, död, hunger och törst. Vår materiella kropp, dvs den materiella manifestationen, är täckt av sju lager: hud, muskler, kött, märg, ben, fett och sperma. Trädet har åtta grenar: jord, vatten, eld, luft, rymd, inre sinne, intelligens och ego. Det finns nio öppning-

Koviloor Digital Library

ar i kroppen. Två ögon, två näsborrar, två öron, mun, könsorgan och analöppning. Vidare finns det tio slags livsluft, som cirkulerar i kroppen: *prāṇa, apāna, udāna, vyāna, samāna* etc. De två ovannämnda fåglarna motsvarar den levande varelsen (*jīvātman*) respektive den lokaliserade Översjälen (Paramātman, dvs Kṛṣṇa).

Ursprunget till den materiella manifestationen, som beskrivits här, är Gudomens Högsta Personlighet. Han uppenbarar Sig Själv och styr de tre kvaliteterna i den materiella världen. Viṣṇu styr godheten, Brahmā styr lidelsen och Śiva styr okunnigheten. Brahmā skapar manifestationen genom lidelsens kvalitet, Viṣṇu vidmakthåller denna manifestation genom godhetens kvalitet och Śiva förintar den genom okunnighetens kvalitet. Hela skapelsen vilar ytterst på Gudomens Högsta Personlighet. Han är orsaken till skapelse, vidmakthållande och förintelse. När hela manifestationen upplösts, vilar den i den Högsta Herrens kropp i sin subtila form, som en energi.

Halvgudarna bad: "Nu har den Högsta Herren Kṛṣṇa uppenbarat Sig för att vidmakthålla denna manifestation." I själva verket finns det blott en enda högsta orsak, men eftersom mindre intelligenta personer är vilseledda av den materiella naturens tre kvaliteter, anser de, att den materiella världen manifesteras genom olika orsaker. De som är intelligenta, inser att orsaken är en enda, dvs Kṛṣṇa, såsom det står i *Brahma-saṁhitā: sarva-kāraṇa-kāraṇam*. Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, är alla orsakers orsak. Brahmā är utsedd som agent för skapelsen, Viṣṇu är Kṛṣṇas aspekt för vidmakthållandet och Śiva är Kṛṣṇas aspekt för förintelsen.

"O, käre Herre," bad halvgudarna, " det är mycket svårt att förstå Din eviga personliga gestalt. Människor i allmänhet är ur stånd att förstå Din verkliga skepnad. Därför stiger Du ned i egen person för att visa Din ursprungliga, eviga gestalt. Människor kan på ett eller annat sätt förstå Dina olika inkarnationer, o Herre, men de är förbryllade när det gäller att förstå Din eviga tvåarmade Kṛṣṇa-gestalt, som rör Sig bland dem på samma vis som en av dem. Denna eviga gestalt, o Herre, bereder ständigt de hängivna transcendental glädje. Men för de icke-hängivna utgör denna form en stor fara." Det står i *Bhagavad-gītā*, att Kṛṣṇa är till stor glädje för en *sādhu*. Det står: *paritrāṇāya sādhūnām*. Men för demonerna är denna form mycket farlig, enär Kṛṣṇa också nedstiger för att döda demonerna. Han är därför, samtidigt som Han är till glädje för de hängivna, också farlig för demonerna. "O käre lotusögde Herre! Du är källan till ren godhet.

Koviloor Digital Library

Det finns många stora vismän, som — helt enkelt genom *samādhi*, det vill säga transcendental meditation på Dina lotusfötter, och som sålunda är försjunkna i tankar på Dig — har krympt den stora ocean av okunnighet, som skapats av den materiella naturen, till ett vatten ej större än vad som ryms i en kalvs klövavtryck." Syftet med meditation är att koncentrera sinnet på Gudomens Högsta Personlighet, med utgångspunkt från Hans lotusfötter. Stora vismän far utan svårighet tvärs över den materiella tillvarons vidsträckta ocean, helt enkelt genom meditation på Herrens lotusfötter.

"O, självupplysande Herre! De stora heliga personer, som har farit tvärs över okunnighetens ocean med hjälp av Dina lotusfötters transcendentala båt, har inte fört bort denna båt. Den ligger fortfarande kvar vid stranden på den här sidan." Halvgudarna använder en bra liknelse. Om man tar en båt och ror över floden till den motsatta stranden, så följer ju båten med en själv till andra sidan av floden. Och när man nått dit, hur kan då samma båt användas av de människor som fortfarande är kvar på avgångssidan? Som svar på denna svåra fråga säger halvgudarna i sina böner, att båten inte förs bort. De hängivna, som är kvar på stranden, är i stånd att fara tvärs över den materiella naturens ocean, ty de rena hängivna tar inte med sig båten när de gör överfarten. När man närmar sig båten, förminskas helt enkelt hela oceanen av okunnighet till storleken av vattnet i en kalvs klövavtryck. Därför behöver de hängivna inte ta båten till den andra sidan, de kan helt enkelt kliva över oceanen direkt. Eftersom de stora heliga personerna har medlidande för alla betingade själar, så ligger båten kvar vid Herrens lotusfötter. Man kan meditera över Hans lotusfötter när som helst, och när man gör det, kan man fara över den materiella tillvarons stora ocean.

Meditation innebär koncentration på Herrens lotusfötter. Lotusfötter syftar på Gudomens Högsta Personlighet. De, som tror på en opersonlig Gud kan inte förnimma Herrens lotusfötter, och därför är föremålet för deras meditation något opersonligt. Halvgudarna förklarar tydligt, att personer, som är intresserade av att meditera över tomheten eller något opersonligt, inte kan fara över okunnighetens ocean. Sådana personer inbillar sig bara att de blivit befriade. "O, Du lotusögde Herre, deras intelligens är befläckad emedan de försummar att meditera på Dina lotusfötter." Som ett resultat av detta felaktiga tillvägagångssätt faller opersonlighetsanhängarna ned igen till det materiella livets levnadsvillkor, fastän de tillfälligt

Koviloor Digital Library

kan uppnå opersonligt förverkligande. Opersonlighetsanhängarna smälter samman med Brahmans strålglans i en opersonlig Brahman-tillvaro efter att ha underkastat sig sträng tukt och botgöring. Men deras sinnen är inte fria från materiell besmittelse. De har endast försökt att utplåna materiellt tänkande. Det innebär inte att de har blivit befriade. De faller således ned igen. I *Bhagavad-gītā* förklaras, att opersonlighetsanhängaren måste genomgå stora vedermödor för att kunna förverkliga det yttersta målet. I början av *Śrīmad-Bhāgavatam* står det, att man utan hängiven tjänst till Gudomens Högsta Personlighet inte kan erhålla befrielse från banden till fruktbärande handlingar. Detta bekräftas också av Herren Kṛṣṇa i *Bhagavad-gītā*, och i *Śrīmad-Bhāgavatam* har vidare den store vismannen Nārada bekräftat detta, som här verifieras av halvgudarna. "Personer, som inte kommit till hängiven tjänst, har inte lyckats med att förstå kunskapens yttersta mening och åtnjuter därför inte Din nåd."

Opersonlighetsanhängarna "tror" endast att de erhållit befrielse, men i själva verket har de ingen känsla för Gudomens Högsta Personlighet. De tror att Kṛṣṇa antar en materiell kropp när Han stiger ned i den materiella världen. Detta bekräftas också i *Bhagavad-gītā: avajānanti māṁ mūḍhāḥ*. Trots att de betvingar materiella lustar och uppnår stadiet av befrielse, faller opersonlighetsanhängarna ned. Om de är sysselsatta med odlandet av kunskap för kunskapens egen skull och inte ägnar sig åt hängiven tjänst till Kṛṣṇa, kan de inte uppnå önskat resultat. Det resulterar bara i besvär för dem själva. Det står klart förklarat i *Bhagavad-gītā*, att det inte räcker med att förverkliga samhörigheten med Brahman. Identifieringen med Brahman kan hjälpa en att bli lycklig utan materiella böjelser eller aversioner samt att uppnå plattformen av sinnesfrid, men efter detta stadium måste man övergå till hängiven tjänst. När man börjar ägna sig åt hängiven tjänst, efter att ha höjt sig till en plattform där man identifierar sig med Brahman, är man berättigad att träda in i det andliga riket för att permanent vistas tillsammans med Gudomens Högsta Personlighet. Det är resultatet av hängiven tjänst. De gudshängivna faller aldrig ned likt opersonlighetsanhängarna. Även om de hängivna faller ned, så förblir de tillgivna Gud. De kan möta alla slags hinder på den hängivna tjänstens väg, men de kan mycket lätt och utan fruktan komma över sådana hinder. Ty på grund av att de överlämnat sig till Kṛṣṇa, är de förvissade om att Kṛṣṇa alltid skyddar dem, såsom det utlovas av Honom Själv i *Bhagavad-gītā*: "Mina hängivna förgås aldrig."

Koviloor Digital Library

"O, käre Herre! Du har kommit i Din ursprungliga rena form, den eviga godhetens gestalt, för alla varelsers bästa i denna materiella värld. Tack vare Din ankomst kan alla nu lätt förstå den Högsta Personliga Gudens väsen och gestalt. Alla personer som tillhör de fyra olika levnadsstadierna *(brahmacārīs, gṛhasthas, vānaprasthas och sannyāsīs)* kan dra fördel av att Du uppenbarat Dig.

Käre Herre och lyckogudinnans gemål, de hängivna som är fast förankrade i Din tjänst, faller inte ned från sin höga ställning likt opersonlighetsanhängarna. Under Ditt beskydd är de hängivna i stånd att besegra *māyās* hantlangare, som alltid försöker lägga hinder i vägen för befrielse. Käre Herre, Du uppenbarar Dig i Din transcendentala gestalt till förmån för de levande varelserna, så att de kan se Dig ansikte mot ansikte och skänka Dig sina offer genom *Veda*-böckernas riter, mystikens meditation och hängiven tjänst i enlighet med skrifternas anvisningar. O Herre! Om Du inte uppenbarade Dig i Din eviga transcendentala gestalt, fylld av lycksalighet och kunskap — vilken sätter stopp för alla slag av spekulativ okunnighet om Din ställning — så skulle alla människor helt enkelt spekulera om Dig i enlighet med de materiella kvaliteter de betingats av."

Kṛṣṇas ankomst gör slut på alla inbillade föreställningar om Gudomens Högsta Personlighet. Var och en föreställer sig Gudomens Högsta Personlighet i enlighet med de materiella kvaliteter man betingats av. I *Brahma-saṁhitā* sägs det, att Gud är den äldsta personen. Därför föreställer sig vissa religiösa sekter, att Gud måste vara mycket gammal och avbildar Honom som en gammal man. Men i samma *Brahma-saṁhitā* motsäger man detta: fastän Han är den äldste av alla levande varelser, så har Han en evigt ungdomlig gestalt. Exakta ordalydelsen, som används i *Śrīmad-Bhāgavatam* är *vijñānam ajñānabhid āpamārjanam*. *Vijñānam* betyder transcendental kunskap om den Högsta Herren. *Vijñānam* innebär också förverkligad kunskap. Transcendental kunskap måste mottas genom lärjungekedjan, och måste alltså överensstämma med vad Brahmā säger i *Brahma-saṁhitā* rörande kunskapen om Kṛṣṇa. *Brahma-saṁhitā* är *vijñānam*, då den förverkligades av Brahmā genom transcendental erfarenhet, och på samma sätt presenterade han själv Kṛṣṇas gestalt och lekar i den transcendentala boningen. *Ajñānabhid* syftar på det som kan mäta sig med alla former av spekulation. Av okunnighet föreställer sig människan Guds gestalt; ibland att den är formlös och ibland att den har form, beroende på hennes varierande föreställningsförmåga. Men presentationen av Kṛṣṇa i

Koviloor Digital Library

Brahma-saṁhitā är *vijñānam*, dvs vetenskaplig, erfaren kunskap, förmedlad av Herren Brahmā och mottagen av Herren Caitanya. Därom råder intet tvivel. Herren Kṛṣṇas gestalt, flöjt, färg — ja, allt rörande Honom är verkligt. Det sägs här, att denna *vijñānam* tillintetgör all spekulativ så kallad kunskap. "Därför, om inte Du uppenbarat Dig som Kṛṣṇa sådan som Du är, skulle varken *ajñānabhid* (den spekulativa kunskapens okunnighet) eller *vijñānam* kunnat förverkligas. *Ajñānabhid āpamārjanam* - genom Din ankomst kommer den spekulativa kunskapen och okunnigheten att förgöras, och den verkliga, upplevda kunskapen som erhållits från auktoriteter som Herren Brahmā, kommer att stadfästas. Människor som står under inflytande av den materiella naturens tre kvaliteter, föreställer sig en egen Gud i enlighet med dessa kvaliteter. Således framställes Gud på olika vis, men Din ankomst kommer att grundlägga uppfattningen om Guds verkliga gestalt."

Opersonlighetsanhängarnas största misstag är att de tror, att Guds inkarnation antar en materiell kropp i godhetens kvalitet, när Han nedstiger. I själva verket är Kṛṣṇas eller Nārāyaṇas gestalt bortom alla materiella uppfattningar, till och med den största opersonlighetsfilosofen, Śaṇkarācārya, har tillstått — *nārāyaṇaḥ paro'vyaktāt* — att skapelsen är förorsakad av den opersonliga *avyakta*-manifestationen av materia, dvs den totala materiens icke förnimbara reservoar, och att Kṛṣṇa är transcendental till denna materiella idé. I *Śrīmad-Bhāgavatam* sägs Han tillhöra *śuddha-sattva*, det transcendentala tillståndet. Han tillhör inte den materiella godhetens kvalitet, utan står ovanför den materiella godheten. Han är transcendental, evig, fylld av lycksalighet och kunskap.

"O käre Herre! När Du uppenbarar Dina olika inkarnationer, antar Du olika namn och skepnader, beroende på den aktuella situationen. Kṛṣṇa är Ditt namn, därför att Du är attraktiv för alla; Śyāmasundara kallas Du på grund av Din transcendentala skönhet. *Śyāma* betyder mörkfärgad, likväl anses Du vara vackrare än tusen amoriner. *Kandarpa-koṭi-kamanīya*. Fastän Du uppenbarar Dig i en färg som kan jämföras med ett svart molns, är Du många gånger vackrare än den bedårande Amor, emedan Du är transcendental och absolut. Du kallas Giridhārī ibland, därför att Du lyfte berget vid namn Govardhana. Nandanandana, Vāsudeva och Devakīnandana kallas Du stundom, därför att Du uppenbarar Dig som son till Mahārāja Nanda, Vasudeva och Devakī. Opersonlighetsanhängarna tror, att Dina många namn och skepnader sammanhänger med en viss typ

Koviloor Digital Library

av arbete eller egenskaper, emedan de erkänner Dig ur materiell synvinkel.

O käre Herre! Man kan inte förstå Din absoluta natur, Din gestalt och Dina handlingar genom intellektuell spekulation. Man måste engagera sig i hängiven tjänst. Då kan man fatta Din absoluta karaktär, Din transcendentala gestalt, Ditt namn och Dina egenskaper. I själva verket kan endast den som fått smak för att tjäna Dina lotusfötter förstå dessa ting. Alla andra kan fortsätta spekulera i miljoner år, men det är inte dem förunnat att ens förstå det minsta om Din verkliga natur."

Med andra ord kan Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, inte förstås av andra än de hängivna, emedan det finns en ridå, *yogamāyā*, som täcker Kṛṣṇas verkliga skepnad. Detta bekräftas i *Bhagavad-gītā*, där Herren säger: *nāhaṁ prakāśaḥ sarvasya*. "Jag uppenbarar Mig inte för vem som helst." När Herren Kṛṣṇa uppenbarade Sig, var Han bevisligen närvarande på slagfältet i Kurukṣetra, där var och en kunde se Honom. Men alla förstod inte, att Han var Gudomens Högsta Personlighet. Alla som dog i Hans närvaro erhöll dock full befrielse från materiell träldom och överflyttades till den andliga världen.

"O Herre! Opersonlighetsanhängarna, dvs de icke-hängivna, kan inte inse att Ditt namn är identiskt med Din gestalt." Eftersom Gud är absolut, är det ingen skillnad mellan Hans namn och Hans gestalt. I den materiella världen är det dock skillnad mellan gestalt och namn. Mangofrukten är skild från sitt namn. Man kan inte känna fruktens smak enbart genom att sjunga "mango, mango, mango." Men den hängivne, som vet att det inte är någon skillnad mellan Guds namn och Hans gestalt, sjunger Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare, Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare, och märker då, att han alltid befinner sig i Kṛṣṇas närhet.

Kṛṣṇa uppenbarar Sina transcendentala lekar för personer, som inte har så mycket kunskap om den Högsta Personligheten. Genom att helt enkelt tänka på Herrens lekar, kan man rena sitt inre sinne och nå det andliga planet. Då det inte är någon skillnad mellan Guds transcendentala namn och Hans gestalt, så finns det inte heller någon skillnad mellan Guds transcendentala lekar och Hans gestalt. För de mindre intelligenta (såsom kvinnor, arbetare och köpmän) skrev den stora vismannen Vyāsadeva *Mahābhārata*. Häri berättas om Kṛṣṇa och Hans olika aktiviteter. *Mahābhārata* är historia, och den mindre intelligente kan helt enkelt genom att studera, lyssna till och erinra sig Kṛṣṇas handlingar gradvis höja sig till de

Koviloor Digital Library

rena hängivnas nivå.

De rena hängivna är ständigt absorberade i tankar på Kṛṣṇas transcendentala majestät, och de är ständigt engagerade i hängiven tjänst i fullt Kṛṣṇa-medvetande och kan därför aldrig anses tillhöra den materiella världen. Śrīla Rūpa Gosvāmī förklarar, att de som är ständigt engagerade i Kṛṣṇa-medvetande med sin kropp, sitt sinne och sina handlingar, ska anses befriade, även medan de fortfarande befinner sig i kroppen. Detta bekräftas också i *Bhagavad-gītā*: "De, som är engagerade i hängiven tjänst till Herren, har redan höjt sig över det materiella planet."

Kṛṣṇa uppenbarar Sig för att bereda såväl hängivna som icke-hängivna en möjlighet att förverkliga livets yttersta mål. De hängivna får tillfälle att direkt se och dyrka Honom. De som inte befinner sig på den plattformen får möjlighet att stifta bekantskap med Hans gärningar, och på så sätt upphöjs de till samma nivå.

"O käre Herre," fortsatte halvgudarna att bedja, " Du är ofödd och därför kan vi inte se någon annan orsak till Din ankomst än att Du önskar ägna Dig åt Dina glädjefyllda lekar." Fastän orsaken till Guds ankomst finns angiven i *Bhagavad-gītā* — "Han nedstiger för att beskydda de hängivna och förinta de icke-hängivna" — så nedstiger Han i första hand för att glädja de hängivna och egentligen inte för att förinta de icke-hängivna. De icke-hängivna förgörs enklast av den materiella naturen. "Verkan och återverkan av den materiella naturens yttre energi (skapelse, vidmakthållande, förintelse) försiggår av sig själv. Men de hängivna åtnjuter tillräckligt skydd genom att helt enkelt ta sin tillflykt till Ditt heliga namn — därför att det inte är någon skillnad mellan Ditt namn och Din person." Att skydda de hängivna och förgöra demonerna är, i själva verket, inte Herrens angelägenheter när Han nedstiger. De finns där endast för Hans transcendentala glädjes skull. Det kan inte finnas någon annan orsak till Hans ankomst.

"O, käre Herre! Du uppenbarar Dig som den främste inom Yadudynastin, och vi betygar Dig vår respektfulla och ödmjuka vördnad vid Dina lotusfötter. Före detta nedstigande, har Du uppenbarat Dig i olika inkarnationer såsom fisk, häst, sköldpadda, svan, kung Rāmacandra, Paraśurāma och många andra. Du framträder för att skydda de hängivna, och vi ber Dig att Du i Din nuvarande gestalt, Gudomens Högsta Personlighet i egen person, ska ge samma skydd i de tre världarna och undanröja alla hinder för en fredlig tillvaro.

Koviloor Digital Library

Kära moder Devakī! I ditt moderliv befinner Sig Gudomens Högsta Personlighet, som framträder med alla Sina uppenbarelseformer. Han är den ursprungliga Personliga Guden, som uppenbarar Sig för allas bästa. Du ska därför inte vara rädd för din bror, kungen av Bhoja. Din son, Herren Kṛṣṇa, som är den ursprungliga Personliga Guden, kommer hit för att skydda den fromma Yadu-dynastin. Herren kommer inte ensam utan åtföljs av Sin första fullständiga uppenbarelseform, Balarāma."

Devakī var mycket rädd för sin bror Kaṁsa, eftersom han redan hade dödat så många av hennes barn. Hon var därför mycket orolig för Kṛṣṇa. I *Viṣṇu Purāṇa* står det, att alla halvgudarna, tillsammans med sina hustrur, ofta besökte Devakī för att lugna och uppmuntra henne, och de sade, att hon inte skulle vara rädd för att Kaṁsa skulle döda hennes barn. Kṛṣṇa, som befann Sig i hennes moderliv, skulle framträda inte bara för att befria världen från dess börda, utan speciellt för att skydda Yadu-dynastins intressen, och utan tvivel för att skydda Devakī och Vasudeva.

Koviloor Digital Library

3. Herren Kṛṣṇas födelse

I *Bhagavad-gītā* säger Herren att Hans framträdande, födelse och gärningar är transcendentala, och den som förstår dem berättigas omedelbart att förflyttas till den andliga världen. Herrens ankomst eller födelse liknar inte en vanlig människas födelse; människan är nämligen tvungen att anta en materiell kropp i enlighet med sina tidigare gärningar. Herrens ankomst förklaras i andra kapitlet: "Han uppenbarar Sig av egen vilja." När tiden var inne för Herrens ankomst, var stjärnkonstellationerna på himmelen mycket lyckosamma. Det astrologiska inflytandet från den stjärna som heter Rohiṇī dominerade därvid, eftersom denna stjärna anses vara mycket lyckobringande. Rohiṇī övervakas direkt av Brahmā. Enligt astrologiska slutsatser finns det, vid sidan av stjärnornas lägen, lyckobringande och olycksbringande ögonblick, vilka beror på de olika planetsystemens inbördes lägen. Vid tidpunkten för Kṛṣṇas födelse, justerades automatiskt planetsystemen, så att allting blev mycket lyckobringande.

Vid nämnda tidpunkt rådde en atmosfär av fred och välfärd överallt i alla väderstreck — öst, väst, söder och norr. Det syntes lyckobringande stjärnor på himmelen, och på jorden fanns det gynnsamma tecken i alla städer, byar och på landsbygden samt i sinnena hos alla och envar. Floderna forsade fulla med vatten, och sjöarna var vackert utsmyckade med lotusblommor. Skogen myllrade av påfåglar och andra vackra fåglar. Alla småfåglar sjöng med ljuva stämmor, och påfåglarna dansade par om par. En svag bris svepte sakta genom skogen, medförande doften från många olika blommor, och den gav en behaglig känsla, då den fläktade

Koviloor Digital Library

runt kroppen. Hemma hos sig, upptäckte alla *brāhmaṇas*, som var vana att utföra eldoffer, att deras hem var behagliga offerplatser. På grund av de demoniska kungarnas förföljelser, hade ceremonierna hemma hos *brāhmaṇas* nästan helt förbjudits, men nu fick de åter möjlighet att tända elden ifred. *Brāhmanerna* var mycket störda i sinne, intelligens och handling av förbudet att offra, men just i det ögonblick Kṛṣṇa föddes, fylldes deras sinnen av sig själva med glädje, ty de kunde höra tydliga transcendentala ljudvibrationer från skyarna, vilka tillkännagav ankomsten av Gudomens Högsta Personlighet.

Innevånarna på Gandharva- och Kinnara-planeterna började sjunga, och innevånarna på Siddhaloka och Cāraṇas planeter började frambära böner till Guds ära. På de himmelska planeterna började änglarna, åtföljda av Apsaras (himmelska dansflickor), att dansa tillsammans med sina hustrur.

De stora vismännen och halvgudarna behagades, och de lät det regna blommor. Vid havskusten hördes vågorna milt slå mot stranden, och över havet seglade moln, ur vilka ett behagligt muller hördes.

Sådan var situationen, då Herren Viṣṇu, som bor i hjärtat hos varje levande varelse, uppenbarade Sig som Gudomens Högsta Personlighet i nattens mörker för Devakī, som såg ut som en av halvgudinnorna. Herren Viṣṇus ankomst vid den tiden kan jämföras med fullmånen, när den stiger upp på himmelen vid horisonten i öster. Man kan invända att, eftersom Herren Kṛṣṇa nedsteg på åttonde dagen efter fullmåne, kan det inte ha funnits någon uppgående fullmåne vid den tidpunkten. Svaret på detta är att Herren Kṛṣṇa uppenbarade Sig i den dynasti som härstammar från månen. Därför befann sig månen, fastän den inte var fullständig den natten, i ett överlyckligt tillstånd på grund av Herrens ankomst i den dynasti där månen själv är den ursprungliga personen. Och genom Kṛṣṇas nåd kunde månen visa sig som fullmåne.

Stjärnkonstellationerna vid tiden för Kṛṣṇas ankomst beskrivs på ett utmärkt sätt i en astrologisk avhandling, som heter *Khamānikya*. Där bekräftas att det barn som föddes i detta gynnsamma ögonblick, var den Högsta Brahman, dvs den Absoluta Sanningen.

Vasudeva betraktade det nyfödda gossebarnet, som hade fyra armar, och i händerna höll Han en snäcka, en klubba, en diskus och en lotusblomma. Barnet var prytt med Śrīvatsa-märket, och Han bar ett juvelhalsband av *kaustubha*-sten och en gyllengul klädnad av silke. Han glänste som ett lysande svart moln, och Han bar en hjälm, som var täckt med *vaidūrya*-

Koviloor Digital Library

sten. Över hela kroppen bar Han värdefulla armband, örhängen och liknande prydnader. Barnet hade också långt hår på huvudet. På grund av detta barns ovanliga utseende, blev Vasudeva slagen av häpnad. Hur kunde ett nyfött barn vara så utsmyckat? Han förstod att det var Herren Kṛṣṇa som anlänt, och han blev därför överväldigad av situationen. Vasudeva förundrade sig mycket över att, trots att han var en vanlig levande varelse, betingad av den materiella naturen och dessutom satt i fängelse hos Kaṁsa, så hade den alltgenomträngande Herren Viṣṇu, dvs Kṛṣṇa, i Sin ursprungliga gestalt, kommit till honom i form av ett nyfött barn. Inget jordiskt barn föds med fyra armar, utsmyckat med juveler och vackra kläder och fullständigt utrustad med den Högsta Personliga Gudens alla kännetecken. Vasudeva betraktade sitt barn om och om igen, och överlade med sig själv, om hur han skulle fira denna lyckosamma stund: "Vanligtvis, när ett gossebarn har fötts," tänkte han, "brukar folk begagna tillfället att ordna glädjefester, och fastän jag sitter i fängelse, har Gudomens Högsta Personlighet låtit Sig födas hos mig. Hur många miljoner gånger skulle jag då inte vara beredd att iaktta denna lyckobringande ceremoni?"

När Vasudeva, även kallad Ānakadundubhi, såg på sitt nyfödda barn, kände han sig så lycklig att han önskade skänka tusentals kor i välgörenhet till *brāhmanerna*. Enligt vedisk sedvänja utdelar *kṣatriya*-kungen många allmosor och gåvor närhelst en lyckobringande ceremoni äger rum i hans palats. Kor, utsmyckade med gyllene dekorationer, överlämnades till *brāhmaṇas* och vismän. Vasudeva önskade anordna en välgörenhetstillställning för att fira Kṛṣṇas ankomst, men eftersom han var fjättrad innanför murarna i Kaṁsas fängelse, var detta inte möjligt. I stället gav han i sina tankar tusentals kor till *brāhmanerna*.

När Vasudeva övertygat sig om att det nyfödda barnet var Gudomens Högsta Personlighet i egen person, böjde han sig ned med knäppta händer och började frambära böner till Honom. Vasudeva befann sig nu i ett transcendentalt tillstånd, helt befriad från all fruktan för Kaṁsa. Det nyfödda gossebarnets bländande strålglans uppfyllde det rum, där Han uppenbarade Sig.

Vasudeva började sålunda frambära sina böner: "Käre Herre, jag förstår vem Du är. Du är Gudomens Högsta Personlighet, Översjälen i alla varelser och den Absoluta Sanningen. Du har kommit i Din egen eviga gestalt, som vi kan uppfatta direkt. Jag förstår, att Du har kommit för att befria mig från den fruktan jag hyser för Kaṁsa. Du tillhör inte denna materiella

Koviloor Digital Library

värld, och Du är samma person som åstadkommer den kosmiska manifestationen, helt enkelt genom att kasta en blick över den materiella naturen."

Man kan påstå att Gudomens Högsta Personlighet, som skapar hela den kosmiska manifestationen genom ett enda ögonkast, inte gärna kan komma in i moderlivet hos Devakī, Vasudevas hustru. För att vederlägga detta påstående sade Vasudeva: "Min käre Herre, det är inte speciellt märkvärdigt, att Du kommit in i Devakīs moderliv, eftersom skapelsen skedde på samma sätt. Du vilar som Mahā-Viṣṇu i Orsaksoceanen, och genom Din andning bildas det otaliga universa. Sedan träder Du in i vart och ett av dessa universa som Garbhodakaśāyī Viṣṇu, och därefter expanderar Du Dig som Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu och träder in i alla levande varelsers hjärtan samt i alla atomer. Att Du således trädde in i Devakīs moderliv kan därför förstås på samma sätt. Det verkar som om Du har trätt in, men Du är samtidigt alltgenomträngande. Man kan förstå Ditt sätt att träda in och inte träda in från exempel i den materiella naturen. Den totala materiella energin förblir intakt även efter det att den uppdelats i sexton ämnen. Den materiella kroppen är ingenting annat än en kombination av de fem urämnena, nämligen jord, vatten, eld, luft och rymd. Närhelst det finns en materiell kropp, verkar det som om dessa ämnen blivit skapade nyligen, men i själva verket har de alltid funnits utanför kroppen. På samma sätt existerar Du också utanför, fastän Du uppenbarar Dig som ett barn i Devakīs moderliv. Du finns ständigt i Din boning, men ändå kan Du samtidigt expandera Dig till att omfatta miljontals gestalter.

Man måste förstå Din ankomst med stor intelligens, eftersom den materiella energin också kommer ifrån Dig. Du är den materiella energins ursprungliga källa, precis som solen ger upphov till solskenet. Solen kan inte döljas av solskenet; ej heller kan Din materiella energi täcka Dig. Du verkar befinna Dig i den materiella energins tre kvaliteter, men dessa kvaliteter kan inte täcka Dig. Med andra ord synes Du befinna Dig i den materiella energin, men Du kan aldrig täckas av den."

Av *Veda*-skrifterna erfar vi att det från den Högsta Brahman strålar ut ett sken, som lyser upp allting. Från *Brahma-saṁhitā* kan man förstå, att *brahmajyoti*, dvs Brahmans strålglans, emanerar från den Högsta Herrens kropp. Från Brahmans utstrålning äger all skapelse rum. Vidare står det i *Bhagavad-gītā*, att Herren är källan till Brahmans strålglans. Han är den ursprungliga grundorsaken till allting. Men mindre intelligenta personer

Koviloor Digital Library

anser, att när Gudomens Högsta Personlighet kommer till denna materiella värld, så antar Han materiella kvaliteter. Sådana slutsatser är dock inte särskilt visa och dras endast av de mindre intelligenta.

Gudomens Högsta Personlighet existerar direkt eller indirekt överallt. Han befinner Sig utanför denna materiella skapelse, men finns även inom den. Han finns inte bara inom denna materiella skapelse som Garbhodakaśāyī Viṣṇu, utan även i atomerna som Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu. Existensen beror på Hans närvaro. Ingenting kan avskiljas från Hans existens. I den vediska läran finner vi, att man måste söka den Högsta Själen, dvs grundorsaken till allting, eftersom ingenting existerar oberoende av den Högsta Själen. Därför är också den materiella manifestationen en ombildning av Hans kraft. Både döda ting och livskraften (själen) härrör från Honom. Endast den dåraktige drar den slutsatsen, att den Högsta Herren antar materiella egenskaper då Han uppenbarar Sig. Även om Han verkar ha antagit en materiell kropp, utsätts Han likväl inte för den materiella världens betingelser. Kṛṣṇa har därför, genom Sin uppenbarelse, vederlagt alla felaktiga slutsatser rörande den Högsta Personliga Gudens ankomst och försvinnande.

"O, Herre! Din ankomst, närvaro och försvinnande ligger bortom de materiella kvaliteternas räckvidd. Eftersom Du, o Herre, behärskar allting och är säte för den Högsta Brahman, så finns det ingenting obegripligt eller motsägande i Dig. Såsom Du Själv har sagt, verkar den materiella naturen under Ditt överinseende, på samma sätt som regeringens tjänstemän arbetar på uppdrag av sina överordnade. Du kan inte påverkas av underordnade skeenden. Den Högsta Brahman och alla fenomen existerar i Dig, och allt som sker i den materiella naturen behärskas av Dig, o Herre.

Du kallas *śuklam*. *Śuklam*, dvs "vithet", är den Högsta Sanningens symboliska representant, eftersom den är helt fri från de materiella kvaliteternas inflytande. Herren Brahmā kallas *rakta*, dvs "röd", emedan Brahmā representerar lidelsens kvalitet för skapandet. Herren Śiva anförtros mörkret, eftersom han förintar kosmos. Skapelsen, vidmakthållandet och förintelsen av den kosmiska manifestationen styrs av Dina krafter, men ändå förblir Du alltid opåverkad av dessa materiella kvaliteter. Det bekräftas i *Veda*-skrifterna: *harir hi nirguṇaḥ sākṣāt*. Gudomens Högsta Personlighet är alltid fri från materiella kvaliteter. Det förklaras också, att lidelsens och okunnighetens kvaliteter saknas i den Högsta Herrens person.

O Herre, Du är den Högsta Härskaren, Gudomens Högsta Personlighet,

Koviloor Digital Library

den mäktigaste, som vidmakthåller ordningen i den kosmiska manifestationen. Och trots att Du är den Högsta Härskaren, har Du varit så vänlig att uppenbara Dig för mig. Syftet med Din ankomst är att döda anhängarna till de demoniska härskarna i världen, vilka bär prinsars kläder, men som i själva verket är demoner. Jag är säker på att Du kommer att döda dem alla jämte deras anhängare och soldater.

Jag förstår att Du har kommit för att döda den barbariske Kaṁsa och hans anhang. Men eftersom han visste att Du skulle komma för att döda honom och hans följeslagare, har han redan mördat så många av Dina äldre bröder. Nu väntar han bara på nyheten om Din födelse. Så snart som han hör talas om den, kommer han omedelbart att dyka upp med alla slags vapen för att döda Dig." Efter att Vasudeva framburit sina böner, började Devakī, Kṛṣṇas moder, att bedja. Hon var mycket rädd på grund av sin broders grymheter.

Devakī bad: "Käre Herre, Dina eviga uppenbarelseformer, såsom Nārāyaṇa, Rāma, Śeṣa, Varāha, Nṛsiṁha, Vāmana, Baladeva samt miljontals liknande inkarnationer, vilka härrör från Viṣṇu, beskrivs i den vediska litteraturen som ursprungliga. Du är ursprunglig, eftersom alla Dina inkarnationsformer befinner sig bortom den materiella skapelsen. Din gestalt existerade före denna manifestations skapelse, och Dina uppenbarelseformer är eviga och genomtränger allt. De är självupplysande, oföränderliga och obesmittade av de materiella kvaliteterna. Sådana eviga gestaltningar besitter evig kunskap och är fyllda av lycksalighet. De befinner sig i transcendental godhet och är ständigt engagerade i olika lekar. Du är inte begränsad till en viss gestalt. Alla Dina transcendentala, eviga uppenbarelseformer är tillfreds i sig själva, och jag kan förstå att Du är den Högsta Herren Viṣṇu.

Efter många årmiljoner, när Herren Brahmā närmar sig sitt livs slut, äger förintelsen av den kosmiska manifestationen rum. Vid den tidpunkten träder de fem urämnena — jord, vatten, eld, luft och rymd — in i *mahāt-tattva. Mahat-tattva* träder, genom tidens inverkan, in i den totala omanifesterade materiella energin, som uppgår i den kraftfulla *pradhāna,* och *pradhāna* träder in i Dig. Efter förintelsen av den kosmiska manifestationen återstår därför Du allena, med Ditt transcendentala namn, Din gestalt, Dina egenskaper och Din utstyrsel.

O Herre! Jag betygar Dig min respektfulla vördnad, ty Du behärskar den omanifesterade totala energin, och Du är den yttersta källan till den

Koviloor Digital Library

materiella naturen. Min Herre, hela den kosmiska manifestationen står under tidens inflytande. Allt sker under Din ledning, eftersom Du är den som ursprungligen styr allting och är källan till alla mäktiga energier.

Därför, o Herre, ber jag att Du räddar mig från Ugrasenas son Kaṁsas grymma händer. Jag ber Dig, Herre, att Du måtte rädda mig ur dessa fruktansvärda omständigheter, eftersom Du alltid är beredd att skydda Dina tjänare." Herren bekräftar detta uttalande i *Bhagavad-gītā*, när Han försäkrar Arjuna: "Förklara för hela världen, att Min hängivne aldrig förgås."

Medan moder Devakī sålunda bad Herren om räddning, gav hon uttryck för sina moderliga känslor. "Jag förstår att denna transcendentala gestalt normalt bara kan ses av stora vismän i meditation, men jag är fortfarande rädd, ty så snart som Kaṁsa kommit underfund med att Du har fötts, vill han göra Dig illa. Så jag ber, att Du tillsvidare blir osynlig för våra materiella ögon." Med andra ord bad hon Herren att Han skulle anta ett vanligt barns gestalt. "Din ankomst är enda orsaken till min fruktan för Kaṁsa. O Herren Madhusūdana, Kaṁsa vet kanske redan om att Du blivit född. Därför ber jag Dig att dölja denna fyrarmade gestalt, som håller Viṣṇus fyra symboler i händerna, nämligen snäckan, diskusen, klubban och lotusblomman. O, käre Herre, vid slutet av den kosmiska manifestationens förintelse absorberar Du hela universum i Din kropp. Likväl har Du genom Din oblandade barmhärtighet uppenbarat Dig i mitt moderliv. Jag förundras över att Du imiterar beteendet hos vanliga människor, enbart för att behaga Dina hängivna."

Efter att ha åhört Devakīs böner svarade Herren: "Min kära moder, i Svāyambhuvas tidsålder levde min fader Vasudeva som en av *prajāpatis*. Hans namn var då Sutapā, och du var hans hustru Pṛśni. Vid den tiden önskade Herren Brahmā öka folkmängden, och därför bad han er alstra avkomma. Ni behärskade era sinnen och utövade sträng självtukt. Genom att utföra andningsövningar enligt *yoga*-systemet, kunde både du och din man uthärda allt inflytande från den materiella naturens lagar, såsom regntider, vinterstormar och solens intensiva hetta. Ni följde också alla religiösa principer, och på detta sätt kunde ni rena era hjärtan och behärska inflytandet från de materiella lagarna. Då ni utförde er självtukt, brukade ni endast äta trädens löv som fallit till marken. Med stadigt sinne och behärskad könsdrift dyrkade ni Mig under det att ni önskade en underbar välsignelse från Mig. Båda utövade ni sträng självtukt under 12 000 år,

Koviloor Digital Library

enligt halvgudarnas tideräkning. Under den tiden var era sinnen absorberade i Mig. Eftersom ni utövade hängiven tjänst och alltid tänkte på Mig i era hjärtan, fann Jag stort behag i er. O, syndfria moder, ditt hjärta är därför alltid rent. Vid den tiden uppenbarade Jag Mig också för dig i denna gestalt för att tillfredsställa din önskan, och Jag lät dig begära vadhelst du önskade. Den gången önskade du, att du skulle få föda Mig som din son. Fastän du såg Min egen person och hade möjlighet att begära din fullständiga befrielse från materiella band, bad du istället, under inflytande av Min energi, att Jag skulle bli din son."

Med andra ord utsåg Herren Sina föräldrar — nämligen Pṛśni och Sutapā — särskilt för att uppenbara Sig i den materiella världen. Närhelst Herren nedstiger i form av en mänsklig varelse, måste Han ha någon som är Hans moder och fader, så Han valde ut Pṛśni och Sutapā till Sina ständiga föräldrar. På grund av detta kunde varken Pṛśni eller Sutapā be Herren om befrielse. Att uppnå befrielse är inte lika viktigt som att tjäna Herren i transcendental kärlek. Herren kunde ha skänkt Pṛśni och Sutapā omedelbar befrielse, men Han föredrog att hålla dem kvar i denna materiella värld för Sina olika uppenbarelsers skull. Efter att Pṛśni och Sutapā fått Herrens välsignelse att bli Hans föräldrar, återvände de från sitt liv i sträng självtukt och levde som man och hustru i syfte att frambringa ett barn, som skulle komma att bli den Högsta Herren Själv. I sinom tid blev Pṛśni havande och gav liv åt ett barn.

Herren talade till Devakī och Vasudeva: "Då var Mitt namn Pṛśnigarbha. I nästa tidsålder föddes ni som Aditi och Kaśyapa, och Jag blev ert barn vid namn Upendra. Den gången antog Jag en dvärgs gestalt, och av den anledningen fick Jag namnet Vāmanadeva. Jag gav er den välsignelsen, att Jag tre gånger skulle födas som er son. Första gången hette Jag Pṛśnigarbha, född av Pṛśni och Sutapā, andra gången hette Jag Upendra, född av Aditi och Kaśyapa, och nu tredje gången är Jag född som Kṛṣṇa av er båda, Devakī och Vasudeva. Jag uppenbarar Mig i denna Viṣṇu-gestalt endast för att övertyga er om att Jag är Gudomens Högsta Personlighet, som återigen har fötts. Jag kunde ha uppenbarat Mig som ett vanligt barn, men då hade ni inte trott att Jag, Gudomens Högsta Personlighet, hade låtit Mig födas i Devakīs moderliv. Kära föräldrar, ni har många gånger med stor kärlek och tillgivenhet uppfostrat Mig som ert barn, och Jag är därför mycket tacksam och glad. Och Jag försäkrar er, att denna gång ska ni återvända hem, tillbaka till Gudomen, på grund av att ert uppdrag fullbordats. Jag vet

Koviloor Digital Library

att ni är mycket oroliga för Mig och rädda för Kaṁsa. Därför befaller Jag er att omedelbart föra Mig till Gokula och byta ut Mig mot den dotter, som Yaśodā just fött."

När Herren talade detta i Sina föräldrars närvaro, förvandlade Han Sig till ett vanligt barn och tystnade sålunda. På Herrens befallning försökte Vasudeva att föra bort sin son från rummet, där Han fötts, och precis samtidigt föddes en dotter hos Nanda och Yaśodā. Hon var *yogamāyā*, Herrens inre energi. Genom inverkan av denna inre energi, *yogamāyā*, överväldigades alla innevånarna i Kaṁsas palats, speciellt vakterna, av djup sömn, och alla palatsets dörrar öppnades trots att de var reglade och säkrade med järnkedjor. Natten var mycket mörk, men så snart som Vasudeva tog Kṛṣṇa i sina armar och gick ut, kunde han se allt precis lika klart som när solen skiner.

I *Caitanya-caritāmṛta* står det, att Kṛṣṇa är som solen och att den illusoriska energin, som jämförs med mörkret, inte kan stå emot Kṛṣṇa när Han är närvarande. När Vasudeva bar på Kṛṣṇa, försvann nattens mörker. Fängelsets alla dörrar öppnades av sig själva. Samtidigt utbröt ett häftigt åskväder med våldsamma skyfall. När Vasudeva bar barnet i hällregnet, höll Herren Śeṣa, i skepnad av en orm, sin kåpa över Vasudevas huvud, så att han inte skulle hindras av regnet. När Vasudeva kom till stranden av Yamunā-floden, såg han att dess vatten upprördes av väldiga vågor, och hela ytan var täckt av vitt skum. Icke desto mindre tillät floden, i detta rasande tillstånd, Vasudeva att ta sig över, på samma sätt som den stora Indiska Oceanen beredde väg för Herren Rāma, när Han skulle ta Sig över havet till Śrī Laṇka. Sålunda kom Vasudeva över till Yamunās andra strand och begav sig vidare till Nanda Mahārājas hem i Gokula, där han såg att alla herdarna låg och sov tungt. Han passade på att tyst smyga sig in i Yaśodās hus, och han bytte utan svårighet ut sin son mot Yaśodās nyfödda dotter. Efter detta återvände han till Kaṁsas fängelse och lade flickan försiktigt i Devakīs armar. Han häktade på sig sina bojor igen, så att Kaṁsa inte skulle upptäcka allt det som inträffat.

Moder Yaśodā förstod att hon hade fött ett barn, men eftersom hon var mycket trött efter förlossningen hade hon snabbt fallit i sömn. När hon vaknade kunde hon inte minnas om hon hade fött en flicka eller en pojke.

Koviloor Digital Library

4. Kaṁsa inleder sina förföljelser

Efter att Vasudeva åter hade stängt alla dörrar, vaknade vakterna och hörde hur det nyfödda barnet skrek. Kaṁsa väntade på nyheten om barnets födelse, så att vakterna skyndade sig till honom och meddelade att barnet hade fötts. Kaṁsa for då upp som ett skott ur sin säng och skrek: "Nu har min grymma död blivit född!" Kaṁsa var skräckslagen, nu när hans död närmade sig, och håren på hans huvud reste sig. Han begav sig genast till det rum, där barnet blivit fött.

Då Devakī såg sin broder vara i antågande intog hon en undergiven ställning och bad Kaṁsa: "Min käre broder, var snäll och döda inte detta flickebarn. Jag lovar att detta barn ska bli din sons hustru. Döda henne därför inte. Du kommer inte att dödas av en flicka. Förutsägelsen löd, att du skulle bli dödad av en pojke, så var snäll och döda henne inte. Min käre broder, du har dödat så många av mina barn, precis efter att de fötts som små solsken. Det är inte ditt fel, eftersom du uppmanats därtill av demoniska vänner. Men nu ber jag dig att ha förbarmande över flickan. Låt henne få leva som min dotter."

Kaṁsa var så grym, att han vägrade lyssna på sin syster Devakīs vackra böner. För att tillrättavisa henne, ryckte han med våld till sig det nyfödda barnet ur Devakīs armar och tänkte skoningslöst kasta henne i golvet. Detta är ett typiskt exempel på en grym broder, som hämningslöst kan offra alla släktband för egen vinnings skull. Men barnet gled genast ur Kaṁsas grepp och for upp mot himmelen, där det uppenbarade sig som Viṣṇus åtta-armade yngre syster. Hon var utstyrd i en vacker klädnad och

Koviloor Digital Library

bar blomstergirlander och smycken. I sina åtta händer höll hon en båge, lans, pilar, klocka, snäcka, diskus, klubba och sköld.

Barnet var i själva verket gudinnan Durgā, och när alla halvgudarna från olika planeter, såsom Siddhaloka, Cāraṇaloka, Gandharvaloka, Apsaraloka, Kinnaraloka och Uragaloka såg hennes uppenbarelse, började de överräcka gåvor och frambära sina respektive böner till henne. Från ovan hördes gudinnan ropa till Kaṁsa: " Din eländige dåre, hur skulle du kunna döda mig? Barnet, som kommer att döda dig, har redan fötts före mig någonstans på denna jord. Var inte så grym mot din stackars syster." Efter denna uppenbarelse blev gudinnan Durgā känd under olika namn i skilda delar av världen.

Då Kaṁsa hörde dessa ord, blev han som förstenad av skräck. Av medlidande släppte han lös Vasudeva och Devakī ur fångenskapen och började tala vänligt till dem. Han sade: "Kära syster och svåger, jag har burit mig åt som en demon, då jag dödat mina egna syskonbarn. Jag har missaktat vårt nära släktskapsförhållande, och jag vet inte vad som kommer att bli resultatet av dessa handlingar. Sannolikt kommer jag att hamna i det helvete, dit mördare av *brāhmaṇas* brukar komma. Men jag är emellertid förvånad över att den himmelska profetian inte slagit in. Falska förutsägelser förekommer alltså inte enbart i människosamhället. Nu verkar det som om även de himmelska innevånarna ljuger. Emedan jag trodde på de himmelska innevånarnas ord, har jag begått många synder genom att döda min systers barn. Kära Vasudeva och Devakī, ni är båda mäktiga själar. Jag har inget att lära er, men ändå ber jag er att inte sörja över era barns död. Vi styrs alla av en högre makt, och denna högre makt tillåter oss inte att förbli tillsammans för alltid. I sinom tid är vi tvungna att skiljas från våra släktingar och vänner. Men vi ska alla veta, att själen förblir oföränderlig i evig tid, även efter den materiella kroppens försvinnande. Det finns t ex många lerkrukor, och de tillverkas först för att sedan gå sönder. Men trots detta förblir leran som den är hela tiden. På samma sätt föds och förstörs själens olika kroppar under olika förhållanden, men själen förblir för evigt. Så det finns inget att sörja över. Alla bör förstå, att denna materiella kropp är skild från själen, och så länge som man inte kommit till insikt om detta, är man tvungen att underkasta sig förloppet av att vandra från en kropp till en annan. Min kära syster Devakī, du är så vänlig och godhjärtad. Var snäll och förlåt mig. Var inte bedrövad över dina barns död, vilken jag varit orsak till. I själva verket var det inte jag

Koviloor Digital Library

som handlade, utan allt detta är förutbestämda händelser. Man tvingas handla i enlighet med förutbestämda planer, om än motvilligt. Folk tror felaktigt att även själen dör vid kroppens försvinnande, eller också tror de att man kan döda en annan levande varelse. Dessa missuppfattningar tvingar en att acceptera den materiella tillvarons betingelser. Med andra ord, så länge som man inte är fast övertygad om själens odödlighet, utsätts man för lidande genom att vara antingen mördare eller mordoffer. Min kära syster Devakī och svåger Vasudeva, var snälla och förlåt de grymheter jag begått mot er. Jag är mycket obetydlig, medan ni är storsinta, så ha medlidande med mig och förlåt mig."

När Kaṁsa talade till sin svåger och syster, rullade tårarna nedför hans kinder, och han föll ned vid deras fötter. Eftersom Kaṁsa litade på Durgādevī, som han försökt mörda, frigav han omedelbart sin svåger och syster. Han lossade själv deras järnbojor och visade dem vänlighet, precis som en familjemedlem.

När Devakī såg sin broders ånger, blev hon tröstad och lugnad, och hon glömde hans grymheter mot hennes barn. Vasudeva, som också han glömde det som varit, talade leende till sin svåger. Han sade: "Käre svåger, det du säger om den materiella kroppen och själen är riktigt. Varje levande varelse föds okunnig och tror, att hans materiella kropp är identisk med självet. Denna livsuppfattning beror på okunnighet, och på grundval av denna okunnighet skapar vi fiendskap eller vänskap. Sorg, glädje, fruktan, avund, girighet, illusion och vansinne. Det är olika aspekter av vår materiella livsuppfattning. En person som är påverkad på detta sätt, engagerar sig i fiendskap endast på grund av sin materiella kropp. Om man är engagerad i sådana handlingar, glömmer man sitt eviga förhållande till Gudomens Högsta Personlighet."

Eftersom Kaṁsa var välvilligt sinnad, passade Vasudeva på att tala om för honom, att hans ateistiska gärningar berodde på denna missuppfattning om livet, nämligen att man identifierar självet med den materiella kroppen. Kaṁsa blev mycket förtjust, när Vasudeva talade till honom på detta upplysande sätt, och hans skuldkänslor för att ha dödat sina syskonbarn mildrades. Med sin syster Devakīs och sin svåger Vasudevas tillåtelse återvände han med lättat samvete till sina gemak.

Men nästa dag lät Kaṁsa kalla på alla sina rådgivare och relaterade nattens händelser för dem. Alla Kaṁsas rådgivare var demoner och eviga fiender till halvgudarna, så de blev mycket nedslagna, när de hörde sin

Koviloor Digital Library

herre tala om nattens händelser. Fastän de inte hade någon vidare erfarenhet och föga lärdom, började de råda Kaṁsa som följer: "Ers nåd, låt oss nu vidta åtgärder för att döda alla barn, som fötts de senaste tio dygnen i alla länder, städer och byar. Låt oss genomföra denna plan undantagslöst. Vi tror inte att halvgudarna kan göra oss illa, även om vi begår dessa grymheter. De är alltid rädda för att kämpa mot oss, och även om de skulle vilja stoppa våra gärningar, så vågar de inte göra detta, ty de fruktar dig på grund av din båges omätliga styrka. Vi har praktisk erfarenhet av att närhelst du ställde upp i strid mot dem och började vräka pilar över dem, så flydde de omedelbart åt alla håll för att rädda sina liv. Många av halvgudarna förmådde inte ens slåss mot dig, varför de genast underkastade sig genom att lossa sina turbaner och flagga med dem över sina huvuden. Med handflatorna ihop bad de dig, att du skulle skona dem och sade: 'O herre, vi är alla rädda för din styrka. Var god och befria oss från denna farofyllda strid.' Många gånger har vi också bevittnat, att du inte velat döda dessa kuvade fiender, som darrade av fruktan medan deras bågar, pilar och vagnar slogs i bitar, och som övergav sina militära plikter därför att de var oförmögna att slåss emot dig. Så egentligen har vi inget att frukta från dessa halvgudar. De är mycket stolta över att vara stora krigare i fredstid, utanför slagfältet, men i själva verket besitter de inte den minsta militära skicklighet eller styrka på slagfältet. Fastän Herren Viṣṇu, Herren Śiva och Herren Brahmā alltid är redo att hjälpa halvgudarna och deras överhuvud, Indra, så har vi ändå ingen anledning att frukta dem. Vad beträffar Herren Viṣṇu, så har Han redan gömt Sig i hjärtat på alla levande varelser och kan inte komma ut. Vad beträffar Herren Śiva, så har han övergett alla materiella handlingar och dragit sig tillbaka i skogen. Och Herren Brahmā är ständigt upptagen av olika slag av självtukt och meditation. För att inte tala om Indra, han är som ett halmstrå i jämförelse med din styrka. Därför har vi ingenting att frukta från dessa halvgudar. Men vi får inte nonchalera dem, eftersom halvgudarna är våra uttalade fiender. Vi måste vara försiktiga och skydda oss själva. För att utrota deras existens är vi beredda att engagera oss i din tjänst, och vi är alltid redo att lyda dina order."

Demonerna fortsatte att tala: "Om man nonchalerar en sjukdom i kroppen blir den obotlig. På samma sätt är det om man inte är mån om att tygla sina sinnen, utan släpper dem lösa. Då förlorar man kontrollen över dem. Därför måste vi vara vaksamma på halvgudarna, så att de inte blir för starka för att kunna kuvas. Herren Viṣṇu är grunden till halvgudarnas

Koviloor Digital Library

styrka, ty det yttersta målet med alla religiösa principer är att tillfredsställa Honom. De vediska föreskrifterna, *brāhmanerna*, korna, botgöring, offer, välgörenhet och rikedom är alltsammans till för att behaga Herren Viṣṇu. Så låt oss därför först omedelbart döda alla *brāhmaṇas*, som svarar för den vediska kunskapen, och alla stora vismän, som svarar för utförande av rituella offerhandlingar. Låt oss också döda alla kor, vilka skänker smör, som är en nödvändighet för utförandet av offer. Var god och ge oss din tillåtelse att döda dessa varelser."

Hos Herren Viṣṇus transcendentala kropp utgörs lemmarna i själva verket av *brāhmanerna*, korna, vedisk kunskap, botgöring, sannfärdighet, behärskande av tanken och sinnena, ärlighet, välgörenhet, tolerans och utförande av offerhandlingar. Herren Viṣṇu befinner Sig i hjärtat hos var och en, och Han är alla halvgudars anförare, inklusive Herren Śiva och Herren Brahmā.

"Vi anser, att döda Herren Viṣṇu är samma sak som att undanröja de stora vismännen och *brāhmanerna*", sade rådgivarna.

Efter att han hört sina demoniska rådgivares anvisningar, beslöt Kaṁsa, som från första början var den störste skurken, fången av den alltgenomträngande, eviga tidens bojor, att förfölja *brāhmanerna* och alla vaiṣṇavas. Han befallde demonerna att trakassera alla heliga personer, och sedan återvände han till sin bostad. Kaṁsas anhängare var alla täckta av lidelsens och okunnighetens kvaliteter, och deras enda angelägenhet var att åstadkomma fiendskap med heliga personer. Sådana handlingar får endast till följd att livet förkortas. Demonerna skyndade på denna process, och de kunde därför vänta sig en mycket snar död. En för tidig död är inte enda resultatet av att förfölja heliga personer. Denna handling är så anstötlig, att gärningsmannen gradvis även förlorar sin skönhet, sitt rykte och sina religiösa principer, och hans befordran till högre planeter hindras också. Drivna av olika slags vanföreställningar, utförde demonerna alla möjliga illdåd. En förseelse vid de gudshängivnas lotusfötter och mot *brāhmaṇas* är allvarligare än en mot den Högsta Personliga Gudens lotusfötter. Sålunda ger en gudlös civilisation upphov till allt lidande.

Koviloor Digital Library

5. Nandas och Vasudevas sammanträffande

Fastän Kṛṣṇa var Vasudevas och Devakīs verklige son, kunde Vasudeva, på grund av Kaṁsas grymheter, inte närvara vid sin sons födelseceremoni. Men Nanda Mahārāja, Kṛṣṇas fosterfar, firade Kṛṣṇas födelseceremoni med stor glädje. Påföljande dag tillkännagav man, att Yaśodā hade fött en son. Enligt vedisk sed tillkallade Nanda Mahārāja lärda astrologer och *brāhmaṇas* för utförandet av födelseceremonin. Efter barnets födelse räknar astrologerna ut tidpunkten för födelsen och ställer ett horoskop för dess framtida levnad. Även en annan ceremoni äger rum efter födelsen, och den försiggår så att familjemedlemmarna tar sig ett bad, gör sig rena och pryder sig med smycken och blomsterkransar och samlas sedan inför barnet och astrologerna för att höra om barnets framtida levnad. Nanda Mahārāja och de övriga familjemedlemmarna gjorde sig iordning och satte sig ned framför den nyfödde. Alla *brāhmaṇas* som samlats vid detta tillfälle, reciterade lyckobringande *mantras* enligt ritualen, medan astrologerna förrättade födelseceremonin. Vid detta tillfälle dyrkas också alla halvgudar, såväl som familjens förfäder. Nanda Mahārāja skänkte 200 000 vackert skrudade och utsmyckade kor till *brāhmanerna*. Han skänkte inte bara kor, utan också hela berg av spannmål, vilka var prydda med guldkantat tyg och andra dekorationer.

I den materiella världen innehar vi rikedom och välstånd på många olika sätt, varav en del inte är helt hederliga, eftersom det ligger i välståndssamlandets natur. Enligt de vediska föreskrifterna ska man därför rena detta välstånd genom att skänka kor och guld i välgörenhet till *brāhmaṇas*. Ett nyfött barn renas också genom att man ger spannmål i välgörenhet till *brāhmaṇas*. Vi måste förstå, att vi alltid lever under besmittade förhållanden i denna

Koviloor Digital Library

materiella värld. Vi måste därför rena vår materiella tillvaro, vårt innehav av rikedomar såväl som oss själva. Den materiella tillvaron renas genom att man tar sig ett bad varje dag, renar kroppen både utvärtes och invärtes samt genomgår de tio reningsprocedurerna.

Genom botgöring, gudsdyrkan samt genom att idka välgörenhet kan vi rena vårt innehav av rikedomar. Vi kan rena oss genom att studera *Veda*-skrifterna, sträva efter självförverkligande och söka förstå den Högsta Absoluta Sanningen. I de vediska skrifterna står det därför, att alla föds som *śūdras*, och att man genom att genomgå de renande procedurerna kan födas för andra gången. Genom studium av *Veda*, kan man bli en *vipra*, vilket är det första stadiet för en *brāhmaṇa*. När man sedan fullständigt förstår det Absoluta, kallas man *brāhmaṇa*. När en *brāhmaṇa* når ytterligare fulländning, blir han en vaiṣṇava, dvs gudshängiven.

Vid Kṛṣṇas födelseceremoni, började alla *brāhmaṇas* recitera olika vediska *mantras* för att tillförsäkra barnet lycka och välgång. Det finns olika sätt att recitera som t ex *sūta, māgadha, vandī* och *virudāvalī*. Vid sidan om dessa *mantras* och andra sånger, hörde man ljudet av horn och trummor utanför huset. Vid detta tillfälle kunde de glädjefyllda vibrationerna förnimmas över hela bygden och i alla hus. Både inne i och utanför husen fanns konstnärligt utförda rismålningar, och överallt hade man stänkt väldoftande vatten, till och med på gator och torg. Väggar och tak pryddes med allehanda flaggor, festdekorationer och lövkransar. Portar hade tillverkats av blommor och gröna blad. Alla kor, tjurar och kalvar smordes in med en blandning av olja och gurkmeja, och färgades sedan med rödfärg, gul lera och bruṇ mangan. De dekorerades dessutom med påfågelsfjädrar och behängdes med vackert färgade klädnader och gyllene halsband.

När koherdarna hörde att Nanda Mahārāja, Kṛṣṇas fader, firade sin sons födelseceremoni, blev de alla förtjusta och visade spontan glädje. De klädde sig i dyrbara kläder och prydde sig med örhängen och halsband, och de satte stora turbaner på sina huvuden. Efter att de klätt sig på detta praktfulla vis, begav de sig till Nanda Mahārājas hus, medförande olika gåvor.

Så snart herdekvinnorna hörde, att moder Yaśodā fött ett barn, överväldigades också de av glädje och klädde sig i olika kostbara kläder och smycken och smorde sina kroppar med välluktande oljor.

Liksom damm på en lotusblomma får dess utsökta skönhet att framträda ännu starkare, smorde alla *gopī*-flickor *kuṅkuma*-puder (rött smink) i sina

Koviloor Digital Library

lotuslika ansikten. De vackra *gopī*-flickorna samlade ihop sina olika gåvor och skyndade sig de också till Nanda Mahārājas hus.

Eftersom *gopī*-flickorna hade breda höfter och fylliga bröst, kunde de inte förflytta sig så snabbt till Nanda Mahārājas hus, men på grund av extatisk kärlek till Kṛṣṇa skyndade de sig så mycket som möjligt. I sina öron hade de ringar av pärlor, deras halsar var prydda av juvelbesatta medaljonger, deras läppar och ögon var färgade med läppstift och smink och deras handleder var smyckade med vackra guldarmband. Eftersom de färdades med stor brådska på den stenbelagda vägen, föll blomstergirlanderna som prydde deras kroppar till marken, och det tycktes som om ett blomsterregn föll från skyarna. Genom smyckenas dinglande rörelser på *gopī*-flickornas kroppar, föreföll de ännu vackrare. På detta sätt nådde de alla fram till Nanda-Yaśodās hus, och de välsignade barnet: "Kära barn, må du leva länge och beskydda oss." Medan de sålunda välsignade barnet Kṛṣṇa, offrade de en blandning av gurkmeja-pulver, olja, yoghurt, mjölk och vatten. De stänkte denna blandning, inte bara på Kṛṣṇas kropp, utan på alla de närvarande. Vid denna lyckobringande ceremoni fanns det dessutom olika orkestrar som spelade.

När herdarna såg koherdeflickornas lekar, blev de mycket glada och uppsluppna, och som svar började de stänka yoghurt, mjölk, smörolja och vatten på *gopī*-flickornas kroppar. Sedan började båda parter kasta smör på varandra. Nanda Mahārāja blev också mycket road av att se herdarnas och herdeflickornas förehavanden, och han belönade frikostigt alla olika sångare, som hade församlats där. Några sångare reciterade berömda verser ur *Upaniṣaderna* och *Purāṇas*, några förhärligade familjens förfäder och några sjöng utvalda, särskilt vackra sånger. Där fanns också många lärda *brāhmaṇas*, vilka Nanda Mahārāja skänkte olika klädnader, smycken och kor i välgörenhet, som tack för alla välgångsönskningar.

I detta sammanhang är det mycket viktigt, att lägga märke till hur välmående Vṛndāvanas innevånare var, genom att helt enkelt föda upp kor. Alla herdarna tillhörde *vaiśya*-kasten, och deras uppgift var att beskydda korna och odla säd. Av deras klädsel, smycken och allmänna uppträdande framgår att de var rika rent materiellt sett, fastän de bodde i en liten by. De ägde ett sådant överflöd av olika slags mjölkprodukter, att de av hjärtans lust frikostigt kunde kasta smör på varandra utan inskränkningar. Deras välstånd bestod av mjölk, yoghurt, smör och andra mjölkprodukter, och genom att sälja dessa, hade de kunnat skaffa sig rikedom i form av juveler,

Koviloor Digital Library

smycken och dyrbara kläder. De ägde såpass mycket, att de också kunde ge bort många ting för välgörande ändamål, såsom Nanda Mahārāja gjorde.

Nanda Mahārāja, Herren Kṛṣṇas fosterfader, uppfyllde sålunda alla de församlade människornas önskningar. Han välkomnade var och en och gav dem vadhelst de önskade i välgörenhetsgåva. De lärda *brāhmanerna*, som saknade annan inkomstkälla, var helt beroende av *vaiśya-* och *kṣatriya*-kasterna för sitt uppehälle, och de fick ta emot gåvor vid sådana festliga tillfällen som födelsedagar och bröllop. När Nanda Mahārāja vid detta tillfälle lovprisade Herren Viṣṇu och även försökte behaga alla närvarande, så var hans enda önskan att det nyfödda barnet Kṛṣṇa skulle bli lyckligt. Nanda Mahārāja visste inte att barnet var Viṣṇus ursprung, men han bad till Herren Viṣṇu om att Han skulle beskydda detta gossebarn.

Rohiṇīdevī, Balarāmas moder, var den lyckligaste av Vasudevas hustrur. Hon levde skild från sin man, men för att lyckönska Nanda Mahārāja med anledning av födelseceremonin för hans son Kṛṣṇa, hade hon klätt sig i granna kläder. Hon bar en blomstergirland, ett halsband och andra kroppsliga prydnader då hon anlände till ceremonin. Om den äkta maken inte är med, bör en kvinna enligt vedisk tradition inte ikläda sig vackra kläder. Men trots att Rohiṇīs man inte var närvarande, iförde hon sig ändå vackra kläder vid detta tillfälle.

Som man förstår av all rikedom kring Kṛṣṇas födelseceremoni, var Vṛndāvana på den tiden mycket rikt i alla avseenden. Eftersom Herren Kṛṣṇa föddes i kung Nandas och moder Yaśodās hus, var lyckans gudinna tvungen att visa sig i Vṛndāvana. Det verkade därför som om Vṛndāvana redan hade blivit säte för lyckogudinnans lekar.

Efter födelseceremonin beslöt sig Nanda Mahārāja att fara till Mathurā för att betala sin årliga skatt till Kaṁsas regering. Innan han gav sig iväg, lät han sända efter de lämpligaste herdarna från byn och bad dem ansvara för Vṛndāvana under hans bortavaro.

När Nanda Mahārāja kom till Mathurā, fick Vasudeva höra nyheten, och han var mycket angelägen om att lyckönska sin vän. Han begav sig genast till det ställe där Nanda Mahārāja befann sig. När Vasudeva såg Nanda, kände han sig som om han fått livet åter. Nanda reste sig genast upp, överväldigad av glädje, och omfamnade Vasudeva. Vasudeva fick ett mycket varmt mottagande och erbjöds en bekväm sittplats. Vid den tiden var han mycket orolig för sina två söner, vilka blivit satta under Nandas beskydd, utan att denne visste om detta. Vasudeva frågade oroligt, hur det

Koviloor Digital Library

stod till med dem.

Balarāma och Kṛṣṇa var båda Vasudevas söner. Balarāma förflyttades till Rohiṇīs, Vasudevas egen hustrus, moderliv, men Rohiṇī levde under Nanda Mahārājas beskydd. Kṛṣṇa lämnades personligen till Yaśodā i utbyte mot hennes dotter. Nanda Mahārāja visste att Balarāma var Vasudevas son, men han kände inte till att också Kṛṣṇa var det. Men Vasudeva var medveten om detta, och han hörde sig därför ivrigt för hur Kṛṣṇa och Balarāma mådde.

Vasudeva talade sedan till Nanda: "Min käre broder, du var tillräckligt gammal och mycket angelägen om att få en son, men likväl hade du ingen. Men nu har du, tack vare Guds nåd, lyckan att ha en duktig son. Jag tror att denna händelse är mycket lyckobringande för dig. Min käre vän, jag var fängslad hos Kaṁsa, men nu är jag fri. Därför är detta som en ny födelse för mig. Jag hyste inget hopp om att få se dig igen, men tack vare Guds nåd, har jag nu fått träffa dig."

Vasudeva uttryckte sedan sin oro för Kṛṣṇa. Kṛṣṇa hade ju flyttats till moder Yaśodās säng i smyg, och efter att ha anordnat en ståtlig födelseceremoni, hade Nanda begivit sig till Mathurā. Vasudeva var därför mycket glad och sade: "Detta är en ny födelse för mig." Han hade inte väntat sig att Kṛṣṇa var vid liv, eftersom alla hans andra söner hade dödats av Kaṁsa.

Vasudeva fortsatte: "Min käre vän, det är mycket svårt för oss människor att leva tillsammans. Fastän vi har vår familj och våra släktingar, söner och döttrar, så är vi genom naturens ordning i allmänhet åtskilda från varandra. Anledningen till detta är, att alla levande varelser kommer till denna jord under skilda förutsättningar, vilka bestäms av fruktbärande handlingar. Fastän man lever tillsammans, är det inte säkert att man förblir tillsammans under lång tid. Man tvingas att handla på olika sätt, enligt vars och ens fruktbärande handlingar, och därigenom skiljs man åt. Till exempel, så flyter många alger och tångväxter på oceanens vågor. Ibland samlas de tillsammans och ibland skiljs de åt för alltid. Den ena växten försvinner åt sitt håll och den andra åt ett annat. På liknande sätt kan vår familj vara samlad och trivas så länge vi lever tillsammans, men efter en tid skingras vi åter under inverkan av tidens vågor."

Följande förklaring kan ges till Vasudevas uttalande: Fastän han haft åtta söner, vilka fötts ur Devakīs moderliv, så var alla tyvärr borta. Han kunde inte ens behålla sin ende kvarvarande son, Kṛṣṇa, hos sig. Vasudeva saknade Kṛṣṇa, men kunde inte säga sanningen.

Koviloor Digital Library

"Tala om för mig hur ni har det i Vṛndāvana," sade han. "Ni har många djur — mår de bra? Får de tillräckligt med gräs och vatten? Låt mig också få veta, om det är lugnt och fridfullt där ni bor."

Vasudeva ställde dessa frågor, därför att han var orolig för Kṛṣṇas säkerhet. Han visste, att Kaṁsa och hans följeslagare försökte döda Kṛṣṇa genom att sända ut olika slags demoner. De hade redan beslutat att döda alla barn, som fötts inom tio dagar från dagen för Kṛṣṇas födelse. Eftersom Vasudeva var så ängslig för Kṛṣṇa, frågade han hur pass säker Hans boplats var. Han hörde sig också för, angående Balarāma och Hans moder Rohiṇī, vilka stod under Nanda Mahārājas beskydd. Vasudeva påminde också Nanda Mahārāja om att Balarāma inte kände till vem som var Hans verklige fader. "Han känner dig som sin far. Och nu har du ett barn till, Kṛṣṇa, och jag tror att du kommer att ta hand om dem båda på bästa sätt." Det är också av betydelse, att Vasudeva förhörde sig om hur Nanda Mahārājas djur hade det. Djuren, och särskilt då korna, skyddades på precis samma sätt som ens egna barn. Vasudeva var en *kṣatriya* och Nanda Mahārāja var en *vaiśya*. Det hör till en *kṣatriyas* plikt att ge medborgarna skydd, och det är en *vaiśyas* plikt att skydda korna. Korna är lika viktiga som medborgarna. På samma sätt som man ger medborgarna allt slags skydd, ska man också ge korna fullt skydd.

Vasudeva fortsatte med att säga, att upprätthållandet av religiösa principer, ekonomisk utveckling och tillfredsställande åtgärder för att möta sinnenas begär, beror på samarbetet mellan anhöriga, nationer och hela mänskligheten. Därför är det var mans plikt, att tillse att medmänniskorna och korna inte försätts i svårigheter. Utveckling av religiösa principer, ekonomiskt framåtskridande och sinnesnjutning kan då uppnås utan svårighet. Vasudeva uttryckte sin besvikelse över att han inte själv kunde ge skydd åt sina egna söner, som fötts av Devakī. Han ansåg därför, att han berövats de religiösa principerna, ekonomisk utveckling och tillfredsställandet av sina sinnen.

När Nanda Mahārāja hörde detta, svarade han: "Min käre Vasudeva, jag vet att du är mycket bedrövad därför att den grymme kung Kaṁsa har dödat alla dina söner, födda av Devakī. Men trots att det sista barnet var en dotter, kunde Kaṁsa inte döda det, utan hon har trätt in i de himmelska planeterna. Min käre vän, sörj inte. Vi styrs alla av våra tidigare handlingar. Alla är vi beroende av våra tidigare gärningar, och den som är införstådd med filosofin om *karma* och dess verkningar, är en lärd man. En

Koviloor Digital Library

sådan person påverkas inte av någon händelse, vare sig lycklig eller olycklig."

Vasudeva svarade då: "Min käre Nanda, om du redan har betalat din skatt till regeringen så åk snart tillbaka hem, ty jag känner på mig att det kan vara något på tok i Gokula."

Efter det vänskapliga samtalet med Nanda Mahārāja, återvände Vasudeva till sitt hem. Herdarna, som kommit till Mathurā tillsammans med Nanda Mahārāja för att betala sina skatter, vände också åter.

Koviloor Digital Library

6. Pūtanās död

När Nanda Mahārāja var på väg hem, begrundade han Vasudevas varning, om att det kanske hade hänt något i Gokula. Säkerligen var rådet vänskapligt och inte falskt. Nanda tänkte: "Det måste ligga någon sanning bakom detta." Av rädsla sökte han därför sin tillflykt till Gudomens Högsta Personlighet. För en gudshängiven är det helt naturligt att tänka på Kṛṣṇa i farans stund, eftersom han inte har någon annan tillflykt. När ett barn är i fara, söker det skydd hos sin far eller mor. På samma sätt står en gudshängiven alltid under den Högsta Personliga Gudens beskydd, men när han ser en särskild fara dyka upp, minns han Herren mycket snabbt.

Efter att Kaṁsa rådgjort med sina demoniska ministrar, instruerade han en häxa vid namn Pūtanā, som behärskade den svarta konsten att döda små barn med avskyvärda och syndfulla metoder, och bad henne döda alla barn i städerna, byarna och ute på landsbygden. Sådana häxor kan bara utöva sin svarta konst, där det inte förekommer sjungande av Kṛṣṇas heliga namn. Det sägs, att varhelst man sjunger Kṛṣṇas heliga namn, även om det sker förstrött och utan egentlig uppmärksamhet, så försvinner omedelbart alla dåliga element, såsom häxor, spöken och hemska olyckor. Detta gäller i synnerhet om sjungandet av Kṛṣṇas heliga namn sker med uppriktighet, då speciellt i Vṛndāvana, när den Högsta Herren var personligen närvarande. Nanda Mahārājas tvivel berodde därför uteslutande på hans omsorg om Kṛṣṇa. Egentligen fanns ingenting att frukta från Pūtanā, trots hennes mystiska krafter. Sådana häxor kallas för *khecarī*, vilket betyder att de kan flyga. Denna svarta häxkonst utövas fortfarande av några kvinnor i

Koviloor Digital Library

avlägsna delar av nordvästra Indien. De kan förflytta sig från en plats till en annan på stammen från ett träd, som ryckts upp med rötterna. Pūtanā behärskade denna häxkonst och nämns därför i *Śrīmad-Bhāgavatam* som *khecarī*.

Pūtanā kom utan tillstånd till Gokula, som var Nanda Mahārājas hemort. Hon klädde sig precis som en vacker kvinna och steg in i moder Yaśodās hus. Pūtanā var mycket vacker med rundade höfter, fyllig barm, örringar och blommor i håret. Hennes smala midja kom henne att verka särskilt fager. Hon tittade på alla med sina vackra ögon, och småleende trollband hon alla Vṛndāvanas innevånare. De ovetande herdekvinnorna trodde att det var en lyckogudinna, som uppenbarat sig i Vṛndāvana med en lotusblomma i handen. Det verkade för dem, som om hon kommit för att träffa sin man, Kṛṣṇa. På grund av hennes utsökta skönhet, var hon fri att röra sig överallt, så därför kunde hon utan vidare stiga in i Nanda Mahārājas hus. Pūtanā, som hade dödat ett otal barn, fann Kṛṣṇa liggande i en liten säng, och hon kände genast, att detta barn ruvade på omätliga krafter. Pūtanā tänkte: "Detta gossebarn är så kraftfullt, att Han kan förgöra hela universum omedelbart."

Pūtanās omdöme är mycket betecknande. Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, finns i allas hjärtan. Det står i *Bhagavad-gītā*, att Han skänker nödvändig intelligens och att Han också är orsaken till all glömska. Pūtanā var omedelbart på det klara med att barnet, som befann Sig i Nanda Mahārājas hus, var Gudomens Högsta Personlighet. Han låg där som ett litet spädbarn, men det betyder inte att Han var mindre kraftfull för det. Materialisterna tror felaktigt, att gudsdyrkan sänker ned Gud till människans nivå. Ingen levande varelse kan bli Gud genom utövande av meditation eller självtukt. Gud är alltid Gud. Kṛṣṇa är fulländad, vare sig Han framträder som spädbarn eller yngling. Māyāvādā-filosofin hävdar, att den levande varelsen tidigare var Gud, men att *māyās* inflytande sedan blivit honom övermäktigt. Därför gör denna filosofi gällande, att den levande varelsen för närvarande inte är Gud, men att han kommer att bli det igen, när *māyās* inflytande undanröjts. Detta kan inte tillämpas på de ytterst små levande varelserna. De levande varelserna är den Högsta Personliga Gudens små beståndsdelar, ytterst små gnistor av den stora elden, men de är inte den ursprungliga elden, Kṛṣṇa. Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet från allra första stund, då Han framträder i Vasudevas och Devakīs hus.

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa betedde Sig som ett litet barn och slöt Sina ögon, som om Han ville slippa se Pūtanās ansikte. De gudshängivna tolkar det faktum att Han blundade på olika sätt. Somliga menar, att Kṛṣṇa slöt ögonen därför att Han inte ville se Pūtanās ansikte, eftersom hon dödat så många småbarn och nu kommit för att döda Honom. Andra menar, att Kṛṣṇa slöt Sina ögon för att inte oroa Pūtanā i onödan, då hon visste med sig att Kṛṣṇa var Gudomens Högsta Personlighet, som kunde komma att döda henne. Och andra hade ännu en tolkning: Kṛṣṇa uppenbarar Sig för att döda demonerna och skydda de hängivna, såsom det beskrivs i *Bhagavad-gītā: paritrāṇāya sādhūnāṁ vināśāya ca duṣkṛtām*. Den första demonen, som var dömd att dödas, var en kvinna. Enligt vedisk lag, är det förbjudet att döda kvinnor, *brāhmaṇas*, kor och barn. Kṛṣṇa var tvungen att döda demonen Pūtanā, och eftersom *śāstras* förbjuder dödandet av kvinnor, kunde Han inte göra annat än sluta Sina ögon. En annan tolkning är, att Kṛṣṇa slöt Sina ögon, helt enkelt därför att Han tog Pūtanā för att vara Hans amma. Pūtanā hade kommit bara för att erbjuda Kṛṣṇa sin bröstmjölk, och Kṛṣna var så barmhärtig, att Han godtog Pūtanā som Sin amma eller moder, trots att Han visste att hon kommit för att döda Honom.

Enligt den vediska visdomen finns det sju olika mödrar: den verkliga modern, hustrun till läraren eller den andliga mästaren, kungens hustru, hustrun till en *brāhmaṇa*, kon, amman och moder jord. Eftersom Pūtanā hade kommit för att ta Kṛṣṇa i sin famn och ge Honom di, accepterade Han henne som en av Sina mödrar. Detta anses vara en annan anledning till att Han slöt Sina ögon: Han var tvungen att döda en amma eller moder. Men för Kṛṣṇa var dödandet av modern eller amman identiskt med den kärlek Han hyser för Sin verkliga moder och för Sin fostermoder Yaśodā. Av de vediska skrifterna kan vi också förstå, att Pūtanā behandlades som en moder, och åtnjöt samma förmåner som Yaśodā. Eftersom Yaśodā befriades från den materiella världen, så befriades även Pūtanā. När barnet Kṛṣṇa blundade tog Pūtanā upp Honom i sin famn. Hon visste inte då, att hon höll döden själv i sina armar. Om någon misstar en orm för att vara ett rep, så är han dödens. På samma sätt var det med Pūtanā, som dödat så många småbarn innan hon mötte Kṛṣṇa. Hon tog nu emot ormen, som skulle komma att döda henne omedelbart. Både Yaśodā och Rohiṇī var närvarande då Pūtanā tog barnet Kṛṣṇa i sin famn, men de hindrade henne inte, eftersom hon var så vackert klädd och visade en moders tillgivenhet för Kṛṣṇa. De kunde inte ana, att hon var en varg i fårakläder. Pūtanā hade smort in sina

Koviloor Digital Library

bröst med ett mycket kraftigt gift, och genast efter att hon tagit Kṛṣṇa i sina armar, stoppade hon in sin bröstvårta i Hans mun. Hon hoppades att Han skulle dö så snart som Han började suga. Men gossen tog ilsket emot bröstet och sög ut den förgiftade mjölken, tillsammans med demonens livsande. Kṛṣṇa sög med andra ord ut mjölken från hennes bröst och dödade henne samtidigt genom att suga ut hennes liv. Kṛṣṇa är så barmhärtig att, eftersom demonen Pūtanā kom till Honom och erbjöd Honom sin modersmjölk, så uppfyllde Han hennes önskan och accepterade hennes modersroll. Men, för att hindra henne från att begå flera skändliga handlingar, dödade Han henne omedelbart. Och eftersom demonen dödades av Kṛṣṇa, så nådde hon befrielse. När Kṛṣṇa sög ut Pūtanās livsande, föll hon ned på marken och sträckte ut sina armar och ben åt alla håll. Hon skrek: "O barn, lämna mig ifred, lämna mig ifred." Hon skrek högt och svettades, och hon blev våt över hela kroppen.

Hon dog skrikande, och en kraftig vibration kändes från alla håll, både från jorden och himmelen, och folk trodde att ett häftigt åskväder brutit ut. På så sätt tog mardrömmen om häxan Pūtanā slut, och hon antog åter sin verkliga gestalt i form av en stor demon. Hon öppnade sitt vidriga gap och vräkte sina armar och ben överallt. Hon föll på samma sätt som Vṛtrāsura när Indra slog honom med åskviggen. Hennes långa hår låg utspritt åt alla håll. Hennes fallna kropp sträckte sig över två mil och bröt alla träd i småbitar. Alla slogs av häpnad över att skåda denna jättelika kropp. Hennes tänder liknade plogade vägar, och hennes näsborrar var som grottor i berget. Hennes bröst liknade små bergsknallar, och hennes hår var som ett vidsträckt, rödaktigt busksnår. Hennes ögonhålor var som tomma brunnar, och hennes höfter liknade två flodstränder. Hennes händer såg ut som två väldiga broar, och hennes mage liknade en uttorkad sjö. Alla herdar och herdekvinnor greps av skräck och förvåning, när de såg detta. Ljudet av den våldsamma duns, som uppstod då Pūtanā föll till marken, bedövade deras öron och hjärnor och kom deras hjärtan att slå häftigt.

När *gopī*-flickorna såg hur den lille Kṛṣṇa bekymmerslöst lekte i Pūtanās knä, skyndade de sig fram och tog Honom bort därifrån. Moder Yaśodā, Rohiṇī och några äldre *gopī*-flickor utförde omedelbart lyckobringande ritualer genom att, med svanstofsen från en ko, gå runt Kṛṣṇa. Barnet tvättades sedan helt och hållet med kourin, och man strödde damm från kornas klövar över hela Hans kropp. Allt detta utfördes för att skona den lille Kṛṣṇa från framtida olyckor. Denna händelse ger oss en klar bild av

Koviloor Digital Library

hur viktig kon är för familjen, samhället och de levande varelserna i allmänhet. Kṛṣṇas transcendentala kropp är inte i behov av skydd, men för att visa oss hur viktig kon är, lät Han Sig smörjas in med kodynga och sedan tvättas med urin från en ko och beströs med det damm, som uppstår vid kornas vandringar.

Efter denna reningsprocedur sjöng *gopī*-flickorna, med moder Yaśodā och Rohiṇī i spetsen, tolv namn på Viṣṇu, för att ge Kṛṣṇa fullgott skydd mot olycksbringande krafter. De tvättade sina händer och fötter och läppjade tre gånger på vatten, såsom det är brukligt innan man reciterar *mantras*. De sjöng följande: "Min kära Kṛṣṇa, må Herren, som kallas Maṇimān, skydda Dina lår. Må Herren Viṣṇu, som kallas Yajña, skydda Dina ben. Må Herren Acyuta beskydda Dina armar. Må Herren Hayagrīva beskydda Din buk. Må Herren Keśava beskydda Ditt hjärta. Må Herren Viṣṇu beskydda Dina armar. Må Herren Urukrama beskydda Ditt ansikte. Må Herren Īśvara beskydda Ditt huvud. Må Herren Cakradhara beskydda Ditt bröst. Må Herren Gadādhara beskydda Din rygg. Må Herren Madhusūdana, som bär en båge i Sin hand, beskydda Din syn. Må Herren Viṣṇu, med Sin snäcka, beskydda Din vänstra sida, må Gudomens Högsta Personlighet, Herren Upendra, beskydda Dig ovanifrån och Herren Tārkṣya beskydda Dig underifrån. Må Herren Haladhara beskydda Dig från alla sidor. Må den Personliga Guden, som kallas Hṛṣīkeśa, beskydda alla Dina sinnen. Må Herren Nārāyaṇa beskydda Din andning. Må Śvetadvīpas Herre, Nārāyaṇa, beskydda Ditt hjärta. Må Herren Yogeśvara beskydda Ditt inre sinne. Må Herren Pṛśnigarbha beskydda Din intelligens, och må Gudomens Högsta Personlighet beskydda Din själ. Må Herren Govinda beskydda Dig från alla håll när Du leker, och medan Du sover, må Herren Mādhava beskydda Dig från alla faror. Må Vaikuṇṭhas Herre beskydda Dig från att falla ned då Du arbetar. Må Vaikuṇṭhas Herre ge Dig allt skydd medan Du sitter, och medan Du äter, må Herren över alla offer ge Dig fullkomligt skydd."

Sålunda sjöng moder Yaśodā olika Viṣṇu-namn för att skydda barnet Kṛṣṇas olika kroppsdelar. Moder Yaśodā var helt övertygad om att hon måste skydda sitt barn från olika olycksbringande andar och spöken, nämligen Ḍākinīs, Yātudhānīs, Kūṣmāṇḍās, Yakṣas, Rākṣasas, Vināyakas, Koṭarā, Jyeṣṭhā, Pūtanā, Mātṛkās, Unmādas, Revatī och andra liknande olycksbringande andar, som stör både livsluften och sinnena, och som gör att folk glömmer bort sin egen tillvaro. Ibland uppenbarar de sig i drömmar

Koviloor Digital Library

och vållar stor oro, och ibland uppenbarar de sig som gamla kvinnor, som suger blodet ur små barn. Men inga sådana spöken och olycksbringande andar kan vistas där man sjunger Guds heliga namn. Moder Yaśodā var fast övertygad av de vediska föreskrifterna om kornas betydelse och Herren Viṣṇus heliga namn. Hon tog därför sin tillflykt till korna och Viṣṇus namn i syfte att skydda sitt barn, Kṛṣṇa. Hon reciterade alla Viṣṇus heliga namn, så att Han måtte rädda barnet. Alltsedan historiens begynnelse har den vediska kulturen dragit fördel av koskötsel och sjungandet av Viṣṇus heliga namn, och personer som fortfarande följer de vediska sederna, särskilt då de som har egna gårdar, håller sig med minst ett dussin kor och dyrkar Viṣṇus transcendentala gestalt, som installerats i deras hem.

De äldre *gopī*-flickorna i Vṛndāvana var så absorberade i tillgivenhet för Kṛṣṇa, att de ville rädda Honom, fastän det inte fanns någon anledning, eftersom Han redan beskyddat Sig Själv. De kunde inte förstå, att Kṛṣṇa var Gudomens Högsta Personlighet, som lekte precis som ett barn.

Efter att ha genomgått alla formella ritualer för barnets beskydd, tog moder Yaśodā Kṛṣṇa och gav Honom di från sitt eget bröst. Eftersom Kṛṣṇa var beskyddad genom Viṣṇu-*mantrat*, kände moder Yaśodā att Han var i säkerhet. Under tiden återvände alla herdarna, som varit i Mathurā för att betala skatt, och de slogs av häpnad då de fick se Pūtanās jättelika döda kropp.

Nanda Mahārāja erinrade sig Vasudevas profetia och ansåg honom vara en stor siare och *yogī*. Hur skulle han annars kunna förutsäga en händelse, som ägde rum under deras bortavaro från Vṛndāvana?

Efter denna händelse blev Pūtanās väldiga kropp skuren i bitar av innevånarna i Vraja, och dessa bitar staplades upp tillsammans med ved i en hög för att brännas. När alla Pūtanās kroppsdelar brann som bäst, spred röken därifrån en behaglig arom. Denna vällukt berodde på att hon hade dödats av Kṛṣṇa. Detta betyder, att demonen Pūtanā blev rentvådd från alla sina syndfulla handlingar och erhöll en himmelsk kropp. Detta är ett exempel på att Gudomens Högsta Personlighet är alltigenom god. Pūtanā hade kommit för att döda Kṛṣṇa, men eftersom Han hade fått smaka av hennes mjölk, blev hon omedelbart renad och hennes döda kropp erhöll en transcendental kvalitet. Hennes enda angelägenhet var att döda småbarn, eftersom hon bara tyckte om blod. Men trots att hon haft demoniska avsikter gentemot Kṛṣṇa, så blev hon befriad, eftersom hon givit Honom sin mjölk att dricka. Så vad kan man då säga om andra personer, som skänker

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa tillgivenhet i egenskap av föräldrar?

Rena hängivna tjänar Kṛṣṇa ständigt i kärlek och tillgivenhet, ty Han är Gudomens Högsta Personlighet, Översjälen i varje levande varelse. Slutsatsen blir därför, att till och med en liten ansträngning för att tjäna Gud ger en ofantlig, transcendental belöning. Detta förklaras i *Bhagavad-gītā: svalpam apy asya dharmasya*. Hängiven tjänst i Kṛṣṇa-medvetande är så upphöjd, att även en liten tjänst till Kṛṣṇa — den må vara medveten eller omedveten — kan skänka de största förmåner. Bruket att dyrka Kṛṣṇa genom att offra blommor från ett träd, medför också förmåner för den levande varelse som är fången i trädkroppen. När man offrar blommor och frukter till Kṛṣṇa, erhåller också trädet som burit dessa mycken välsignelse. *Arcana,* dvs utövandet av gudsdyrkan, gynnar därför alla. Kṛṣṇa är dyrkansvärd även för stora halvgudar, såsom Brahmā och Śiva, och Pūtanā var så lyckligt lottad, att samma Kṛṣṇa lekte i hennes famn som ett litet barn. Man placerade Kṛṣṇas lotusfötter, vilka tillbeds av stora siare och gudshängivna, på Pūtanās kropp. Folk tillber Kṛṣṇa och offrar mat, men Han sög självmant mjölken ur Pūtanās kropp. De hängivna säger därför i sina böner: "När Pūtanā fick åtnjuta så mycken välsignelse, trots att hon gav Honom något i fiendskap, hur kan man då uppskatta den välsignelse som man erhåller genom att dyrka Kṛṣṇa i kärlek och tillgivenhet?"

Man ska dyrka Kṛṣṇa allena, om inte annat så för att så mycket välsignelse väntar den som dyrkar. Fastän Pūtanā var en ondskefull ande, blev hon upphöjd, precis som modern till Gudomens Högsta Personlighet. Självfallet upphöjdes också korna och *gopī*-flickorna, som gav Kṛṣṇa mjölk, till en transcendental ställning. Kṛṣṇa kan skänka vem som helst vad som helst, från befrielse till materiella ting. Därför råder det inga tvivel om Pūtanās befrielse, av den anledningen att det var hennes mjölk, som Kṛṣṇa drack en lång stund. Och *gopī*-flickorna, som var så tillgivna Kṛṣṇa, hur kan det råda något som helst tvivel om deras befrielse? Utan tvivel befriades även herdarna och korna, som tjänade Kṛṣṇa i Vṛndāvana med kärlek och tillgivenhet, från det materiella livets eländiga betingelser.

När alla Vṛndāvanas innevånare kände den behagliga aromen från Pūtanās brinnande bål, undrade man sinsemellan: "Varifrån kommer den här goda doften?" Och allteftersom de diskuterade, kom de till den slutsatsen att det måste vara röken från den brinnande Pūtanā. De var mycket förtjusta i Kṛṣṇa, och så snart de hörde att demonen Pūtanā dödades av Honom, uttalade de välsignelser av tillgivenhet för Honom. Efter att

Koviloor Digital Library

Pūtanā bränts, begav sig Nanda Mahārāja till sitt hem och tog genast barnet Kṛṣṇa i sitt knä och luktade på Hans huvud. Sålunda gladdes han över att hans lilla barn räddats från en stor fara.

Śrīla Śukadeva Gosvāmī har välsignat alla som hör berättelsen om hur Kṛṣṇa dödade Pūtanā. De kommer säkerligen att få åtnjuta Govindas gunst.

Koviloor Digital Library

7. Tṛṇāvartas befrielse

Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, besitter alltid sex majestätiska attribut, nämligen fullkomlig rikedom, fullkomlig styrka, fullkomlig ryktbarhet, fullkomlig kunskap, fullkomlig skönhet och fullkomlig oberördhet. Herren uppenbarar Sig i olika fullkomliga, eviga inkarnationsformer. Den betingade själen har otaliga tillfällen att höra talas om Herrens alla transcendentala gärningar i dessa olika inkarnationer. I *Bhagavad-gītā* står det: *janma karma ca me divyam.* Herrens lekar och gärningar är inte materiella. De ligger bortom alla materiella begrepp. Men en betingad själ kan dra fördel av att höra berättas om dessa ovanliga gärningar. Genom att lyssna får man tillfälle att umgås med Herren. Genom att höra berättas om Hans handlingar, utvecklas man i andligt avseende och höjs gradvis till en transcendental plattform, helt enkelt genom att lyssna. Den betingade själen har en naturlig böjelse att höra berättas om andra betingade själar i form av dikt, drama eller roman. Denna benägenhet att vilja höra talas om andra kan inriktas på att höra om Herrens lekar. Då kan man omedelbart utveckla sin transcendentala natur. Kṛṣṇas lekar är inte bara storartade, de är också mycket underhållande.

Om någon tar tillfället i akt att lyssna till berättelser om Herrens lekar, kan det materiella damm, som samlats i hjärtat på grund av långvarig kontakt med den materiella naturen genast tvättas bort. Herren Caitanya vidhöll också, att man helt enkelt genom att höra Herren Kṛṣṇas transcendentala namn kan rena hjärtat från materiell besmittelse. Det finns olika metoder för självförverkligande, men denna metod, hängiven tjänst, som

Koviloor Digital Library

sätter lyssnandet i främsta rummet kommer automatiskt att rena varje betingad själ, som anammar denna metod, från materiell orenhet och ge honom förmågan att komma underfund med sin egen verkliga natur. Denna orenhet är enda orsaken till betingat liv, och så fort som den tvättats bort, kommer på ett naturligt sätt den levande varelsens slumrande sysselsättning, dvs utövandet av hängiven tjänst, att vakna. Mahārāja Parīkṣit rekommenderade av egen praktisk erfarenhet, att alla bör söka höra talas om Herrens transcendentala lekar. Denna bok om Kṛṣṇa är avsedd för detta ändamål, och läsaren ges härmed ett tillfälle att nå det mänskliga livets högsta mål.

På grund av Sin stora barmhärtighet nedstiger Herren i denna materiella värld och uppvisar Sina lekar, till synes som en vanlig människa. Tyvärr anser de ogudaktiga och ateisterna att Kṛṣṇa är en vanlig människa liksom de själva, och därför förlöjligar de Honom. Herren Själv fördömer detta i *Bhagavad-gītā*, där Han säger: *"avajānanti māṁ mūḍhāḥ"*. *Mūḍhas,* dvs dårar, betraktar Kṛṣṇa som en vanlig människa eller som en aningen mer kraftfull person. Till deras egen olycka kan de inte acceptera Honom som Gudomens Högsta Personlighet. Ibland utger sig sådana olyckliga människor falskeligen för att själva vara inkarnationer av Kṛṣṇa utan att hänvisa till de auktoritativa skrifterna.

När Kṛṣṇa hade vuxit lite, började Han kunna vända på Sig i Sin säng. Han låg inte längre enbart på rygg. Tiden gick, och det blev dags för Yaśodā och Nanda Mahārāja att anordna en ny ceremoni, nämligen inför Kṛṣṇas första födelsedag. De arrangerade en födelsedagsfest för Kṛṣṇa, och den firas alltjämt av alla som följer de vediska principerna. (Kṛṣṇas födelsedag firas av alla hinduer i Indien, oavsett vilken sekt de tillhör). Alla herdar och herdekvinnor inbjöds att deltaga, och de infann sig under allmänt jubel. En utmärkt orkester spelade, och alla församlade sjöng med. Alla lärda *brāhmaṇas* var inbjudna, och de sjöng vediska hymner till Kṛṣṇas ära och välgång. Medan musiken spelade och man sjöng de vediska hymnerna, badades Kṛṣṇa av moder Yaśodā. Denna badceremoni kallas tekniskt för *abhiṣeka*, och än idag respekteras den i alla tempel i Vṛndāvana på Janmāṣṭamī, dvs Kṛṣṇas födelsedag.

Vid detta tillfälle såg moder Yaśodā till att det delades ut massor av spannmål, och de bästa korna behängdes med gyllene prydnader och förbereddes för att överlämnas till de lärda och ärevördiga *brāhmanerna*. Yaśodā, som hade badat och klätt sig i fina kläder, tog Kṛṣṇa, som också

Koviloor Digital Library

hade blivit badad och klädd, i sitt knä och satte sig att lyssna till *brāhmanernas* vediska hymner. Barnet tycktes somna under åhörandet av de vediska hymnerna, och därför lade Yaśodā försiktigt ned Honom i en säng. Eftersom hon var så upptagen med att ta emot alla släktingar, vänner och övriga innevånare i Vṛndāvana vid denna heliga ceremoni, glömde hon helt bort att ge Honom di. Kṛṣṇa var hungrig och skrek, men moder Yaśodā kunde inte höra Honom på grund av allt oväsen. Barnet ilsknade emellertid till, därför att Han var hungrig och för att modern inte tog någon notis om Honom. Därför började barnet sparka med Sina lotusfötter, precis som ett vanligt barn. Barnet Kṛṣṇa hade placerats under en serveringsvagn, och medan Han sparkade med Sina lotusfötter råkade Han komma åt ett hjul på vagnen, så att denna rasade på sned. På vagnen hade man staplat upp en massa serveringsfat och kärl av metall, och dessa åkte i golvet med ett fruktansvärt brak. Hjulet hade lossnat från axeln, och ekrarna hade gått av och spretade åt alla håll. Moder Yaśodā och alla *gopī*-flickorna, såväl som Nanda Mahārāja och herdarna, var förbluffade över hur vagnen hade kunnat gå sönder av sig själv. Alla församlade män och kvinnor började framkasta teorier om hur den hade kunnat gå sönder. Ingen kunde emellertid finna ut den rätta orsaken, men några småbarn som fått förtroendet att leka med Kṛṣṇa, talade om för alla att det berodde på att Han sparkat till hjulet. De försäkrade, att de hade sett det med egna ögon, och de var mycket bestämda på den punkten. Några lyssnade på barnens påstående, medan andra sade: "Hur kan man tro på vad dessa barn säger sig ha sett?"

Herdarna och herdekvinnorna kunde inte förstå, att det var den Allsmäktige Guden, som låg där som ett spädbarn och att Han är i stånd att utföra vad som helst. Både det möjliga och det omöjliga ligger i Hans makt. Kṛṣṇa skrek medan diskussionerna pågick. Moder Yaśodā tog då barnet i sin famn och bad de lärda *brāhmanerna* att sjunga heliga vediska hymner, för att jaga bort de onda andarna. Samtidigt gav hon barnet di. När ett barn lugnt suger på sin moders bröst, är det underförstått att det befinner sig utom all fara.

Efter detta reparerade de starkare herdarna den trasiga vagnen, och de lade tillbaka alla kringströdda föremål lika ordentligt som de legat förut. *Brāhmanerna* började frambära offergåvor till den heliga elden, såsom yoghurt, smör, *kuśa*-gräs och vatten. De dyrkade Gudomens Högsta Personlighet för barnets fortsatta lycka och välgångs skull.

De *brāhmaṇas*, som hade samlats där, var alla kvalificerade, eftersom de

Koviloor Digital Library

inte var avundsjuka, inte nedlät sig till lögnaktighet, inte var högmodiga, inte våldsamma och aldrig strävade efter falskt anseende. De var alla äkta *brāhmaṇas*, och det fanns ingen anledning att tro, att deras välsignelser skulle vara utan värde. Med stark tilltro till de kvalificerade *brāhmanerna*, tog Nanda Mahārāja gossen i knät och badade Honom med vatten, blandat med olika slags örter, medan *brāhmanerna* sjöng hymner ur *Ṛk, Yajur och Sāma Veda*.

Det sägs att man inte bör läsa *Veda*-skrifternas *mantras*, om man inte är en kvalificerad *brāhmaṇa*. Här är det alltså bevisat, att dessa *brāhmaṇas* var kvalificerade med alla brahminska kännetecken. Nanda Mahārāja hyste också full tillit till dem. Därför var de bemyndigade att utföra de rituella ceremonierna genom att recitera vediska *mantras*. Det finns många olika offerhandlingar som rekommenderas för olika ändamål, men samtliga *mantras* bör reciteras av kvalificerade *brāhmaṇas*. Men eftersom det nu, i Kalis tidsålder, inte finns några sådana kvalificerade *brāhmaṇas* att tillgå, är alla vediska rituella offerhandlingar numera förbjudna. Śrī Caitanya Mahāprabhu har därför rekommenderat ett enda slags offerhandling i denna tidsålder, nämligen *saṅkīrtana yajña*, alltså helt enkelt sjungandet av *mahāmantrat: Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare, Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare.*

När *brāhmaṇas* sjöng de vediska hymnerna och utförde de rituella ceremonierna för andra gången, skänkte Nanda Mahārāja dem återigen stora mängder spannmål och många kor. Alla korna hade smyckats med vackra guldbroderade tyger, och deras horn var prydda med guldringar. Deras klövar var silversmidda, och de behängdes med blomstergirlander. Nanda skänkte så många kor enbart för detta underbara barns välgång, och *brāhmanerna* återgäldade detta genom att uttala välsignelser ur hjärtat. Och de välsignelser, som frambärs av kvalificerade *brāhmaṇas*, är aldrig verkningslösa.

En dag, inte så lång tid efter denna ceremoni, när moder Yaśodā kelade med Kṛṣṇa i sitt knä, kändes gossen väldigt tung, och som hon inte orkade bära Honom längre, lade hon Honom motvilligt på marken. Efter en stund blev hon upptagen med hushållsbestyr. Då uppenbarade sig, på uppdrag av Kaṁsa, en av dennes tjänare, vid namn Tṛṇāvarta, i form av en virvelvind. Han tog barnet på sina axlar och åstadkom en svår sandstorm, som kom att rasa över hela Vṛndāvana. På grund av detta, murades allas ögon igen på några få ögonblick, och hela Vṛndāvana försänktes i djupaste mörker, så

Koviloor Digital Library

att man varken kunde se sig själv eller någon annan. Under denna katastrof kunde moder Yaśodā inte finna rätt på sitt barn, som förts bort av virvelvinden, och hon började att gråta uppgivet. Hon föll ned till marken, precis som en ko som just förlorat sin kalv. När herdekvinnorna hörde moder Yaśodās tröstlösa gråt, kom de genast för att leta efter barnet, men de blev besvikna, ty Han stod inte att finna någonstans. Demonen Tṛṇāvarta, som tog barnet Kṛṣṇa på sina axlar, for högt upp i skyn, men Kṛṣṇa gjorde Sig så tung, att demonen plötsligt inte kunde komma högre, och han blev tvungen att sluta med sina virvelvindar. Barnet Kṛṣṇa gjorde Sig ännu tyngre och började tvinga ned demonen. Herren tog tag om Tṛṇāvartas nacke, och demonen kände hur barnet blev tungt som ett helt berg, och han försökte därför befria sig från Kṛṣṇas grepp. Men han misslyckades, och hans ögon trängde ut ur sina hålor. Under hemska vrål föll demonen ned på marken i Vṛndāvana och dog. Han föll på precis samma sätt som Tripurāsura, som genomborrades av en pil från Herren Śivas båge. Han slungades mot den steniga marken, så att alla hans lemmar krossades, och kroppen kunde beses av alla innevånarna i Vṛndāvana.

När *gopī*-flickorna såg den döda demonen, och att gossen Kṛṣṇa förnöjt lekte på hans kropp, lyfte de upp Honom med stor tillgivenhet. Herdarna och herdekvinnorna var mycket glada över att deras älskade barn, Kṛṣṇa, hade kommit tillrätta igen. Man började då tala om hur underbart det var, att demonen fört bort Kṛṣṇa för att förgöra Honom, men inte lyckats, utan i stället fallit ned död. Somliga förklarade det inträffade på följande sätt: ”Det är helt riktigt att de som lever i synd ska dö av sina syndfulla återverkningar. Barnet Kṛṣṇa lever däremot i fromhet och har därför räddats ur alla farliga situationer. Även vi måste ha utfört goda handlingar i våra tidigare liv. Vi måste ha dyrkat Gudomens Högsta Personlighet, idkat välgörenhet och handlat av människokärlek för mänsklighetens bästa. På grund av sådana fromma handlingar har detta barn räddats från alla faror.”

De *gopī*-flickor som hade församlats där, sade sinsemellan: ”Sådan sträng tukt och botgöring vi måste ha genomgått i våra tidigare liv! Vi måste ha dyrkat Gudomens Högsta Personlighet, frambringat olika slags offer, idkat välgörenhet och utfört många goda gärningar till människors bästa, som att plantera banyanträd och gräva brunnar. Som ett resultat av dessa fromma handlingar har vi fått vårt barn tillbaka igen, trots att vi trodde att Han hade dött. Nu har Han kommit tillbaka för att uppliva Sina

Koviloor Digital Library

anhöriga." Efter att Nanda Mahārāja upplevt dessa förunderliga händelser, funderade han om och om igen på Vasudevas ord.

Efter en tid hände det sig att Yaśodā skötte sitt barn och kelade tillgivet med det, och det strömmade rikligt med mjölk från hennes bröst. När hon med sina fingrar öppnade barnets mun, fick hon plötsligt se den världsomfattande manifestationen i Hans mun. Hon såg, i Kṛṣṇas mun, hela himmelen med alla lysande planeter och stjärnor i alla riktningar, solen, månen, eld, luft, hav, öar, berg, floder, skogar och alla andra rörliga såväl som orörliga väsen. Då hon såg detta, började hennes hjärta att bulta hårt, och hon muttrade för sig själv: "Så förunderligt det är." Hon var helt mållös och kunde inte ge uttryck för några känslor utan slöt sina ögon, eftersom hon var helt absorberad i underbara tankar. Det faktum, att Kṛṣṇa visar Sin världsomfattande skepnad, i form av Gudomens Högsta Personlighet, till och med då Han vilar i Sin moders knä, visar att Gud alltid är Gud vare sig Han manifesterar Sig som ett barn i Sin moders famn eller som körsven på Kurukṣetras slagfält. Opersonlighetsfilosofernas fantasier om att man kan bli Gud genom meditation eller genom att på konstlad väg utföra vissa materiella övningar, förklaras härmed som falska. Gud är alltid Gud under alla omständigheter och i alla situationer, och de levande varelserna är alltid den Högsta Herrens väsentliga beståndsdelar. De kan aldrig jämställas med den ofattbara, övernaturliga kraften hos Gudomens Högsta Personlighet.

Koviloor Digital Library

8. Kṛṣṇa uppenbarar Sin världsomfattande skepnad

Efter denna händelse uppmanade Vasudeva sin familjepräst Gargamuni att besöka Nanda Mahārāja för att astrologiskt räkna ut Kṛṣṇas framtida liv. Gargamuni var en mäktig och helig visman, som underkastade sig mycken självtukt och botgöring, och han var utnämnd till präst hos Yadu-dynastin. När Gargamuni anlände till Nanda Mahārājas hus, blev Nanda Mahārāja mycket glad över att få träffa honom och reste sig genast upp med handflatorna ihop för att frambära sina respektfulla vördnadsbetygelser. Han tog emot Gargamuni med den aktning som tillkommer en, som dyrkar Gudomens Högsta Personlighet. Gargamuni erbjöds en bekväm sittplats, och när han satt sig hälsade Nanda Mahārāja honom välkommen i varma ordalag. Vänligt sade han: "Min käre *brāhmaṇa*, du kommer till en husfaders hem enbart för att bringa ljus. Vi är ständigt sysselsatta med husliga bestyr, så vi glömmer våra egentliga plikter för självförverkligande. Anledningen till att du kommit hit till vårt hus är för att upplysa oss om andligt liv, och du har inget annat syfte med att besöka familjeförsörjare."

I själva verket är det inte angeläget för en helig person eller en *brāhmaṇa* att besöka familjeförsörjare som alltid är sysselsatta med sådant som rör kronor och ören. Man kan fråga: "Varför går inte en familjeförsörjare själv till en helig person eller en *brāhmaṇa* för att bli upplyst?" Svaret blir då att familjeförsörjare är mycket fattiga i anden. De tror i allmänhet att deras engagemang i familjeangelägenheter är deras viktigaste uppgift, och att självförverkligande och upplysning om andligt liv kommer i andra hand.

Koviloor Digital Library

Det är endast på grund av medlidande som heliga personer och *brāhmaṇas* gör besök i hemmen.

Nanda Mahārāja betraktade Gargamuni som en av de största auktoriteterna vad gäller astrologisk vetenskap. Den astrologiska vetenskapens förutsägelser om t ex sol- och månförmörkelser, baserar sig på sinnrika beräkningar, och genom denna speciella vetenskap kan en person få en klar bild av framtiden. Gargamuni var mycket skicklig på detta område. Genom denna vetenskap kan man komma underfund med vad ens tidigare gärningar varit, och resultatet av dessa gärningar bestämmer ens glädjeämnen och sorger i detta liv.

Nanda Mahārāja tilltalade också Gargamuni som "den bäste bland *brāhmaṇas*". En *brāhmaṇa* är en person som är lärd i kunskapen om den Högste. Utan kunskap om den Högste kan man inte betraktas som *brāhmaṇa*. Det rätta ordet, som används i detta sammanhang, är *brahmavidām*, vilket betyder "den som känner den Högste mycket väl". En kvalificerad *brāhmaṇa* har möjlighet att utföra reningsceremonier för de underordnade klasserna, nämligen *kṣatriyas* och *vaiśyas*. *Śūdras* iakttar inga renande åtgärder. Men en *brāhmaṇa* betraktas som andlig mästare till *kṣatriyas* och *vaiśyas*. Nanda Mahārāja råkade vara en *vaiśya*, och han godtog Gargamuni som en första klassens *brāhmaṇa*. Han förde därför fram sina båda fostersöner, Kṛṣṇa och Balarāma, till honom för att han skulle rena dem. Nanda Mahārāja var av den åsikten, att inte endast dessa två pojkar, utan alla mänskliga varelser borde ta emot en kvalificerad *brāhmaṇa* som sin andliga mästare.

Gargamuni sade: "Vasudeva har sänt mig för att ta hand om dessa två pojkars rening, och då särskilt Kṛṣṇas. Jag är deras familjepräst, och för mig verkar det händelsevis som om Kṛṣṇa är son till Devakī."

Genom sina astrologiska beräkningar hade Gargamuni kommit underfund med att Kṛṣṇa var Devakīs son och att Nanda Mahārāja anförtrotts Hans uppfostran, men det visste inte Nanda. Gargamuni uttryckte indirekt, att både Kṛṣṇa och Balarāma var Vasudevas söner. Man visste att Balarāma var Vasudevas son därför att Hans moder Rohiṇī var där, men Nanda Mahārāja visste ingenting om Kṛṣṇa. Gargamuni avslöjade indirekt att Kṛṣṇa var son till Devakī. Han uttalade också en varning till Nanda Mahārāja, att om han lät utföra reningsceremonin, så skulle Kaṁsa, som var mycket syndfull, förstå att Kṛṣṇa var son till Devakī och Vasudeva. Enligt astrologiska beräkningar, kunde Devakī inte ha fått en flicka, fastän

Koviloor Digital Library

alla trodde att Devakīs åttonde barn var en flicka. På så sätt avslöjade Gargamuni för Nanda Mahārāja, att flickan var född av Yaśodā och att Kṛṣṇa var född av Devakī samt att de blivit utbytta. Flickebarnet, som i själva verket var gudinnan Durgā, hade talat om för Kaṁsa att det barn som skulle döda honom redan hade fötts någon annanstans.

Gargamuni förklarade: "Om jag ger ditt barn ett namn, och om Han visar Sig uppfylla flickans profetia till Kaṁsa, så finns det risk att denne syndfulle demon kommer att döda barnet efter namngivningsceremonin. Men jag vill inte bli ansvarig för sådana framtida olyckor."

När Nanda Mahārāja hade hört Gargamunis ord sade han: "Om situationen är så farlig, då är det bättre att inte planera någon ståtlig namngivningsceremoni. Det vore bättre om ni endast sjunger de vediska sångerna och utför reningsritualen i all stillhet. Vi tillhör den kast som blivit född två gånger, och därför vill jag utnyttja detta tillfälle då du besöker oss. Så var vänlig och genomför namngivningsceremonin utan pomp och ståt. Nanda Mahārāja ville hemlighålla namngivningsceremonin men samtidigt passa på tillfället att låta Gargamuni utföra den.

På Nanda Mahārājas enträgna begäran utförde då Gargamuni namngivningsceremonin så omärkligt som möjligt i Nandas ladugård. Han talade om för Nanda Mahārāja att Balarāma, Rohiṇīs son, kommer att skänka stor glädje till Sina familjemedlemmar och släktingar, och Han kommer därför att kallas Rāma. I framtiden kommer Han att bli utomordentligt stark och kommer därför också att kallas Balarāma. Gargamuni sade vidare: "Eftersom din familj är så intimt förknippad med Yadus familj, kommer Hans namn också att vara Saṅkarṣaṇa." Detta innebär att Gargamuni tilldelade Rohiṇīs son tre namn, nämligen Balarāma, Saṅkarṣaṇa och Baladeva. Men han aktade sig för att tala om att Balarāma också uppenbarade Sig i Devakīs moderliv och därefter överflyttades till Rohiṇīs moderliv. Kṛṣṇa och Balarāma är verkliga bröder; ursprungligen söner till Devakī.

Gargamuni sade sedan till Nanda Mahārāja: "Vad beträffar den andra pojken, så har detta barn haft olika hudfärg i olika *yugas* (tidsåldrar). Först antog Han vit färg, sedan antog Han röd, sedan gul färg och nu har Han antagit svart färg. Vid sidan av detta, har Han redan förut varit son till Vasudeva. Hans namn ska därför vara Vāsudeva såväl som Kṛṣṇa. Vissa människor kommer att kalla Honom Kṛṣṇa och andra kommer att kalla Honom Vāsudeva. Men en sak måste du känna till, nämligen att denne son

Koviloor Digital Library

har haft många andra namn beroende på Hans olika gärningar och lekar i tidigare existenser."

Gargamuni gav Nanda Mahārāja vidare en antydan om, att hans son också kommer att kallas Giridharī, på grund av Hans transcendentala lek att lyfta berget Govardhana. Eftersom Gargamuni kunde förstå allt som sker, både i framtiden och i det förflutna, sade han: "Jag vet allt om Hans liv och namn, men andra vet det inte. Detta barn kommer att bli en stor källa till glädje för alla herdar och kor. Eftersom Han kommer att bli mycket omtyckt i Vṛndāvana, kommer Han att skänka er stor lycka. Genom Hans närvaro kommer ni att klara er från olika slags materiella olyckor, trots svåra hinder.

Gargamuni fortsatte: "Min käre kung av Vraja, i Sina tidigare liv skyddade detta barn många gånger rättskaffens personer från att falla i händerna på skojare och tjuvar, närhelst det rådde politiska slitningar. Ert barn är så kraftfullt, att vem som än blir Hans hängivne, kommer aldrig att störas av fiender. Precis som Herren Viṣṇu beskyddar halvgudarna, kommer Nārāyaṇa, Gudomens Högsta Personlighet, att beskydda ditt barns hängivna. Detta barn kommer att tillväxa i styrka, skönhet, rikedom, ja i allting, till samma nivå som Nārāyaṇa, den Högsta Personliga Guden. Därför råder jag dig att noga skydda Honom, så att Han får växa upp i lugn och ro."

Gargamuni upplyste också Nanda Mahārāja om, att eftersom han var en stor hängiven till Nārāyaṇa, så hade Herren Nārāyaṇa skänkt honom en son, som var jämställd med Herren. Samtidigt antydde Gargamuni: "Din son kommer att angripas av många demoner, så var noga med att skydda Honom." Gargamuni övertygade på så vis Nanda Mahārāja om att Nārāyaṇa Själv hade tagit formen av hans son. Han beskrev på olika sätt sonens skilda transcendentala egenskaper.

När Gargamuni lämnat dessa upplysningar, vände han åter hem. Nanda Mahārāja började betrakta sig själv som världens lyckligaste person, och han var mycket glad över att ha blivit gynnad på detta sätt.

En kort tid efter denna händelse började både Balarāma och Kṛṣṇa att krypa omkring på Sina händer och knän. De beredde Sina mödrar stor glädje genom att krypa omkring på det viset. Bjällrorna, som var fästade vid Deras höfter och vrister, hördes vackert pingla när De på ett mycket angenämt sätt rörde Sig omkring. Precis som vanliga barn, kunde De ibland bli skrämda av något, och då skyndade De Sig att söka skydd hos

Koviloor Digital Library

Sina mödrar. Ibland hände det, att De ramlade i leran i Vṛndāvana, varefter De kom emot Sina mödrar alldeles nedsmorda med lera och saffran. I själva verket hade De blivit insmorda med saffran och sandelträ av Sina mödrar, men på grund av att De kravlade omkring i leran, blev De också nedsmorda med kletig lera. Så snart De kom krypande till Sina mödrar, brukade Yaśodā och Rohiṇī lyfta upp Dem i sina sköten och ge Dem di, efter att de lagt en duk över nedre delen av sina saris. När de små barnen sög på deras bröst, kunde mödrarna känna att små tänder började växa ut, och att på detta sätt märka hur barnen växte, ökade deras glädje. Ibland kunde de olydiga ungarna krypa bort till ladugården och där ta tag i svansen på en kalv och resa Sig upp. Kalvarna, som blev oroliga, brukade genast rusa hit och dit, och barnen släpades med genom lera och kodynga. Yaśodā och Rohiṇī brukade ropa på sina grannar, *gopī*-flickorna, så att de också kunde bevittna denna lustiga lek. *Gopī*-flickorna brukade då försjunka i transcendental lycksalighet, när de såg Herren Kṛṣṇas barndomslekar, och de skrattade högt av glädje.

Både Kṛṣṇa och Balarāma var så livliga, att Deras mödrar, Yaśodā och Rohiṇī, hade svårt att hinna med att skydda Dem från kor, tjurar, apor, vatten, eld och fåglar, medan de uträttade sina hushållsbestyr. Eftersom de var angelägna om att skydda sina barn och samtidigt uträtta sina andra sysslor, kände de sig aldrig riktigt lugna. Efter mycket kort tid lärde sig både Kṛṣṇa och Balarāma att gå på stapplande ben. När Kṛṣṇa och Balarāma började kunna gå, anslöt sig andra jämnåriga kamrater till dem, och de började bereda *gopī*-flickorna, i all synnerhet moder Yaśodā och Rohiṇī, den högsta formen av transcendental glädje.

Yaśodās och Rohiṇīs alla *gopī*-väninnor hade roligt åt Kṛṣṇas och Balarāmas odygdiga upptåg i Vṛndāvana. För att få njuta av ytterligare transcendental lycksalighet, kom de överens om att tillsammans bege sig till moder Yaśodā för att framföra klagomål riktade mot de livliga krabaterna. När Kṛṣṇa satt tillsammans med moder Yaśodā, brukade de äldre *gopī*-flickorna framföra sina klagomål så att även Han kunde höra. De sade: "Kära Yaśodā, varför låter du din rackarunge Kṛṣṇa få göra som Han vill? Varje morgon och kväll kommer Han till oss tillsammans med Balarāma, och innan vi mjölkar korna släpper De kalvarna lösa så att kalvarna dricker all mjölk från korna. Så när vi kommer för att mjölka korna, finner vi ingen mjölk utan måste vända om hem igen med tomma kärl. Ifall vi varnar Kṛṣṇa och Balarāma för att göra detta, så ler De bara betagande. Vi

Koviloor Digital Library

står helt handfallna. Dina ungar, Kṛṣṇa och Balarāma, finner också stort nöje i att stjäla vårt förråd av yoghurt och smör, och det spelar ingen roll var vi förvarar det. När Kṛṣṇa och Balarāma ertappas för att ha stulit yoghurt och smör, säger De: 'Varför beskyller ni oss för stöld? Tror ni att vi lider brist på smör och yoghurt hemma?' Ibland stjäl De smör, yoghurt och mjölk och delar ut det till aporna. När aporna är mätta och inte vill äta mer, då klagar era pojkar: 'Den här mjölken och smöret och yoghurten är oätlig, inte ens aporna vill ha den.' Och De slår sönder krukorna och slänger dem hit och dit. Om vi gömmer undan vårt förråd av yoghurt, smör och mjölk på något avskilt, mörkt ställe, hittar Kṛṣṇa och Balarāma det ändå på grund av det bländande skenet från Deras juveler och smycken som De bär på Sina kroppar. Och om De händelsevis inte hittar var vi gömt smöret och yoghurten, så nyper De våra spädbarn i skinnet så att de börjar gråta, och sedan springer De därifrån. Om vi hänger upp smöret och yoghurten i en gunga uppe vid taket, så att De inte kan nå det, så staplar De bara trälådor på kvarnen, och på så sätt når De dit ändå. Och om De inte når riktigt ända upp, så slår De hål på krukan. Vi tror därför att det är bäst att du tar ifrån pojkarna Deras smycken och juveler."

När Yaśodā hörde detta, sade hon: "Nå, då tar jag väl ifrån Kṛṣṇa Hans juveler, så att Han inte kan se smöret som finns gömt i mörkret." Då brukade *gopī*-flickorna säga: "Nej, nej, gör inte det. Vad ska det tjäna till att ta bort juvelerna? Vi vet inte vad för slags pojkar De egentligen är, ty även om De inte bär smycken, så sprider De något slags sken omkring Sig, så att De kan se allting i mörkret." Moder Yaśodā brukade då säga: "Förvara då ert smör och er yoghurt så säkert, att De inte kan komma åt det."

På detta svarade *gopī*-flickorna: "Det är just vad vi gör det, men eftersom vi ibland är upptagna med att utföra våra hushållsgöromål, smyger sig dessa rackarungar in i våra hus och förstör allting. Ibland, när De inte klarar av att stjäla smör och yoghurt, ger De Sig till att i ren ilska kasta vatten och spotta på det rena golvet. Titta bara på din pojke nu, när Han hör dessa anklagelser. De har ingenting annat för Sig än att dagarna i ända försöka lura ut hur De ska kunna stjäla smör och yoghurt, men nu sitter De här som små änglar. Se bara på Hans ansikte." Efter att moder Yaśodā hört dessa anklagelser tänkte hon banna sin son, men när hon såg Hans ömkansvärda ansiktsuttryck började hon le, och förmådde inte banna Honom.

En annan gång, när Kṛṣṇa och Balarāma höll på att leka med Sina

Koviloor Digital Library

kamrater, gick Balarāma och de andra pojkarna till Yaśodā och talade om för henne, att Kṛṣṇa hade ätit lera. När moder Yaśodā hörde detta tog hon tag i Kṛṣṇas hand och sade: "Min käre Kṛṣṇa, varför har Du ätit lera? Hör bara, alla Dina vänner och Balarāma klagar på Dig." Krsna, som var rädd för Sin moder, svarade: "Kära mor, alla pojkarna och Min äldre bror Balarāma ljuger om Mig. Jag har aldrig ätit lera. Balarāma blev ond på Mig idag, när vi lekte tillsammans, och därför har Han slagit Sig samman med de andra pojkarna för att skvallra på Mig. De har sammansvurit sig mot Mig för att göra dig arg, så att du ska banna Mig. Om du tror att de talar sanning, så kan du titta efter i Min mun och se om Jag ätit lera eller inte." Hans moder svarade: "Nå, om Du verkligen inte har ätit lera, så öppna munnen så att jag kan se."

När Gudomens Högsta Personlighet sålunda blev ombedd av Sin mor, öppnade Han genast Sin mun, precis som en vanlig pojke. Då såg moder Yaśodā i Hans mun hela skapelsens skepnad. Hon såg hela den yttre rymden i alla riktningar, berg, öar, oceaner, sjöar, planeter, luft, eld, månen och stjärnor. Tillsammans med månen och stjärnorna såg hon också alla element, vatten, himmel, den alltgenomträngande eteriska tillvaron, tillsammans med det totala egot, sinnenas frukter och härskaren över sinnena, alla halvgudar, sinnesobjekten, såsom ljud, lukt etc och den materiella naturens tre kvaliteter. Hon kunde också uppfatta att i Hans mun fanns alla levande varelser, den eviga tiden, den materiella naturen, den andliga naturen, handling, medvetande och olika former av hela skapelsen. I munnen på sitt barn kunde Yaśodā se allting som tillhör den kosmiska manifestationen. Hon såg också sig själv i Hans mun, när hon tar Kṛṣṇa i sitt knä och ger Honom di.

När hon såg allt detta, greps hon av bävan och började undra huruvida hon drömde eller om hon verkligen såg något högst ovanligt. Hon kom till den slutsatsen, att hon varken drömde eller iakttog en föreställning av den Högsta Personliga Gudens illusoriska energi. Hon trodde att hon blivit galen eller mentalt rubbad eftersom hon kunde se alla dessa förunderliga ting. Men sedan tänkte hon: "Mitt barn kanske har fått mystiska, kosmiska krafter, och det är därför som jag blivit förvirrad av att se sådana syner i Hans mun. Låt mig betyga min respektfulla vördnad för Gudomens Högsta Personlighet, under vars energi föreställningen om kroppen och dess ägodelar skapas. Sedan sade hon: "Låt mig frambära mina respektfulla vördnadsbetygelser till Honom, under vilkens illusoriska kraft jag tror att

Koviloor Digital Library

Nanda Mahārāja är min man och Kṛṣṇa är min son, att alla ägodelar som tillhör Nanda Mahārāja tillhör mig och att alla herdar och herdinnor är mina undersåtar. Alla dessa vanföreställningar beror på den Högsta Herrens illusoriska kraft. Så låt mig rikta en bön till Honom och be om Hans eviga beskydd."

Medan moder Yaśodā höll på med dessa filosofiska funderingar, expanderade Herren Kṛṣṇa åter Sin inre energi för att förvilla henne med moderlig tillgivenhet. Moder Yaśodā övergav genast alla filosofiska spekulationer och tog emot Kṛṣṇa som sitt eget barn. Hon tog Honom i knät och överväldigades av moderskärlek till sin son. Hon började tänka: "Kṛṣṇa är ofattbar för den stora allmänheten genom vanligt vetande, men Han kan förstås genom *Upaniṣaderna* och genom *Vedānta* eller genom mystikens *yoga*-metoder och Saṅkhya-filosofin." Sedan började hon tänka på Gudomens Högsta Personlighet som sitt eget avlade barn.

Moder Yaśodā hade förvisso utfört massor av fromma handlingar, vilka resulterat i att den Absoluta Sanningen, Gudomens Högsta Personlighet, blev hennes son och sög mjölk från hennes bröst. På samma sätt måste Nanda Mahārāja också ha utfört många offer och fromma handlingar för att Herren Kṛṣṇa skulle bli hans son och tilltala honom som Sin fader. Men det är förvånansvärt att Vasudeva och Devakī inte fick komma i åtnjutande av den transcendentala lycksaligheten från Kṛṣṇas lekar under Hans uppväxttid, fastän Kṛṣṇa var deras verklige son. Kṛṣṇas barndomslekar lovprisas än idag av många visa och heliga män, men Vasudeva och Devakī kunde inte personligen njuta av dem. Orsaken härtill förklarades av Śukadeva Gosvāmī för Mahārāja Parīkṣit på följande sätt:

När den främste av Vasus, vid namn Droṇa, tillsammans med sin hustru Dharā befalldes av Herren Brahmā att utöka befolkningen, sade de till Honom: "Käre fader, vi ber om din välsignelse." Droṇa och Dharā fick sedan Brahmās välsignelse att i framtiden, när de skulle födas igen i universum, så skulle Herren Kṛṣṇa, i Sin mest tilldragande skepnad av ett barn, uppta hela deras hjärta. Deras förehavande med Kṛṣṇa skulle bli så fulla av kraft, att envar med lätthet skulle kunna komma över födelsens och dödens okunnighet, enbart genom att höra om Kṛṣṇas barndomslekar med dem. Herren Brahmā gick med på att ge dem denna välsignelse, och resultatet blev att samme Droṇa föddes igen som Nanda Mahārāja i Vṛndāvana och samma Dharā föddes igen som moder Yaśodā, hustru till Nanda Mahārāja.

Koviloor Digital Library

På detta sätt utvecklade Nanda Mahārāja och hans hustru Yaśodā sin rena hängivenhet till Gudomens Högsta Personlighet i det de fått Honom som sin son, och alla *gopī*-flickor och herdar, som var Kṛṣṇas följeslagare, utvecklade också de sina egna olika känslor av kärlek till Kṛṣṇa.

För att uppfylla Herren Brahmās välsignelse, uppenbarade sig därför Herren Kṛṣṇa jämte Sin fullständiga aspekt Balarāma, och De utförde alla slags barndomslekar för att höja den transcendentala glädjen hos Vṛndāvanas innevånare.

Koviloor Digital Library

9. Moder Yaśodā binder Herren Kṛṣṇa

Det hände sig en gång att moder Yaśodā själv åtog sig att kärna smör, eftersom hennes tjänsteflicka höll på med andra hushållsbestyr. Medan hon kärnade smör, sjöng hon om Kṛṣṇas barndomslekar och gladdes åt att tänka på sin son.

Hon hade sin *sari* tätt lindad kring sig när hon kärnade smöret, och på grund av hennes intensiva kärlek till sonen, sipprade det fram mjölk ur hennes bröst, vilka rörde sig när hon ansträngde sig och kärnade med båda händerna. Armbanden på hennes handleder klirrade mot varandra, och hennes örringar och bröst skakade. Hon hade små svettpärlor i ansiktet, och blomstergirlanden på hennes huvud slängde av och an.

Herren Kṛṣṇa uppenbarade Sig som barn inför denna pittoreska syn. Han var hungrig, och av kärlek till Sin mor bad Han henne sluta kärna smör. Han lät påskina att hennes första angelägenhet var att låta Honom få di, och att smörkärnandet kunde vänta tills senare.

Moder Yaśodā lyfte upp sin son i knät och petade in bröstvårtan i Hans mun. Småleende lät hon Kṛṣṇa få di, och hon gladde sig över hur vackert Hans ansikte var. Plötsligt började mjölken på spisen att koka över. För att förhindra detta, satte moder Yaśodā Kṛṣṇa åt sidan och sprang till spisen. Lämnad i detta skick av Sin moder, blev Kṛṣṇa så arg, att Hans läppar och ögon rodnade av ilska. Med sammanpressade läppar och ögon som små springor, tog Han upp en sten och kastade den på smörkrukan, så att denna omedelbart sprack. Han grep åt Sig en del av smöret och började med falska tårar i ögonen att äta av det på ett gömställe.

Under tiden kom moder Yaśodā tillbaka till smörtinan, efter att hon

Koviloor Digital Library

klarat av den kokande mjölken. Hon upptäckte den spräckta smörkrukan, som innehöll det kärnade smöret. Eftersom hon inte kunde finna sin pojke, antog hon att den förstörda smörkrukan måste vara Hans verk. Hon smålog och tänkte: "Detta barn är mycket listigt. Efter att Han haft sönder den här krukan, har Han försvunnit av rädsla för straff."

Sedan hon letat överallt, fann hon Honom till slut sittande på en gammal uppochnedvänd trämortel. Han höll på med att ta smör ur en korg, som hängde i taket, och dela ut det till aporna. Hon märkte, att Kṛṣṇa blickade än hit och än dit av fruktan för henne, eftersom Han var medveten om Sitt dåliga uppförande. När moder Yaśodā såg vad hennes son var sysselsatt med, smög hon sig på Honom bakifrån. Men Kṛṣṇa märkte genast att hon kom med en käpp i handen, och Han hoppade omedelbart ned ifrån morteln och flydde av rädsla.

Moder Yaśodā jagade Honom runt i alla krokar och försökte infånga Gudomens Högsta Personlighet, som inte låter någon komma inpå sig, inte ens stora mediterande *yogīs*. Med andra ord, Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, som aldrig kan fångas av *yogīs* eller filosofer, lekte som ett litet barn med en stor gudshängiven som moder Yaśodā. Hon hade det emellertid inte så lätt att få tag i det kvicka barnet på grund av sin smala midja och tunga kropp. Hon försökte dock att förfölja Honom så fort som hon förmådde. Hennes lockar löstes upp och blomman som hon hade i håret föll till marken. Fastän hon var trött, så lyckades hon på något vis få tag i sin okynnige son och fånga Honom. Kṛṣṇa var alldeles gråtfärdig när Han blev fast. Han gnuggade Sina ögon så att Hans händer blev smetiga med ögonsvärta. Barnet såg med förskrämd blick på Sin moders ansikte när hon lutade sig över Honom. Moder Yaśodā kunde förstå, att Kṛṣṇa var onödigt rädd, och för att lugna Honom ville hon mildra Hans ängslan.

Moder Yaśodā var den som allra mest önskade allt gott åt Kṛṣṇa. och därför tänkte hon: "Om barnet hyser för stor rädsla för mig, så vet jag inte vad som kommer att hända med Honom." Moder Yaśodā tog då och kastade bort käppen. Som straff tänkte hon istället binda ihop Hans händer med ett rep. Hon visste inte att det i själva verket var omöjligt för henne att binda fast Gudomens Högsta Personlighet. Moder Yaśodā trodde att Kṛṣṇa var hennes lilla barn. Hon visste inte att barnet saknade begränsning. Han har ingen utsida eller insida, och Han saknar såväl början som slut. Han är obegränsad och alltgenomträngande. I själva verket utgör Han hela den kosmiska manifestationen. Moder Yaśodā betraktade dock Kṛṣṇa som sitt

Koviloor Digital Library

barn. Fastän Han befinner Sig bortom sinnenas räckvidd, strävade hon efter att binda Honom vid en trämortel. Men när hon försökte binda Honom upptäckte hon att repet hon använde var fem centimeter för kort. Hon skaffade fler rep från huset och skarvade ihop dem, men till slut fattades det fortfarande fem centimeter. På så sätt knöt hon ihop alla rep som fanns i huset, men när hon skulle knyta sista knuten visade det sig att det fortfarande fattades fem centimeter. Moder Yaśodā log förbluffad. Hur kunde detta ske?

Hon tröttades av försöken att binda sin son; hon blev svettig och tappade girlanden på sitt huvud. Herren Kṛṣṇa uppskattade sin moders hårda ansträngningar, och av medlidande lät Han Sig bindas med repen. Kṛṣṇa, som lekte likt ett människobarn hemma hos moder Yaśodā, visade upp en av Sina utvalda lekar. Givetvis kan ingen behärska Gudomens Högsta Personlighet. En ren gudshängiven överlämnar sig till Herrens lotusfötter, och Han må antingen beskydda eller förinta Sin hängivne. Men den gudshängivne glömmer å sin sida aldrig sin egen roll; att överlämna sig. På samma sätt erfar också Herren transcendental glädje av att överlämna Sig till den hängivnes beskydd. Det belyses av det faktum att Kṛṣṇa överlämnar Sig till Sin moder Yaśodā.

Kṛṣṇa är den som ytterst skänker all slags befrielse åt Sina hängivna, men en sådan välsignelse som förunnades moder Yaśodā fick inte ens erfaras av Herren Brahmā, ej heller av Herren Śiva eller lyckogudinnan.

Gudomens Högsta Personlighet, som är känd som son till Yaśodā och Nanda Mahārāja, kan inte förstås i samma grad av *yogīs* och filosofer, men Han är lätt tillgänglig för Sina hängivna. Ej heller inser dessa *yogīs* och filosofer helt och hållet att Han är den yttersta källan till all glädje.

Sedan hon bundit fast sin son, återgick moder Yaśodā till sina husliga bestyr. Kṛṣṇa såg då framför Sig, där Han satt fastbunden vid trämorteln, två träd som kallades för *arjuna*-träd. Den yttersta källan till all glädje, Herren Kṛṣṇa, tänkte då för Sig Själv: ”Moder Yaśodā försummade först att ge Mig tillräckligt med mjölk, och det var därför som Jag slog sönder krukan med smör och delade ut det till aporna som allmosor. Och nu har hon bundit fast Mig vid en mortel av trä, så nu tänker Jag ställa till med ett ännu värre rackartyg än förut.” Det som Han då hade i tankarna, var att vräka omkull de två mycket höga *arjuna*-träden.

Det finns en historia bakom de två *arjuna*-träden. I sina tidigare liv föddes träden i människoform, som Kuveras söner Nalakūvara och

Koviloor Digital Library

Maṇigrīva. De hade nu lyckan att bli sedda av Herren. I sina tidigare liv hade de blivit utsatta för en förbannelse av den store vismannen Nārada, men detta hade skett för att de båda en dag skulle förunnas den högsta välsignelsen - att se Herren Kṛṣṇa. Denna förbannelse, som vändes i välsignelse, drabbade dem på grund av deras glömska, förorsakad av berusning. Nästa kapitel kommer att förtälja denna historia.

Koviloor Digital Library

10. Nalakūvaras och Maṇigrīvas befrielse

Historien om förbannelsen över Nalakūvara och Maṇigrīva och hur de blev befriade av Kṛṣṇa, enligt den store vismannen Nāradas önskan, förtäljes här nedan.

De två mäktiga halvgudarna Nalakūvara och Maṇigrīva var söner till halvgudarnas skattmästare, Kuvera, som var en stor hängiven till Herren Śiva. Tack vare Herren Śivas stora nåd saknade Kuveras materiella rikedom all begränsning. Det händer ofta att sönerna till en rik man hänger sig åt kvinnor och vin, och så var även fallet med Kuveras två söner, vilka ägnade sig åt dryckenskap och sex. En dag, då de önskade hänge sig åt sådan njutning, begav de sig till Herren Śivas trädgård i provinsen Kailāsa på stranden av Mandākinī Ganges. Där drack de en hel del och lyssnade till ljuvlig sång av vackra kvinnor, som gjorde dem sällskap i den praktfullt blomsterutsmyckade trädgården. I sitt berusade tillstånd gick de båda ned i Ganges vatten, som prunkade av lotusblommor, och där började de att roa sig med de unga kvinnorna, precis som elefanthannarna roar sig med elefanthonorna i vattnet.

Medan de roade sig på detta vis i vattnet råkade den store vismannen Nārada komma förbi. Han insåg att de båda halvgudarna Nalakūvara och Maṇigrīva var såpass överförfriskade att de inte märkte att han passerade. De unga flickorna var emellertid inte lika berusade som halvgudarna, varför de skämdes att visa sig nakna inför den store vismannen. De försökte skyla sig i all hast. Däremot var Kuveras båda halvgudasöner såpass berusade att de inte kändes vid den vise Nāradas närvaro och därför

Koviloor Digital Library

inte heller försökte skyla sina kroppar. När Nārada såg att de båda halvgudarna var helt omtöcknade önskade han rädda dem, och av orsakslös barmhärtighet svor han därför en förbannelse över dem.

Eftersom den store vismannen kände medlidande med dem, önskade han göra slut på deras falska nöje att dricka och umgås med unga flickor, och han önskade att de istället skulle få möta Herren Kṛṣṇa ansikte mot ansikte.

Nārada tänkte förbanna dem som följer. Han sade att dragningen till materiell njutning beror på ett ökat inflytande från lidelsens kvalitet. En person, som befinner sig i den materiella världen, och som gynnats med rikedom, ägnar sig i allmänhet åt tre saker — dryckenskap, sex och spel. Materiellt sinnade människor, som blivit högfärdiga av den rikedom de samlat på hög, blir också såpass skoningslösa att de ägnar sig åt att döda djur genom att inrätta slakthus. Och sedan tror de att de själva aldrig kommer att dö. Sådana dåraktiga personer glömmer naturens lagar och blir fullständigt förblindade av kroppen; de glömmer att den materiella kroppen, även om den är mycket avancerad upp till samma nivå som halvgudarna, till slut kommer att förvandlas till aska. Och under livstiden, oavsett vilka yttre egenskaper kroppen än må ha, så finns det inombords endast avföring, urin och en rik flora av olika maskar. Materialisten, som sålunda är absorberad i avundsjuka och som utövar våld mot andra kroppar, kan inte förstå livets mening, och utan att förstå målsättningen med livet sjunker han allt djupare ned till helvetiska livsbetingelser. I sin nästa födsel utför sådana dåraktiga personer alla möjliga syndfulla handlingar för den tillfälliga kroppens räkning, och de är inte ens i stånd att besinna huruvida kroppen verkligen tillhör dem eller ej. I allmänhet säger man att kroppen tillhör den som föder kroppen i fråga. Därför bör man betänka huruvida denna kropp tillhör en personligen, eller om den tillhör den herre som man tjänar. Slavägaren anser sig ha full rätt till slavarnas kroppar eftersom han livnär dem. Man kan då fråga sig om kroppen tillhör fadern, som är den som givit säden till denna kropp, eller om den tillhör modern som utvecklar barnet i sitt moderliv.

Dåraktiga personer begår olika slags synder på grund av att de lever i den vanföreställningen att de identifierar sig själva med sina kroppar. Men man bör vara klok nog att inse vem som äger den här kroppen. En dåraktig person hänger sig åt att döda andra djur för att livnära sin kropp, men han begrundar inte frågan huruvida kroppen tillhör honom eller hans far, mor eller förfäder. Det förekommer att en farfar eller fader skänker bort sin

Koviloor Digital Library

dotter som vänskapsgåva till någon person, med den baktanken att de ska få tillbaka dotterns barn i form av en son. Kroppen kan också tillhöra en starkare person, som tvingar kroppen att arbeta för honom. Ibland säljs slavens kropp till en herre, och denna försäljning är baserad på förutsättningen att slavens kropp kommer att tillhöra denna herre. Och när livet är till ända tillhör kroppen elden, ty kroppen ges till elden och brännes till aska. Eller också kastas kroppen på gatan för att bli uppäten av hundar eller gamar.

Innan man begår alla möjliga syndfulla handlingar för att vidmakthålla kroppen, bör man göra klart för sig vem som äger kroppen. Det kan slås fast att kroppen ytterst är en produkt av den materiella naturen, och vid slutet uppgår denna kropp i naturen. Därför måste man dra den slutsatsen att kroppen tillhör den materiella naturen. Man bör inte felaktigt tro att kroppen tillhör en själv. Varför ska man ägna sig åt att döda för att vidmakthålla någonting som man inte äger? Varför ska man döda oskyldiga djur för att vidmakthålla kroppen?

När en människa är förblindad av falsk prestige orsakad av rikedom, bryr hon sig inte om några som helst moraliska bud, utan hänger sig åt vin, kvinnor och dödandet av djur. Under sådana förhållanden, befinner sig en fattig person ofta i en bättre situation, ty denne tänker på sig själv i förhållande till andra kroppar. En fattig person vill inte göra andra kroppar illa, eftersom han själv vet hur ont det gör. Därför ansåg den store vismannen Nārada att eftersom halvgudarna Nalakūvara och Maṇigrīva var så förblindade av falsk prestige, så borde de placeras i en livsform som saknar rikedomar.

En person, vars kropp blivit stungen av en nål, önskar inte att andra ska uppleva samma lidande. En omtänksam person, som lever i fattigdom, önskar på samma sätt att andra ska få slippa leva under samma förhållanden. Man ser ofta att en person, som blivit rik efter att ha levt ett liv i fattigdom, mot slutet av sitt liv grundar någon välgörenhetsinrättning så att andra fattiga människor ska få det bättre. Kort sagt kan en fattig, medlidsam person förstå andras sorger och glädjeämnen med verklig inlevelse. En fattig man blir sällan uppblåst av falsk stolthet, utan förblir fri från sådan dårskap. Han är nöjd med vad han genom Herrens nåd får ta emot för sitt livsuppehälle.

Att leva i armod utgör ett slags botgöring. Enligt den vediska kulturen lever därför *brāhmaṇas* vanemässigt under knappa förhållanden för att

Koviloor Digital Library

rädda sig själva från falsk materiell prestige. Falsk stolthet på grund av materiellt välstånd är ett stort hinder för andlig utveckling. En fattig person kan inte bli onormalt fet genom att äta för mycket. Och eftersom han inte kan äta mer än han behöver blir hans sinnen inte förvillade. Om inte hans sinnen är förvillade, så kan han inte bli våldsam.

En annan fördel med fattigdom är att en helig person utan svårighet kan träda in i en fattig mans hus, och den fattige kan sålunda dra fördel av att få umgås med en helig person. En rik man tillåter däremot inte vem som helst att besöka hans hus, och därför kan en helig person inte utan vidare stiga in. Enligt vedisk sed ikläder sig en helig person rollen som tiggare, så att han under förevändning av att han vill tigga någonting av husfolket kan besöka vilket hus som helst. Husfadern, som vanligen har glömt bort allt som har med andligt förverkligande att göra på grund av att han helt ägnar sig åt att försörja familjen, kan dock gynnas genom att umgås med en helig person. Den fattige mannen har stora möjligheter att nå befrielse genom att vara tillsammans med en helig man. Vad tjänar det till att vara stolt över materiell rikedom och prestige, om man inte förunnas att umgås med heliga personer och hängivna till Gudomens Högsta Personlighet?

Den mäktige Nārada tänkte därefter, att det var hans plikt att försätta dessa halvgudar i en situation, där de inte hade möjlighet att hysa falsk stolthet över materiella rikedomar och anseende. Nārada kände medlidande med dem och ville rädda dem från deras fallna leverne. De levde i mörkrets okunnighet och var ur stånd att behärska sina sinnen, och därför drogs de till sexuellt umgänge. En helig man som Nārada hade som sin plikt att rädda sådana personer från dessa avskyvärda levnadsförhållanden. I djurriket saknar djuren sinne att förstå att de är nakna. Men Kuvera var halvgudarnas skattmästare och hade stort ansvar, och Nalakūvara och Maṇigrīva var två av hans söner. Trots detta blev de så djuriska och oansvariga på grund av sin berusning, att de inte kunde förstå att de var nakna. Att skyla underkroppen är en regel hos den civiliserade människan, och när en man eller kvinna glömmer denna regel blir vederbörande degraderad. Nārada tänkte därför att det bästa straffet för dem var att göra dem till orörliga levande varelser, dvs träd. Träd är orörliga enligt naturens lag. Trots att träden är täckta av okunnighetens kvalitet, kan de inte vålla någon skada. Fastän bröderna genom Nāradas barmhärtighet skulle bestraffas med att bli träd, tyckte den store vismannen att det skulle vara lärorikt om de fick behålla sitt minne så att de förstod varför de blivit straffade. En

Koviloor Digital Library

levande varelse glömmer i allmänhet sitt tidigare liv när han byter kropp, men i speciella fall, som i fallet Nalakūvara och Maṇigrīva, kan han genom Herrens nåd minnas det.

Vismannen Nārada beslöt därför att de båda halvgudarna skulle få bli träd under etthundra år enligt halvgudarnas tideräkning, och att de därefter skulle få lyckan att stå ansikte mot ansikte med Gudomens Högsta Personlighet tack vare Hans orsakslösa nåd. Sålunda skulle de återigen befordras att leva som halvgudar och stora hängivna till Herren.

Efter denna händelse återvände Nārada till sin hemvist Nārāyaṇa Āśrama, och de båda halvgudarna förvandlades till två träd, som kallades *arjuna*-träd. De båda halvgudarna fick, tack vare Nāradas orsakslösa barmhärtighet, den stora lyckan att växa i Nandas trädgård och få stå ansikte mot ansikte med Herren Kṛṣṇa.

Fastän gossen Kṛṣṇa satt fastbunden vid trämorteln, började Han förflytta Sig i riktning mot de växande träden för att fullborda den profetia som Hans store hängivne Nārada hade lämnat. Herren Kṛṣṇa visste att Nārada var Honom mycket hängiven och att träden framför Honom var de två *arjuna*-träden som i verkligheten var Kuveras söner. Han tänkte: "Jag måste nu låta Min store hängivne vän Nāradas ord gå i uppfyllelse."

Sedan började Han röra Sig framåt, genom öppningen mellan de båda träden. Fastän Han Själv lyckades ta Sig igenom mellan de två träden, så fastnade dock trämorteln vågrätt mellan dem. När Han började dra riktigt hårt, föll genast träden med grenar och kvistar med ett brak till marken. Ut ur de omkullvräkta träden kom två gestalter som lyste likt flammande eld. Allt runtomkring ljusnade och klarnade då de uppenbarade sig. De två renade kropparna trädde omedelbart fram inför Kṛṣṇa, föll på knä, betygade sin vördnad och frambar sina böner med följande ord: "O, käre Herre Kṛṣṇa, Du är den ursprungliga Personliga Guden, härskaren över alla mystiska krafter. Lärda *brāhmaṇas* vet mycket väl att denna kosmiska manifestation är en uppenbarelse av Dina krafter, vilka ibland är manifesterade och ibland omanifesterade. Du är den ursprunglige skaparen av liv, kropp och sinne i alla levande varelser. Du är den evige Guden, Herren Viṣṇu, som är alltgenomträngande, den Högste som behärskar allt. Du är den ursprungliga källan till den kosmiska manifestationen, som verkar under inflytande av den materiella naturens tre kvaliteter — godhet, lidelse och okunnighet. Du existerar som Översjälen i alla former av levande varelser, och du vet mycket väl vad som försiggår i deras kroppar och sin-

Koviloor Digital Library

nen. Därför är Du den som ytterst leder alla levande varelsers handlingar. Men fastän Du står i centrum av allt som är under inflytande av naturens materiella kvaliteter, så påverkas Du inte av sådana besmittade kvaliteter. Ingen som lyder under de materiella kvaliteterna kan förstå Dina transcendentala egenskaper, vilka fanns där redan före skapelsen. Därför kallas Du den Högsta Brahman, som alltid dyrkas genom Sina inre, personliga energier. I denna materiella värld kan Du endast kännas genom Dina olika inkarnationer. Fastän Du antar olika slags kroppar, så är dessa kroppar inte en del av den materiella skapelsen. Dessa kroppar är alltid fyllda av transcendentala krafter av obegränsad rikedom, styrka, skönhet, ryktbarhet, kunskap och oberördhet. I den materiella tillvaron råder det skillnad mellan kroppen och kroppens ägare, men eftersom Du uppenbarar Dig i Din ursprungliga andliga kropp råder det ingen sådan skillnad i Ditt fall. När Du uppenbarar Dig, visar Dina ovanliga handlingar att Du är Gudomens Högsta Personlighet. Sådana ovanliga handlingar kan inte utföras av någon som befinner sig i den materiella tillvaron. Du är den Högsta Personliga Guden som nu uppenbarar Sig för att förorsaka födelse och död och för att även skänka befrielse åt levande varelser, och Du är fullkomlig med alla Dina fullständiga aspekter. Du kan skänka vem som helst alla olika slags välsignelser. O Herre, o källa till all godhet och lycka, vi frambär vår respektfulla vördnad till Dig. Du är den alltgenomträngande Högsta Personliga Guden, källan till fred och den Högsta Personen inom kung Yadus dynasti. O Herre! Vår fader, halvguden vid namn Kuvera, är Din tjänare. Likaledes är den store vismannen Nārada Din tjänare, och endast genom deras nåd har det blivit möjligt för oss att få se Dig i egen person. Därför ber vi nu att vi för alltid måtte bli engagerade i Din transcendentala tjänst och älska Dig genom att tala om Dig, prisa Dig och genom att höra om Dina transcendentala gärningar. Må våra händer och lemmar bli engagerade i Din tjänst, och må våra sinnen alltid vara koncentrerade på Dina lotusfötter och våra huvuden alltid förbli sänkta inför Din alltgenomträngande världsomfattande skepnad."

När de båda halvgudarna Nalakūvara och Maṇigrīva hade avslutat sin bön började barnet Kṛṣṇa, Gokulas härskare och ägare som hade bundits fast vid trämorteln av moder Yaśodā, att le och Han tog till orda: "Jag visste redan att Min mäktige hängivne, den vise Nārada, har visat sin stora barmhärtighet genom att rädda er från er vämjeliga uppblåsthet över att äga ovanlig skönhet och rikedom i halvgudarnas familj. Han har räddat

Koviloor Digital Library

er från att glida ned i det helvetiska livets lägsta regioner. Jag känner redan till alla dessa fakta. Ni har gynnats av lyckan, ty ni fick inte endast en förbannelse svuren över er av Nārada, utan ni fick också tillfälle att träffa honom. Om någon händelsevis får stå ansikte mot ansikte med en sådan helig person som Nārada, som alltid är ödmjuk och nådig mot alla, så kan denna betingade själ omedelbart nå befrielse. Det är precis som att sitta mitt i solskenet - inget kan hindra ljuset. O Nalakūvara och Maṇigrīva, era liv har nu därför krönts med framgång eftersom ni har utvecklat extatisk kärlek till Mig. Detta är er sista födsel i den materiella världen. Ni kan nu återvända till er faders boning på den himmelska planeten, och genom att förbli trogna i er hängivna tjänst kommer ni att nå befrielse i detta liv."

Därefter gick halvgudarna flera varv runt Kṛṣṇa och bugade sig ned inför Honom flerfaldiga gånger innan de gav sig iväg. Herren var fortfarande fastbunden vid morteln.

Koviloor Digital Library

11. Demonerna Vatsāsuras och Bakāsuras död

När de två *arjuna*-träden föll till marken lät det som ett åsknedslag, och alla Gokulas innevånare, inklusive Nanda Mahārāja, samlades genast på platsen. De blev mycket förvånade då de märkte att de två stora träden plötsligt fallit omkull. Eftersom de inte kunde begripa varför träden vräkts omkull, blev de mycket förbryllade. När de såg gossen Kṛṣṇa vara fastbunden vid trämorteln började de tro att någon demon kunde vara orsaken. Hur var det annars möjligt? Samtidigt var de mycket förundrade över att sådana ovanliga händelser alltid inträffade när barnet Kṛṣṇa var med. När de äldre herdarna begrundade detta, talade de små lekande barnen om för dem att träden föll därför att Kṛṣṇa hade dragit iväg med trämorteln med hjälp av de rep som Han bundits med. "Kṛṣṇa gick mellan träden", förklarade de, "men morteln välte omkull och fastnade mellan träden. Kṛṣṇa började sedan dra i repen så att träden föll omkull. Då trädde två skinande män ut ur träden, och de började tala med Kṛṣṇa."

De flesta herdarna trodde inte på barnens vittnesbörd. De kunde överhuvudtaget inte tro att sådana saker var möjliga. Några av dem trodde emellertid på barnen och sade till Nanda Mahārāja: "Ditt barn är olikt alla andra barn. Det kan vara Han som utfört det." Nanda Mahārāja började småle, när han fick höra om sin sons ovanliga egenskaper. Han gick fram och löste upp knuten för att befria sitt underbara barn. Efter att Nanda Mahārāja släppt Kṛṣṇa fri, lyfte de äldre *gopī*-flickorna upp Honom i sina armar. De förde Honom till gårdsplanen och började applådera och lovprisa Hans underbara gärningar. Kṛṣṇa klappade också i Sina händer,

Koviloor Digital Library

precis som ett vanligt barn. Den Högsta Herren Kṛṣṇa, som var helt under inflytande av *gopī*-flickornas kärlek, började sjunga och dansa som en marionett-docka i deras händer.

Ibland brukade moder Yaśodā be Kṛṣṇa hämta en bräda åt henne att sitta på. Fastän brädan var för tung för ett barn att lyfta, så brukade Kṛṣṇa i alla fall på ett eller annat sätt hämta den till Sin moder. Ibland när Hans fader var upptagen med att dyrka Nārāyaṇa, kunde Kṛṣṇa bli ombedd att hämta Sin faders sandaler, och Han brukade då med mycken möda överlämna dem till honom genom att bära dem på Sitt huvud. När man bad Honom lyfta något som var för tungt, brukade Han helt enkelt vifta med armarna. På så sätt brukade Han varje dag vara en glädjekälla för Sina föräldrar. Herren uppvisade dessa barndomslekar för Vṛndāvanas innevånare därför att Han ville att de stora filosoferna och de vise, som söker efter den Absoluta Sanningen, ska förstå hur Han, den Högsta Absoluta Sanningen, Gudomens Högsta Personlighet, är behärskad av Sina rena hängivnas önskningar.

En dag kom det en fruktförsäljerska till Nanda Mahārājas hem. Så fort Kṛṣṇa hörde henne ropa: "Om någon önskar köpa frukt, så köp av mig!", så tog Han genast några sädeskorn i Sin hand och gick för att få frukt i utbyte. På den tiden idkade man byteshandel. Kṛṣṇa hade kanske sett hur Hans föräldrar bytte till sig frukt mot säd, så Han härmade dem. Men Hans nävar var små och Han var inte så noga med att knyta dem ordentligt, så därför tappade Han kornen. Fruktförsäljerskan såg detta och blev så betagen av Kṛṣṇas skönhet, att hon tog emot de få korn som fanns kvar i Hans nävar och fyllde båda Hans händer med frukt i utbyte. Försäljerskan upptäckte därefter att hennes fruktkorg blivit fylld med juveler under tiden. Herren är den som skänker all välsignelse. Den som skänker något åt Honom är ingen förlorare, utan han vinner millionfaldigt.

En dag lekte Herren Kṛṣṇa, de två *arjuna*-trädens befriare, med Balarāma och de andra barnen på Yamunās strand, och som det redan var sent på förmiddagen ropade Rohiṇī, Balarāmas moder, på dem att komma hem. Men Balarāma och Kṛṣṇa var så upptagna med att leka med Sina vänner, att De inte ville gå hem. De bara fortsatte att leka. Eftersom Rohiṇī inte kunde förmå barnen att återvända hem, gick hon och hämtade moder Yaśodā och bad henne kalla hem barnen istället. Moder Yaśodā var så fästad vid sin son att så fort som hon kom ut för att ropa på Honom, blev hennes bröst fyllda med mjölk. Hon ropade högt: "Mitt kära barn, var snäll

Koviloor Digital Library

och kom nu. Lunchtiden är redan över." Hon fortsatte: "Min käre Kṛṣṇa, o mitt kära lotusögda barn, var snäll och kom och drick mjölk från mitt bröst. Du har lekt tillräckligt, och nu måste Du vara hungrig, mitt lilla barn. Du måste vara trött efter att ha lekt så länge." Hon ropade också på Balarāma: "Kära barn, Du som är Din familjs stolthet, kom nu genast tillbaka med Din yngre bror Kṛṣṇa. Du har hållit på att leka sedan i morse, och Du måste vara mycket trött nu. Var snäll och kom hem och ät. Din far Nandarāja väntar på Dig. Han måste äta, så Du måste komma hem så att han kan börja."

Så fort som Kṛṣṇa och Balarāma hörde att Nanda Mahārāja väntade på dem och inte kunde äta om inte De var närvarande, började De återvända hemåt. Deras lekkamrater klagade: "Kṛṣṇa lämnar oss precis när vår lek är som roligast. Nästa gång ska vi inte låta Honom gå ifrån oss."

Kṛṣṇas lekkamrater hotade Honom sedan med att Han inte skulle få leka med dem längre. Kṛṣṇa blev ängslig, och istället för att fortsätta hemåt vände Han tillbaka igen för att leka med kamraterna. Denna gång ilsknade emellertid moder Yaśodā till och sade till Kṛṣṇa: "Min käre Kṛṣṇa, tror Du att Du är en gatpojke? Bor Du ingenstans? Nu är Du snäll och kommer med hem! Jag ser att Du smutsat ner Dig över hela kroppen genom att leka sedan tidigt i morse, så kom nu hem och bada. Dessutom så är det Din födelsedag idag. Därför bör Du genast komma hem och skänka kor i gåva till *brāhmanerna*. Ser Du inte att Dina lekkamrater fått fina smycken på sig av sina mödrar? Var därför snäll och kom tillbaka, så att Du också får bada och klä Dig i smycken och fina kläder. Sedan kan Du leka hur mycket Du vill."

På så vis lyckades moder Yaśodā kalla hem Herren Kṛṣṇa och Herren Balarāma, vilka båda dyrkas t o m av halvgudar som Herren Brahmā och Herren Śiva. Men moder Yaśodā tänkte på Dem som sina egna barn.

När moder Yaśodās barn, Kṛṣṇa och Balarāma, kom hem badade hon Dem ordentligt och klädde Dem i praktfulla kläder och smycken. Hon lät sedan kalla på *brāhmaṇas* med anledning av Kṛṣṇas födelsedag, och för sitt barns räkning skänkte hon många kor som allmosor till dem. På så vis genomförde hon Kṛṣṇas födelsedagsceremoni i hemmet.

Efter att denna händelse ägt rum samlades alla äldre herdar till ett möte, där Nanda Mahārāja satt som ordförande. De diskuterade sinsemellan vad man borde göra för att få slut på de stora störningar som demonerna förorsakade i Mahāvana-skogen. I mötet deltog också Upananda, Nanda Mahā-

Koviloor Digital Library

rājas bror. Han bar namn om sig att vara både lärd och erfaren, och han önskade Kṛṣṇa och Balarāma allt väl. Han var den som förde talan och började med att rikta följande ord till mötesdeltagarna: "Mina kära vänner, vi borde flytta härifrån till någon annan plats, ty vi kan se hur demoner kommer hit och stör vår frid gång efter annan, och hur de speciellt försöker att döda småbarnen. Se bara vad som hände med Pūtanā och Kṛṣṇa. Det var endast tack vare Herren Haris nåd som Kṛṣṇa räddades ur klorna på en sådan stor demon. Sedan var det virvelvindsdemonen som lyfte upp Kṛṣṇa i skyn, men genom Herren Haris nåd räddades Han och demonen föll ned på en klippa och dog. Alldeles nyligen lekte detta barn mellan två träd, när dessa plötsligt med våldsam kraft störtade omkull, dock utan att barnet skadades. Då räddades Han av Herren Hari igen. Föreställ er bara vilken stor olycka det hade varit om detta barn eller något annat barn, som lekte med Honom, hade krossats av det nedfallande trädet! Om vi betraktar alla dessa händelser måste vi dra den slutsatsen att denna plats inte längre är säker. Låt oss lämna den. Vi har alla räddats från olika olyckor tack vare Herren Haris nåd, och nu bör vi vara försiktiga och lämna denna plats för att slå oss ned på något ställe, där vi får vara ifred. Jag tycker att vi alla borde fara till den skog, som kallas Vṛndāvana, där det just nu finns nyss uppsprungna plantor och örter. Där finns gott om god betesmark för våra kor, och vi kan bo där i lugn och ro med våra familjer, *gopī*-flickorna och barnen. Nära Vṛndāvana ligger berget Govardhana, som är mycket vackert, och där finns färskt gräs och foder åt djuren, så det vållar inga problem att slå sig ned där. Jag föreslår därför att vi omedelbart beger oss till denna vackra trakt, då det inte finns någon anledning att förspilla mer tid här. Låt oss genast göra iordning alla transportkärror, och om ni vill, låt oss tåga iväg på en gång, med alla korna i täten."

När Upananda slutat sitt anförande, instämde alla herdarna omedelbart i dennes förslag: "Låt oss genast bege oss dit."

Var och en lastade sedan sitt bohag och sin övriga utrustning på kärrorna och gjorde sig redo att bege sig till Vṛndāvana. Alla äldre män, kvinnor och barn fick åka, medan herdarna följde kärrorna till fots. Alla tjurar och kor med sina kalvar fick gå i täten, medan männen, beväpnade med pil och båge, omgärdade hela skaran och började blåsa i sina trumpeter och horn. Under stort larm begav de sig sålunda till Vṛndāvana.

Och vem kan beskriva Vrajas koherdeflickor? De satt alla i kärrorna, iförda dyrbara saris och mycket vackert utsmyckade. Som vanligt sjöng de

Koviloor Digital Library

om Herren Kṛṣṇas lekar. Moder Yaśodā och moder Rohiṇī satt i en särskild kärra, medan Kṛṣṇa och Balarāma satt i deras knän. Under färden talade moder Rohiṇī och Yaśodā med Kṛṣṇa och Balarāma, och genom att detta beredde dem mycket nöje och tillfredsställelse, kom de att se mycket, mycket vackra ut.

De nådde så fram till Vṛndāvana, där alla lever i evig lycka och frid. Man inringade ett område i Vṛndāvana genom att ställa vagnarna tätt intill varandra. Sedan de beundrat den vackra vyn över berget Govardhana vid stranden av floden Yamunā, började de att uppföra sina bostäder. Vṛndāvanas innevånare kände sig mycket lyckliga. De jämngamla strövade omkring under glatt samspråk, och barnen talade och lekte tillsammans med sina föräldrar.

Kṛṣṇa och Balarāma fick nu till uppgift att vakta kalvarna. Detta arbete brukade vara herdepojkarnas första ansvarsfulla uppgift. Pojkarna får lära sig detta redan från barndomen. Kṛṣṇa och Balarāma gick sålunda tillsammans med andra småpojkar till betesmarkerna och vaktade kalvarna under det att De lekte med Sina kamrater. Ibland spelade De båda bröderna på Sina flöjter medan De vaktade kalvarna. Ibland lekte De med *āmalakī-* och *bael*-frukter, precis som små barn leker med bollar. Och ibland dansade De så att Deras fotbjällror pinglade, eller så svepte De in Sig i filtar och lekte att De var tjurar och kor. På så vis roade Sig Kṛṣṇa och Balarāma. De båda bröderna brukade också imitera tjurarnas och kornas läten och efterlikna kamp mellan tjurar. Ibland brukade de härma olika djurläten och fågelsång. På så vis fördrev de tiden, precis som vanliga, världsliga barn.

En gång, när Kṛṣṇa och Balarāma lekte på stranden av Yamunā, kom det dit en demon vid namn Vatsāsura, som hade tagit skepnaden av en kalv i avsikt att döda bröderna. Genom att han antagit en kalvs skepnad, kunde demonen lätt beblanda sig med de övriga kalvarna. Men Kṛṣṇa lade emellertid märke till demonens ankomst och talade omedelbart om detta för Balarāma. De båda bröderna följde då efter kalven och smög sig på honom. Kṛṣṇa grep demonkalven med ett fast grepp i svansen och kring bakbenen och svingade till så våldsamt, att den kastades upp i ett träd. Demonen miste livet och föll från trädets topp ned till marken. När Kṛṣṇas kamrater såg demonen ligga död på marken, gratulerade de Honom med ropen, "Bra gjort, bra gjort". Även halvgudarna i himmelen visade sin uppskattning genom att låta det regna blommor. På detta sätt brukade Kṛṣṇa och Balarāma, hela skapelsens vidmakthållare, vakta kalvarna från

Koviloor Digital Library

morgon till kväll varje dag, och roa sig i Sina lekar som herdepojkar i Vṛndāvana.

Varje dag brukade alla herdepojkarna gå till stranden av floden Yamunā för att ge kalvarna vatten. När kalvarna drack ur floden, brukade för det mesta även pojkarna dricka. En dag, efter att de hade druckit och satt sig på flodstranden, såg de ett väldigt djur som liknade en slags anka och var stort som ett berg. Dess huvud verkade vara lika kraftfullt som en åskvigg. Pojkarna skrämdes vid blotta åsynen av detta ovanliga djur. Odjuret hette Bakāsura, och det var en vän till Kaṁsa. Plötsligt dök det upp och anföll omedelbart Kṛṣṇa med sin spetsiga, vassa näbb och slukade Honom direkt. Alla pojkarna, med Balarāma i spetsen, tappade nästan andan som om de dog, när de såg Kṛṣṇa bli uppslukad på det viset. Men när demonen Bakāsura försökte svälja Kṛṣṇa, brände det som eld i hans strupe. Detta berodde på Kṛṣṇas glödande utstrålning. Demonen spottade snabbt ut Kṛṣṇa och försökte bita ihjäl Honom med sin näbb. Bakāsura visste inte att Kṛṣṇa var fader till Herren Brahmā, universums skapare, även om Han nu hade antagit rollen som Nanda Mahārājas barn. Moder Yaśodās barn, som är källan till alla halvgudars glädje, och som skyddar alla heliga personer, högg tag i näbben på den jättelika ankan och fläkte upp dess gap inför alla herdepojkarna, lika lätt som ett barn klyver ett grässtrå. Innevånarna på de himmelska planeterna lät det regna blommor från skyn, såsom *cāmeli*, den mest väldoftande av alla blommor, som ett tecken på deras lyckönskningar. Förutom blomsterregnet fylldes luften av vibrerande ljud från horn, trummor och snäckor.

När pojkarna såg blomsterregnet och hörde den himmelska musiken, slogs de av häpnad. Och när de såg Kṛṣṇa blev alla koherdepojkar och även Balarāma så överlyckliga att det verkade som om de återfått sin livskraft. När Kṛṣṇa kom emot dem omfamnades Han av var och en, och de tryckte Honom till sina bröst. Därefter samlade de ihop kalvarna, som de hade att vakta, och återvände hemåt.

När de kom hem berättade de om alla underbara gärningar som Kṛṣṇa, Nandas son, hade utfört. När *gopī*-flickorna och herdarna fick höra pojkarnas berättelse kände de sig lyckliga, ty de hyste naturlig kärlek till Kṛṣṇa, och när de fick höra mer om Hans lysande och segerrika bedrifter ökade deras tillgivenhet för Honom ytterligare. När de tänkte på att barnet Kṛṣṇa hade räddats ur dödens käftar, började de betrakta Hans ansikte med större kärlek och tillgivenhet. Fastän de var fyllda av oro, kunde de inte låta bli att

Koviloor Digital Library

ha sina blickar riktade mot Kṛṣṇa.

Gopī-flickorna och herdarna började sinsemellan att diskutera hur det kunde komma sig att barnet Kṛṣṇa anfölls av så många olika demoner på så många olika sätt, men att demonerna likväl dödades medan Kṛṣṇa förblev oskadd. De fortsatte att dryfta varför så många stora demoner i otäcka kroppar anföll och försökte döda Kṛṣṇa, men att de tack vare Haris nåd inte kunde vålla Honom den minsta skråma. I stället dog de som små flugor i elden. Då kom man att tänka på Gargamuni, som i kraft av sina djupa kunskaper i *Veda*-skrifterna och astrologi hade förutsagt att den pojken skulle komma att anfallas av många demoner. Nu såg de att detta började besannas ord för ord.

Alla äldre herdar, inklusive Nanda Mahārāja, brukade tala om Herren Kṛṣṇas och Herren Balarāmas underbara gärningar, och de var därvid alltid så djupt absorberade i dessa samtal att de glömde den materiella världens trefaldiga lidande. Detta är verkan av Kṛṣṇa-medvetande. Den glädje Nanda Mahārāja kunde erfara för 5.000 år sedan kan fortfarande erfaras av var och en som är Kṛṣṇa-medveten, helt enkelt genom att tala om Kṛṣṇas och Hans kamraters transcendentala lekar.

Balarāma och Kṛṣṇa roade Sig på detta vis med Sina lekar, och De härmade Herren Rāmacandras apor, som byggde en bro över oceanen, och Hanumān, som med ett skutt tog sig över vattnet till Śrī Laṅka. De brukade leka sådana härmlekar tillsammans med Sina vänner, och sålunda tillbringade De Sin lyckliga barndom.

Koviloor Digital Library

12. Herren Kṛṣṇa dödar demonen Aghāsura

En gång, tidigt på morgonen, ville Kṛṣṇa gå med herdepojkarna till skogen, där de skulle samlas för att äta lunch tillsammans. Så fort Han vaknade steg Han upp och blåste i ett buffelhorn för att kalla samman alla Sina vänner. Med kalvarna i täten gav de sig iväg till skogen. Herren Kṛṣṇa samlade på så sätt ihop tusentals av Sina kamrater. Var och en medförde en stav, en flöjt och ett horn, samt ett lunchpaket, och var och en vaktade tusentals kalvar. Alla pojkarna verkade glada och lyckliga över denna utflykt. Var och en vaktade noga sina kalvar. Pojkarna var prydda med olika slags gyllene smycken, och vid sidan av idrottsliga lekar, började de samla blommor, blad, pinnar, påfågelsfjädrar och röd lera från olika ställen i skogen och klä ut sig på olika sätt. När de gick genom skogen, passade en pojke på att stjäla lunchpaketet från en annan pojke och gav det till en tredje. Och när den bestulne pojken märkte stölden, försökte han få tillbaka sitt paket. Men den ene pojken kastade det vidare till näste man. Sådana var de barndomslekar, som pojkarna hade för sig i skogen.

När Herren Kṛṣṇa gav Sig iväg till en avlägsen plats för att beskåda en särskild vy i naturen, försökte pojkarna bakom Honom att springa ifatt och vara den förste som vidrörde Honom. Så det var ett väldigt tävlande. Den ene kunde säga: "Jag ska springa dit och vidröra Kṛṣṇa." En annan kunde då svara: "Nej, det ska du inte, för jag hinner fram före dig." En del pojkar spelade på sina flöjter eller tutade i sina buffelhorn. En del sprang efter påfåglarna eller imiterade gökens ljudhärmande läte. När fåglarna flög i skyn, sprang pojkarna efter dessas skuggor på marken och försökte följa

Koviloor Digital Library

den exakta kursen. En del gick och satte sig helt tysta bland aporna, och en del härmade påfåglarnas dans. Några pojkar drog aporna i svansen och lekte med dem, och när aporna hoppade upp i träden, följde pojkarna efter. När en apa gjorde grimaser och visade tänderna, gjorde pojkarna likadant. Några av dem lekte med grodorna vid Yamunās strand, och när grodorna försvann ned i vattnet av fruktan, dök pojkarna genast i efter dem. När pojkarna kom upp ur vattnet, såg de sina egna skuggor och började då härma dem och gestikulera under livliga skratt. De brukade också roa sig med att ropa i en tom brunn och föra oväsen, och när ekot kom tillbaka brukade de ropa öknamn till det och skratta.

Gudomens Högsta Personlighet säger Själv i *Bhagavad-gītā*, att transcendentalisterna förverkligar Honom — i samma mått som de överlämnar sig - som Brahman, Paramātmā och Gudomens Högsta Personlighet. Här bekräftar alltså Herren Kṛṣṇa, som skänker opersonligt Brahman-förverkligande genom skenet från Sin kropp, att Han också skänker de hängivna glädje som Gudomens Högsta Personlighet. De som står under inflytande av den yttre energin, *māyā*, ser Honom endast som ett vackert barn. Åt koherdepojkarna, som lekte med Honom, skänkte Han dock full transcendental glädje. Dessa pojkar befordrades, endast efter att de utfört en mängd fromma handlingar, till att personligen få umgås med Gudomens Högsta Personlighet. Vem kan bedöma hur transcendentalt gynnade Vṛndāvanas innevånare var? De fick personligen stå ansikte mot ansikte med Gudomens Högsta Personlighet. Många *yogis* kan inte finna Honom, inte ens efter att de utfört mycken botgöring, och detta trots att Han befinner Sig i deras hjärtan. Detta bekräftas också i *Brahma-saṁhitā*. Man må söka Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, genom att studera *Veda*-skrifterna och *Upaniṣaderna*, men endast om man har förmånen att umgås med en gudshängiven, kan man få stå ansikte mot ansikte med Gudomens Högsta Personlighet. Efter att ha samlat resultat från fromma handlingar under många tidigare liv, fick herdepojkarna möta Kṛṣṇa ansikte mot ansikte och leka med Honom som Hans vänner. De visste inte, att Kṛṣṇa var Gudomens Högsta Personlighet, utan de lekte med Honom som nära vänner och hyste kärlek till Honom.

När Herren Kṛṣṇa lekte Sina barndomslekar med Sina kamrater, blev en demon vid namn Aghāsura mycket otålig. Han stod inte ut med att se Kṛṣṇa leka, så han uppenbarade sig för pojkarna i avsikt att döda dem. Denne Aghāsura var så farlig att till och med innevånarna på de

Koviloor Digital Library

himmelska planeterna var rädda för honom. Fastän himmelens innevånare dagligen drack nektar för att förlänga sina liv, var de rädda för Aghāsura och undrade när denne demon skulle komma att bli dödad. De himmelska innevånarna brukade dricka nektar för att bli odödliga, men innerst inne var de inte säkra på sin odödlighet. Å andra sidan hyste pojkarna som brukade leka med Kṛṣṇa ingen fruktan för demonen. De var fria från all fruktan. Varje materiell åtgärd för att skydda sig mot döden är alltid osäker, men om man är Kṛṣṇa-medveten, så är man förvisso odödlig.

Demonen Aghāsura visade sig för Kṛṣṇa och Hans vänner. Aghāsura, som råkade vara yngre broder till Pūtanā och Bakāsura, tänkte: "Kṛṣṇa har tagit livet av min bror och min syster. Nu ska jag döda Honom tillsammans med alla Hans vänner och kalvar." Aghāsura hade hetsats upp av Kaṁsa, så han hade kommit med stor beslutsamhet. Aghāsura trodde också, att om han offrade spannmål och vatten till sin brors minne och dödade Kṛṣṇa jämte alla herdepojkarna, så skulle automatiskt alla Vṛndāvanas innevånare dö. I allmänhet utgör barnen familjens livskraft. Om alla barnen dör, så dör självfallet också föräldrarna på grund av sin starka tillgivenhet för sina barn.

När Aghāsura sålunda bestämt sig för att döda alla innevånare i Vṛndāvana, ökade han i storlek med hjälp av den *yoga-siddhi* som kallas *mahimā*. Demonerna är i allmänhet mycket skickliga i att erhålla nästan alla olika slags mystiska krafter. Enligt *yoga*-systemet kan man genom *mahimā-siddhi* växa i storlek som man önskar. Demonen Aghāsura utvidgade sin längd till tretton kilometer och antog formen av en tjock orm. När han antagit denna märkliga kropp, öppnade han munnen så att den liknade en grotta i berget. Han lade sig på stigen och väntade på att få sluka alla herdepojkarna samtidigt, inklusive Kṛṣṇa och Balarāma.

Demonen i form av en fet orm utsträckte sina läppar från marken till himmelen. Underläppen vidrörde marken, och överläppen vidrörde molnen. Hans käftar liknade ett jättelikt bergrum, och hans tänder liknade bergstoppar. Hans tunga såg ut som en bred landsväg, och han andades som en våldsam orkan. Hans ögon brann med ett bländande sken. Först trodde pojkarna att demonen var en staty, men efter närmare undersökning fann de att den var mera lik en stor orm, som låg på vägen och vidgade sitt gap. Pojkarna började samtala sinsemellan: "Det där vidundret tycks vara ett stort djur, och han har placerat sig så, som om han tänker sluka oss alla. Titta, är det inte en stor orm som har öppnat sitt gap för att äta upp oss

Koviloor Digital Library

allesammans?"

En av dem sade: "Jo visst är det så. Djurets överläpp liknar solskenet, och underläppen liknar det röda solljusets reflexer på marken. Kära vänner, titta bara på båda sidor av djurets mun. Munnen verkar vara som ett stort bergrum, och dess höjd kan inte mätas. Hakan står upp som en bergstopp. Den där breda landsvägen ser ut att vara hans tunga, och inne i gapet är det mörkt som i en bergshåla. Den heta vinden, som blåser som en orkan, är hans andning, och den fisklika stanken ur hans mun är lukten från hans inälvor."

De fortsatte att rådslå tillsammans: "Om vi alla skulle gå in i munnen på den här stora ormen samtidigt, hur skulle det då vara möjligt för honom att svälja oss alla? Och även om han skulle kunna sluka oss alla på en gång, så kan han inte sluka Kṛṣṇa. Kṛṣṇa kommer omedelbart att döda honom, precis som Han gjorde med Bakāsura." När de talade på detta vis, betraktade alla pojkarna Kṛṣṇas vackra, lotuslika ansikte, och de började leende att applådera. Sedan började de marschera rakt in i gapet på den väldiga ormen.

Kṛṣṇa, som är Översjälen i var och ens hjärta, kom under tiden underfund med att det stora, statyliknande vidundret i själva verket var en demon. Medan Kṛṣṇa funderade ut hur Han skulle förhindra att Hans närmaste vänner gick under, klev alla pojkarna in i ormens gap tillsammans med sina kalvar och kor. Men Kṛṣṇa gick inte in. Demonen väntade på att Kṛṣṇa också skulle gå in och tänkte: "Alla har gått in utom Kṛṣṇa, som har dödat min bror och min syster."

Kṛṣṇa garanterar allas säkerhet. Men när Han märkte att Hans vänner befann sig utom räckhåll, i innandömet på en stor orm, blev Han bekymrad för ett ögonblick. Han var också förvånad över hur förunderligt den yttre energin verkar. Han började sedan överlägga med Sig själv om hur demonen skulle dödas och hur Han kunde rädda pojkarna och kalvarna. Trots att situationen i själva verket inte vållade Kṛṣṇa någon som helst tvekan, tänkte Han ändå på detta sätt. Efter att ha tänkt Sig för, klev Han till slut också in i demonens mun.

När Kṛṣṇa trädde in började halvgudarna, som gömt sig i molnen för att bevittna skådespelet, att ge uttryck för sina känslor med orden: "O ve och fasa!" Samtidigt började alla Aghāsuras vänner, särskilt Kaṁsa, som hade för vana att äta kött och blod, att uttrycka sin glädje över att Kṛṣṇa gått in i demonens mun. När demonen försökte krossa Kṛṣṇa och Hans kamrater,

Koviloor Digital Library

hörde Kṛṣṇa hur halvgudarna ropade och ojade sig. Han började då att utvidga Sig i svalget på demonen. Fastän demonen hade en jättelik kropp, så kvävdes han av den växande Kṛṣṇa. Aghāsuras stora ögon rörde sig häftigt av och an, och han kvävdes snabbt. Hans livsluft kunde inte komma ut någonstans, och till slut trängde den ut genom ett hål i hjässan, som sprack sönder helt. Sålunda försvann hans livsluft. Efter att demonen fallit ned död, kallade Kṛṣṇa genom Sin transcendentala blick tillbaka pojkarna och kalvarna till medvetande, och Han tågade tillsammans med dem ut ur demonens mun. När Kṛṣṇa ännu var kvar i Aghāsuras mun, kom demonens andesjäl ut som ett bländande sken som lyste åt alla håll och stannade kvar i skyn. Så snart som Kṛṣṇa, Hans vänner och deras kalvar kommit ut ur demonens kropp, sammansmälte detta skarpa sken med Kṛṣṇas kropp inför alla halvgudars åsyn.

Halvgudarna blev överväldigade av lycka och lät det regna blommor över Gudomens Högsta Personlighet, och på så sätt visade de sin kärlek för Honom. Himmelens innevånare började dansa av glädje, och innevånarna på Gandharvaloka började frambära olika slags böner. Trumslagare började slå på sina trummor i glädjeyran, *brāhmaṇas* började högläsa verser ur *Veda*-skrifterna, och alla gudshängivna sjöng: "*Jaya! Jaya!* Prisad vare Gudomens Högsta Personlighet!"

När Herren Brahmā hörde dessa lyckobringande vibrationer, som genljöd genom hela det högre planetsystemet, begav han sig omedelbart ned till jorden för att se vad som stod på. Han fick då se den döda demonen, och han häpnade över den Högsta Personliga Gudens ovanliga och ärofulla lekar. Demonens jättelika gap förblev öppet under flera dagar och torkade sedan långsamt bort, och det blev till en lekplats för alla herdepojkarna.

Dödandet av Aghāsura ägde rum när Kṛṣṇa och Hans vänner ej ännu var fem år fyllda. Barn under fem år kallas för *kaumāra*. Vid en ålder av mellan fem till tio år kallas de för *paugaṇḍa*, och mellan det tionde och det femtonde året kallas de *kaiśora*. Efter att de har fyllt femton år kallas pojkarna för ynglingar.

Under ett helt år var det ingen som diskuterade denna händelse i Vraja. Men när pojkarna var sex år fyllda, berättade de med stor hänförelse om händelsen för sina föräldrar. Anledningen till detta kommer att förklaras i nästa kapitel.

För Herren Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, som är mycket mäktigare än sådana halvgudar som Herren Brahmā, är det ingen svårighet

Koviloor Digital Library

att bereda någon tillfälle att uppgå i Hans eviga gestalt. Han lät Aghāsura göra detta. Aghāsura var förvisso den mest syndfulla levande varelsen, och det är inte möjligt för en syndfull varelse att uppgå i den Absoluta Sanningens väsen. Men i detta speciella fall blev demonen fullständigt renad från alla sina synder, på grund av att Kṛṣṇa trädde in i hans kropp. Personer som ständigt tänker på Herrens eviga skepnad i form av Hans transcendentala gestalt, som finns i templen eller i ens tankar, kommer att tillerkännas det transcendentala slutmålet — att få träda in i Guds rike och umgås med Gudomens Högsta Personlighet. Så vi kan bara föreställa oss vilken hög ställning Aghāsura måste ha befunnit sig i, eftersom Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, personligen steg in i hans kropp. Stora vismän, *yogīs* och gudshängivna bär ständigt Herrens skepnad i sina hjärtan eller beskådar Hans transcendentala gestalt i templen. De blir på detta sätt befriade från all materiell befläckelse och kan träda in i Guds rike när den materiella kroppen gjort sitt. Denna fulländning är möjlig att uppnå genom att ständigt bära Guds gestalt i sitt sinne. Men i Aghāsuras fall var det Gudomens Högsta Personlighet som Själv trädde in i kroppen. Aghāsuras ställning var därför högre än den, som en vanlig gudshängiven eller den mäktigaste bland *yogīs* kan uppnå.

Mahārāja Parīkṣit, som ägnade sig åt att höra talas om Herren Kṛṣṇas transcendentala lekar, blev mer och mer intresserad av att höra om Honom, som ju hade räddat Mahārāja Parīkṣits liv medan denne ännu befann sig i moderlivet. Därför hörde han sig för hos den vise Śukadeva Gosvāmī, som förkunnade *Śrīmad-Bhāgavatam* för kungen.

Kung Parīkṣit var en smula förvånad över att man inte diskuterade demonen Aghāsuras död förrän ett år senare, då pojkarna nått *paugaṇḍa*-åldern. Mahārāja Parīkṣit var mycket angelägen om att få veta detta, eftersom han var säker på att en sådan händelse måste bero på effekterna av Kṛṣṇas olika energier.

I allmänhet är *kṣatriyas*, ämbetsmannaklassen, helt upptagna av sina politiska angelägenheter, och de har sällan tillfälle att höra om Herren Kṛṣṇas transcendentala lekar. Men eftersom Parīkṣit Mahārāja lyssnade till dessa transcendentala lekar, ansåg han sig vara särskilt gynnad, därför att han hörde detta från Śukadeva Gosvāmī, som var den största auktoriteten på *Śrīmad-Bhāgavatam*. På Mahārāja Parīkṣits begäran fortsatte sålunda Śukadeva Gosvāmī att berätta om Herren Kṛṣṇas transcendentala lekar, med avseende på Hans gestalt, egenskaper, ryktbarhet och attribut.

Koviloor Digital Library

13. Brahmā rövar bort herdepojkarna och kalvarna

Śukadeva Gosvāmī var mycket glad åt att Mahārāja Parīkṣit frågade honom varför herdepojkarna inte diskuterade Aghāsuras död förrän ett år senare. Han gav följande förklaring: "Min käre kung, din vetgirighet gör berättelserna om Kṛṣṇas transcendentala lekar än mer spännande."

Det sägs att det är naturligt för en gudshängiven att ständigt vilja sysselsätta sitt sinne, sin energi, sitt tal, sina öron etc med att höra berättas och sjunga om Kṛṣṇa. Det kallas för Kṛṣṇa-medvetande, och den som hänger sig åt att lyssna till och sjunga om Herren Kṛṣṇa tröttnar aldrig på det. Detta är kännetecknande för transcendentala ämnen till skillnad från materiella ämnen. Materiella ämnen blir långtråkiga, och man orkar inte lyssna till dem under en längre tid utan vill ha omväxling. Men när det gäller transcendentala ämnen så kallas de för *nityanavanavāyamāna*, som betyder att man kan fortsätta med att höra berättas och sjunga om Herren hur länge som helst utan att tröttna, och att man blir nyfiken och ivrig att få höra mer och mer.

Det är den andlige mästarens plikt att avslöja alla förtroliga frågor för den vetgirige och allvarligt sinnade lärjungen. Således började Śukadeva Gosvāmī med att tala om varför Aghāsuras död diskuterades först ett år senare. Śukadeva Gosvāmī sade till kungen: "Lyssna nu noga till denna hemlighet. Efter att Herren Kṛṣṇa hade räddat Sina vänner ur Aghāsuras gap och dödat honom, förde Han dem till Yamunās strand och sade: "Mina kära vänner, titta vilken utmärkt plats det här är för oss att äta lunch, här

Koviloor Digital Library

på den mjuka sandstranden. Se så vackert lotusblommorna blommar i vattnet, och känn hur de sprider sin doft. Fåglarnas kvitter tillsammans med påfåglarnas hoande förenas med trädens stilla lövsus och frambringar ljudvibrationer som om de försöker efterlikna varandra. Och detta förskönar den vackra landskapsvyn som skapas av trädens mångfald. Låt oss nu tillsammans inta vår lunch här, ty dagen är redan långt gången och vi är alla hungriga. Se till att kalvarna håller sig i närheten av oss, och låt dem dricka vatten från Yamunā. Medan vi äter lunch kan kalvarna beta av det friska gräset här på denna plats."

Alla pojkarna blev mycket nöjda och glada över Kṛṣṇas förslag, och de sade: "Ja visst, låt oss sitta ned och äta lunch här." Sedan släppte de lös kalvarna för att dessa skulle beta av det tjocka gräset. Herdepojkarna slog sig alla ned runt Kṛṣṇa och öppnade sina matpaket som de haft med sig hemifrån. Herren Śrī Kṛṣṇa satt i mitten av ringen, och alla pojkarna hade sina ansikten riktade mot Honom. De åt och njöt av att hela tiden sitta ansikte mot ansikte med Kṛṣṇa. Kṛṣṇa liknade en blomkrona på en lotusblomma, och pojkarna i ringen liknade dess olika kronblad. Pojkarna plockade blommor och blad och samlade barkbitar från träden som de lade under sina matpaket, och sedan började de äta tillsammans med Kṛṣṇa. Medan de åt uppvisade varje pojke ett särskilt förhållande till Kṛṣṇa varvid de njöt av varandras sällskap under skämtsamma tillmälen. Kṛṣṇa hade stuckit flöjten innanför bältet och lagt hornet och herdestaven vid sin vänstra sida. I sin vänstra handflata hade Han en liten hög mat, bestående av yoghurt, smör, ris och bitar av olika frukter, och denna hög kunde man se skymta fram mellan Hans fingrar, som var särade likt en blommas kronblad. Gudomens Högsta Personlighet, som tar emot alla slags offerhandlingar, skrattade och skämtade och njöt av lunchen tillsammans med Sina vänner i Vṛndāvana. Så framstod denna skådeplats som himmelens halvgudar bevittnade, och vad beträffar pojkarna så njöt de helt enkelt av transcendental sällhet genom att vara tillsammans med Gudomens Högsta Personlighet.

Under tiden gick kalvarna som betade i närheten, in i den djupa skogen lockade av det saftiga gräset där och försvann så småningom ur sikte. När pojkarna upptäckte att kalvarna inte längre fanns i närheten, blev de ängsliga för deras säkerhet och började genast ropa: "Kṛṣṇa!" Kṛṣṇa besegrar fruktan själv. Alla är rädda för fruktan personifierad, men denne fruktar Kṛṣṇa. Genom att ropa: "Kṛṣṇa!", försvann genast pojkarnas

Koviloor Digital Library

ängslan. Tillgiven som Han var mot Sina kamrater ville Kṛṣṇa inte att de skulle behöva avbryta sin lunch för att gå ut och leta efter kalvarna. Han sa därför: "Mina kära vänner, ni behöver inte avbryta er lunch, utan fortsätt och njut av den. Jag söker Själv rätt på kalvarna." Herren Kṛṣṇa gav Sig sedan av för att leta efter kalvarna i grottor och buskage. Han sökte i bergshålor och bland skogens träd, men de stod inte att finna någonstans.

När Aghāsura miste livet och halvgudarna med stor förvåning bevittnade denna händelse kom också Brahmā, som är född ur lotusblomman som växer ut ur Viṣṇus navel, för att se vad som stod på. Han förvånades över att en liten pojke kunde utföra så fantastiska gärningar. Fastän han visste att den lille koherdepojken var Gudomens Högsta Personlighet så ville han se fler av Herrens ärofulla lekar. Därför lade Brahmā beslag på alla kalvar och koherdepojkar, och han förde dem till en annan plats. Herren Kṛṣṇa kunde av denna anledning inte hitta kalvarna, trots ivrigt sökande. Han tappade till och med bort Sina kamrater som nyss hade suttit på stranden till Yamunā och ätit lunch. Som herdepojke var Herren Kṛṣṇa mycket liten i jämförelse med Brahmā, men eftersom Han är Gudomens Högsta Personlighet insåg Han genast att alla kalvarna och herdepojkarna hade rövats bort av Brahmā. Kṛṣṇa tänkte: "Brahmā har fört bort alla pojkarna och kalvarna. Hur kan jag återvända ensam till Vṛndāvana? Deras mödrar kommer att bli förtvivlade."

För att behaga kamraternas mödrar såväl som för att visa Brahmā vem som är mäktigast, uppenbarade Sig Kṛṣṇa genast återigen som herdepojkar och kalvar. I *Veda*-skrifterna förklaras att Gudomens Högsta Personlighet kan uppenbara Sig Själv som ett otal levande varelser genom Sin kraft. Därför var det inte särskilt svårt för Honom att ännu en gång uppenbara Sig i form av samtliga pojkar och kalvar. Han expanderade Sig till att bli exakt som de bortrövade pojkarna, som alla hade olika kroppslig storlek, fysionomi och anletsdrag samt bar olika slags kläder och smycken och var olika till uppträdande och sinnelag. Med andra ord var alla olika skapta, eftersom varje person är en individuell själ som har olika karaktär och uppträdande. Kṛṣṇa expanderade Sig till att omfatta även kalvarna som var av olika storlek, utseende, färg, beteende etc. Detta var möjligt att genomföra eftersom allt är en uppenbarelse av Kṛṣṇas energi. I *Viṣṇu Purāṇa* står det, *parasya brahmaṇaḥ śakti*. Vadhelst vi kan iaktta hos den kosmiska manifestationen — det må vara föremål, levande varelser eller handlingar — så är detta helt enkelt uppenbarelseformer av Herrens energier, liksom

Koviloor Digital Library

värme och ljus är olika uppenbarelseformer av eld.

Kṛṣṇa återvände således till Vṛndāvana, omgiven av Sina uppenbarelseformer i form av herdepojkar och deras kalvar, var och en av sin egen särart. Byns innevånare hade ingen aning om det inträffade. När hela sällskapet kommit tillbaka till byn gick kalvarna till sina ladugårdar och pojkarna var och en hem till sina mödrar.

Pojkarnas mödrar kunde på långt håll höra tonerna från deras flöjter och gick därför ut för att omfamna dem. Av moderskärlek började det sippra fram mjölk ur deras bröst, och de tillät pojkarna att smaka den. Detta erbjudande riktades emellertid inte till deras söner utan till Gudomens Högsta Personlighet som hade uppenbarat Sig i form av dessa pojkar. Mödrarna i Vṛndāvana fick alltså tillfälle att mata Gudomens Högsta Personlighet med sin egen mjölk. Den här gången gav därför Herren Kṛṣṇa inte endast moder Yaśodā denna möjlighet att mata Honom, utan även alla äldre *gopī*-flickor gavs denna möjlighet.

Som vanligt började alla pojkarna att vara tillsammans med sina mödrar, som badade sina barn då dagen led mot sitt slut, och de prydde dem med *tilaka* och smycken och gav dem mat efter dagens slit. Även korna, som varit ute på bete, återkom i kvällningen och började kalla på sina kalvar. Dessa sökte genast reda på sina respektive mödrar som började slicka deras kroppar. Ingenting förändrades i förhållandena mellan vare sig korna och deras kalvar eller *gopī*-flickorna och deras pojkar, fastän det i verkligheten inte var de ursprungliga kalvarna och pojkarna. I själva verket ökades av någon oförklarlig anledning kornas kärlek till sina kalvar och de äldre *gopī*-flickornas kärlek till sina söner. Deras tillgivenhet ökade på ett naturligt sätt trots att varken kalvarna eller pojkarna var deras egen avkomma. Trots att korna och Vṛndāvanas äldre *gopī*-flickor hyste större kärlek till Kṛṣṇa än till sin egen avkomma ökade deras kärlek till den egna avkomman i samma grad som deras kärlek till Kṛṣṇa efter denna händelse. Under loppet av ett år uppenbarade Sig Kṛṣṇa i form av kalvar och herdepojkar och vistades på så sätt ute på betesmarkerna.

I *Bhagavad-gītā* förklaras det att Kṛṣṇas aspekt befinner Sig i allas hjärtan i form av Översjälen. På samma sätt framträdde Kṛṣṇa i form av kalvar och herdepojkar under ett helt år, istället för att uppenbara Sig som Översjälen.

En dag, när Kṛṣṇa tillsammans med Balarāma vaktade kalvarna i skogen, såg De några kor som betade på Govardhana-bergets topp. Korna

Koviloor Digital Library

kunde fritt se ut över dalen där kalvarna vaktades av pojkarna. När korna fick syn på kalvarna började de plötsligt att springa ned till dem. De mer eller mindre skenade nedför berget. Korna var så uppfyllda av tillgivenhet för sina kalvar att de inte fäste det minsta avseende vid den ojämna stigen från toppen av Govardhana ned till betesmarkerna. De närmade sig kalvarna med sina juver fulla av mjölk och svansarna i vädret. När de rusade nedför berget skvätte det mjölk på marken på grund av deras intensiva moderskärlek för kalvarna trots att dessa inte var deras egna kalvar. Dessa kor hade sina egna kalvar, men de kalvar som betade här nedanför Govardhana-berget var större. De förmodades därför inte dia mjölk direkt från spenen, utan de borde ha hållit tillgodo med gräs. Men ändå började korna genast att slicka kalvarnas kroppar, och kalvarna började också suga mjölk ur deras juver. Det verkade finnas starka känslomässiga band mellan korna och kalvarna.

När korna sprang iväg nedför Govardhana-berget försökte de män som vaktade korna att stoppa dem. Äldre kor brukar vaktas av män, och kalvarna vaktas av pojkar för att man ska kunna hålla kalvarna skilda från korna så mycket som möjligt så att inte kalvarna dricker upp all mjölk. Därför försökte männen som vaktade korna på Govardhana-bergets topp att stoppa dem, men de misslyckades med detta. De kände sig skamsna och var i sin besvikelse förargade över att de misslyckats med att hindra korna. De var mycket olustiga, men när de kom ned och såg sina barn ta hand om kalvarna kände de plötsligt stark tillgivenhet för barnen. Det var förbluffande. Trots att männen kom ned både besvikna och förargade, så smälte deras hjärtan av stark tillgivenhet när de fick syn på sina barn. Genast var all vrede, besvikelse och olust som bortblåst. De uppvisade faderskärlek för barnen, och med stor ömhet lyfte de upp dem i sina armar och omfamnade dem. Herdarna insöp doften från sina söners huvuden och njöt av den lyckliga samvaron med dem. Efter att ha omfamnat barnen föste de korna tillbaka till bergets topp. På vägen kom de att tänka på barnen, och deras ögon tårades av sinnesrörelse.

När Balarāma iakttog detta överväldigande utbyte av ömhetsbetygelser mellan såväl korna och deras kalvar som mellan fäderna och deras söner – trots att varken kalvarna eller barnen var i behov av så mycket ömhet — började Han undra över hur denna underliga situation kunnat uppstå. Med stor förvåning lade Han märke till att alla Vṛndāvanas innevånare började visa en tillgivenhet av sådant mått för sina barn som de tidigare endast visat

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa. På samma sätt visade korna samma tillgivenhet för sina kalvar som för Kṛṣṇa. Balarāma drog därför den slutsatsen att denna syn av tillgivenhet utöver det vanliga var något mystiskt, antingen ett verk av halvgudarna eller av någon kraftfull person. Hur kunde denna förunderliga förändring annars ha skett? Han kom fram till att det inte kunde ligga någon annan bakom detta än Kṛṣṇa, som Balarāma ansåg vara den dyrkansvärde Personliga Guden. Han tänkte: "Detta har arrangerats av Kṛṣṇa, och inte ens Jag kan genomskåda dess mystiska kraft." Således insåg Balarāma att alla dessa pojkar och kalvar inte var någonting annat än Kṛṣṇas uppenbarelseformer.

Balarāma vände Sig till Kṛṣṇa och frågade hur det förhöll sig i verkligheten. Han frågade: "Min käre Kṛṣṇa, i början trodde Jag att alla dessa kor, kalvar och herdepojkar var antingen mäktiga vismän, heliga personer eller halvgudar, men nu synes det Mig som om de i själva verket är Dina uppenbarelseformer. Samtliga är faktiskt Du. Det är Du Själv som leker som kalvar, kor och herdepojkar. Vad ligger det för mysterium bakom detta? Vart tog de andra kalvarna, korna och pojkarna vägen? Och varför framträder Du istället för dessa? Vill Du vara så snäll och ge Mig anledningen till detta." På Balarāmas förfrågan förklarade Kṛṣṇa hela situationen kortfattat, om hur kalvarna och pojkarna rövades bort av Brahmā, och hur Han tystade ned händelsen genom att uppenbara Sig så att folket inte skulle få veta att de ursprungliga korna, kalvarna och pojkarna saknades.

Medan Kṛṣṇa och Balarāma samtalade, återvände Brahmā till Vṛndāvana efter ett kort ögonblicks bortavaro (i jämförelse med hans livslängd). *Bhagavad-gītā* upplyser oss om Herren Brahmās livslängd. Brahmās dag utgörs av tusen gånger varaktigheten av fyra tidsåldrar, dvs 4 300 000 × 1 000 år. På samma sätt utgör ett ögonblick ur Brahmās synvinkel ett år enligt vår tideräkning som baserar sig på solomloppet. Efter ett ögonblick, enligt Brahmās tideräkning, återvände Brahmā för att iaktta den förvirring han åstadkommit genom att röva bort pojkarna och kalvarna. Men han befarade samtidigt att han lekte med elden. Kṛṣṇa var hans överordnade och Brahmā hade ställt till förtret för skojs skull genom att föra bort Hans kalvar och kamrater. Därför var han riktigt ängslig, och han stannade inte borta länge utan återvände efter bara ett ögonblick enligt sin egen tideräkning. Han såg att alla pojkar, kalvar och kor lekte med Kṛṣṇa precis likadant som när han rövade bort dem, trots att han var helt förvissad om att han hade fört dem med sig och sövt ned dem med hjälp av sina mystiska

Koviloor Digital Library

krafter. Brahmā tänkte: "Jag har fört bort alla pojkar, kalvar och kor, och jag vet att de fortfarande sover. Hur kommer det sig då att en likadan uppsättning kor, pojkar och kalvar leker med Kṛṣṇa nu? Beror det på att mina mystiska krafter inte har något inflytande över dem? Har de lekt med Kṛṣṇa under ett helt års tid?"

Brahmā försökte förstå vilka de var och varför de inte var mottagliga för hans mystiska krafter, men det var stört omöjligt. Han kom med andra ord själv under inflytande av sina mystiska krafter. Hans krafter framstod som snö i mörkret eller som lysmaskar på dagen. I nattens mörker kan lysmasken ge ifrån sig en viss ljusmängd och snön, som ligger på bergstopparna eller på marken, avger ett glittrande sken på dagen. Men på natten glittrar inte snön längre, och ej heller besitter lysmaskarna någon större lyskraft på dagen. På samma sätt framstod den lilla mystiska kraft som Brahmā uppvisade som snö eller lysmaskar jämfört med Kṛṣṇas energier. När en man som besitter några mystiska krafter önskar visa sin styrka i närvaro av en mäktigare mystisk kraft, minskar hans inflytande i stället för att öka. Till och med en stor personlighet som Brahmā framstod som en i det närmaste komisk figur när han ville visa sin kraft inför Kṛṣṇa. Brahmā förvillades därför av sin egen mystiska kraft.

För att övertyga Brahmā om att samtliga kor, kalvar och herdepojkar inte var de ursprungliga korna, kalvarna och pojkarna, som lekte med Kṛṣṇa, förvandlade sig uppenbarelseformerna till Viṣṇu-gestalter. I själva verket låg de ursprungliga djuren och pojkarna och sov under inflytande av Brahmās mystiska krafter. Men de kor, kalvar och pojkar som Brahmā nu kunde se framför sig var alla direkta uppenbarelser av Kṛṣṇa, Viṣṇu. Viṣṇu är en aspekt av Kṛṣṇa, och därför var det Viṣṇu-gestalter som framträdde inför Brahmā. Alla var blååktiga och bar gula klädnader. Samtliga hade fyra armar, utrustade med klubba, diskus, lotusblomma och snäcka. På Deras huvuden glänste juvelprydda gyllene hjälmar. De var smyckade med pärlor och örringar och bekransade med vackra blomstergirlander. De bar *śrīvatsa*-märket på Sina bröst. Deras armar var prydda med armband och andra smycken. Deras halsar var lika släta som snäckorna. Benen hade De utsmyckade med bjällror och vristerna med bjällror av guld. Juvelprydda ringar smyckade Deras händer. Brahmā såg också att Herren Viṣṇus kropp, från Hans lotusfötter till Hans hjässa, var täckt med knoppar av *tulasī* som kastats på Honom. En annan speciell egenskap hos Viṣṇu-gestalterna var att samtliga utstrålade transcendental skönhet. Deras

Koviloor Digital Library

leenden påminde om månens sken, och Deras blickar liknade den uppåtgående solen. Endast genom Sin blick framträder De som skapare och vidmakthållare av okunnighetens och lidelsens kvaliteter. Viṣṇu representerar godhetens kvalitet, medan Brahmā representerar lidelsens och Herren Śiva okunnighetens. Viṣṇu är i egenskap av vidmakthållare av den kosmiska manifestationen även Brahmās och Herren Śivas skapare och vidmakthållare.

Efter denna manifestation av Herren Viṣṇu såg Brahmā flera andra Brahmās och Śivas och halvgudar och till och med obetydliga levande varelser ned till myror och mycket små växter — rörliga och orörliga levande varelser. Han såg hur de omgav och dansade runt Herren Viṣṇu. Dansen ackompanjerades av musik av skiftande slag, och samtliga närvarande dyrkade Herren Viṣṇu. Brahmā insåg också att alla dessa Viṣṇu-gestalter omfattade all fullkomning från *aṇimā*, dvs förmågan att bli liten som en atom, till förmågan att uppta oändlig storlek likt den kosmiska manifestationen. Alla Brahmās mystiska krafter, såväl som Śivas och halvgudarnas krafter samt den kosmiska manifestationens tjugofyra urämnen fanns till fullo representerade i Viṣṇus person. Genom Viṣṇus inflytande engagerades alla underordnade mystiska krafter i dyrkan av Honom. Han blev dyrkad av tiden, rummet, den kosmiska manifestationen, förnyelsen, begäret, handlingskraften och den materiella naturens tre kvaliteter. Brahmā insåg även att Herren Viṣṇu är källan till all sanning, kunskap och lycksalighet. Han utgör en förening av de tre transcendentala egenskaperna: evighet, kunskap och lycksalighet, och Han dyrkas av *Upaniṣad*-anhängarna. Brahmā förstod att alla olika former av kor, kalvar och pojkar, som var omvandlade Viṣṇu-gestalter, inte hade förvandlats genom mystiska krafter av det slag som en *yogī* eller halvgud kan uppvisa genom speciell inneboende styrka. Korna, kalvarna och pojkarna, som förvandlats till Viṣṇu-*mūrtis* (Viṣṇu-gestalter), var inga produkter av Viṣṇu-*māyā*, Viṣṇus energi, utan de var Viṣṇu Själv. Skillnaden mellan Viṣṇu och Viṣṇu-*māyā* är av samma slag som skillnaden mellan eld och hetta. I hettan finns eldens egenskap, nämligen värme. Men ändå är hettan inte elden. Manifestationen av Viṣṇus gestalt i form av kor, kalvar och pojkar kan inte jämföras med hettan utan med elden, eftersom samtliga i själva verket var Viṣṇu Själv. Viṣṇus egenskaper är fullkomlig sanning, fullkomlig kunskap och fullkomlig lycksalighet. Man kan även göra en annan jämförelse med materiella föremål som förekommer i otaliga former. Solen kan exempelvis reflekte-

Koviloor Digital Library

ras från många vattenytor, men dessa solreflexer är inte själva solen. Man finner inte någon verklig hetta eller något verkligt solljus i vattenytan, fastän reflektionen ser ut som solen. Men de former som Kṛṣṇa antog utgjorde var och en Viṣṇu Själv. *Satyam* betyder sanning, *jñānam* fullkomlig kunskap och *ānanda* fullkomlig lycksalighet.

Den Högsta Personliga Gudens transcendentala gestalter är så mäktiga att *Upaniṣadernas* opersonlighetsanhängare inte kan nå det stadium av kunskap som erfordras för att förstå Dem. I synnerhet gäller det att Herrens transcendentala gestalter är utom räckhåll för anhängarna till opersonlighetsfilosofin, vilka genom studier av *Upaniṣaderna* endast har insett att den Absoluta Sanningen varken är materiell eller besitter begränsade krafter. Herren Brahmā kunde förstå Kṛṣṇa och Hans uppenbarelse som Viṣṇu-gestalter, och han kunde förstå att allt levande såväl som allt dött i den kosmiska manifestationen existerar på grund av att Herren uppenbarar Sin energi.

När Brahmā stod där, besviken över sin begränsade makt och medveten om sin av de elva sinnena begränsade handlingskraft, kunde han åtminstone inse att också han var skapad av materiell energi precis som en docka. I samma mån som en docka saknar självständig kraft att dansa utan måste dansa efter sin herres pipa, är alla halvgudar och andra levande varelser underordnade Gudomens Högsta Personlighet. Det förklaras i *Caitanya-caritāmṛta* att Kṛṣṇa är den ende mästaren och alla andra är Hans tjänare. Hela världen flyter på den materiella förtrollningens vågor, och alla varelser flyter omkring likt strån på vattenytan. Därför fortsätter deras kamp för tillvaron. Men så snart som man blivit medveten om att man är en evig tjänare till Gudomens Högsta Personlighet försvinner omedelbart denna *māyā*, den illusoriska kampen för tillvaron.

Herren Brahmā, som fullständigt behärskar lärdomens gudinna vilken anses som den största auktoriteten på vedisk kunskap, stod helt handfallen därför att han inte kunde förstå den utomordentligt mäktiga kraft som Gudomens Högsta Personlighet manifesterade. I den materiella tillvaron kan inte ens en personlighet som Brahmā förstå den Högsta Herrens inneboende mystiska krafter. Brahmā saknade inte bara förmågan att förstå, utan han blev även alldeles förvirrad av att betrakta den uppvisning som Kṛṣṇa manifesterade inför hans ögon.

Kṛṣṇa kände medlidande med Brahmā som var oförmögen att förstå hur Han visade upp Viṣṇus krafter genom att förvandla Sig till kor och herde-

Koviloor Digital Library

pojkar. När Han fullständigt manifesterat Sig i Sin Viṣṇu-gestalt drog Han plötsligt ned Sin ridå av *yoga-māyā* över scenen. I *Bhagavad-gītā* står det att Gudomens Högsta Personlighet är osynlig på grund av den slöja som *yogamāyā* breder ut. Det som täcker verkligheten är *mahāmāyā*, den yttre energin, som inte tillåter den betingade själen att förstå Gudomens Högsta Personlighet bortom den kosmiska manifestationen. Men den energi som delvis manifesterar Gudomens Högsta Personlighet och delvis hindrar en från att förstå kallas *yogamāyā*. Brahmā är inte en vanlig betingad själ. Han står vida över alla halvgudar, och ändå kunde han inte förstå den Högsta Personliga Gudens uppenbarelse. Av den orsaken avhöll Sig Kṛṣṇa beredvilligt från att manifestera några fler krafter. Den betingade själen blir inte bara förvirrad, utan han blir helt oförmögen att förstå. *Yogamāyās* slöja drogs för därför att Brahmā inte skulle bli än mer förvirrad.

När Brahmā befriades från sin förvirring, såg han ut som om han vaknat upp från ett i det närmaste dödsliknande tillstånd, och han öppnade sina ögon med stor svårighet. På så sätt kunde han se den eviga kosmiska manifestationen med vanliga ögon. Han lade märke till att han åt alla sidor hade en utsökt vacker utsikt över Vṛndāvana som är fullbeväxt med träd, som utgör alla levande varelsers livskälla. Han kunde njuta av det himmelska landet Vṛndāvana, där alla levande varelser är transcendentala till vanlig natur. I Vṛndāvanas skogar lever även rovdjur, såsom tigrar etc, fridfullt tillsammans med hjortar och människor. Han kunde förstå att denna plats är transcendental till alla andra platser på grund av Herren Kṛṣṇas närvaro i Vṛndāvana, och att det där existerar varken lusta eller begär. Brahmā fann sålunda Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, ifärd med att spela Sin roll som en liten koherdepojke. Han såg det lilla barnet som med en klimp mat i sin vänstra handflata gick omkring och letade efter Sina kamrater, kor och kalvar, precis som för ett år sedan då de försvann.

Brahmā steg genast ned från sin bevingade bärare (en stor vit svan) och föll likt en gyllene stav ned vid Herren Kṛṣṇas fötter. Det ord som vaiṣṇavas använder för denna form av vördnadsbetygelser är *daṇḍavat*. Detta ord betyder att man faller som en stav. Man bör frambära sin vördnad till en överordnad vaiṣṇava genom att falla rakt framåt med rak kropp, precis som en stav. Därför föll Brahmā ned inför Kṛṣṇa på detta sätt för att frambära sin vördnad och respekt, och eftersom Brahmās hudfärg är gyllenbrun, liknade han en gyllene stav som låg framför Herren Kṛṣṇa. Alla de fyra hjälmarna på Brahmās huvuden vidrörde Kṛṣṇas lotusfötter.

Koviloor Digital Library

Brahmā var uppfylld av glädje, och han började gråta och tvättade Kṛṣṇas lotusfötter med sina tårar. Han reste sig och föll ned upprepade gånger i det han drog sig till minnes alla Herrens underbara gärningar. Efter att under en lång stund ha framburit sin vördnad till Kṛṣṇa om och om igen, reste sig Brahmā upp och torkade bort tårarna från kinderna. När han såg Herren framför sig började han med darrande stämma att frambära böner med stor respekt, vördnad och uppmärksamhet.

Koviloor Digital Library

14. Herren Brahmās böner till Herren Kṛṣṇa

Brahmā sade: " Käre Herre, Du är Gudomens Högsta Personlighet och Den Ende man bör tillbedja. Därför frambär jag mina ödmjuka vördnadsbetygelser och böner endast i avsikt att behaga Dig. Din skepnad bär de regntunga molnens färg, och Dina gula klädnader sprider ett silversprakande sken.

Låt mig om och om igen få frambära min respektfulla vördnad för Mahārāja Nandas son som står inför mig med snäcka, örringar och en påfågelfjäder på huvudet. Hans vackra anletsdrag omgärdas av en gyllene hjälm, prydd med girlander av skogsblommor. Försedd med en stav, en lur, ett buffelhorn och en flöjt står Han framför mig på små lotusfötter med en bit mat i handen.

O käre Herre, folk påstår kanske att jag är den vediska kunskapens mästare och skapare av detta universum, men nu har det bevisats att jag inte förstår Din person, inte ens när Du nu står inför mig som blott ett litet barn. Dina lekar med koherdepojkarna, kalvarna och korna kan ge intryck av att Du saknar tillräcklig uppfostran. Du beter Dig som en vanlig bypojke när Du med maten i handen går och letar efter Dina kalvar. Trots detta är skillnaden mellan Din och min kropp så stor att jag omöjligt kan mäta den enorma kraft som Din kropp besitter. Som jag redan förklarat i *Brahma-saṁhitā*, är Din kropp inte materiell."

I *Brahma-saṁhitā* förklaras att Herrens kropp är av andlig natur. Det är ingen skillnad mellan Hans kropp och Honom Själv. Varje del av Hans kropp fyller samma funktion som alla de övriga. Herren kan se med Sina

Koviloor Digital Library

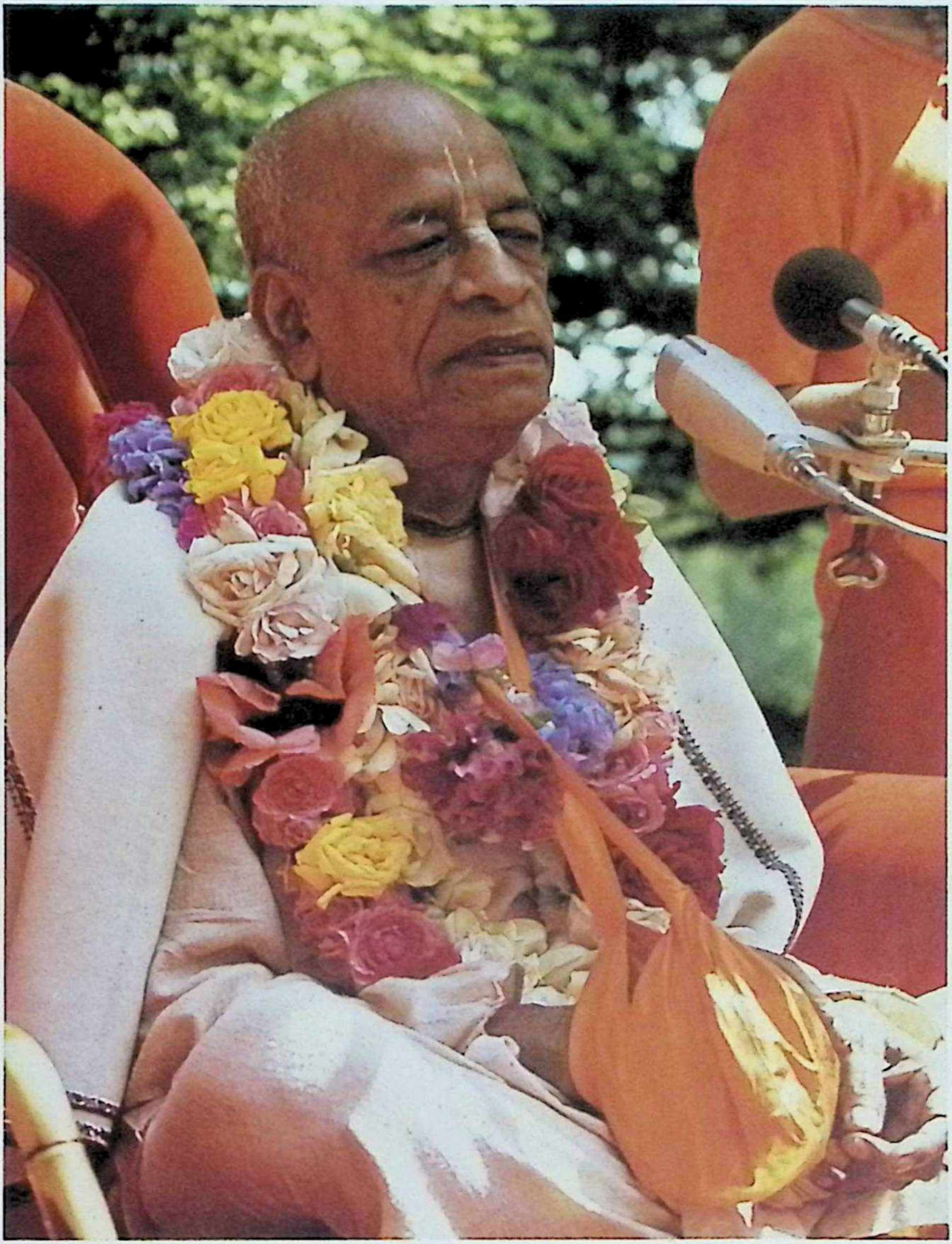

His Divine Grace
A.C. BHAKTIVEDANTA SWAMI PRABHUPĀDA
grundare-ācārya för Kṛṣṇarörelsen (ISKCON)

Koviloor Digital Library

Gudomens Högsta Personlighet, Viṣṇu, framträdde i nattens mörker ur Devakīs hjärta, likt fullmånen som stiger upp vid den östra horisonten. (*s. 26*)

Koviloor Digital Library

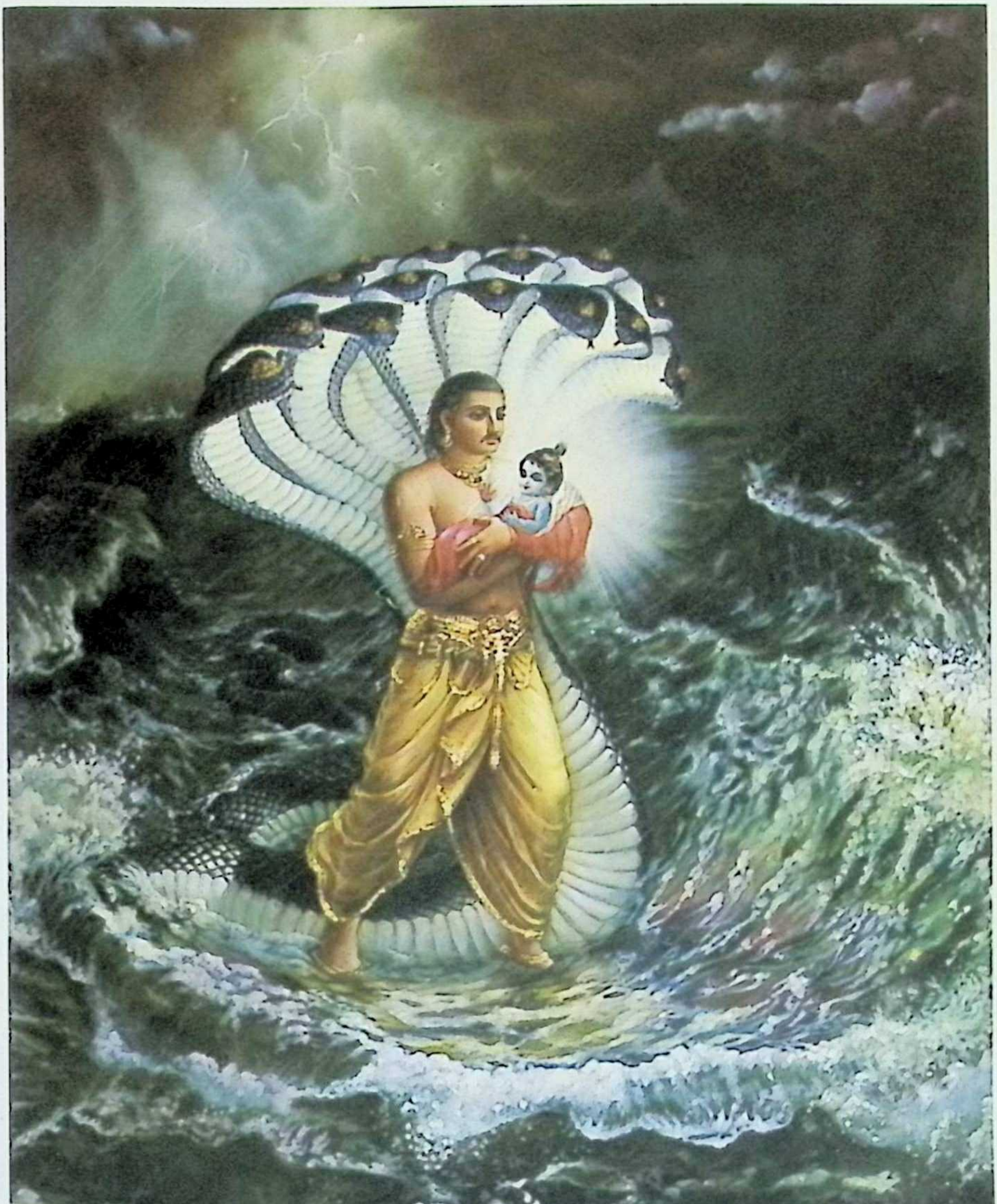

Floden Yamunā lämnade vägen fri för Vasudeva, då denne förde Kṛṣṇa från Kaṁsas fängelse, åtföljd av Ananta-nāga, en av den Högsta Personliga Gudens uppenbarelseformer. (*s. 33*)

Koviloor Digital Library

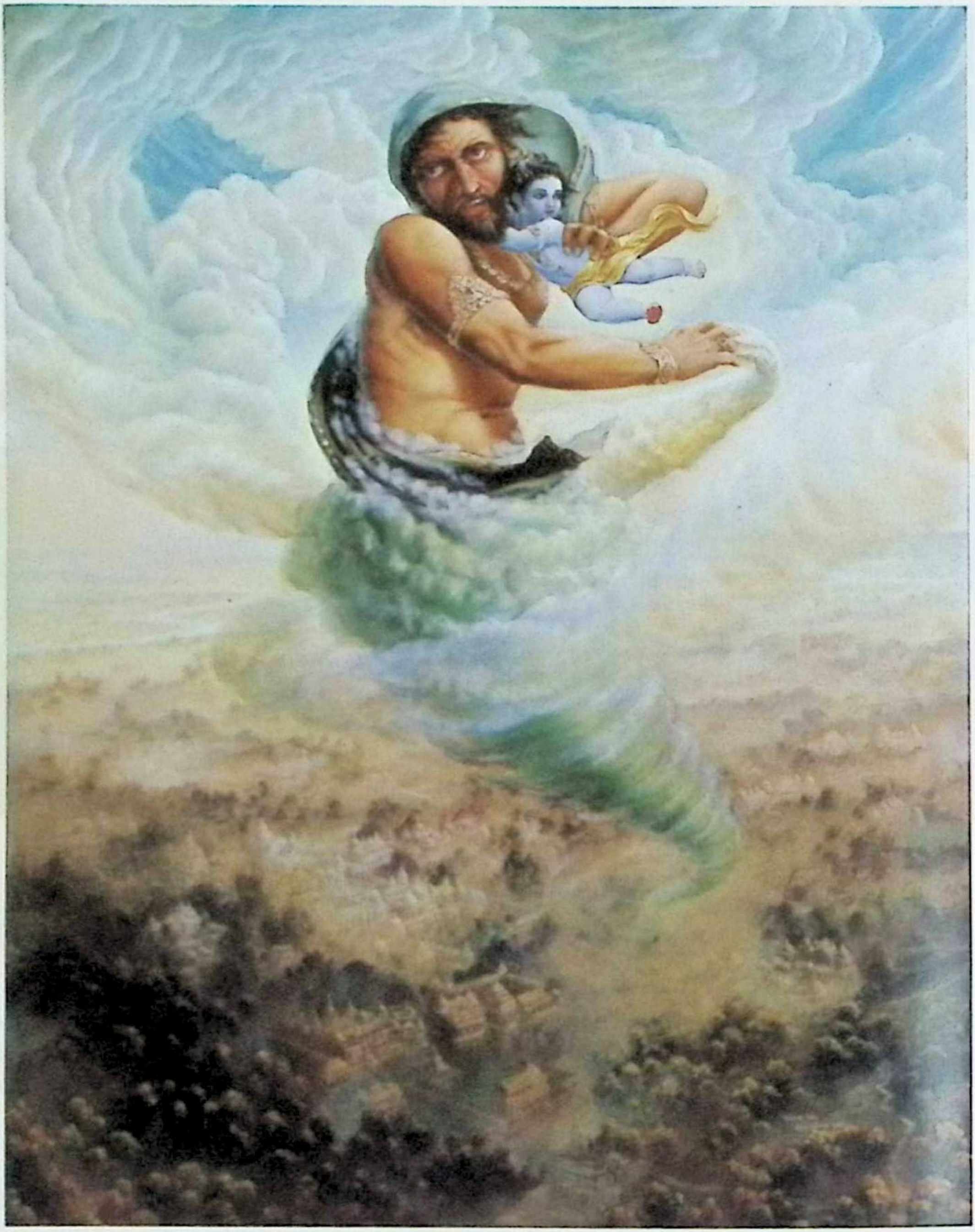

När Tṛṇāvarta, virvelvindsdemonen, bar iväg med Kṛṣṇa högt upp i luften kände han hur barnet plötsligt blev tungt som ett berg. (*s. 58*)

Koviloor Digital Library

En gång, när Kṛṣṇa och Balarāma stal smör och yoghurt och delade ut det till aporna, blev de tagna på bar gärning av moder Yaśodā. (*s. 65*)

Koviloor Digital Library

Ut ur de två *arjuna*-träden, som Kṛṣṇa ryckte upp med rötterna, kom två fullkomliga personligheter, vars kroppsliga utstrålning lyste upp alla riktningar. (*s. 77*)

Koviloor Digital Library

Alla åsnorna anföll Kṛṣṇa och Balarāma för att hämnas Dhenukāsuras död, men Kṛṣṇa och Hans broder grep tag i deras bakben, snodde runt med dem i luften och kastade slutligen upp dem i palmerna. (*s. 126*)

Koviloor Digital Library

I två timmar befann Sig Kṛṣṇa i Kāliyas klor, men när alla Vṛndāvanas innevånare nästan dött av ängslan för Kṛṣṇa slet Han Sig loss. (*s. 131*)

Koviloor Digital Library

händer, höra med Sina ögon, ta emot offer med Sina ben och skapa med Sin mun.

Brahmā fortsatte: "Du uppenbarar Dig som herdepojke för att glädja Dina hängivna, och fastän jag försyndat mig mot Dina lotusfötter genom att stjäla Dina kor, kalvar och vänner, inser jag att Du har förbarmande med mig. Din starka tillgivenhet för Dina hängivna är en transcendental egenskap hos Dig. Kraften hos Dina handlingar är omöjlig för mig att mäta, trots Din tillgivenhet för mig. Man bör göra klart för sig att när inte ens jag, Herren Brahmā, detta universums högsta väsen, fullt kan förstå den Högsta Personliga Gudens barnlika kropp, hur kan då andra göra det? Och om jag inte förstår den andliga kraft som strålar ut från Din barnakropp, vad kan jag då förstå av Dina transcendentala lekar? Det beskrivs i *Bhagavad-gītā* att var och en som kan förstå en ringa del av Ditt framträdande och försvinnande och Dina transcendentala lekar, blir genast i stånd att träda in i Guds rike då man lämnat den materiella kroppen. Detta bekräftas även i *Veda*-skrifterna. De förklarar helt enkelt att man genom att förstå Gudomens Högsta Personlighet kan ta sig ur kretsloppet av upprepad födelse och död. Därför rekommenderar jag människorna att de inte försöker förstå Dig med hjälp av sin spekulativa kunskap.

Det bästa sättet att lära känna Dig är att överge alla spekulativa metoder och istället ödmjukt försöka höra talas om Dig, antingen direkt genom Dina beskrivningar i *Bhagavad-gītā* och flera andra vediska skrifter, eller genom en förverkligad gudshängiven person som tagit sin tillflykt till Dina lotusfötter. Man måste lyssna till en gudshängiven utan att spekulera. Man behöver inte ens förändra sin världsliga situation, utan det räcker med att lyssna till Ditt budskap. Fastän Du ej kan förstås genom materiella sinnen, befrias man dock från all okunnighet och alla missuppfattningar genom att bara höra talas om Dig. Enbart av Din egen nåd uppenbarar Du Dig för den gudshängivne. Det är omöjligt att besegra Dig på annat sätt. Att odla intellektuell kunskap utan några som helst spår av hängiven tjänst är endast att spilla tid till ingen nytta i sökandet efter Dig. Hängiven tjänst är så betydelsefull, att till och med ett litet försök i den vägen kan höja en till den högsta fullkomliga plattformen. Därför ska man inte nonchalera denna lyckobringande metod, hängiven tjänst, och hänge sig åt metoder grundade på spekulation. Begränsad kunskap om Din kosmiska manifestation kan man kanske erhålla genom sådana teoretiska metoder, men att på så sätt förstå Dig, alltets ursprung, är inte möjligt. Ansträngningar i den vägen av

Koviloor Digital Library

en person som enbart är intresserad av spekulativ kunskap, är bara slöseri med tid; som att försöka tröska ris ur tomma ax. Det är helt enkelt bortkastat arbete.

"O käre Herre! Det finns många exempel i mänsklighetens historia där en person, efter att ha misslyckats med att komma upp till den transcendentala plattformen, engagerat sig i hängiven tjänst med kropp, sinne och tal och sålunda uppnått det högsta tillståndet av fullkomning genom att träda in i Din boning. I avsaknad av hängiven tjänst är alla metoder att lära känna Dig genom spekulativ kunskap eller mystisk meditation helt meningslösa. Man bör därför även vid utförandet av sina världsliga ting engagera sig i gudshängiven tjänst, och man bör också hålla sig i närheten av Dig genom att höra och sjunga om Dina transcendentala, ärofulla bedrifter. Genom att helt enkelt ständigt höra om och lovprisa Dig kan man uppnå det högsta fullkomliga stadiet och vinna inträde i Ditt kungarike. Om därför en person ständigt står i kontakt med Dig genom att höra om och lovprisa Dig och offra sitt arbetes frukter för att tillfredsställa Dig, kan denne mycket lätt vinna inträde i Din högsta boning. Personer som har renat sina hjärtan från all besmittelse har möjlighet att förstå Dig. Denna hjärtats reningsprocess möjliggörs genom att man hör berättas om och lovprisar Din härlighet."

Herren genomtränger allt. Han säger i *Bhagavad-gītā*: "Jag är alltings vidmakthållare, men på samma gång befinner Jag Mig inte i allting." Eftersom Herren är alltgenomträngande kan ingenting existera utan Hans vetskap. Den Högsta Personliga Gudens alltgenomträngande natur kan aldrig uppfattas av den levande varelsen med hjälp av kunskap eller intelligens. Därför kan endast en person som fixerat sitt inre sinne vid Herrens lotusfötter förstå den Högsta Herren i viss mån. Det ligger i det inre sinnets natur att vandra från det ena materiella föremålet till det andra i jakten på sinnesnjutning. Att behärska sitt inre sinne och fixera det vid Herrens lotusfötter är därför endast möjligt för en person som hela tiden engagerar sina sinnen i Herrens tjänst. Denna koncentration av tanken på Herrens lotusfötter kallas *samādhi*. Det är inte möjligt att förstå Herrens natur innan man nått *samādhi*, dvs trance. Det finns måhända filosofer och vetenskapsmän som studerar den kosmiska naturen från atom till atom, och som är så avancerade att de kan beräkna den atomiska sammansättningen hos den kosmiska rymden och alla dess stjärnor och planeter och till och med mäta de lysande partiklarna hos solen, stjärnorna och andra

Koviloor Digital Library

strålande himlakroppar. Men den Högsta Personliga Gudens egenskaper går inte att mäta.

Det förklaras i början av *Vedānta-sūtra* att Gudomens Högsta Personlighet är ursprunget till alla egenskaper. Han kallas i allmänhet för *nirguṇa*. *Nirguṇa* betyder utan egenskaper. *Guṇa* betyder egenskap och *nir* betyder utan. Men ordet *nirguṇa* översätts av opersonlighetsanhängarna som "besitter inga egenskaper". De drar den felaktiga slutsatsen att den Högsta Herren saknar egenskaper, eftersom de inte är i stånd att uppfatta Hans egenskaper i transcendentalt förverkligande. Men så är icke fallet. Han är istället alla egenskapers källa. Från Honom strömmar ständigt alla egenskaper. Hur är det då möjligt att en begränsad person skulle kunna räkna Herrens egenskaper? Man kan uppskatta Herrens egenskaper vid en viss tidpunkt, men i nästa ögonblick har egenskapernas antal ökat. Det är alltså inte möjligt att göra en beräkning av Herrens transcendentala egenskaper. Han kallas *nirguṇa* på grund av Sina oräkneliga egenskaper.

Det är ingen idé att lägga ned en massa arbete på att försöka förstå Herrens egenskaper. Det finns ingen mening i att spekulera eller utföra kroppsliga övningar för att därigenom uppnå perfektion i mystikens *yoga*. Man måste helt enkelt inse att den här kroppens lidande och glädje är förutbestämd. Det är inte nödvändigt att vare sig försöka undvika lidande i ens kroppsliga tillvaro eller att försöka bli lycklig genom att utföra olika slags övningar. Den bästa kuren är att med kropp, sinne och tal överlämna sig till Gudomens Högsta Personlighet och alltid vara engagerad i Hans tjänst. Dessa transcendentala strävanden ger resultat, emedan andra försök att förstå den Absoluta Sanningen aldrig kommer att lyckas. Det är därför som en intelligent person aldrig försöker förstå den Högsta Personligheten, den Absoluta Sanningen, genom spekulation eller mystisk kraft. Däremot engagerar han sig i hängiven tjänst och litar till Gudomens Högsta Personlighet. Han vet att vad som än händer kroppen, så sker det som ett resultat av hans föregående fruktbringande handlingar. I och med att man lever ett sådant enkelt liv i hängiven tjänst, kan man automatiskt vinna inträde i Guds transcendentala boning. De levande varelserna utgör i själva verket den Högsta Herrens väsentliga beståndsdelar, Guds söner. Var och en har rätt att vederfaras Herrens transcendentala glädje, men genom att de är i beröring med den materiella världen har de betingade levande varelserna praktiskt taget helt förlorat denna glädje. Om man tar upp den enkla metoden att engagera sig i gudshängiven tjänst, befrias man omedelbart

Koviloor Digital Library

från all materiell besmittelse och höjs till den transcendentala plattformen varifrån man kan vinna inträde till Herrens transcendentala boning.

Herren Brahmā framställde sig inför Kṛṣṇa som en mycket övermodig levande varelse, eftersom han ville pröva vad hans egen kraft förmådde uträtta. Han förde bort Herrens kamrater och kalvar för att se hur Han skulle ta tillbaka dem. Efter denna gärning medgav dock Brahmā att detta var mycket fräckt gjort, eftersom han försökt pröva sina krafter inför den Allsmäktige, alla krafters ursprung. Fastän han var en mycket mäktig levande varelse i jämförelse med alla andra levande varelser i denna materiella värld, insåg Herren Brahmā, när han tagit sitt förnuft tillfånga, att hans makt var ingenting i jämförelse med den makt och energi som Gudomens Högsta Personlighet äger.

Den materiella världens vetenskapsmän har upptäckt märkvärdiga saker, som t ex kärnvapen, vilka åstadkommer en fruktansvärd förödelse vare sig man låter dem explodera över en stad eller på en avsides belägen plats på denna planet. Men hur stor skulle verkan bli om man lät bomben explodera på solen? Den skulle bli helt obetydlig. På samma sätt, när Brahmā rövade bort Kṛṣṇas kamrater och kalvar var det måhända också ett förunderligt exempel på övernaturliga krafter, men när Śrī Kṛṣṇa så kraftfullt uppenbarade Sig i form av alla kalvar och pojkar och vidmakthöll dem utan ansträngning kunde Brahmā förstå att hans egna krafter var obetydliga.

Brahmā tilltalade Herren Kṛṣṇa som *Acyuta* eftersom Herren inte glömmer en aldrig så liten tjänst från sin hängivne. Han är så vänlig och tillgiven mot Sina hängivna, att Han tar emot varje liten tjänst som en värdefull gåva. Brahmā har förvisso utfört många tjänster åt Herren. I egenskap av den högsta personligheten, satt att förvalta detta universum, är han utan tvivel Kṛṣṇas trogne tjänare, och av den anledningen kunde han blidka Kṛṣṇa. Han bad att Herren skulle betrakta honom som en underdånig tjänare, vars små misstag och ofog må vara honom förlåtna. Han medgav att han var högmodig på grund av sin ställning som Herren Brahmā. Eftersom han är den kvalitativa inkarnationen av lidelsens kvalitet i denna värld var detta naturligt för honom, och det var därför han begick misstaget. Han bad Herren att Han trots allt skulle ha medlidande med sin underordnade och förlåta honom för det stora misstag han begått.

Herren Brahmā förstod sin verkliga belägenhet. Förvisso är han detta universums högsta lärare, med uppdraget att skapa den materiella naturen,

Koviloor Digital Library

som består av alla materiella element - falskt ego, rymd, luft, eld, vatten och jord. Ett sådant universum kan vara gigantiskt i omfattning, men det kan likväl mätas, precis som vi kan mäta vår kroppslängd till sju alnar. I allmänhet brukar man nämligen beräkna en persons kroppslängd till sju alnar. Detta universum verkar vara en gigantisk kropp, men för Herren Brahmā är det inte större än sju alnar. Vid sidan av vårt universum finns ett obegränsat antal andra universa, vilka ligger utanför denne Herren Brahmās förvaltningsområde. Precis som oräkneliga atomiska partiklar passerar genom maskorna i ett myggnät strömmar myriader av universa ut som små frön ur porerna på Mahā-Viṣṇus kropp. Och denne Mahā-Viṣṇu är bara en del av Kṛṣṇas fullständiga uppenbarelseform. Så vad betyder Herren Brahmā under dessa omständigheter i Herren Kṛṣṇas närvaro, trots att han är detta universums högsta väsen?

Herren Brahmā jämförde sig själv med ett litet barn i magen på sin moder. Om barnet i moderlivet rör på sina armar och ben och därvid råkar stöta till moderns kropp, blir hon då förargad på barnet? Naturligtvis inte. På samma sätt må Herren Brahmā vara en stor personlighet, men ändå befinner sig inte bara han, utan även allt han har skapat, i den Högsta Personliga Gudens moderliv. Herrens energi genomtränger allt. Det finns inget ställe i hela skapelsen där denna energi inte är verksam. Allting har sin tillvaro inom Herrens energi, varför även detta universums Brahmā och alla Brahmās i andra otaliga universa existerar genom Herrens energi. Därför anses Herren vara såsom en moder, och allt som existerar i hennes moderliv kan betraktas som hennes barn. Och en god moder blir aldrig förargad på sitt barn, även om det sparkas.

Herren Brahmā nämnde sedan att han fötts ur lotusblomman som spirade från Nārāyaṇas navel efter de tre världarnas förstörelse, förstörelsen av planetsystemen *Bhurloka, Bhuvarloka* och *Svarloka*. Universum indelas i tre sektorer, nämligen Svarga, Martya och Pātāla. Dessa tre planetsystem smälter samman med vattnet vid förstörelsen. Sedan lägger Sig åter Nārāyaṇa, Kṛṣṇas fullständiga aspekt, ned i vattnet, och ur Hans navel växer det så småningom en lotusstjälk ur vars blomma Brahmā föds. Man drar på ett naturligt sätt den slutsatsen att Nārāyaṇa är Brahmās moder. Han kallas Nārāyaṇa eftersom Han är alla levande varelsers viloplats efter universums upplösning. Ordet *nāra* står för den totala mängden av alla levande varelser, och *ayana* står för viloplats. Garbhodakaśāyī Viṣṇu kallas Nārāyaṇa eftersom Han vilar Sig på detta vatten.

Koviloor Digital Library

Samtidigt utgör Han alla levande varelsers viloplats. Vidare förklaras i *Bhagavad-gītā* att Nārāyaṇa är närvarande i allas hjärtan. I den betydelsen är Han också Nārāyaṇa eftersom *ayana* betyder både viloplats och kunskapens källa. I *Bhagavad-gītā* bekräftas också att den levande varelsens förnimmelseförmåga beror på Översjälens närvaro i hjärtat. När den levande varelsen byter kropp glömmer han allt från sitt förflutna, men eftersom Nārāyaṇa, Översjälen, finns i hjärtat så får den levande varelsen en påminnelse av Honom att handla i enlighet med sina tidigare önskningar. I sin bön önskade Herren Brahmā visa att Kṛṣṇa är den ursprunglige Nārāyaṇa och att Han är Nārāyaṇas upphov samt att Nārāyaṇa inte är en manifestation av den yttre energin, *māyā*, utan är en uppenbarelse av andlig energi. Den yttre energin, *māyā*, är aktiv efter den kosmiska världens skapelse, medan Nārāyaṇas ursprungliga andliga energi även var verksam före denna skapelse. Därför är Nārāyaṇas uppenbarelseformer, från Kṛṣṇa till Garbhodakaśāyī Viṣṇu, från Garbhodakaśāyī Viṣṇu till Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu och från Kṣīrodakaśāyī Viṣṇu till alla väsens hjärtan, manifestationer av Hans andliga energi. De dirigeras inte av den materiella energin och är därför eviga. Allt som styrs av den materiella energin är temporärt, men allt som utförs av den andliga energin är evigt.

Herren Brahmā underströk återigen sitt uttalande om att Kṛṣṇa är den ursprunglige Nārāyaṇa. Han sade att universums gigantiska kropp fortfarande vilar på det vatten som kallas för Garbhodaka. Han talade sålunda: "Denna gigantiska kosmiska kropp är en annan manifestation av Din kraft. Nārāyaṇa vilar på vattnet, och i det avseendet är detta universum också Nārāyaṇa, och vi befinner oss alla i Nārāyaṇas moderliv. Jag ser Dina olika Nārāyaṇa-gestalter överallt. Jag ser Dig på vattnet, jag kan känna Dig i mitt hjärta och jag kan också se Dig framför mig nu. Du är den ursprunglige Nārāyaṇa.

Käre Herre, i denna inkarnation har Du visat att *māyā* står helt under Din kontroll. Du förblir inom den kosmiska manifestationen och likväl befinner sig hela skapelsen inom Dig. Du har redan bevisat detta faktum när Du för moder Yaśodā förevisade hela den materiella skapelsen i Din mun. Genom Din ofattbara kraft *yogamāyā* kan Du förverkliga sådana ting utan yttre hjälp.

Min käre Herre, hela den kosmiska manifestationen, som vi för närvarande kan uppfatta med våra ögon, befinner sig helt och hållet inuti Din kropp. Ändå iakttar jag Dig utifrån och Du ser också mig utifrån. Hur kan

Koviloor Digital Library

sådana saker vara möjliga utan påverkan från Din ofattbara energi?

Herren Brahmā underströk härmed att man inte kan förklara tingen som de är utan att acceptera den ofattbara kraft som Gudomens Högsta Personlighet besitter. Han fortsatte: "Käre Herre, om man bortser från allt annat och bara betraktar dagens händelser som jag har sett, beror inte dessa på Dina ofattbara energier? För det första såg jag Dig ensam, därefter utvidgade Du Dig till att omfatta Dina kamrater, kalvarna och hela Vṛndāvana. Sedan kunde jag se Dig och alla herdepojkarna som fyrarmade Viṣṇus, som lovprisas av alla varelser och halvgudar inklusive mig själv. Återigen blev de herdepojkar medan Du Själv förblev densamme som förut. Betyder inte detta att Du är den Högsta Herren Nārāyaṇa, varifrån allt emanerar och vartill allt återvänder, medan Du Själv förblir densamme som förut?

Personer som är ovetande om Din ofattbara energi kan inte förstå att det är Du ensam som uppenbarar Dig i form av Brahmā, skaparen, Viṣṇu, vidmakthållaren, och Śiva, förintaren. Människor som inte är medvetna om tingen som de är tror att jag, Brahmā, är skaparen, att Viṣṇu är vidmakthållaren och att Herren Śiva är förintaren. I själva verket är det Du ensam som är allt — skapare, vidmakthållare och förintare. På liknande vis utvidgar Du Dig till att omfatta olika inkarnationer som exempelvis Vāmanadeva bland halvgudarna, Paraśurāma bland de stora vismännen, Du Själv, Herren Kṛṣṇa eller Herren Rāma bland människorna, bland landdjuren inkarnerar Du Dig i form av ett vildsvin och bland havsdjuren i form av en fisk. Men ändå saknar Du härkomst eftersom Du alltid är evig. Din ankomst och Ditt försvinnande möjliggörs genom Din ofattbara energi, endast för att beskydda Dina trogna hängivna och för att döda demonerna. O käre Herre, o Högsta Personliga Gudom, som genomtränger allt, o Översjäl, som behärskar alla mystiska krafter, ingen kan till fullo uppskatta Dina transcendentala lekar såsom de uppenbaras i de tre världarna. Ingen kan fatta hur Du expanderar Din *yoga-māyā*, Dina inkarnationer och hur Du handlar genom Din transcendentala energi. Min käre Herre, hela den kosmiska manifestationen är lik en dröm som blixtrar förbi och dess tillfälliga tillvaro verkar endast störande på sinnet. Som resultat är vi i denna tillvaro fulla av ängslan. Att leva i den materiella världen innebär endast lidanden och alla slags misslyckanden. Men ändå ter sig denna temporära tillvaro i den materiella världen som angenäm och skön, därför att den har sitt ursprung i Din kropp, som är evig, full av lycksalighet och kunskap.

Koviloor Digital Library

Min slutsats är därför att Du är Översjälen, den Absoluta Sanningen och den Högsta Ursprungliga Personen. Fastän Du genom Dina ofattbara transcendentala krafter har utvidgat Dig till att omfatta så många olika Viṣṇu-gestalter, levande varelser och energier är Du den Högste utan jämlike och den Högsta Översjälen. De otaliga levande varelserna är blott gnistor ur Din ursprungliga eld. Herre, uppfattningen om att Översjälen är opersonlig är helt felaktig, för jag ser att Du är den Ursprungliga Personen. Den som lider brist på kunskap tror kanske att eftersom Du är Nanda Mahārājas son så är Du inte den Ursprungliga Personen, utan född precis som en människa. Sådana personer misstar sig. Du är den verkliga Ursprungliga Personen; detta är min slutsats. Trots att Du är Nandas son, så är Du den Ursprungliga Personen, och det är ingen tvekan om den saken. Du är den Absoluta Sanningen och Du härrör inte från detta materiella mörker. Du är *brahmajyotis* källa såväl som källan till alla materiella lysande kroppar. Din transcendentala utstrålning är identisk med *brahmajyoti*. I *Brahma-saṁhitā* förklaras det att *brahmajyoti* inte är något annat än strålglansen från Din kropp. Det finns många inkarnationer av Viṣṇu och inkarnationer av Dina kvaliteter, men ingen av dessa inkarnationer befinner sig på samma nivå som Du. Du är den ursprungliga ljuskällan. Andra inkarnationer må äga samma ljusstyrka som det ursprungliga ljuset, men det ursprungliga ljuset är begynnelsen till allt ljus. Eftersom Du inte härstammar från den materiella världen kommer Din tillvaro att fortsätta även efter denna världs förintelse.

Du beskrivs både i *Gopāla-tāpanī* (den Vediska *Upaniṣaden*) och i *Brahma-saṁhitā* som *govindam ādi-puruṣam* därför att Du är den Ursprungliga Personen. Govinda är den Ursprungliga Personen, alla orsakers orsak. Det sägs också i *Bhagavad-gītā* att Du är källan till Brahmans strålglans. Ingen ska dra den slutsatsen att Din kropp är som en vanlig materiell kropp. Din kropp är *akṣara*, oförstörbar. Den materiella kroppen är ständigt utsatt för de tre slagen av lidande, men Din kropp är *sac-cid-ānanda-vigraha:* fylld av evigt vara, kunskap och lycksalighet. Du är också *nirañjana* eftersom Dina lekar, som moder Yaśodās lille son och som *gopī*-flickornas Herre, aldrig är besmittade av de materiella kvaliteterna. Och fastän Du utvidgat Dig till att omfatta så många herdepojkar, kalvar och kor, har Dina transcendentala krafter inte reducerats. Du är alltid fullständig. Det förklaras i den vediska litteraturen att även om det fullständiga avlägsnas från det fullständiga, den Högsta Absoluta Sanningen, så

Koviloor Digital Library

återstår ändå den fullständiga Högsta Absoluta Sanningen. Och trots att många uppenbarelseformer av det fullständiga är synbara, är det fullständiga ändå en enhet utan jämlike. Eftersom Dina lekar är andliga kan de omöjligen besmittas av den materiella naturens kvaliteter. När Du underordnar Dig Dina föräldrar, Nanda och Yaśodā, minskar inte Dina krafter. Detta är ett uttryck för kärlek till Dina hängivna. Det finns ingen annan medtävlare till Dig än Du Själv. En person med bristfälliga kunskaper tror att Dina lekar och Din gestalt bara är materiella föreställningar. Du är transcendental till både okunnighet och kunskap, och detta bekräftas i *Gopāla-tāpanī*. Du är den ursprungliga *amṛta* (odödlighetens nektar), oförstörbar — det bekräftas i *Veda*-skrifterna: *amṛtaṁ śāśvataṁ brahme.* Brahman är alltings eviga, högsta ursprung, som varken har födelse eller död.

I *Upaniṣaderna* förklaras att den Högsta Brahman glänser likt solen och är alltings ursprung, och var och en som kan förstå denna Ursprungliga Person blir befriad från det betingade livet. Vem som helst som på ett enkelt sätt blir fäst vid Dig genom hängiven tjänst, kan lära känna Din verkliga ställning, Din födelse, Ditt framträdande, försvinnande och Dina gärningar. Det bekräftas i *Bhagavad-gītā* att man helt enkelt genom att förstå Din ursprungliga ställning, Din ankomst och Ditt försvinnande kan lyftas upp till det andliga riket efter att man lämnat den nuvarande kroppen. För att färdas över okunnighetens ocean söker en intelligent människa sin tillflykt till Dina lotusfötter och befordras därför med lätthet till den andliga världen. Det finns många utövare av meditation som inte vet att Du är Översjälen. I *Bhagavad-gītā* förklaras att Du är Översjälen som finns i hjärtat hos var och en. Därför finns det inget behov av att meditera på någonting annat än Dig. En som ständigt mediterar på Din ursprungliga gestalt som Kṛṣṇa färdas med lätthet över den materiella okunnighetens ocean. Men personer som inte känner till att Du är Översjälen förblir i denna materiella värld trots deras så kallade meditation. Om en person genom att umgås med Dina hängivna får vetskap om att Herren Kṛṣṇa är den ursprungliga Översjälen, så är det möjligt för denna person att färdas över den materiella okunnighetens ocean. Den som kommer till insikt om Dig genom Din egen undervisning, såsom den är nedtecknad i *Bhagavad-gītā*, eller genom förkunnelse av Dina rena hängivna såsom den förklaras i *Śrīmad-Bhāgavatam* och i all annan vedisk litteratur - insikt om att Du är kunskapens yttersta mål — han behöver inte längre frukta den här materiella tillvaron.

Koviloor Digital Library

Varken så kallad befrielse eller träldom har någon mening för en person som redan är engagerad i hängiven tjänst till Dig. En hängiven vet att denna materiella värld tillhör Dig och utför därför alla sina handlingar som transcendental tjänst till Dig. För honom finns sålunda ingen träldom. För den som redan befinner sig på solens yta existerar varken soluppgång eller solnedgång, ej heller natt och dag. Det heter också att Du, Kṛṣṇa, är som solen och *māyā* är som mörkret. Där solen skiner är det aldrig tal om mörker. För dem som alltid befinner sig i Din närhet är det varken frågan om befrielse eller träldom. De är redan befriade. Å andra sidan, sådana personer som utan att ha sökt skydd vid Dina lotusfötter felaktigt tror att de är befriade faller ned i okunnighet, ty deras intelligens är inte ren.

Om någon därför tror att Översjälen är skild från Din Personlighet och av den anledningen söker efter Översjälen någon annanstans, till exempel i skogen eller i Himālayas grottor, så är hans situation mycket beklagansvärd.

Enligt vad Du undervisar oss i *Bhagavad-gītā* ska man avstå från alla andra metoder för självförverkligande och enbart överlämna sig till Dig, för det är den högsta fulländningen. Eftersom Du är den Högste i alla avseenden, så söker alla egentligen efter Dig, vare sig de endast söker efter Brahmans strålglans eller självförverkligande i Översjälen. Du säger i *Bhagavad-gītā* att Du har kommit till denna materiella, kosmiska manifestation genom Din delaspekt som Översjälen. Du är belägen i hjärtat hos envar och det finns inte någon anledning att söka efter Översjälen någon annanstans. Om någon gör så, befinner han sig helt enkelt i okunnighet. De som har transcendental kunskap har förstått att Du saknar alla gränser. Du finns både inuti och utanför. Du är allestädes närvarande. I stället för att söka Översjälen på annat håll koncentrerar en gudshängiven sina tankar på Dig i hjärtat. Endast den som är befriad från sin materiella livsuppfattning kan verkligen söka Dig, medan andra är oförmögna därtill. Existensen av *māyā* är endast en tanke, ingenting annat än okunnighet om Din Personlighet. Om man glömmer Din Personlighet beror det på att man är under *māyās* betingelser. Den som såväl till det yttre som det inre förblir fästad vid Dig blir därför befriad från all illusion.

Den som bara uppnått lite hängiven tjänst kan förstå Din storhet. Men den som strävar efter Brahman-förverkligande eller Paramātmā-förverkligande kan inte förstå de olika egenskaperna hos Din Personlighet såvida han inte beträder stigen mot hängiven tjänst. Han må vara andlig mästare

Koviloor Digital Library

för otaliga opersonlighetsanhängare, han må meditera under många år som eremit i skogen eller i en grotta i berget, ändå kan han inte förstå Din storhet såvida han inte gynnats av ett visst mått hängiven tjänst. Det är ej heller möjligt att nå Brahman-förverkligande eller Paramātmā-förverkligande, även om man håller på aldrig så länge, om man inte kommer i beröring med den underbara effekt som hängiven tjänst skänker.

O käre Herre, jag ber att jag måtte vederfaras den lyckan att få räknas till Dina hängivna i detta liv eller i nästkommande, varhelst jag än kommer att återfödas. Jag ber om att få tillfälle att tjäna Dig i hängivenhet oavsett var jag hamnar. Jag bryr mig inte ens om vad för slags livsform jag kommer att få i framtiden, eftersom jag ser att de hängivna, till och med i form av kor, kalvar och herdepojkar, har lyckan att alltid vara engagerade i transcendental kärleksfull tjänst till Dig i umgänge med Dig. Därför önskar jag att få vara som en av dem istället för den upphöjda person jag nu är, för jag befinner mig helt och hållet i okunnighet. *Gopī*-flickorna och korna i Vṛndāvana är så lyckligt lottade att de fått tillfälle att skänka Dig sin bröstmjölk. Personer som utför stora offerhandlingar och som offrar många värdefulla getter på altaret lyckas inte nå fulländningen av att förstå Dig, medan dessa enkla bykvinnor och kor fick den stora förmånen att förse Dig med mjölk helt enkelt genom hängiven tjänst. Du drack deras mjölk så att Du blev mätt, men Du kan aldrig mättas av dem som utför offerhandlingar. Jag förundras då jag betraktar Nanda Mahārājas, moder Yaśodās, herdarnas och *gopī*-flickornas lyckliga situation, eftersom Du, Gudomens Högsta Personlighet och den Absoluta Sanningen, bor här som det förtroligaste föremålet för deras kärlek. Käre Herre, ingen kan riktigt uppskatta den stora lycka som vederfarits dessa innevånare i Vṛndāvana. Vi är alla halvgudar som behärskar de levande varelsernas olika känslor och vi är stolta över att få åtnjuta sådana förmåner, men det är inte möjligt att jämföra vår ställning med Vṛndāvanas lyckligt gynnade innevånares ställning, eftersom de för närvarande njuter av Din närvaro och gläder sig åt att få vara tillsammans med Dig i sina liv. Vi är kanske stolta över att vara de som behärskar allas sinnen, men här i Vṛndāvana är innevånarna så transcendentala att de inte står under vår kontroll. I själva verket njuter de av sina sinnen genom tjänst till Dig. Därför skulle jag skatta mig lycklig om jag finge en chans att födas i landet Vṛndāvana vid någon av mina framtida födslar.

O käre Herre, jag är således inte intresserad av vare sig materiella

Koviloor Digital Library

rikedomar eller befrielse. Vid Dina lotusfötter ber jag Dig ödmjukt att vara så vänlig att låta mig födas i Vṛndāvanas skog så att jag kan välsignas av stoftet från fötterna på någon av Dina hängivna i Vṛndāvana. Till och med om det tillerkännes mig att som gräs få växa i detta land, så kommer detta att vara en ärorik födsel för mig. Men om jag inte är så lyckligt lottad att jag får födas i Vṛndāvana, ber jag Dig att Du då låter mig födas i dess omedelbara närhet så att de hängivna trampar på mig när de reser ut. Bara detta skulle vara en stor lycka för mig. Jag längtar efter en födsel där jag kan bli smord av stoftet från de hängivnas fötter.

Jag märker att alla här är fyllda av Kṛṣṇa-medvetande, ty de känner ingen annan än Mukunda. Kṛṣṇas lotusfötter utgör målet för alla *Veda*-skrifter."

Bhagavad-gītā bekräftar att målet för den vediska kunskapen är att man ska finna Kṛṣṇa. I *Brahma-saṁhitā* förklaras att det är mycket svårt att finna Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, genom att enbart läsa vediska skrifter men att han lätt kan nås genom en ren hängivens barmhärtighet. Vṛndāvanas rena hängivna är lyckligt lottade, ty de kan alla se Mukunda (Herren Kṛṣṇa) hela tiden. Ordet *mukunda* kan förstås på två sätt. *Muk* betyder befrielse. Herren Kṛṣṇa kan skänka befrielse och därför också transcendental lycksalighet. Ordet hänför sig också till Hans leende ansikte som precis liknar *kunda*-blomman. *Mukha* betyder också ansikte. *Kunda*-blomman är mycket vacker och det ser också ut som om den ler, och det är därför som jämförelsen görs.

Skillnaden mellan de rena hängivna i Vṛndāvana och övriga hängivna är att Vṛndāvanas innevånare inte har någon annan önskan än att få vara tillsammans med Kṛṣṇa. Kṛṣṇa, som är mycket god mot sina hängivna, uppfyller deras önskan. Eftersom de strävar efter Kṛṣṇas umgänge är Herren alltid beredd att vara tillsammans med dem. Vṛndāvanas hängivna skänker också spontan kärlek. De iakttar inte de reglerande principerna. De är inte skyldiga att följa de reglerande principerna eftersom de redan naturligt har utvecklat transcendental kärlek till Kṛṣṇa. De reglerande principerna är till för personer som inte nått plattformen för transcendental kärlek. Brahmā är också Kṛṣṇas hängivne, men han måste följa de reglerande principerna. Han ber till Kṛṣṇa om möjligheten att få födas i Vṛndāvana, så att han därigenom kan bli befordrad till plattformen för spontan kärlek.

Herren Brahmā fortsatte: "Käre Herre, ibland funderar jag på hur Du

Koviloor Digital Library

ska kunna återgälda dessa innevånare i Vṛndāvana för deras hängivna tjänst. Fastän jag mycket väl vet att Du är alla välsignelsers yttersta källa, är jag villrådig över hur Du skall kunna gottgöra alla de tjänster som Du tar emot av dessa Vṛndāvanas innevånare. Jag tänker på hur god och storsint Du är som till och med skänkte befrielse och en moders rang åt Pūtanā, som kom för att bedraga Dig förklädd till en mycket tilldragande amma. Även andra demoner av samma familj, såsom Aghāsura och Bakāsura, blev också belönade med befrielse. Efter dessa omständigheter är jag därför ganska förbryllad. Vṛndāvanas innevånare har givit allt åt Dig, sina sinnen, sin kärlek, sina hem, och de har använt allt som medel för att tjäna Dig. Så hur ska Du kunna återgälda dem? Du har redan givit Dig Själv åt Pūtanā! Jag misstänker att Du kommer att stå i evig skuld till Vṛndāvanas innevånare, därför att Du inte till fullo kan återgälda deras hängivna tjänst. Käre Herre, jag förstår att den utomordentliga tjänst som utförs av Vṛndāvanas innevånare beror på deras naturliga begåvning för spontan tjänst åt Dig. Det sägs att band till materiella ting och till hemmet beror på illusioner som betingar den levande varelsen i den materiella världen. Men detta gäller bara för personer som saknar Kṛṣṇa-medvetande. Vad Vṛndāvanas innevånare beträffar existerar inte dessa hinder, som till exempel starka band till hem och härd. Eftersom deras kärlek har överflyttats på Dig och deras hem gjorts om till tempel, där Du alltid är närvarande, och eftersom de har glömt allt för Din skull, finns det inga hinder. För en Kṛṣṇa-medveten person finns det inga sådana hinder. Ej heller finns någon illusion.

Jag förstår också att Din uppenbarelse som herdepojke inte är någon materiell företeelse. Du är så bunden av deras kärlek, att Du har kommit hit för att genom Din transcendentala närvaro inspirera dem med ytterligare hängiven tjänst. Eftersom allt är avsett för Din hängivna tjänst, är det ingen skillnad mellan det materiella och det andliga i Vṛndāvana. Käre Herre, Dina lekar i Vṛndāvana är endast avsedda att inspirera Dina hängivna. Om någon misstar Dina lekar i Vṛndāvana för att vara av materiell natur, kommer han att vilseledas.

Min käre Kṛṣṇa, De som förhånar Dig och påstår att Du har en materiell kropp som en vanlig människa beskrivs i *Bhagavad-gītā* som demoner och mindre intelligenta. Du är alltid transcendental. De icke-hängivna är bedragna eftersom de anser Dig vara en materiell skapelse. I själva verket har Du antagit denna gestalt som en vanlig herdepojke enbart för att öka Dina

Koviloor Digital Library

hängivnas kärlek och transcendentala lycksalighet.

Min käre Herre, jag har inget att säga om folk som basunerar ut att de förverkligat Gud eller att de genom sitt förverkligande själva har blivit Gud. Men vad mig själv beträffar, så erkänner jag gärna att det inte är möjligt för mig att förverkliga Dig med hjälp av min kropp, mina sinnen eller mina ord. Vad har jag att säga om Dig och hur kan jag förverkliga Dig genom mina sinnen? Inte ens med mitt inre sinne, som styr alla sinnena, kan jag på ett fullkomligt sätt tänka på Dig. Ingen i denna materiella värld kan föreställa sig Dina egenskaper, Dina handlingar eller Din kropp. Endast tack vare Din barmhärtighet kan man i någon mån förstå hurudan Du är. Käre Herre, Du är den Högsta Herren över allt skapat, trots att jag ibland felaktigt tror mig själv vara herre över detta universum. Jag må vara herre över detta universum, men det finns otaliga universa och likaledes otaliga Brahmās som härskar över dessa universa. Men egentligen är det Du som är Herre över dem alla. Du vet allting i egenskap av Översjälen, som bor i vars och ens hjärta. Var därför snäll och ta emot mig som Din tjänare, som helt överlämnat sig till Dig. Jag hoppas Du förlåter mig för att jag störde Dig i Dina lekar med Dina kamrater och kalvar. Med Din tillåtelse ämnar jag nu lämna Dig så att Du kan roa Dig med Dina vänner utan min närvaro.

Käre Kṛṣṇa, Ditt namn antyder att Du är alltigenom tilldragande. Dragningskraften hos solen och månen har sitt ursprung i Dig. Genom solens dragningskraft förskönar Du Yadu-dynastin och genom månens inflytande förstärker Du kraften hos landet, halvgudarna, *brāhmaṇas*, korna och haven. Genom Din överlägsna dragningskraft förgörs demoner som Kaṁsa och andra. Efter noggranna överväganden har jag därför kommit fram till den slutsatsen att Du är den enda sanna Guden i skapelsen. Låt mig vara Dig ödmjukt underdånig ända till denna materiella världs undergång. Var snäll och ta emot mina ödmjuka vördnadsbetygelser så länge som solens strålar belyser den materiella världen.

Efter att Brahmā, detta universums härskare, sålunda hade framburit sina ödmjuka vördnadsbetygelser till Gudomens Högsta Personlighet och gått runt Honom tre gånger, var Brahmā redo att återvända till sin boning som kallas Brahmaloka. Med en gest gav Gudomens Högsta Personlighet honom tillåtelse att dra sig tillbaka. Så snart som Brahmā givit sig av uppenbarade Sig Herren Kṛṣṇa på samma sätt som den dagen när herdepojkarna och korna försvann.

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa hade lämnat Sina vänner på Yamunās strand där de satt och åt lunch. Fastän Han återvände exakt ett år senare trodde herdepojkarna att Han endast hade varit borta för ett ögonblick. På så vis yttrar sig Kṛṣṇas olika energier och gärningar. Det förklaras i *Bhagavad-gītā* att Kṛṣṇa har Sin boning i hjärtat hos varje levande varelse och att Han är orsaken till såväl minne som glömska. Alla levande varelser behärskas av Herrens suveräna kraft och ibland minns de sin verkliga natur och ibland glömmer de den. Kṛṣṇas vänner, som behärskades på detta sätt, var inte medvetna om att de varit borta från Yamunās strand ett helt år under inflytande av Brahmās förtrollning. När Kṛṣṇa kom tillbaka till pojkarna tänkte de: "Kṛṣṇa har kommit tillbaka efter bara en liten stund." De började skratta och trodde att Kṛṣṇa inte ville lämna deras lunchsällskap. De jublade och bjöd in Honom: "Kṛṣṇa, käre vän, Du kom tillbaka så snart. Vi har inte börjat äta än, inte så mycket som en munsbit. Så varsågod och ät med oss." Leende antog Kṛṣṇa deras inbjudan och njöt av att få äta lunch tillsammans med Sina kamrater. Medan Han åt tänkte Kṛṣṇa: "Dessa pojkar tror att Jag bara varit borta för ett ögonblick, men de vet inte att Jag under det senaste året varit inblandad i Herren Brahmās mystiska förehavanden."

Efter att ha avslutat sin lunch återvände Kṛṣṇa, Hans vänner och alla kalvar till sina hem i Vrajabhūmi. På vägen betraktade de med hänförelse det döda kadavret efter Aghāsura i form av en väldig orm. Väl hemkommen till Vrajabhūmi hälsades Kṛṣṇa välkommen av alla Vṛndāvanas innevånare. Han bar en påfågelfjäder i Sin huvudbonad, som även var prydd med blommor från skogen. Kṛṣṇa var också behängd med blommor och målad med olikfärgad lera som hämtats från Govardhana-bergets grottor. Berget Govardhana är känt för att det tillhandahåller röda färgämnen, och Kṛṣṇa och Hans vänner hade målat varandras kroppar med dem. De var försedda med var sitt buffelhorn, en stav och en flöjt, och de kunde tilltala sina respektive kalvar vid namn. Så stolta var de alla över Kṛṣṇas bravader att de sjöng till Hans ära när de tågade in i byn. Alla *gopī*-flickor beundrade den sköne Kṛṣṇa vid Hans återkomst. Pojkarna satte ihop vackra sånger vilka beskrev hur de blev uppslukade av den stora ormen och hur den sedan dräptes. Kṛṣṇa kallades ömsom Yaśodās son, ömsom Nanda Mahārājas son. "Han är så fantastisk att Han räddade oss ur den väldiga ormens käftar och dödade den," sade herdepojkarna. Men de hade ingen aning om att ett helt år hade förflutit sedan Aghāsura blev dödad.

Mahārāja Parīkṣit frågade i detta sammanhang Śukadeva Gosvāmī hur

Koviloor Digital Library

det kunde komma sig att Vṛndāvanas innevånare plötsligt fattat så mycket kärlek till Kṛṣṇa, trots att Han inte tillhörde någon av deras familjer. Mahārāja Parīkṣit frågade: "Hur kan det komma sig att pojkarnas föräldrar kände större kärlek till Kṛṣṇa än till sina egna barn när Kṛṣṇa expanderade Sig till att omfatta de ursprungliga pojkarna då dessa var borta? Och varför visade korna större kärlek till kalvarna än till sina egna kalvar?"

Śukadeva Gosvāmī talade om för Mahārāja Parīkṣit att varje levande varelse i själva verket är mest fäst vid sig själv. Yttre ting, såsom hem, familj, vänner, nation, samhälle, makt, rikedom, anseende etc kommer i andra hand då det gäller att tillfredsställa den levande varelsen. De behagar endast därför att de skänker tillfredsställelse åt det egna jaget. Av denna anledning är man egocentrisk och fäst vid sin egen kropp och sitt eget jag, mer än man är fäst vid sina anhöriga, som hustru, barn och vänner. Om det föreligger en omedelbar fara för ens egen person, räddar man i första hand sitt eget skinn och tänker därefter på andra. Det är naturligt. Med andra ord älskar man sig själv mer än något annat. Det näst viktigaste föremålet för ens tillgivenhet är den materiella kroppen. En person som saknar kunskap om själen är ytterligt fäst vid sin materiella kropp och detta så till den milda grad, att han på gamla dar på konstlat vis önskar bevara kroppen i den tron att hans gamla brutna kropp kan räddas. Alla arbetar hårt både dag och natt för att tillfredsställa sig själv, vare sig det gäller kroppsligt eller andligt välbefinnande. Vi är fästa vid materiella ägodelar eftersom de skänker glädje åt sinnena och kroppen. Banden till kroppen finns där endast därför att jaget, andesjälen, befinner sig i kroppen. När man nått ytterligare framsteg kommer man till insikt om att själen är lycksalig eftersom den är Kṛṣṇas väsentliga beståndsdel. Ytterst är det Kṛṣṇa som är fylld av lycksalighet och alltigenom tilldragande. Han är Översjälen i allting. För att upplysa oss därom nedstiger Kṛṣṇa till oss och talar om att Han är alltings tilldragande medelpunkt. Ingenting utövar någon dragningskraft såvida det inte är en gren av Kṛṣṇa.

Allt som är lockande i den kosmiska manifestationen härstammar från Kṛṣṇa. Kṛṣṇa är därför all glädjes källa. Kṛṣṇa är den verksamma beståndsdelen i allt och upphöjda transcendentalister ser allt i samband med Honom. Det står skrivet i *Caitanya-caritāmṛta* att en *mahābhāgavata*, det vill säga en mycket avancerad hängiven, ser Kṛṣṇa som den verksamma beståndsdelen i alla rörliga såväl som orörliga levande varelser. Därför ser han allt i denna kosmiska manifestation i förhållande till Kṛṣṇa. Den

Koviloor Digital Library

lyckligt lottade person som tagit sin tillflykt till Kṛṣṇa såsom varande allting har redan nått befrielse. Han hör ej längre till den materiella världen. Detta bekräftas också i *Bhagavad-gītā*. Den som är engagerad i Kṛṣṇas hängivna tjänst befinner sig redan på *brahma-bhūta-stadiet*, dvs den andliga plattformen. Själva namnet Kṛṣṇa för tanken till fromhet och befrielse. Var och en som tar sin tillflykt till Kṛṣṇas lotusfötter går ombord på det fartyg som färdas över okunnighetens ocean. Den materiella manifestationens vidsträckta utbredning blir för honom lika obetydlig som en kalvs klövavtryck. Kṛṣṇa är medelpunkten för alla mäktiga själar och Han är de materiella världarnas tillflyktsort.

För den som har nått plattformen för Kṛṣṇa-medvetande är Vaikuṇṭha, den andliga världen, inte långt borta. En sådan person lever inte i den materiella världen, där det ruvar en fara bakom varje krök.

På detta vis förklarade Śukadeva Gosvāmī för Mahārāja Parīkṣit vad Kṛṣṇa-medvetande är. Även Herren Brahmās yttrande och böner lästes upp av Śukadeva Gosvāmī för kungen. Dessa berättelser om Herren Kṛṣṇas lekar med Sina herdepojkar, Hans måltid med dem på Yamunās strand och Herren Brahmās böner till Honom är alla transcendentala ting till sin natur. Vem som än hör, berättar eller läser om dem kommer förvisso att få alla sina andliga önskningar uppfyllda.

Så löd berättelserna om Kṛṣṇas barndom och Hans lekar med Balarāma i Vṛndāvana.

Koviloor Digital Library

15. Dhenukāsuras död

Tillsammans med Sin äldre broder Balarāma tillbringade sålunda Herren Kṛṣṇa Sina barndomsår, som kallas för *kaumāra* och uppnådde den ålder som kallas för *paugaṇḍa*, från sex upp till tio år. Vid den tiden samrådde herdarna med varandra och beslöt att de pojkar som passerat sitt femte år skulle få ta hand om korna på betesmarkerna. Eftersom De sattes att vakta korna började Kṛṣṇa och Balarāma genomkorsa Vṛndāvana och landet renades av avtrycken från Deras fötter.

Kṛṣṇa vallade korna och spelade på Sin flöjt, åtföljd av Balarāma och de andra herdepojkarna genom Vṛndāvanas skogar, som var fulla av blommor, örter och friskt gräs för korna att beta. Skogen i Vṛndāvana blev lika helgad som en hängivens rena sinne, och den var full av bin, blommor och frukt. Fåglar hördes kvittra och där fanns en och annan skogstjärn med kristallklart vatten som kunde befria en från all trötthet. En ljuvt doftande bris fläktade och friskade upp såväl kropp som själ. Tillsammans med Balarāma och de andra pojkarna gick Kṛṣṇa in i skogen och då Han såg den vackra omgivningen, njöt Han i fulla drag av atmosfären i skogen. Kṛṣṇa kunde se hur alla träden dignade av frukt och hur deras grenar, nertyngda böjde sig ner mot marken som om de ville hälsa Honom välkommen genom att vidröra Hans lotusfötter. När Han såg hur träden, frukterna och blommorna betedde sig, kände Kṛṣṇa stort behag och smålog när Han förstod deras önskningar.

Kṛṣṇa sade till Sin äldre broder Balarāma: "Käre bror, Du står över oss andra och halvgudarna tillber Dina lotusfötter. Se bara hur de här träden,

Koviloor Digital Library

fulla av frukt, har böjt sig i dyrkan av Dina lotusfötter. Det verkar som om de försöker komma ut ur det mörker, som det innebär att nödgas acceptera en trädgestalt. De träd som föds i landet Vṛndāvana är egentligen inga vanliga levande varelser. De har varit opersonlighetsanhängare i sina tidigare liv och därför fått denna tillfälliga livsform. Nu har de dock fått en möjlighet att få skåda Dig i Vṛndāvana varför de ber om fortsatt framgång i andligt liv genom att få vara tillsammans med Dig personligen. Träd är i allmänhet levande varelser som befinner sig i mörkrets kvalitet. Opersonlighetsfilosoferna befinner sig i detta mörker, men de skingrar det genom att dra fördel av Din närvaro. Jag tror att alla de drönarbin, som surrar omkring Dig, i sina tidigare liv måste ha varit Dina hängivna. De kan omöjligt slita sig från Ditt sällskap, eftersom ingen kan vara en bättre och mer tillgiven herre än Du. Du är den Högsta och Ursprungliga Personliga Guden och drönarna försöker sprida Din härlighet genom sin oavbrutna sång. Jag tror att några av dem är stora vismän, Dina hängivna, och de har maskerat sig som bin eftersom de inte kan vara utan Ditt sällskap ens för ett ögonblick. Käre bror, Du är den högsta dyrkansvärda Guden. Se bara hur påfåglarna dansar i extas framför Dig. Hjortarna beter sig precis som *gopī*-flickorna och välkomnar Dig med samma tillgivenhet. Och alla skogens gökar tar emot Dig med stor glädje, eftersom de anser att Din ankomst är mycket lyckobringande för dem. Trots att de är träd eller djur, så tillber dessa Vṛndāvanas innevånare Dig. De är beredda att hälsa Dig välkommen, var och en efter sin förmåga, som det är brukligt när stora själar hälsar andra stora själar välkomna i sina hem. Och vad det gäller landet i övrigt, så har det blivit så fromt och lyckligt lottat därför att Dina lotusfötter gör avtryck i dess jord.

För dessa Vṛndāvanas innevånare är det helt naturligt att på detta sätt välkomna en sådan stor personlighet som Du. Också gräset, rötterna och örterna har turen att få vidröra Dina lotusfötter. Trädkvistarna gladdes över att Du tog i dem med Dina händer. Kullarna och floderna är ärorika eftersom Du låter Din blick svepa över dem. Men framför allt är det Vrajas *gopī*-flickor som, bedårade av Din skönhet, är allra mest värda att prisas, eftersom Du omfamnar dem med Dina starka armar."

På detta sätt erfor Herren Kṛṣṇa och Balarāma glädje då de betraktade Vṛndāvanas innevånare, korna och kalvarna på Yamunās strand. Ibland åtföljdes Kṛṣṇa och Balarāma av de andra pojkarna. Pojkarna sjöng, imiterade drönarnas surr och beledsagade Kṛṣṇa och Balarāma som var prydda

Koviloor Digital Library

med girlander av skogsblommor. När de strövade omkring kunde det ibland hända att pojkarna försökte låta som svanarna i sjön, eller om de såg dansande påfåglar, så försökte de härma dem inför Kṛṣṇa. Också Kṛṣṇa härmade denna dans genom att Han rörde Sitt huvud av och an, och detta fick de andra pojkarna att kikna av skratt.

Korna, som Kṛṣṇa fått ta hand om, hade olika namn och Kṛṣṇa brukade med kärleksfull stämma ropa på dem. När de hörde Kṛṣṇa ropa, brukade korna genast svara med att råma och alla pojkarna hade hjärtligt roligt åt detta meningsutbyte. De brukade alla imitera olika slags fågelsång, särskilt från *cakoras*, påfåglar, gök och *bhāradvājas*. Ibland, när pojkarna såg att de mindre djuren flydde av fruktan för tigerns eller lejonets rytande, brukade de tillsammans med Kṛṣṇa och Balarāma härma dessa djur och springa iväg tillsammans med dem. När de kände sig lite trötta brukade de slå sig ned och vila, varvid Balarāma lade Sitt huvud i knäet på någon av koherdepojkarna för att vila ordentligt. Kṛṣṇa kunde då omedelbart komma och massera Balarāmas ben. Och ibland hände det att Kṛṣṇa gjorde en solfjäder av palmblad och fläktade Balarāmas kropp. En behaglig bris svepte då över Honom så att tröttheten försvann. Medan Balarāma vilade Sig brukade andra pojkar sjunga, dansa eller också brottas med varandra eller bara hoppa omkring. När pojkarna höll på som bäst brukade Kṛṣṇa sälla Sig till dem och roa Sig i deras sällskap genom att berömma deras tilltag och skratta. När Kṛṣṇa kände Sig trött och utmattad brukade Han ibland slå Sig ner vid roten av ett stort träd eller i knäet på en herdepojke. När Han tog igen Sig, och som huvudkudde hade en rot eller en pojke, kunde det hända att någon av pojkarna masserade Hans ben eller fläktade Hans kropp med en solfjäder av löv. Några av pojkarna, som var sångbegåvade, brukade sjunga vackert för att behaga Honom. På så sätt försvann Hans trötthet mycket snabbt. Gudomens Högsta Personlighet, vars ben är under lyckogudinnans omsorg, var tillsammans med de andra koherdepojkarna som om Han vore en av dem, och genom Sin inre energi kunde Han uppenbara Sig precis som en bondpojke. Men trots Hans framträdande som bondpojke fanns det tillfällen, då Han bevisade att Han är Gudomens Högsta Personlighet. Ibland framställer sig vissa personer som Gudomens Högsta Personlighet och bedrar oskyldiga människor. Men de är inget annat än lurendrejare, eftersom de inte kan visa att de besitter Guds kraft.

Medan Kṛṣṇa på detta sätt var upptagen med att demonstrera Sin inre

Koviloor Digital Library

energi tillsammans med Sina mest gynnade vänner, blev det ett nytt tillfälle för Honom att visa Guds övermänskliga krafter. Hans mest förtroliga vänner Śrīdāmā, Subala och Stokakṛṣṇa tilltalade Kṛṣṇa och Balarāma med kärlek och hängivenhet och sade: "Käre Balarāma, Du är mycket mäktig och Du besitter stor styrka i Dina armar. Käre Kṛṣṇa, Du är skicklig på att döda alla möjliga slags otäcka demoner. Lägg märke till att nära denna plats ligger en skog vid namn Tālavana. Denna skog är fylld av palmer och de bär mycket frukt. En del frukter faller till marken medan andra sitter kvar på träden trots att de är fullmogna. Det är en mycket vacker plats, men på grund av en stor demon, Dhenukāsura, är det mycket svårt att ta sig dit. Det är inte möjligt att närma sig träden för att plocka frukt. Kära Kṛṣṇa och Balarāma, denna demon vistas där i en åsneskepnad och han är omgiven av likasinnade demonvänner som antagit samma skepnad. De är alla mycket starka, så det är ytterst farligt att närma sig denna plats. Kära bröder, Ni är de enda som kan döda dessa demoner. Det är ingen annan än Ni som vågar gå dit på grund av risken att bli dödad. Inte ens andra djur vågar sig dit och inga fåglar har sina reden där. Alla har givit sig av därifrån. Det enda man kan göra är att njuta av den ljuvliga doften som kommer därifrån. Det verkar som om ingen hittills smakat av den fina frukten där, varken av den som ligger på marken eller som sitter i träden. Käre Kṛṣṇa, ärligt talat är vi mycket attraherade av den ljuva doften. Käre Balarāma, låt oss vandra dit för att njuta av dessa frukter. Fruktaromen sprider sig överallt. Kan Ni inte känna den härifrån?"

När Balarāma och Kṛṣṇa på detta sätt blev bönfallna av Sina leende, förtroliga vänner kunde De inte göra annat än att gå med på deras begäran och gav Sig därför iväg till skogen, omgivna av alla vännerna. Så snart som de nått Tālavana-skogen började Balarāma att skaka träden likt en elefant, så att alla mogna frukter föll till marken. När demonen Dhenukāsura, som levde i skogen i form av en åsna, hörde dunsarna från den nedfallande frukten, rusade han dit med sådan fart att hela marken vibrerade och träden började skaka som vid en jordbävning. Först dök demonen upp framför Balarāma och sparkade bakut mot Hans bröst. Balarāma sade ingenting först, men demonen blev ursinnig och började sparka igen med ännu våldsammare kraft. Denna gång grep Balarāma tag med ena handen i åsnans ben och svingade den runt i luften varpå Han kastade upp den i en trädtopp. Demonen miste livet när Balarāma virvlade runt med honom i luften. Balarāma slängde upp demonen i den högsta palm som fanns i

Koviloor Digital Library

närheten, och demonens kropp var så tung, att palmen föll mot andra träd som också föll omkull. Det såg ut som om en orkan hade rasat genom skogen, och samtliga träd vräktes omkull, det ena efter det andra. Att Balarāma uppvisade ovanlig styrka är inte förvånansvärt eftersom Balarāma är Gudomens Personlighet känd under namnet Ananta Śeṣanāga, som håller uppe alla planeter på Sina milliontals huvuden. Han vidmakthåller hela den kosmiska manifestationen på samma sätt som två trådar håller ihop väven i ett tyg.

Efter att Dhenukāsura hade kastats upp i trädet, samlades genast alla demonens vänner och bundsförvanter, och de gick till häftigt angrepp mot Balarāma och Kṛṣṇa. De var fast beslutna att skipa rättvisa och hämnas vännens död. Men Kṛṣṇa och Balarāma högg på samma sätt tag i bakbenen på var och en av åsnorna och svingade dem runt i luften. Sålunda dödade De dem alla och hivade upp dem i palmerna. Åsnornas döda kroppar utgjorde en sällsam syn. Det såg ut som olikfärgade moln hade samlats i träden. När de fick höra talas om denna stora händelse, började halvgudarna på de högre planeterna att strö blommor över Kṛṣṇa och Balarāma, slå på sina trummor och frambära böner av hängivenhet.

Bara några dagar efter att Dhenukāsura hade dödats började folk att bege sig till Tālavana-skogen för att plocka frukt, och djuren började utan fruktan återvända för att söka sin föda på de rika betesmarkerna där. Genom att höra eller sjunga om Kṛṣṇas och Balarāmas transcendentala handlingar och lekar, kan man samla på sig fromma handlingar.

När Kṛṣṇa, Balarāma och Deras vänner vandrade in i Vṛndāvana spelade De på Sina flöjter, och pojkarna lovprisade Deras ovanliga bedrifter i skogen. Deras ansikten var prydda med *tilaka* och insmorda med dammet som virvlats upp av korna. Kṛṣṇas huvud hade dessutom dekorerats med en påfågelfjäder. Både Kṛṣṇa och Balarāma spelade på Sina flöjter och de yngre *gopī*-flickorna gladdes åt att se Kṛṣṇa återvända hem igen. Alla Vṛndāvanas *gopī*-flickor var dystra på grund av Kṛṣṇas frånvaro. Hela dagen tänkte de på Kṛṣṇa i skogen eller på när Han vaktade korna på betesmarkerna. Men all deras oro försvann genast då de såg Honom komma tillbaka, och de började betrakta Hans ansikte på samma sätt som bin svävar över honungen i en lotusblomma. När Kṛṣṇa trädde in i byn log och skrattade de unga *gopī*- flickorna. Medan Han spelade på Sin flöjt fann Kṛṣṇa stort behag i *gopī*-flickornas vackra leende ansikten.

Därefter mottogs Kṛṣṇa och Balarāma omedelbart av Sina tillgivna

Koviloor Digital Library

mödrar Yaśodā och Rohiṇī, som beroende på vad situationen krävde uppfyllde sina älskade söners önskningar. Mödrarna samtidigt tjänade och välsignade sina transcendentala söner. De skötte om sina barn mycket omsorgsfullt, badade Dem och klädde Dem. Kṛṣṇa bar en blå klädnad och Balarāma en gul, och De pryddes med allehanda smycken och blomstergirlander. Genom att De fått vila ut efter dagens arbete på betesmarkerna, såg De mycket friska och vackra ut.

Av Sina mödrar fick De välsmakande mat och De åt upp allting med god aptit. Efter maten placerades De bekvämt i Sina rena bäddar och mödrarna började sjunga olika sånger om Deras bedrifter. Så snart De hade lagt Sig föll De i sömn. På detta sätt brukade Kṛṣṇa och Balarāma som koherdepojkar njuta av livet i Vṛndāvana.

Ibland brukade Kṛṣna följa med Sina vänner och Balarāma, och ibland gick Han ensam med vännerna till Yamunās strand för att valla korna. Sommaren började närma sig alltmera varför pojkarna och korna blev mycket törstiga ute på fälten, och de började därför gå till Yamunā för att dricka vatten. Men floden hade emellertid förgiftats av giftet från en stor orm vid namn Kāliya.

På grund av att vattnet var kraftigt förgiftat blev pojkarna och korna synbart sjuka omedelbart efter att de druckit. Plötsligt föll de ned till marken, uppenbarligen döda. Kṛṣṇa, som är livet hos allt liv, kastade då en blick på dem varpå både pojkarna och korna återfick medvetandet. De tittade på varandra med stor förvåning. De förstod att de hade dött av att dricka Yamunās vatten och att Kṛṣṇas barmhärtiga blick hade givit dem livet åter. På så sätt fick de erfara den mystiska kraften hos Kṛṣṇa, som är känd som Yogeśvara, Herren över alla mystiska *yogīs*.

Koviloor Digital Library

KOVILOOR ANDAVAR LIBRARY, KOVILOOR
A. No. 28045

16. Kāliya kuvas

När Herren Kṛṣṇa förstod att Yamunās vatten hade förgiftats av den svarta ormen Kāliya, gick Han till verket och tvingade honom att lämna floden och bege sig till en annan plats och på så sätt blev vattnet återigen rent.

När denna historia berättades av Śukadeva Gosvāmī blev Mahārāja Parīkṣit ivrig att få höra mer om Kṛṣṇas barndomslekar. Han frågade Śukadeva Gosvāmī hur det gick till när Kṛṣṇa kuvade Kāliya som hade levt i vattnet i många år. Mahārāja Parīkṣits iver att höra Kṛṣṇas transcendentala lekar ökade i själva verket mer och mer, och han ställde frågan med största intresse.

Śukadeva Gosvāmī förtäljde då historien som följer. I floden Yamunā fanns det en stor sjö och i den sjön brukade den svarta ormen Kāliya vara. På grund av att han var så giftig besmittades hela trakten, och en giftig ånga steg från marken både dag och natt. Även om en fågel bara råkade flyga över platsen, så föll den omedelbart död ned i vattnet.

På grund av de giftiga ångorna från Yamunā hade alla träd och allt gräs invid stranden torkat bort. Herren Kṛṣṇa såg det elände som förorsakades av den stora ormens gift. Floden, som flöt förbi Vṛndāvana, var nu helt och hållet livsfarlig.

Kṛṣṇa, som hade nedstigit i avsikt att förinta alla icke önskvärda element i världen, klättrade upp i ett stort *kadamba*-träd vid Yamunās strand. *Kadamba* är en rund gul blomma, som man i allmänhet endast kan finna i området runt Vṛndāvana. Efter att Han klättrat upp i trädtoppen spände

Koviloor Digital Library

Han Sitt bälte, viftade med armarna likt en brottare och dök med ett språng ned i den förgiftade sjön. *Kadamba*-trädet som Kṛṣṇa dök ifrån, var det enda trädet som inte hade dött. Vissa tolkare hävdar att trädet fick liv igen när det vidrördes av Kṛṣṇas lotusfötter. I några av *Purāṇas* står att Garuḍa, Viṣṇus eviga bärare, visste att Kṛṣṇa skulle utföra denna handling i framtiden och därför hade givit detta träd någon slags nektar för att det skulle kunna överleva. När Herren Kṛṣṇa dök i vattnet, svämmade floden över sina bräddar som om något jätteföremål hade fallit i den. Denna uppvisning av Kṛṣṇas styrka är inte alls märkvärdig, eftersom Han är källan till all styrka. När Kṛṣṇa simmade omkring likt en stor och stark elefant, förde Han ett fruktansvärt oväsen som den stora svarta ormen Kāliya hörde. Han stod inte ut med detta oväsen, då han förstod att detta var ett försök att anfalla hans hem. Därför dök han genast upp framför Kṛṣṇa. Kāliya märkte att Kṛṣṇa verkligen var värd att betrakta, eftersom Hans kropp var mycket vacker och välformad. Hans kropp bar molnets färg och Hans ben liknade lotusblommor. Han var prydd med *śrīvatsa* och juveler samt iförd gul klädnad. Han log med Sitt vackra ansikte och tumlade om i floden Yamunā. Men trots Kṛṣṇas vackra anletsdrag kände Kāliya en flammande vrede i sitt hjärta, och han fångade Kṛṣṇa genom att kraftigt slingra sig runt Honom. När de tillgivna herdepojkarna och innevånarna i Vṛndāvana såg Kṛṣṇa, hjälplöst omslingrad av den väldiga ormen, blev de stumma av skräck. De hade överlåtit allt till Kṛṣṇa, sina liv, sin egendom, sin kärlek, sina gärningar — allt var för Kṛṣṇa — och när de nu såg Honom i denna situation överväldigades de av fruktan och sjönk ihop på marken. Alla kor, tjurar och små kalvar blev överväldigade av sorg och såg på Kṛṣṇa med stor oro. Utom sig av skräck kunde de endast skrika av vanmakt och stå orörliga på stranden utan möjlighet att hjälpa sin älskade Kṛṣṇa.

Medan detta pågick på Yamunās strand började dåliga tecken att visa sig. Jorden vibrerade, meteorer föll från himlen och folkets kroppar darrade. Allt detta förebådar en stor omedelbar fara. Herdarna och Mahārāja Nanda observerade dessa olycksbådande tecken och blev mycket rädda. Just då fick de höra att Kṛṣṇa hade givit Sig av till betesmarkerna utan att Hans äldre broder Balarāma var med. Så snart Nanda, Yaśodā och herdarna fick höra detta tilltog deras rädsla. På grund av sin tillgivenhet för Kṛṣṇa, och helt omedvetna om Kṛṣṇas omfattande krafter, överväldigades de av ängslan och förtvivlan eftersom de inte hade någonting kärare än Kṛṣṇa och eftersom de hade överlåtit allt åt Kṛṣṇa — liv, egendom, kärlek,

Koviloor Digital Library

samvete och gärningar. På grund av sin intensiva kärlek till Kṛṣṇa tänkte de: "I dag kommer Kṛṣṇa att besegras!"

Alla innevånare i Vṛndāvana gick ut för att skåda Kṛṣṇa. Där fanns barn, unga och gamla män, kvinnor, djur och alla levande varelser. De visste att Kṛṣṇa var deras ende vidmakthållare.

Medan detta pågick stod Balarāma, som är härskaren över all kunskap, helt lugn och bara smålog. Han visste hur mäktig Hans yngre broder Kṛṣṇa var och att det inte fanns någon anledning att oroa sig när Kṛṣṇa höll på att slåss med en vanlig orm från den materiella världen. Därför ville Han inte personligen lägga Sig i deras mellanhavanden. Däremot började alla Vṛndāvanas innevånare, som var fulla av oro, att leta efter Kṛṣṇa genom att följa Hans fotspår, och de kom på så sätt att närma sig Yamunās strand. Genom att följa Kṛṣṇas fotspår, i vilka fanns avtryck av flagga, båge och snäcka, kom innevånarna i Vṛndāvana slutligen fram till stranden där de fann herdepojkarna och korna gråtande vid åsynen av Kṛṣṇa omslingrad av den svarta ormen. Då blev de än mer överväldigade av sorg. Medan Balarāma stod där småleende åt deras sorg, greps Vrajabhūmis innevånare av den djupaste förtvivlan eftersom de trodde att Kṛṣṇas sista stund var kommen. Fastän innevånarna i Vṛndāvana inte visste så mycket om Kṛṣṇa, hyste de en kärlek till Honom som var utan jämförelse. Så snart de såg Kṛṣṇa i floden Yamunā omslingrad av ormen Kāliya och såg hur ledsna pojkarna och korna var, började de att tänka på hur snäll Kṛṣṇa varit, på Hans leende ansikte, på Hans vackra ord och på Hans gärningar. De kände det då som om ett tomrum plötsligt bildats i de tre världarna, eftersom de trodde att deras Kṛṣṇa nu helt och hållet var i Kāliyas grepp. Herren Caitanya sade också att Han betraktade de tre världarna som innehållslösa i avsaknad av Kṛṣṇa. Detta är högsta stadiet av Kṛṣṇa-medvetande. Nästan alla Vṛndāvanas innevånare hade nått den högsta plattformen, kärlek till Kṛṣṇa.

När moder Yaśodā kom ner till floden ville hon genast gå ut i vattnet men svimmade när man hindrade henne från att göra detta. Andra vänner, som var lika bedrövade, grät stora floder, men för att återuppväcka moder Yaśodā till medvetande började de med hög stämma att tala om Kṛṣṇas transcendentala lekar. Moder Yaśodā var alldeles stilla som om hon vore död, eftersom hennes medvetande var koncentrerat på Kṛṣṇas ansikte. Nanda och alla de andra som överlåtit allt inklusive sina liv till Kṛṣṇa var beredda att hoppa i Yamunās vatten, men Herren Balarāma hindrade dem

Koviloor Digital Library

eftersom Han visste att det inte var någon fara.

Under två timmar satt Kṛṣṇa fast i Kāliyas grepp som om Han vore ett vanligt barn, men när Han upptäckte att alla innevånarna i Gokula, inklusive Hans föräldrar, *gopī*-flickorna, koherdepojkarna och korna var nära att dö och att det inte fanns någon räddning för dem från en omedelbar död, befriade Han Sig genast. Han började utvidga Sig så att ormen töjdes ut mer och mer när den försökte behålla sitt grepp. På grund av denna våldsamma uttöjning måste ormen släppa sitt tag och var tvungen att låta Kṛṣṇa, Gudomens Personlighet, bli fri från det omslingrande greppet. Kāliya blev då mycket vred och hans stora huvuden svällde. Ur hans näsborrar forsade giftig rök, hans ögon blixtrade som eld och flammor slungades ur hans munnar. För ett ögonblick avstannade ormen i sina rörelser och betraktade Kṛṣṇa. Ormen stirrade på Honom med sina huvuden, och med giftig blick slickade den sig runt munnarna med sina kluvna tungor. Kṛṣṇa kastade Sig genast över Kāliya, precis som Garuḍa dyker ned mot en orm på marken. När sålunda Kāliya attackerades, försökte han få tillfälle att hugga Kṛṣṇa, men Kṛṣṇa rörde Sig runt omkring honom. Allteftersom Kṛṣṇa och Kāliya fortsatte kretsa runt varandra började ormen gradvis att utmattas, och hans krafter syntes avta avsevärt. Kṛṣṇa pressade genast ner ormens huvuden och hoppade upp på dem. Kṛṣṇas lotusfötter fick en röd färgton på grund av skenet som kom från juvelerna på ormens huvuden. Sedan började Kṛṣṇa, som är den ursprungliga mästaren av alla sköna konster, som till exempel dans, att dansa på ormens huvuden, trots att de rörde sig av och an. När de högre planeternas innevånare såg detta, lät de ett blomsterregn falla, och de slog på trummor, spelade olika slags flöjter och sjöng olika sånger och böner. Alla himmelens innevånare, som Gandharvas, Siddhas och halvgudarna, blev på så sätt mycket nöjda.

Medan Kṛṣṇa dansade på Kāliyas huvuden, försökte ormen knuffa bort Honom med något av de andra huvudena. Kāliya hade omkring etthundra huvuden, men Kṛṣṇa hade dem alla under kontroll. Han började stampa på Kāliya med Sina lotusfötter, men detta var mer än vad ormen kunde stå ut med. Gradvis började Kāliyas krafter att avta, så att han nu endast kämpade för sitt liv. Han spydde allt slags drägg och utandades eld. Allteftersom han kastade upp giftiga ämnen ur sitt inre renades Kāliya från sin syndiga situation. Utom sig av vrede kämpade han för sitt liv och försökte höja ett av sina huvuden för att döda Herren. Kṛṣṇa infångade genast

Koviloor Digital Library

huvudet och betvingade det genom att sparka och dansa på det. I verkligheten såg det ut som om Gudomens Högsta Personlighet, Viṣṇu, var föremål för ormens ärebetygelser. Giftet, som strömmade ur ormens munnar, såg ut som offrandet av blommor. Kāliya började sedan att spy blod i stället för gift. Han var fullständigt utmattad. Hela hans kropp verkade vara krossad av Kṛṣṇas sparkar. I sitt inre började han emellertid slutligen förstå att Kṛṣṇa var Gudomens Högsta Personlighet och började därför överlämna sig till Honom. Han insåg att Kṛṣṇa var den Högsta Herren, alltets härskare.

När ormens hustrur, som kallas Nāgapatnīs, såg att deras man höll på att kuvas genom att han blev sparkad av Herren, inom vars kropp hela universum vilar, började de lovprisa Honom med sådan iver att deras hår, kläder och smycken råkade i oordning. De steg fram inför Honom, förde fram sin avkomma och frambar med stor ängslan sina respektfulla vördnadsbetygelser när de föll på knä på Yamunās strand. Nāgapatnīs visste att Kṛṣṇa är tillflykten för alla överlämnade själar och de önskade rädda sin man från den överhängande faran genom att beveka Herren med sina böner.

Nāgapatnīs började bedja sålunda: "O käre Herre, inför Dig är vi alla lika. Du gör ingen skillnad mellan Dina barn, vänner eller fiender. Därför är den bestraffning, som Du varit så vänlig att ge Kāliya, helt perfekt avpassad. O Herre, Du har stigit ner speciellt för att förinta alla störande element i världen, och eftersom Du är den Högsta Sanningen, är det ingen skillnad mellan Din barmhärtighet och Din bestraffning. Vi anser därför att det, som för Kāliya verkar vara ett straff, i själva verket är en välsignelse. Vi betraktar Din bestraffning som ett bevis på Din barmhärtighet gentemot oss, därför att när Du straffar någon, så bör det uppfattas som ett utplånande av följderna av dennes syndfulla handlingar. Vi är väl medvetna om att denna varelse i form av en orm måste ha lagrat på sig så pass mycket synd, att hans skuldbörda blivit alltför tung. Varför skulle han annars fått en ormkropp? Din dans på hans huvuden har utplånat inverkan från alla syndfulla handlingar han har begått i den här ormkroppen. Därför är det mycket lyckobringande att Du blivit vred och straffat honom på detta sätt. Vi är mycket förvånade över att se hur god Du varit mot denna orm. Tydligen har han utfört alla slags religiösa handlingar i tidigare liv. Alla måste ha behagats av hans botövningar och offerhandlingar och han måste ha utfört allmän välgörenhet till fromma för alla levande varelser.

Koviloor Digital Library

Nāgapatnīs bekräftar här att man inte kan nå Kṛṣṇa utan att ha utfört hängiven tjänst i sina tidigare liv. Herren Caitanya lär i Sin *Śikṣāṣṭaka* att man bör utföra hängiven tjänst genom att ödmjukt sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat*, och därvid betrakta sig som lägre än ett grässtrå på marken och inte förvänta sig någon aktning för egen del, men däremot visa all vördnad inför andra.

Det förvånade Nāgapatnīs att Kāliya, trots att han hade fått en ormkropp som resultat av sina svåra synder, samtidigt hade uppnått Herren så till den grad att Herrens lotusfötter berörde hans huvuden. Det måste förvisso bero på annat än resultatet av fromma handlingar och detta motsägelsefulla faktum förvånade dem. De började bedja sålunda: "O käre Herre, vi är förvånade över att han vederfarits den stora förmånen att få Dina lotusfötters damm på sitt huvud. Denna förmån eftersträvas av mäktiga heliga personer. Till och med lyckogudinnan underkastade sig svår självtukt för att välsignas med dammet från Dina lotusfötter, så hur kan det komma sig att Kāliya kunde få detta damm på sitt huvud? Från auktoritativa källor har vi hört att de som välsignas med dammet från Dina lotusfötter inte ens traktar efter den förnämsta ställningen i universum, nämligen Herren Brahmās ställning som konung över de himmelska planeterna eller som ledare över denna planet. Ej heller önskar sådana personer att få härska över andra planeter ovan denna planet, som till exempel Siddhaloka. De strävar inte heller efter mystiska krafter genom *yoga*-metoder. Ej heller söker de rena gudshängivna befrielse för att bli ett med Dig. O Herre, trots att Kāliya föddes i en livsart som uppfostras i den materiella naturens mest avskyvärda kvaliteter, åtföljd av vredens egenskap, så har denne ormarnas konung erhållit något mycket sällsynt. Levande varelser, som vandrar sin väg genom detta universum i olika livsformer, kan med lätthet åtnjuta den största av alla välsignelser enbart genom Din barmhärtighet."

I *Caitanya-caritāmṛta* bekräftas också att de levande varelserna vandrar i detta universum i olika livsarter, men genom Kṛṣṇas och den andliga mästarens barmhärtighet kan de inom sig erhålla den hängivna tjänstens frö och på så sätt jämnas vägen mot befrielse.

"O käre Herre, därför frambär vi vår respektfulla vördnad till Dig," fortsatte Nāgapatnīs, "eftersom Du är den Högsta Personen, som i form av Översjälen bor i varje levande varelse. Fastän Du är transcendental till den kosmiska manifestationen, så vilar allting i Dig. Du är den oövervinnerliga eviga tiden personifierad. Hela den totala tidens kraft existerar i Dig, och

Koviloor Digital Library

därför är Du den som ser och den förkroppsligade tiden i sin helhet, dvs såväl förgången som nuvarande och kommande tid, månader, dagar, timmar, ögonblick — ja allting. Med andra ord kan Du, o Herre, fullständigt iakttaga allt som händer i varje ögonblick, timme, dag eller år i förfluten tid, nuet och i framtiden. Du utgör Själv den världsomfattande skepnaden men likväl är Du skild från detta universum. Du är samtidigt ett med och skild från universum. Vi betygar Dig därför vår respektfulla vördnad. Du utgör Själv hela universum men likväl är Du skaparen av hela detta universum. Du är den som behärskar och vidmakthåller detta universum och Du är dess ursprungliga orsak. Fastän Du är närvarande i detta universum genom Dina tre kvalitativa inkarnationer Brahmā, Viṣṇu och Maheśvara, så är Du transcendental till den materiella skapelsen. Trots att Du är grunden till alla levande varelsers existens, liv, känslor, sinnen, intelligens, så kan Du endast förverkligas genom Din inre energi. Låt oss därför frambära vår respektfulla vördnad till Dig, som är oändlig, allvetande, finare än det finaste och hela skapelsens medelpunkt. Många olika filosofiska tänkare försöker nå Dig därför att Du är det yttersta målet för alla filosofiska ansträngningar och Du är den som i grund och botten beskrivs i alla filosofier och olika läror. Låt oss betyga Dig vår respektfulla vördnad, ty Du är ursprunget till alla skrifter och källan till all kunskap. Du är roten till alla bevis och Du är den Högsta Personen som kan skänka oss den högsta kunskapen. Du är alla önskningars orsak och orsaken till all tillfredsställelse. Du är *Veda*-skrifterna personifierad. Därför frambär vi vår respektfulla vördnad till Dig.

O käre Herre, Du är Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, såväl som den Högste njutaren, och nu har Du uppenbarat Dig som son till Vasudeva, som är en manifestation av godhetens rena tillstånd. Du är den Högsta Gudomen för minne och intelligens, Pradyumna och Aniruddha och Du är alla vaiṣṇavas Herre. Genom Din uppenbarelseform som *catur-vyūha*, det vill säga Vāsudeva, Saṅkarṣaṇa, Aniruddha och Pradyumna, är Du orsak till sinnets och intelligensens utveckling. Genom Din vilja allena drabbas de levande varelserna av minnesförlust eller upptäcker sin verkliga identitet. Detta bekräftas också i *Bhagavad-gītās* femtonde kapitel: Herren bor som Översjälen i vars och ens hjärta, och den levande varelsen antingen glömmer vem han är eller återuppväcker sin verkliga identitet tack vare Översjälens närvaro. Vi kan delvis förstå, att Du befinner Dig i våra hjärtan som vittnet till alla våra handlingar, men det är mycket svårt för

Koviloor Digital Library

oss att uppskatta Din närvaro, trots att alla kan göra det i viss mån. Du är den Högste Härskaren över såväl den materiella som den andliga energin. Trots att Du är skild från denna kosmiska manifestation är Du ändå dess suveräna överhuvud. Du är skapare av och vittnet till såväl som själva substansen i denna kosmiska manifestation. Vi frambär därför vår respektfulla vördnad till Dig. O käre Herre, vad gäller skapandet av denna kosmiska manifestation, så har Du inte behövt anstränga Dig personligen. Med hjälp av Dina olika energier, vilka består av godhet, lidelse och okunnighet, kan Du skapa, vidmakthålla och förinta denna kosmiska manifestation. Eftersom Du behärskar den totala tidens gång kan Du helt enkelt låta Din blick svepa över den materiella energin, skapa detta universum och aktivera den materiella naturens olika krafter som verkar olika i olika varelser. Därför kan ingen avgöra på vad sätt Dina aktiviteter pågår i denna värld. O käre Herre, trots att Du har utvidgat Dig till att omfatta de tre huvudsakliga Gudomligheterna i detta universum, nämligen Herren Brahmā, Herren Viṣṇu och Herren Śiva, för skapelse, vidmakthållande och förintelse, så är Din uppenbarelse som Herren Viṣṇu den som egentligen är till välsignelse för de levande varelserna. Därför rekommenderas de som är verkligt fridsamma och som eftersträvar den högsta friden, att tillbedja Din fridfulla uppenbarelse i form av Herren Viṣṇu. O Herre, vi bär fram våra böner till Dig.

Du kan inse att denna stackars orm kommer att ge upp andan, men för oss kvinnor vilar våra liv och allt annat i vår makes händer, så därför ber vi Dig att Du måtte vara så vänlig att förlåta Kāliya, vår make, ty om denna orm dör, kommer vi att råka in i en mycket svår situation. För vår skull, förlåt denne syndare. O käre Herre, varje levande varelse är Din avkomma, och Du underhåller var och en. Denna orm är också Din avkomma och Du kan förlåta honom trots att han syndat mot Dig, säkerligen därför att han inte kände till Din makt. Vi ber att han måtte få förlåtelse för den här gången. Käre Herre, vi lovar att tjäna Dig, eftersom vi alla är Dina eviga tjänare. Du kan befalla oss att göra vadhelst Du önskar. Varje levande varelse kan befrias från sin förtvivlan, bara han går med på att åtlyda Dina bud."

Efter att Nāgapatnīs hade framburit sina böner, lät Herren Kṛṣṇa Kāliya slippa vidare bestraffning. Kāliya var redan medvetslös efter att ha blivit trampad av Herren. När han kom till sans igen och slapp vidare bestraffning kvicknade han snabbt till och återfick sin normala tankeförmåga. Med

Koviloor Digital Library

handflatorna ihop började han att ödmjukt bedja till Herren Kṛṣṇa: "Min käre Herre, jag föddes i en kropp som till sin natur är ondskefull och avundsjuk, och jag lever i okunnighetens mörkaste regioner. Du vet mycket väl hur svårt det är för en levande varelse att ändra på sina naturliga anlag, trots att det är genom dessa anlag som man överförs från en kropp till en annan."

I *Bhagavad-gītā* bekräftas också att det är mycket svårt att komma ur den materiella naturens grepp, men om man överlämnar sig till Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, så kan den materiella naturens kvaliteter ej längre utöva något inflytande på en.

Kāliya fortsatte: "Du är den ursprunglige skaparen av den materiella naturens alla kvaliteter, genom vilka universum skapats. Du är ursprunget till de levande varelsernas olika mentaliteter, genom vilka de erhållit olika slags kroppar. Herre, jag föddes som orm och är därför ondskefull till min natur. Hur är det möjligt för mig att handla mot min medfödda natur utom genom Din barmhärtighet? Det är mycket svårt att komma ur klorna på Din *māyā*. Genom Din *māyā* förblir vi förslavade. Käre Herre, jag ber Dig att förlåta mig för mina oundvikliga materiella böjelser som jag inte kan stå emot. Du må nu bestraffa mig eller skona mig allt efter Din vilja."

När Gudomens Högsta Personlighet, som uppenbarade Sig som ett litet barn, hört detta gav Han följande order till ormen: "Du måste genast bege dig av härifrån till havet. Försvinn utan dröjsmål. Du kan ta med dig din avkomma, dina hustrur och allt vad du äger. Förorena inte Yamunās vatten, utan låt det drickas av Mina kor och herdepojkar utan risk." Sedan uppmanade Kṛṣṇa var och en att upprepa och lyssna till denna befallning, så att ingen längre skulle behöva hysa fruktan för Kāliya.

Vemhelst som hör denna berättelse om ormen Kāliya och hans bestraffning, behöver inte längre frukta ormarnas ondskefulla beteende. Herren förklarade också: "Den som badar i denna Kāliya-sjö, där Mina vänner herdepojkarna och Jag Själv har badat, eller som fastar en hel dag och därefter offrar vatten från sjön till sina förfäder, kommer att befrias från alla återverkningar från syndfulla handlingar."

Herren försäkrade också Kāliya: "Du kom hit fylld av fruktan för Garuḍa, som önskade äta upp dig på din paradis-ö i oceanen. Nu när Garuḍa ser märkena från Mina lotusfötter på dina huvuden, kommer han inte att göra dig något förnär."

Herren var nöjd med Kāliya och hans hustrur. Genast efter att de hört

Koviloor Digital Library

Hans befallning, började alla hustrurna att lovprisa Honom och offra vackra kläder, blommor, girlander, juveler, smycken, sandelträmassa, lotusblommor och välsmakande frukter. På så vis behagade de Herren över Garuḍa, för vilken de hyste stor fruktan. Därefter åtlydde de Kṛṣṇas befallning och lämnade sjön i Yamunā.

Koviloor Digital Library

17. Kṛṣṇa släcker skogsbranden

När kung Parīkṣit fått höra om Kāliyas bestraffning frågade han Śukadeva Gosvāmī varför Kāliya övergav sin vackra ö och varför Garuḍa var så fientligt sinnad mot honom. Śukadeva Gosvāmī svarade att ön, som kallas Nāgālaya, var bebodd av ormar och att Kāliya var en av ledarna bland dessa ormar. Eftersom Garuḍa var van vid att äta ormar, brukade han ofta besöka denna ö och döda så många ormar han önskade. Han brukade äta upp en del av dem, men en del dödades i onödan. Ormkolonin blev så irriterad över detta, att deras högsta ledare Vāsuki vände sig till Herren Brahmā med en begäran om skydd. Herren Brahmā träffade då en överenskommelse, som gick ut på att Garuḍa inte skulle störa ormarna om de varje natt med halvmåne lät offra en orm till Garuḍa. Ormen skulle placeras under ett träd som ett offer till Garuḍa. Garuḍa förklarade sig nöjd med detta offer och gjorde därefter inte de övriga ormarna något illa.

Men steg för steg började Kāliya dra fördel av denna situation. Han var onödigt uppblåst på grund av den mängd gift han ansamlat såväl som av sin materiella styrka, så han tänkte: "Varför skall just Garuḍa erbjudas detta offer?" Han avbröt därför offret till Garuḍa och åt i stället själv upp det som var avsett för Garuḍa. När Garuḍa, Viṣṇus hängivne bärare, kom underfund med att Kāliya åt upp offringarna, blev han mycket vred och begav sig skyndsamt till ön för att döda den upproriska ormen. Kāliya försökte kämpa mot Garuḍa och mötte honom med sina många huvuden och skarpa gifttänder. Sedan försökte han hugga honom men Garuḍa, Tārkṣyas son, slog ursinnigt till Kāliyas kropp med sina lysande, gyllene

Koviloor Digital Library

vingar med en styrka som endast Herren Viṣṇus bärare är mäktig. Kāliya, som också kallas Kadrūsuta, Kadrūs son, flydde då omedelbart till sjön Kāliyadaha som ligger i Yamunā-flodens nedre lopp, och där kunde Garuḍa inte få tag i honom.

Kāliya tog sin tillflykt till Yamunās vatten av följande skäl. Garuḍa brukade, på samma sätt som han besökte ormen Kāliyas ö, även bege sig till Yamunā för att fånga fisk. Där fanns emellertid en stor *yogī* som hette Saubhari Muni, som brukade meditera i Yamunās vatten och som kände medlidande med fisken. Han vädjade till Garuḍa att inte komma och störa fisken. Fastän Garuḍa, eftersom han var Viṣṇus bärare, inte stod under befäl av någon, åtlydde han den store *yogīns* vädjan. I stället för att stanna och äta en massa fisk, gav han sig iväg med endast en stor fisk, som var ledaren. Saubhari Muni blev mycket ledsen över att en av fiskarnas ledare hade rövats bort av Garuḍa och eftersom han tänkte på de andra fiskarnas beskydd uttalade han följande förbannelse över Garuḍa: "Om Garuḍa från denna dag kommer hit för att fånga fisk — jag säger detta av all min kraft — så kommer han att dödas omedelbart."

Denna förbannelse kände endast Kāliya till. Han var därför säker på att Garuḍa inte vågade komma till sjön i Yamunā, så han ansåg det vara klokt att ta skydd där. Men Kāliya misslyckades att ta sin tillflykt till Saubhari Muni, ty han jagades bort från Yamunā av Kṛṣṇa, Garuḍas Herre. Man bör ha i åtanke att Garuḍa står i ett direkt förhållande till Gudomens Högsta Personlighet och är så mäktig att ingen kan befalla eller förbanna honom. Den förbannelse som uttalades över Garuḍa, som enligt *Śrīmad-Bhāgavatam* är lika god som Gudomens Högsta Personlighet, Bhagavān, var i själva verket en förseelse begången av Saubhari Muni. Även om Garuḍa inte försökte hämnas blev munin inte utan straff för sin förbrytelse gentemot en stor vaiṣṇava. På grund av sitt begångna misstag föll munin ned från sin *yoga*-plattform och blev därefter en familjeförsörjare och sinnesnjutare i den materiella världen. Saubhari Muni antogs ha nått plattformen för andlig lycksalighet genom meditation, men hans fall är ett varnande exempel för den som försyndar sig emot vaiṣṇavas.

Alla Kṛṣṇas vänner och släktingar betraktade Honom från stranden när Han till slut steg upp ur Kāliya-sjön. Han framträdde mycket vackert utsmyckad, smord med *candana*-massa över hela kroppen, täckt med kostbara juveler och stenar och nästan helt och hållet insvept i guld. Då de åter fick se Kṛṣṇa när Han steg upp ur Yamunās vatten, var det som om

Koviloor Digital Library

Vṛndāvanas innevånare, herdarna och herdepojkarna, moder Yaśodā, Mahārāja Nanda och alla korna och kalvarna, hade återuppväckts till livet. När en person återfår livet är det naturligt att han fylls av glädje och lycka. I tur och ordning tryckte de Kṛṣṇa till sina bröst varvid de kände stor lättnad. Moder Yaśodā, Rohiṇī, Mahārāja Nanda och herdarna blev så glada, att de kramade Kṛṣṇa och tyckte att de nått livets yttersta mål.

Balarāma omfamnade också Kṛṣṇa men Han smålog, eftersom Han hela tiden hade vetat vad som skulle hända med Kṛṣṇa, medan alla andra var överväldigade av oro. Alla träd på Yamunās strand, alla kor, tjurar och kalvar var fyllda av glädje över att Kṛṣṇa kommit tillbaka. Vṛndāvanas *brāhmaṇas* kom genast tillsammans med sina hustrur för att lyckönska Kṛṣṇa och Hans familjemedlemmar. *Brāhmaṇas* anses vara samhällets andliga mästare. Med anledning av Kṛṣṇas räddning framförde de sina välsignelser över Kṛṣṇa och Hans familj. De bad också Mahārāja Nanda om någon välgörenhetsgåva vid detta tillfälle. Mahārāja Nanda var så lycklig över Kṛṣṇas återkomst att han skänkte en mängd kor och massor av guld till *brāhmaṇas*. Medan Nanda Mahārāja fördelade sina gåvor kramade moder Yaśodā om Kṛṣṇa och lät Honom sitta i sitt knä medan hon grät oavbrutet.

Det hade redan börjat bli kväll och eftersom alla innevånarna i Vṛndāvana, även kalvar och kor, var mycket trötta beslöt man sig för att övernatta på stranden. Mitt i natten medan de sov, utbröt plötsligt en häftig skogsbrand och det verkade rätt snart som om elden hotade att förinta alla Vṛndāvanas innevånare. Så snart som de kände hettan från elden sökte de omedelbart skydd hos Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, fastän Han lekte som deras barn. De började ropa: "Vår käre Kṛṣṇa, o Gudomens Högsta Personlighet! Käre Balarāma, källan till all styrka, var snäll och rädda oss från denna brand som uppslukar och ödelägger allt. Du är vår enda tillflykt. Denna ödeläggande brand kommer att uppsluka oss alla." De bad till Kṛṣṇa på detta vis och sade att de inte kunde söka skydd någon annanstans än vid Hans lotusfötter. Herren Kṛṣṇa, som kände medlidande med människorna från Sin egen hemtrakt, svalde därpå hela skogsbranden och räddade dem alla. Detta var lätt gjort för Kṛṣṇa, eftersom Han saknar gränser. Han äger obegränsad kraft att utföra allt vad Han önskar.

Koviloor Digital Library

18. Demonen Pralambāsuras död

Efter att skogsbranden blivit släckt återvände Kṛṣṇa, omgiven av Sina släktingar, vänner, kalvar, kor och tjurar, lovprisad av deras sånger, till Vṛndāvana, där det alltid finns fullt med kor. Medan Kṛṣṇa och Balarāma njöt av livet i Vṛndāvana tillsammans med herdepojkarna och flickorna, började sommaren närma sig. Sommaren i Indien är inte speciellt välkommen på grund av den starka hettan, men i Vṛndāvana tyckte alla det var skönt att den kom, eftersom sommaren där var precis som våren. Detta var möjligt endast tack vare att Herren Kṛṣṇa och Balarāma, som är härskare över Herren Brahmā och Herren Śiva, bodde där. I Vṛndāvana finns det många vattenfall, där vattnet ständigt flödar, och bruset är så behagligt att det överträffar syrsornas spel. Och eftersom det finns vatten överallt, är skogarna alltid gröna och vackra.

Vṛndāvanas innevånare led aldrig av den brännande solen eller av för höga sommartemperaturer. Sjöarna i Vṛndāvana är omgivna av gröna ängar, på vilka olika arter av lotusblommor växer, som t ex *kalhāra-kañjotpala*, och luften i Vṛndāvana för med sig väldoftande pollen från dessa lotusblommor. När innevånarna i Vṛndāvana kom i beröring med stänket från vågorna på Yamunā, sjöarna och vattenfallen, erfor de automatiskt en svalkande effekt. Därför var de praktiskt taget helt obesvärade av sommaren.

Vṛndāvana är verkligen en vacker plats. Det finns alltid utslagna blommor och även olika arter av dekorativa hjortar. Fåglarna kvittrar,

Koviloor Digital Library

påfåglarna hoar och dansar medan bina surrar omkring. Göken gal där i fem olika melodier.

Medan Han spelade på Sin flöjt begav Sig Kṛṣṇa, all glädjes källa, åtföljd av Sin äldre broder Balarāma och andra herdepojkar och kor, ut i skogen i Vṛndāvana för att njuta av omgivningen. De vandrade bland nyss utspruckna träd, vars blommor liknade påfågelsfjädrar. De hade hängt på sig girlander av dessa blommor och dekorerat sig med saffransgul krita. De dansade och sjöng ibland, och ibland brottades de med varandra. När Kṛṣṇa dansade, var det några av herdepojkarna som sjöng, och andra spelade på sina flöjter, blåste i buffelhorn eller klappade händerna och lovprisade Kṛṣṇa: "Käre Kṛṣṇa, Du dansar mycket vackert." I själva verket var dessa pojkar halvgudar, som stigit ned från högre planeter för att vara Kṛṣṇa behjälplig i Hans lekar. Iförda herdepojkarnas kläder uppmuntrade halvgudarna Kṛṣṇa att dansa, precis som en konstnär uppmuntrar en annan med lovord. Ännu hade varken Balarāma eller Kṛṣṇa genomgått hårklippningsceremonin. Deras hår var därför tovigt som kråkfjädrar. Med Sina kamrater brukade De leka kurragömma, hoppa bock eller andra kämpalekar. Ibland kunde Kṛṣṇa berömma Sina vänner när de dansade och sjöng: "Mina kära vänner, ni dansar och sjunger mycket vackert." Pojkarna kastade boll med klockformiga frukter och runda *āmalakīs*, eller också lekte de blindbock, varvid de försökte utmana och känna på varandra. Ibland härmade de skogens hjortar och olika slags fåglar. De skämtade med varandra genom att härma de kväkande grodorna, och de roade sig med att gunga i träden. Ibland brukade de leka kung och undersåtar. På detta sätt lekte Balarāma och Kṛṣṇa tillsammans med Sina vänner alla möjliga sorters lekar, och de njöt av det behagliga livet i Vṛndāvana, med dess floder, sjöar, bäckar, vackra träd och underbara frukter och blommor.

En gång, när de var upptagna med sina transcendentala lekar, anslöt sig en stor demon vid namn Pralambāsura till deras sällskap i avsikt att röva bort både Balarāma och Kṛṣṇa. Även om Kṛṣṇa lekte i form av en herdepojke, hade Han i egenskap av Gudomens Högsta Personlighet kunskap om allting — förflutet, nuet och framtiden. När Pralambāsura anslöt sig till deras sällskap började Kṛṣṇa fundera på hur Han skulle döda demonen, men utåt sett tog Han emot honom som en vän. Han sade: "Käre vän, det var roligt att du kommit hit för att vara med oss och leka." Kṛṣṇa ropade sedan på alla Sina vänner och befallde dem: "Nu ska vi leka i två lag. Vi

Koviloor Digital Library

ska utmana varandra parvis." Pojkarna delade in sig enligt detta förslag, så att en del hamnade på Kṛṣṇas sida och en del på Balarāmas sida, och de satte alla i gång med att slåss parvis. De som besegrades i duellen var tvungna att bära segrarna på sina ryggar. De började leken men gav samtidigt akt på korna, när de fortsatte in i Bhāṇḍīravana-skogen. Balarāmas sida, bestående av Śrīdāmā och Vṛṣabha, vann och pojkarna på Kṛṣṇas sida var tvungna att bära dem på sina ryggar genom Bhāṇḍīravana-skogen. Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, besegrades och måste bära Śrīdāmā på Sin rygg, och Bhadrasena måste bära Vṛṣabha på sin. Pralambāsura, som spelade rollen av en herdepojke, härmade efter deras lek och tog Balarāma på sin rygg. Pralambāsura var den störste bland demonerna och han hade räknat ut att Kṛṣṇa var den mäktigaste bland herdepojkarna.

För att slippa ifrån Kṛṣṇas sällskap bar Pralambāsura därför Balarāma långt åt sidan. Förvisso var demonen mycket stark och mäktig, men nu bar han på Balarāma, som jämförs med ett berg, och därför började han digna under bördan. Sålunda antog han sin verkliga form. När han visade sig i sin verkliga skepnad, var han prydd med en gyllene hjälm och örringar och såg ut som ett lysande åskmoln, som bär upp månen. Balarāma upptäckte att demonens kropp växte tills den vidrörde molnen, ögonen flammade som eld och munnen blixtrade med vässade tänder. Först blev Balarāma förvånad över att demonen dök upp, och Han undrade: "Hur kommer det sig att Min bärare plötsligt har förvandlats i alla avseenden?" Men klartänkt som Han var, förstod Balarāma blixtsnabbt att Han höll på att föras bort från Sina vänner av en demon som hade föresatt sig att döda Honom. Han slog genast till demonens huvud med Sin starka knytnäve, precis som de himmelska planeternas konung låter en blixt slå ned på ett berg. Genom slaget från Balarāmas knytnäve föll demonen ned död, likt en orm med krossat huvud, och det rann blod från munnen. Demonen vrålade öronbedövande när han föll, och det lät som om ett stort berg störtade samman efter ett åsknedslag från kung Indra. Alla pojkarna rusade till platsen. De häpnade över den fasansfulla anblicken och började lovprisa Balarāma med orden: "Bra gjort! Bra gjort!" Alla började sedan omfamna Balarāma med stor tillgivenhet, eftersom de ansåg att Han hade undsluppit döden, och de frambar sina välsignelser och lyckönskningar. Halvgudarna på de himmelska planeterna blev mycket glada och lät det regna blommor över Balarāmas transcendentala kropp. Också de frambar sina välsignelser och lyckönskningar för att Han dödat den stora demonen Pralambāsura.

Koviloor Digital Library

19. Kṛṣṇa uppslukar ännu en skogsbrand

Medan Kṛṣṇa och Balarāma och Deras vänner var engagerade i sina i föregående kapitel beskrivna lekar, vandrade korna som var utan tillsyn på egen hand längre och längre in i den djupaste delen av skogen, lockade av det saftiga gräset där. Getterna, korna och bufflarna fortsatte att vandra från det ena skogspartiet till det andra och kom så till den skog, som kallas Iṣikāṭavi. De hade lockats dit eftersom denna skog var full av saftigt gräs. Men när de kommit in i skogen upptäckte de att den stod i ljusan låga, och de började skrika högljutt.

Balarāma och Kṛṣṇa tillsammans med Sina vänner kunde å sin sida inte finna djuren och började därför bli oroliga. De försökte spåra korna genom att följa deras fotspår och kännetecknen där de hade betat. Pojkarna fruktade att de förlorat korna som var deras enda levebröd. Men snart hörde de kornas skrik. Kṛṣṇa började med hög röst att ropa på korna med deras respektive namn. När korna hörde Kṛṣṇa ropa, svarade de genast glatt tillbaka. Nu var de emellertid helt omringade av elden och deras läge tedde sig mycket kritiskt. Eldslågorna tilltog eftersom det blåste häftigt, och det verkade som om allt både levande och icke levande skulle bli uppslukat. Korna och pojkarna blev mycket förskräckta och de riktade sina blickar mot Balarāma, på samma sätt som en döende man betraktar Gudomens Högsta Personlighet. De sade: "Kära Kṛṣṇa och Balarāma, nu håller vi på att brännas ihjäl av denna flammande eldsvåda. Låt oss ta vår tillflykt till Era lotusfötter. Vi vet att Ni kan skydda oss från denna stora fara. Käre Kṛṣṇa, vi är Dina förtroliga vänner. Det är inte rätt att vi ska lida så här.

Koviloor Digital Library

Alla är vi helt beroende av Dig, och Du är den som känner till allt religiöst liv. Vi har ingen annan än Dig."

Kṛṣṇa hörde Sina vänners vädjande röster, och genom att se på dem med välvilja svarade Han dem. Han lät Sina ögon tala och förmådde dem att inte längre hysa någon fruktan. Den störste mystikern, Den mäktige Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, svalde sedan omedelbart alla eldsflammor. På så sätt räddades korna och pojkarna från den överhängande faran. Pojkarna hade nästan förlorat medvetandet av skräck, men när de kom till sans igen och öppnade sina ögon upptäckte de att de alltjämt befann sig i skogen tillsammans med Kṛṣṇa, Balarāma och korna. De var häpna över att de hade undsluppit elden helskinnade och att korna hade räddats. De tänkte i hemlighet att Kṛṣṇa inte kunde vara en vanlig pojke, utan en halvgud.

På kvällen återvände Kṛṣṇa och Balarāma tillsammans med herdepojkarna och korna till Vṛndāvana, och De spelade på Sina flöjter. När de kom närmare byn blev alla *gopī*-flickorna mycket lyckliga. *Gopī*-flickorna brukade tänka på Kṛṣṇa hela dagarna när Han var i skogen, och i Hans frånvaro verkade varje ögonblick vara som tolv år.

Koviloor Digital Library

20. Höst i Vṛndāvana

Efter att Kṛṣṇa och Balarāma dödat Pralambāsura och släckt den förödande skogsbranden, blev detta allmänna samtalsämnen i Vṛndāvana. Herdarna beskrev dessa fantastiska gärningar för sina hustrur och alla andra de mötte, och alla slogs de av häpnad. De drog slutsatsen att Kṛṣṇa och Balarāma måste vara halvgudar, som varit vänliga nog att komma till Vṛndāvana för att födas som deras barn. Sålunda inföll regnperioden.

I Indien är regntiden mycket efterlängtad efter sommarens torka och brännande sol. Människorna gläds mycket, då de ser molnen torna upp sig på himmelen, och de väntar regn när som helst. Efter sommaren anses regnperiodens ankomst vara en livgivande källa för alla. Även tillfälliga åskväder fyller människorna med välbehag.

De utmärkande egenskaperna hos regnperioden kan jämföras med de utmärkande dragen hos de levande varelserna, som är täckta av den materiella naturens tre kvaliteter. Den ändlösa skyn liknar den Högsta Brahman, och de små levande varelserna liknar den molntäckta himlen, eller Brahman, täckt av den materiella naturens tre kvaliteter. Ursprungligen är alla levande varelser Brahmans väsentliga beståndsdelar. Den Högsta Brahman, eller den ändlösa skyn, kan aldrig helt skymmas av moln, men en del av den kan bli täckt. Enligt *Bhagavad-gītā* är de levande varelserna den Personliga Gudens väsentliga beståndsdelar, men de betingade själarna utgör endast en ringa del av Honom. Denna del är täckt av den materiella naturens tre kvaliteter, och det är av denna anledning som dessa levande varelser befinner sig i den materiella världen. *Brahmajyoti* —

Koviloor Digital Library

andlig strålglans — är som solsken. Liksom solskenet består av små ljuspartiklar, består också *brahmajyoti* av små delar av Gudomens Högsta Personlighet. Utav denna oändliga uppenbarelseform av den Högsta Herrens obetydliga delar, påverkas somliga av dessa av den materiella naturen, medan andra är helt fria.

Moln består av kondenserat vatten, som genom solvärmen avdunstat från jorden. Under åtta månader förångas oavbrutet allt slags vatten från jordytan, och detta samlas i form av moln, som sedan fördelar sig som vatten när det behövs. På likartat sätt infordrar en regering olika skatter, som medborgarna förmår betala genom sina olika materiella sysselsättningar, såsom lantbruk, handel och industri. Således kan regeringen även infordra inkomst- och försäljningsskatt. Detta jämförs med att solen tar vatten från jorden. När det återigen uppstår behov av vatten på jordytan, omvandlar samma solsken detta vatten till moln och fördelar det således över hela jordklotet. Skatterna, som regeringen samlar in, måste på samma sätt åter fördelas bland folket för att tillgodose behovet av skolor, administrativa inrättningar, sjukhus etc. Detta är mycket viktigt för en bra regering. Regeringen ska inte samla in skatter bara för att slösa bort dem på onyttiga ändamål, utan skatteintäkter ska utnyttjas för statens allmänna välfärd.

Under regnperioden rasar det kraftiga stormar över hela landet, och de för med sig moln från ett område till ett annat för att distribuera vatten. Om det föreligger ett trängande behov av vatten efter sommaren, är molnen som en rik man, som i svåra tider skänker bort sina pengar, även om han därigenom tömmer ut hela sin förmögenhet. På så vis uttömmer molnen sig också genom att fördela vatten över hela jordytan.

När Daśaratha, Herren Rāmacandras fader, brukade kämpa mot sina fiender, sades det att han gick fram som en jordbrukare som ryckte upp alla onödiga plantor och träd med roten, och när det fanns behov av välgörenhet, så delade han ut pengar precis som molnen skänker regn. Regnet från molnen är så frikostigt, att det liknas vid en rik, generös man, som delar med sig av sin rikedom. Molnens nederbörd är så väl tilltagen, att det regnar till och med på berg och klippor samt på oceaner och sjöar, där det inte finns behov av vatten. Det liknas vid en barmhärtig person, som öppnar sin skattkista för att fördela sina rikedomar, och som inte frågar efter om det föreligger behov av hjälp eller ej. Han idkar välgörenhet frikostigt.

Koviloor Digital Library

Innan nederbörden kommer, är hela jordytan i det närmaste uttömd på all slags kraft och verkar vara mycket torftig och utmattad. Efter regnen, däremot, grönskar hela jordytan av växtlighet, och den verkar vara både frisk och stark. Här jämförs med en person, som underkastar sig självtukt för att få någon materiell önskan uppfylld. Markens grönska efter regnperioden jämförs med uppfyllandet av materiella önskningar. När ett land styrs av en oönskad regering, underkastar sig folket och partierna ibland svåra umbäranden för att överta regeringsmakten, och när de uppnått denna, frodas de genom att ge sig själva generöst tilltagna löner. Det är som när marken frodas under regnperioden. Men egentligen ska man bara underkasta sig allvarlig bot och försakelse för att uppnå själslig lycka. *Śrīmad-Bhāgavatam* ger oss rådet, att *tapasya*, botgöring, bör utövas för att förverkliga den Högsta Herren. När man underkastar sig självtukt i gudshängiven tjänst, återfår man sin andliga tillvaro, och så snart som man uppnått andligt liv, åtnjuter man obegränsad andlig lycksalighet. Men, som det beskrivs i *Bhagavad-gītā*, om man underkastar sig bot och självtukt för att erhålla materiella fördelar, blir resultatet endast temporärt, och därför eftertraktas detta endast av mindre intelligenta personer.

Under regnperioden kan man på kvällarna se massor av lysmaskar sitta här och där i trädtopparna, och de skimrar som små ljuspunkter. Men de stora lysande kropparna på himlavalvet, månen och stjärnorna, är inte synliga. På samma sätt syns i denna Kalis tidsålder, ateistiska och samvetslösa personer mycket klart, medan personer, som verkligen lever efter de vediska principerna för andlig frigörelse, lever praktiskt taget i obemärkthet. Denna tidsålder, Kali-yuga, kan liknas vid de levande varelsernas molniga årstid. I denna tidsålder är verklig kunskap täckt av påverkan från civilisationens materiella framåtskridande. Krassa, intellektuellt spekulerande filosofer, ateister och tillverkare av så kallade religiösa principer, gör sig bemärkta likt lysmaskar, medan personer, som strikt följer de vediska principerna och skrifternas anvisningar, skyms av molnen i denna tidsålder. Människor ska lära sig att dra nytta av det verkliga ljuset från himmelen, dvs från solen, månen och stjärnorna, istället för lysmaskarnas sken. Lysmasken kan i själva verket inte lysa upp nattens mörker. Liksom det ibland klarnar upp på himmelen även under regnperioden, så att solen, månen och stjärnorna blir synliga, finns det ibland fördelar även i Kali-yuga. Herren Caitanyas vediska folkrörelse – det gemensamma sjungandet av Hare Kṛṣṇa-*mantrat* – hör till dessa. Folk med uppriktigt intresse av att

Koviloor Digital Library

finna verkligt liv, ska dra fördel av denna rörelse istället för att låta sig bländas av intellektuellt spekulerande filosofer och ateister.

Efter första åskregnet börjar alla grodor att kväka likt studerande, som högläser sina läxor. Studerande måste i allmänhet stiga upp tidigt på morgonen. Emellertid stiger de vanligtvis inte upp av sig själva, utan först när en klocka ringer i templet eller i utbildningslokalen. De stiger genast upp på den andliga mästarens befallning, och efter att ha avslutat sina morgonplikter, sätter de sig och studerar *Veda* eller sjunger vediska *mantras*. Alla sover i Kali-yugas mörker, men när en stor *ācārya* väcker en, börjar man ägna sig åt *Veda*-studier för att förvärva verklig kunskap.

Under regnperioden vattenfylls alla bäckar, dammar och sjöar, vilka annars står uttorkade under resten av året. På samma sätt är materialistiska personer torra, men kan ibland blomma upp, när de befinner sig i en så kallad välbärgad ställning, med hem, barn och bankkonto, men omedelbart efter det torkar de ut igen, precis som de små bäckarna och dammarna. Poeten Vidyāpati sade, att det förvisso finns en viss lycka i umgänget med vänner, familj, barn, hustru etc, men denna lycka jämförs med en droppe vatten i öknen. Alla åtrår lyckan, precis som alla längtar efter vatten i öknen. Om det finns en droppe vatten i öknen, så finns den utan tvivel där, men nyttan av denna droppe är helt obetydlig. Genom vårt materialistiska sätt att leva, strävar vi efter en ocean av lycka, men i samhället, genom vänner och världslig kärlek, får vi aldrig mer än en droppe. Vi blir aldrig nöjda, likt de små bäckarna, dammarna och sjöarna, som aldrig är fyllda med vatten under torrperioden.

Genom nederbörden erhåller gräset, träden och den övriga växtligheten en vacker grön färg. Ibland är gräset täckt av en viss typ av röda insekter, och det gröna och röda tillsammans med paraplyliknande svampar, får hela scenen att förändras, precis som tillvaron förändras för en person som plötsligt blivit rik. Bonden gläder sig åt att se sina fält fyllda av säd, medan kapitalisten, som alltid lever i okunnighet om det som sker på grund av gudomliga krafter, blir orolig för att konkurrensen kommer att pressa ned priserna. På en del håll förbjuder vissa kapitalister i regeringsställning bönderna att producera för mycket säd, eftersom de inte känner till det faktum, att säd är en gåva av Gudomens Högsta Personlighet. Enligt den vediska läran, är det Gudomens Högsta Personlighet som uppehåller denna skapelse *(eko bahūnāṁ yo vidadhāti kāmān)*, och av denna anledning ombesörjer Han att allt finns i tillräcklig mängd för att täcka de levande

Koviloor Digital Library

varelsernas behov. Om befolkningen ökar, är det den Högsta Herrens sak att förse den med mat. Men ateister och samvetslösa personer gillar inte överproduktion av säd, i synnerhet inte när deras affärer kan bli lidande.

Under regnperioden blir alla levande varelser till lands, i luften och i vattnet uppfriskade på samma sätt som en som engagerar sig i Herrens transcendentala hängivna tjänst. Det har vi praktisk erfarenhet av genom våra lärjungar i vårt sällskap för Kṛṣṇa-medvetande, Kṛṣṇarörelsen. Innan de blev lärjungar såg de smutsiga ut, fastän de hade naturligt vackra personliga drag, men eftersom de inte kände till Kṛṣṇa-medvetande visade de sig vara mycket orena och eländiga. Efter att de övergått till Kṛṣṇa-medvetande har deras hälsa förbättrats, och genom att efterleva regler och föreskrifter har även deras kroppsliga lyster blivit klarare. När de är klädda i saffransfärgade kläder och bär *tilaka*-märket i pannan jämte radband i handen och runt halsen, ser de ut precis som om de kommit direkt från Vaikuṇṭha.

När floderna under regnperioden svämmar över sina bräddar och forsar ned i oceanen verkar det som om de bringar havet i uppror. På liknande sätt kan en person, som håller på med mystiska *yoga*-metoder och inte är särskilt framskriden i andligt liv, bli anfäktad av sexuella impulser. Höga berg, däremot, förändras inte, även om strömmar av regn forsar utför dem. Så är det också med en person, som är framskriden i Kṛṣṇa-medvetande. Även om han råkar i svårigheter, tappar han inte fattningen, för en person som är andligt framskriden, tar emot alla motgångar i livet som Guds barmhärtighet, och på så sätt är han helt kvalificerad att med lätthet träda in i det andliga riket.

Under regnperioden används en del vägar inte så mycket, och de blir därför täckta av högt gräs. Det är precis som en *brāhmaṇa*, som inte regelbundet studerar och utövar den vediska lärans reformationsmetoder. Han täcks då av *māyās* höga gräs. Under dessa betingelser glömmer han sin verkliga natur som evig tjänare till den Högsta Personliga Guden. När en person avviker, genom att *māyā* låter sitt höga gräs växa igen över honom, identifierar han sig själv med *māyās* verk, förfaller till illusion och glömmer således sitt andliga liv.

Under regnperioden framträder blixtar i en molnformation, och omedelbart uppträder de i en annan. Detta fenomen liknas vid en lustfylld kvinna, som inte fäster sitt sinne vid bara en man. Molnet jämförs med en kvalificerad person, eftersom det skänker regn och vidmakthåller så många männi-

Koviloor Digital Library

skor. På samma sätt försörjer en kvalificerad man många människor, som familjemedlemmar eller många arbetare i ett företag. Skiljer sig hustrun från honom, kan familjen, företaget och hela hans liv påverkas. Därför rekommenderas det att en kvinna, som önskar nå framgång i Kṛṣṇa-medvetande, lever ett fridfullt liv med sin äkta man och att paret inte skiljs åt under några som helst förhållanden. Man och hustru ska behärska sitt sexliv och rikta in sinnet på Kṛṣṇa-medvetande, så att deras liv blir framgångsrika. I den materiella världen fordrar en man trots allt en kvinna, och en kvinna önskar sig en man. När de slagit sig samman, ska de leva fridfullt i Kṛṣṇa-medvetande, och inte vara rastlösa som blixten, när den hoppar från den ena molngruppen till den andra.

Förutom det dånande mullret från molnen, visar sig ibland regnbågen som vilar på himlavalvet såsom en båge utan sträng. I verkligheten har en båge erhållit sin böjda form därför att dess bägge ändar är sammanbundna med en bågsträng, men regnbågen saknar en sådan sträng. Likväl vilar den där, så underbart vacker på himmelen. På samma sätt, när Gudomens Högsta Personlighet stiger ned i denna materiella värld, framträder Han som en vanlig mänsklig varelse, men Han är inte beroende av någon materiell förutsättning. Herren säger i *Bhagavad-gītā*, att Han uppenbarar Sig genom Sin inre energi, som är fri från den yttre energins band. Vad som innebär insnärjning för den vanliga levande varelsen är frihet för Gudomens Högsta Personlighet.

Under regnperioden skyms månen av moln, men då och då blir den synlig. Ibland förefaller det som om månen medföljer molnets rörelser, men i verkligheten är månen orörlig. På grund av molnens rörelse, ser det ut som om månen också rör sig. På samma sätt är det för en som har identifierat sig med den materiella världens rörelse. Hans verkliga andliga utstrålning är täckt av illusion, och på grund av växlingarna i den materiella världens skeenden, tror han att han genomlever olika livsfaser. Detta beror på falskt ego, som utgör skiljelinjen mellan andlig och materiell tillvaro, precis som molnet i rörelse bildar gräns mellan månsken och mörker.

När de första molnen dyker upp under regnperioden, brukar påfåglarna börja dansa av glädje. Detta kan liknas vid personer, som är mycket plågade av sitt materialistiska livssätt. Om de kan nå gemenskap med någon som är engagerad i gudshängiven tjänst, blir de upplivade och börjar att dansa av glädje, precis som påfåglarna. Vi har praktisk erfarenhet av detta, eftersom många av våra hängivna tidigare var frustrerade och

Koviloor Digital Library

utråkade innan de kom till Kṛṣṇa-medvetande, men efter att de kommit i kontakt med de gudshängivna, dansar de nu som glada påfåglar.

Träd och buskar torkar ut om de inte kan absorbera vatten ur marken. På liknande sätt torkar en person ut då han utövar självtukt, men efter att han avslutat sina botgöringsövningar och uppnått önskat resultat, börjar han roa sig i ett liv av sinnesnjutning i familjen, samhället, kärlekslivet, hemmet osv.

Ibland kan man iaktta tranor och änder, som promenerar omkring på stränderna invid sjöar och floder. Detta trots att stränderna är fulla av avskräde och taggiga buskar. Familjeförsörjare, som inte är Kṛṣṇa-medvetna, kliver på liknande sätt omkring i det materiella livet, trots att detta är mycket obekvämt. Varken i familjelivet eller i något annat liv kan man bli helt lycklig utan att vara Kṛṣṇa-medveten. Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura ber, att han ska få umgås med en person, antingen familjeförsörjare eller en person i försakelsens livsordning, som är engagerad i Herrens transcendentala kärleksfulla tjänst och som ständigt ropar Herren Caitanyas heliga namn. Världsliga angelägenheter blir alltför uppslitande för den världsligt sinnade människan, medan en Kṛṣṇa-medveten människa uppfattar allt som lyckliga tilldragelser.

Jordvallarna runt åkerfälten raseras ibland på grund av de häftiga regnen. På samma sätt raseras den vediska lärans vallar av den ovederhäftiga ateistiska propagandan i denna Kalis tidsålder. Sålunda förfaller människor gradvis till gudlöshet.

Under regnperioden för vinden med sig regntunga moln, och de skänker regn, som tas emot som om det vore nektar. När *Veda*-skrifternas efterföljare, *brāhmaṇas*, uppmanar rika personer, såsom konungar och förmögna köpmän, att idka välgörenhet i form av stora offer, är resultaten av dessa också nektarlika. Människosamhällets fyra klasser, nämligen *brāhmaṇas*, *kṣatriyas, vaiśyas* och *śūdras*, är avsedda att leva fredligt tillsammans i en samarbetsvillig anda. Detta är möjligt, när ledningen innehas av skickliga *brāhmaṇas*, som är väl bevandrade i *Veda*-skrifterna, och som utför offerhandlingar och fördelar rikedomen rättvist.

Skogen i Vṛndāvana hämtade sig från regnen, och den var överfylld av mogna dadlar, mango, björnbär och annan frukt. Herren Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, samt Herren Balarāma och Deras kamrater begav sig ut i skogen för att njuta av den nya årstidens atmosfär. Korna började bli feta av det färska gräset, och deras juver var fulla av mjölk.

Koviloor Digital Library

När Kṛṣṇa ropade på dem vid namn, kom de omedelbart till Honom och visade sin tillgivenhet, och av glädje sipprade det fram mjölk ur deras juver. Herren Kṛṣṇa kände Sig mycket behaglig till mods, när Han gick omkring i Vṛndāvana-skogen vid sidan av Govardhana-berget. Från Yamunās strand såg Han att alla träd var vackert utsmyckade med bikupor, ur vilka det droppade honung. Det fanns många vattenfall på Govardhana-berget, och de gav ifrån sig ett vackert susande ljud, som Kṛṣṇa hörde då Han tittade in i grottorna i berget. När regnperioden närmade sig sitt slut, och hösten gradvis började infinna sig, kunde Kṛṣṇa och Hans kamrater ibland, särskilt när det regnade i skogen, sätta sig under ett träd eller i en av bergets grottor, för att glatt samspråkande njuta av fullmogna frukter. När Kṛṣṇa och Balarāma varit i skogen hela dagen, brukade moder Yaśodā skicka litet ris blandat med yoghurt, frukt och sötsaker. Kṛṣṇa brukade sätta Sig på en flat sten vid Yamunās strand och äta detta. Medan Kṛṣṇa, Balarāma och Deras kamrater satt och åt, höll de ett öga på korna, kalvarna och tjurarna. Korna föreföll trötta av att stå med sina välfyllda juver, så de lade sig ned i gräset och idisslade förnöjsamt. Kṛṣṇa var mycket glad åt denna syn. Han var stolt över att se allt det vackra i skogen, som inte var någonting annat än en manifestation av Hans egen energi.

Vid sådana tillfällen tyckte Kṛṣṇa om att lovprisa de av naturens förändringar som särskilt hörde regnperioden till. I *Bhagavad-gītā* står det, att naturen, dvs den materiella energin, inte är oberoende i sina verkningar. Naturen handlar under Kṛṣṇas överinseende. Det står också i *Brahma-saṁhitā*, att den materiella naturen, som är känd som Durgā, handlar i egenskap av Kṛṣṇas skugga och åtlyder vilka order Kṛṣṇa än anbefaller. Därför är naturens skönhet, som tar form under regnperioden, ett verk utfört enligt Kṛṣṇas anvisningar.

Alla vattendrag klarnade, och uppfriskande brisar fläktade behagligt överallt på grund av höstens ankomst. Himmelen klarnade fullständigt och återfick sin naturliga blå färg. Den prunkande lotusblomman i skogstjärnens klara vatten såg ut som en person, som fallit ned från sina *yoga*-övningar, men som nu igen förskönats genom att börja ett andligt liv.

Allt får en naturlig skönhet, när hösten inträder. På samma sätt blir en person, som kommer till Kṛṣṇa-medvetande och andligt liv, klar som himmelen och vattnet i höstetid. Hösten förjagar mullret från de mörka molnen på himmelen, såväl som det förorenade vattnet. Även markytan

Koviloor Digital Library

befrias från orenheter. På samma sätt blir en person, som övergår till Kṛṣṇa-medvetande, renad både utan och innan. Kṛṣṇa kallas därför Hari. "*Hari*" betyder "den som tar bort". Kṛṣṇa avlägsnar omedelbart alla dåliga egenskaper hos en person, om han övergår till Kṛṣṇa-medvetande. Höstens moln är vita, eftersom de inte för med sig något regn. Och en man, som dragit sig tillbaka från arbetslivet och blivit fri från allt familjeansvar, dvs att försörja hem, hustru och barn, och som helt övergått till Kṛṣṇa-medvetande, befrias likaså från all oro och ängslan, och han ser lika vit ut som höstens moln.

Om hösten händer det ibland, att vattenfallen forsar ned från bergets topp med klart vatten, och ibland torkar de ut. På liknande vis förkunnar stora heliga personer klar kunskap ibland, och ibland förhåller de sig tysta. De små dammarna, som fylls med vatten under regnperioden, torkar så småningom ut under hösten. Små vattendjur, som lever i dammarna, förstår inte att deras antal minskar för varje dag. De liknar människor, som är helt upptagna av materiellt liv, och som inte heller förstår att deras livstid minskar för varje dag. Dessa människor ägnar sig åt att underhålla kor, egendom, barn, hustrur, samhälle och vänskap. På grund av vattenbrist och solens värme under hösten, lider de små levande varelserna i vattensamlingarna stora kval. De är precis som personer som saknar självkontroll, ty de är alltid olyckliga, eftersom de inte lyckas njuta av livet eller underhålla sina familjer på rätt sätt. Den leriga jorden torkar ut gradvis, och nyss framsprungen vegetation börjar vissna. Det är likadant för en som kommit till Kṛṣṇa-medvetande — önskan om familjelycka torkar så småningom bort.

På grund av höstens ankomst stillnar oceanens vatten, precis som en person, som utvecklat sitt självförverkligande, inte blir störd av den materiella naturens tre kvaliteter.

Bönderna brukar om hösten spara vattnet på fälten genom att bygga starka vallar, så att det innestängda vattnet inte kan rinna bort. Det finns knappast något hopp om att nya regn ska komma, så därför vill de spara vadhelst vatten som finns på fälten. En person, som är verkligt framskriden i andligt liv, skyddar på liknande sätt sin energi genom att behärska sina sinnen. Det rekommenderas, att man vid 50 års ålder bör dra sig tillbaka från familjelivet, och bevara kroppens energi för att utnyttja den till att göra framsteg i Kṛṣṇa-medvetande. Såvida man inte kan behärska sina sinnen och engagera dem i transcendental hängiven tjänst till Mukunda, finns det ingen möjlighet till befrielse.

Koviloor Digital Library

Under höstdagarna är solvärmen mycket tryckande, men på natten befrias människorna från dagens trötthet, tack vare månskenet. Om en person tar sin tillflykt till Mukunda, Kṛṣṇa, kan han befrias från den trötthet som härrör från att man felaktigt identifierar sig själv med kroppen. Mukunda är också källan till vederkvickelse för Vṛndāvanas ungmör. Vrajabhūmis ungmör är alltid sorgsna på grund av saknad av Kṛṣṇa. När de träffar Kṛṣṇa under höstens månskensnätter, försvinner avsaknadens trötthet också. När himmelen är molnfri, tindrar stjärnorna mycket vackert på natten. På liknande sätt kan man säga, att när en person verkligen uppnått Kṛṣṇa-medvetande, är han renad från allt orent, och blir lika vacker som stjärnorna på hösthimmelen. Fastän *Veda*-skrifterna föreskriver *karma* i form av utförandet av offerhandlingar, förklaras deras slutliga mål i *Bhagavad-gītā:* "Man måste godta Kṛṣṇa-medvetande, efter att man fullständigt förstått *Veda*-skrifternas innehåll." Därför kan det rena hjärta, som en hängiven i Kṛṣṇa-medvetande visar upp, jämföras med höstsäsongens klara himmel. Under hösten lyser månen mycket klart tillsammans med stjärnorna på den molnfria himmelen. Herren Kṛṣṇa uppenbarade Sig på Yadu-dynastins himmel, och Han var precis som månen, omgiven av stjärnorna, dvs medlemmarna i Yadu-dynastin. När det finns massor av blommor i skogens trädgårdar, skänker den friska doften en vederkvickande lättnad åt en person, som lidit under sommaren och regnperioden. Tyvärr kunde dessa dofter inte skänka någon lättnad åt *gopī*-flickorna, ty deras hjärtan var helt tillägnade Kṛṣṇa. Folk i allmänhet fann kanske välbehag i dessa höstdofter, men *gopī*-flickorna var inte tillfreds, eftersom de inte hade omfamnats av Kṛṣṇa.

När hösten anländer blir alla kor, rådjur, fåglar och hondjur i allmänhet dräktiga, eftersom hanarna vid denna årstid vanligtvis är parningsvilliga. Det är precis som när transcendentalisterna, tack vare Herrens barmhärtighet, får sina välsignelser uppfyllda. Śrīla Rūpa Gosvāmī anvisar i sin *Upadeśāmṛta*, att man ska utföra hängiven tjänst med stor entusiasm, tålamod och övertygelse, och man bör följa regler och föreskrifter samt hålla sig borta från materiella frestelser och stanna i umgänge med gudshängivna. Genom att följa dessa principer, är man säker på att uppnå önskat resultat av sin hängivna tjänst. För den, som med tålamod följer principerna för hängiven tjänst, kommer så småningom den tid då han uppnår önskat resultat, likt hondjuren som får sin önskan att bli havande uppfylld.

Koviloor Digital Library

Under hösten växer lotusblommor i stor mängd, eftersom det inte finns några liljor vid denna årstid. Både liljor och lotusblommor växer på grund av solsken, men under höstens brännande sol trivs endast lotus. Detta exempel framförs i samband med ett land där kungen eller regeringen är kraftfull. Där kan oönskade element såsom tjuvar och banditer inte röna någon framgång. Då innevånarna känner sig trygga och kan lita på att de inte anfalls av rånare, utvecklas samhället tillfredsställande. En stark regering jämförs med den brännande solen under höstens årstid. Liljorna jämförs med de icke önskvärda elementen, såsom t ex tjuvar, och lotusblommorna jämförs med landets nöjda innevånare.

Under hösten fylls fälten av mogen säd. Vid den tiden gläds folket över skörden, och de iakttar olika ceremonier, såsom *Navānna* — offrandet av färsk säd till Gudomens Högsta Personlighet. Den färska säden offras först till Gudsgestalterna i olika tempel, och alla inbjuds att äta sötris, vilket tillagas från den nya skörden. Det finns även andra religiösa ceremonier och metoder att dyrka Herren, särskilt då i Bengalen, där den största av alla ceremonier, *Durga Pūjā*, brukar hållas.

Vid den tiden var hösten mycket vacker i Vṛndāvana på grund av Herren Kṛṣṇas och Balarāmas närvaro. Köpmännen, de kungliga ämbetsmännen och de stora vismännen var fria att låta sina drömmar gå i uppfyllelse. På samma sätt uppnår transcendentalisterna också sina mål, då de kommit ut ur den materiella kroppens fångenskap. Under regnperioden kan inte köpmännen förflytta sig från en plats till en annan, och därför kan de inte heller göra sig någon förtjänst. De kungliga ämbetsmännen kan inte heller resa från plats till plats för att samla in skatter från folket. Vad beträffar heliga personer, som måste resa runt för att förkunna transcendental kunskap, så är de också förhindrade att göra detta under regnperioden. Men under hösten, kan samtliga lämna de områden, där de varit isolerade. Vad gäller transcendentalisten — han må vara en *jñānī*, en *yogī* eller en gudshängiven — kan han, på grund av den materiella kroppen, aldrig uppleva verkliga andliga framsteg. Men så snart som de lämnar kroppen vid döden, smälter *jñānīn* in i den Högsta Herrens andliga strålglans; *yogīn* förflyttar sig till de olika högre planeterna, och den hängivne färdas till den Högsta Herrens planet, Goloka Vṛndāvana eller Vaikuṇṭha-planeterna, och njuter således sitt eviga, andliga liv.

Koviloor Digital Library

21. Gopī-flickorna lockas av flöjten

Kṛṣṇa behagades av atmosfären i skogen, där blommor prunkade och bin och humlor surrade förnöjt. Medan fåglarna och träden med dess grenar såg ut att trivas, började Kṛṣṇa spela på Sin transcendentala flöjt samtidigt som Han vaktade korna i sällskap med Śrī Balarāma och herdepojkarna. När *gopī*-flickorna hörde ljudvibrationen från Kṛṣṇas flöjt, tänkte de på Honom och talade sinsemellan om hur vackert Han kunde spela. Då de beskrev de vackra tonerna från Kṛṣṇas flöjt tänkte de också på sina lekar tillsammans med Honom. Därvid rördes deras sinnen så, att de var ur stånd att helt beskriva de ljuva tonerna. Medan de höll på och diskuterade de transcendentala vibrationerna, påminde de varandra om hur Kṛṣṇa var klädd, prydd med en påfågelsfjäder på huvudet precis som en dansartist och med blåa blommor instuckna bakom örat. Hans klädnad lyste guldgul och kring halsen bar Han en girland av *vaijayantī*. Klädd på detta sätt fyllde Kṛṣṇa hålen på Sin flöjt med den nektar som strömmade från Hans läppar. Så föreställde sig *gopī*-flickorna Honom när Han gick in i skogen i Vṛndāvana, som för evigt är helgad av Kṛṣṇas och Hans följeslagares fotavtryck.

Kṛṣṇa var en mycket skicklig flöjtspelare och *gopī*-flickorna blev helt fångade av tonerna, som fascinerade inte bara dem, utan även alla andra levande varelser som hörde på. En av *gopī*-flickorna sade till sina vänner: "Den vackraste synen för ögat är att se Kṛṣṇa och Balarāma gå in i skogen medan De spelar på Sina flöjter och vaktar korna med Sina kamrater."

Personer som, såväl i sitt inre som till sitt yttre, ständigt är försänkta i

Koviloor Digital Library

transcendental meditation genom att tänka på Kṛṣṇa, hur Han vandrar i Vṛndāvanas skog och spelar på Sin flöjt, har nått fulländningen i *samādhi*. *Samādhi* (trance) innebär att alla sinnen koncentreras på ett bestämt föremål. *Gopī*-flickorna visar dessutom att koncentration på Kṛṣṇas lekar utgör den högsta fulländningen av meditation, *samādhi*. Det bekräftas också i *Bhagavad-gītā* att den som ständigt är absorberad i tankar på Kṛṣṇa, är den störste bland *yogīs*.

En annan *gopī*-flicka uttalade som sin åsikt att Kṛṣṇa och Balarāma, när de vaktade korna, såg ut som skådespelare, färdiga att uppföra något drama. Kṛṣṇa var iförd en lysande gul klädnad och Balarāma en blå, och i Sina händer hade De friska grenar från mangoträdet, påfågelsfjädrar och blombuketter. De bar girlander av lotusblommor runt halsen och sjöng ibland med ljuva stämmor bland Sina vänner. En *gopī*-flicka sade undrande till sin väninna: "Hur kommer det sig att Kṛṣṇa och Balarāma utstrålar en sådan skönhet?" En annan *gopī*-flicka sade: "Kära vän, vi kan inte ens förstå oss på Hans bambuflöjt. Vilka fromma handlingar har den inte utfört, för att den nu ska få njuta av nektarn från Kṛṣṇas läppar?" Kṛṣṇa kysser ibland *gopī*-flickorna, och därför ansåg de att den transcendentala nektarn från Hans läppar endast är förbehållen dem och att Hans läppar är deras egendom. Därför frågade *gopī*-flickorna: "Hur är det möjligt att flöjten, som ju bara är ett bamburör, alltid får njuta av nektarn från Kṛṣṇas läppar? Eftersom flöjten får tjäna den Högsta Herren, måste dess föräldrar känna sig mycket lyckliga."

Sjöarna och floderna anses vara trädens mödrar, eftersom träden endast lever av vatten. Därför var sjöarna och floderna i Vṛndāvana fulla av lyckliga lotusblommor. Vattnen tänkte nämligen: "Hur kommer det sig att bamburöret, som är vår son, får njuta av nektarn från Kṛṣṇas läppar?" Bambuträden, som växte vid sjö- och flodstränderna, fylldes också av lycka när de såg sin avkomma vara engagerad i Kṛṣṇas tjänst, precis som när människor, som är mycket framskridna i transcendental kunskap, ser sina barn ägna sig åt att tjäna Herren. Träden överväldigades av glädje och utsöndrade oavbrutet honung, som flöt från bikuporna på deras grenar.

Ibland talade *gopī*-flickorna sålunda om Kṛṣṇa med sina väninnor: "Kära vänner, vårt Vṛndāvana representerar hela jordens härlighet, ty denna planet har helgats av fotavtrycken från Devakīs son. Och när Govinda spelar på Sin flöjt blir påfåglarna genast helt galna. När alla djur, träd och växter, både på Govardhana-bergets topp och nere i dalen, ser de

Koviloor Digital Library

dansande påfåglarna, stannar de upp helt stilla och bara lyssnar till de transcendentala flöjttonerna med stor uppmärksamhet. Vi tror inte att denna välsignelse kan erhållas på någon annan planet." Fastän *gopī*-flickorna endast var enkla koherdeflickor eller herdehustrur, så hade de kunskap om Kṛṣṇa. På samma sätt kan vi erhålla kunskap om den Högsta Sanningen enbart genom att lyssna till *Veda*-skrifternas budskap från auktoriserade källor.

En annan *gopī*-flicka sade: "Kära vänner, titta bara på hjorthonorna. Fastän de är okunniga djur, så tyr de sig till Kṛṣṇa, Mahārāja Nandas son. De lockas inte bara av Kṛṣṇas och Balarāmas kläder, utan även av tonerna från Deras flöjter. Genast när de får höra dessa toner frambär de, tillsammans med sina tjurar, sin respektfulla vördnad till Herren genom att betrakta Honom med blickar fyllda av tillgivenhet." *Gopī*-flickorna var avundsjuka på hjorthonorna, eftersom de kunde frambära sin vördnad till Kṛṣṇa tillsammans med sina tjurar, medan *gopī*-flickorna själva inte ansåg sig vara lika gynnade, på grund av att deras män inte tyckte om att de gick till Kṛṣṇa.

En annan *gopī*-flicka sade: "Kära vänner, Kṛṣṇa är så vackert klädd, att Han tycks inspirera kvinnorna till att utföra olika slags ceremonier. Till och med hustrurna till de himmelska innevånarna blir attraherade av det transcendentala ljudet från Hans flöjt. Trots att de färdas omkring i rymden i sina himmelska farkoster i sällskap med sina män, blir de omedelbart distraherade när de får höra tonerna från Kṛṣṇas flöjt. Deras hårlockar löses upp och deras tätt åtsittande kläder slappnar av." Detta betyder att det transcendentala ljudet från Kṛṣṇas flöjt tränger in i alla vrår av universum. Det är också av betydelse att *gopī*-flickorna kände till olika flygande farkoster i rymden.

En *gopī*-flicka sade till sina väninnor: "Kära vänner, också korna blir helt fascinerade så snart de hör de transcendentala tonerna från Kṛṣṇas flöjt. Ljudet låter som en ström av nektar, så de spetsar sina långa öron precis som om de försökte fånga flöjtens flytande nektar. Vad kalvarna beträffar, så ser man dem med sina mödrars spenar i munnen, men de är inte i stånd att suga i sig mjölken. De liksom blir förlamade av hängivenhet medan tårar sipprar fram ur deras ögon, vilket tydligt visar vilken stor kärlek de hyser till Kṛṣṇa." Detta fenomen demonstrerar att även korna och kalvarna i Vṛndāvana hade förmågan att fälla tårar för Kṛṣṇa och omfamna Honom i sina hjärtan. I själva verket kan Kṛṣṇa-medveten tillgivenhet kulminera i att man fäller tårar.

Koviloor Digital Library

En ung *gopī*-flicka sade till sin moder: "Kära mor, fåglarna, som ser på när Kṛṣṇa spelar på Sin flöjt, sitter stilla på sina trädgrenar och lyssnar väldigt uppmärksamt. Av deras beteende kan man förstå att de glömt bort allting och är helt upptagna av att lyssna till Kṛṣṇas flöjt. Detta bevisar att det inte är vanliga fåglar utan att de måste vara mäktiga vismän och gudshängivna som uppenbarat sig som fåglar i Vṛndāvana-skogen endast i avsikt att få lyssna till Kṛṣṇas flöjt." Mäktiga vismän och lärde intresserar sig för vedisk kunskap, men den vediska kunskapens kärna finns förklarad i *Bhagavad-gītā: vedaiś ca sarvair aham eva vedyaḥ*. Kṛṣṇa måste förstås genom *Veda*-skrifternas kunskap. Av dessa fåglars beteende framgick tydligt att de var väl bevandrade i vedisk kunskap och att de föredrog Kṛṣṇas transcendentala flöjtspel framför alla andra grenar av den vediska kunskapen. Även floden Yamunā, som önskade omfamna Kṛṣṇas lotusfötter när den hörde de transcendentala tonerna från Hans flöjt, slutade strömma i virvlar och började rinna stillsamt med lotusblommor i sina händer för att kärleksfullt överlämna dem till Mukunda.

Ibland var höstsolens glödande hetta outhärdlig, varför molnen uppträdde på himlen av medlidande för Kṛṣṇa och Balarāma och Deras kamrater, då De höll på att blåsa i Sina flöjter. Av vänskap till Kṛṣṇa tjänade molnen som skyddande parasoller över Deras huvuden. Också de unga flickorna bland Vṛndāvanas infödingsfolk var överlyckliga när de smorde in sina ansikten och bröst med dammet från Vṛndāvana, vilket hade färgats rött genom beröringen med Kṛṣṇas lotusfötter. De infödda flickorna hade mycket yppiga bröst och var också mycket lustfyllda, men när deras fästmän smekte deras bröst kände de ingen tillfredsställelse. När de gick ute i skogen, lade de nämligen märke till att där Kṛṣṇa hade gått blev en del blad från träden och slingerväxterna i Vṛndāvana röda av *kuṅkum*-puder från Hans lotusfötter. *Gopī*-flickorna, som hade tryckt Hans lotusfötter mot sina bröst, hade också färgats av *kuṅkuma*-puder. Så när de lustfyllda infödingsflickorna betraktade den flöjtspelande Kṛṣṇa, såg de det röda *kuṅkuma*-pudret på marken och de tog omedelbart upp det och gned in sina ansikten och bröst. På så sätt blev de helt tillfredsställda, trots att de inte alls tillfredsställdes när deras fästmän smekte deras bröst. All slags materiell lusta kan omedelbart tillfredsställas om man kommer i kontakt med Kṛṣṇa-medvetande.

En annan *gopī*-flicka lovprisade Govardhana-bergets sällsynta ställning på följande sätt: "Ack, hur lyckligt lottat är inte Govardhana-berget, efter-

Koviloor Digital Library

som det njuter av umgänget med Herren Kṛṣṇa och Balarāma som brukar vandra omkring på detta berg. På så sätt är Govardhana-berget alltid i beröring med Herrens lotusfötter. Eftersom detta berg befinner sig i en sådan stor tacksamhetsskuld till Herren Kṛṣṇa och Balarāma, tillhandahåller det en mängd olika slags frukter, örter och rötter samt ett mycket klart och gott vatten från sina vattendrag som gåvor till Herren. Den bästa gåvan, som Govardhana-berget skänker, är emellertid det friska gräset åt korna och kalvarna. Berget känner till hur man behagar Herren genom att behaga Hans älskade följeslagare, korna och herdepojkarna."

En annan *gopī*-flicka sade att allting blev underbart vackert när Kṛṣṇa och Balarāma vandrade i skogen i Vṛndāvana, spelade på Sina flöjter och knöt vänskapsband med alla rörliga såväl som orörliga levande varelser. När Kṛṣṇa och Balarāma lät Sina transcendentala flöjttoner ljuda blev de rörliga levande varelserna liksom bedövade och slutade att röra sig medan de orörliga levande varelserna, såsom buskar och träd, började att darra i extas.

Precis som de vanliga herdepojkarna bar Kṛṣṇa och Balarāma ett rep över Sina axlar. Pojkarna brukade binda bakbenen på korna med ett litet rep medan de mjölkade. Man såg nästan alltid ett sådant rep hänga från axlarna på koherdepojkarna, och det saknades ej heller hos Kṛṣṇa och Balarāma. Trots att De båda är Gudomens Högsta Personlighet, uppförde De Sig precis som vanliga herdepojkar, och därför blev allting underbart vackert och fascinerande. Medan Kṛṣṇa var engagerad i att vakta kor i skogen i Vṛndāvana eller på Govardhana-berget, så var *gopī*-flickorna i byn helt absorberade i att tänka på Honom och diskutera Hans många lekar och gärningar. Detta är det perfekta exemplet på Kṛṣṇa-medvetande, nämligen att på det ena eller andra sättet ständigt vara sysselsatt med att tänka på Kṛṣṇa. *Gopī*-flickornas uppförande är alltid ett levande exempel härpå, därför förklarar Herren Caitanya att ingen kan dyrka Herren bättre än *gopī*-flickorna. Dessa flickor hade inte fötts i någon förnäm *brāhmaṇa*- eller *kṣatriya*-familj. De hade fötts i *vaiśya*-familjer, som inte ens representerade stora handelshus utan bara var vanliga herdefamiljer. De hade inte fått någon högre utbildning, fastän de hade lyssnat till all möjlig kunskap från *brāhmaṇas*, som är auktoriteter på vedisk kunskap. *Gopī*-flickornas enda målsättning var att ständigt få vara engagerade i att tänka på Kṛṣṇa.

Koviloor Digital Library

22. Kṛṣṇa stjäl de ogifta gopī-flickornas kläder

Enligt den vediska kulturen förmodas ogifta flickor i åldern tio till fjorton år dyrka antingen Herren Śiva eller gudinnan Durgā för att få en god äkta make. Men de ogifta flickorna i Vṛndāvana var redan förälskade i Kṛṣṇa på grund av Hans skönhet. Emellertid var de ändå engagerade i att dyrka gudinnan Durgā i början av den årstid som kallas *hemanta*, strax före vinterns ankomst. Den första månaden under *hemanta* kallas för *Agrahāyana* (oktober-november) och vid den tidpunkten började alla ogifta flickor i Vṛndāvana att dyrka gudinnan Durgā på olika sätt. Först förtärde de *haviṣyānna*, en maträtt som tillagas genom att man kokar mungbönor och ris utan vare sig kryddor eller gurkmeja. Enligt *Veda*-skrifternas anvisningar rekommenderas denna rätt för att rena kroppen innan man genomför rituella ceremonier. Alla ogifta *gopī*-flickor i Vṛndāvana brukade dyrka gudinnan Kātyāyanī tidigt på morgnarna efter att först ha tagit ett bad i floden Yamunā. Kātyāyanī är ett annat namn på gudinnan Durgā. Man dyrkar gudinnan genom att forma en docka av sand blandad med jord från Yamunās strand. I de vediska skrifterna rekommenderas att en gudsgestalt tillverkas av olika materiella ämnen; det kan vara en målning, den kan vara gjord av metall, juveler, trä, jord eller sten eller också kan den som dyrkar föreställa sig gudomen i sitt inre. Māyāvādī-filosoferna menar att dessa former bara är inbillning, men de vediska skrifterna hävdar att de är identiska med antingen den Högsta Herren eller med respektive halvgud.

De ogifta *gopī*-flickorna brukade tillverka en gudsgestalt, som föreställde gudinnan Durgā, och dyrka denna gestalt genom att offra *candana*-pasta, girlander, rökelselampor och alla slags gåvor, som frukt, säd och trädkvis-

Koviloor Digital Library

tar. Efter denna dyrkan är det brukligt att man ber om någon välsignelse. De ogifta flickorna brukade med stor hängivenhet bedja till gudinnan Kātyāyanī på följande vis: "O, du högsta eviga kraftkälla, som härrör från Gudomens Högsta Personlighet, o, högsta mystiska kraft, o, du som ytterst behärskar den materiella världen. O, gudinna, var god mot oss och låt oss få vår önskan uppfylld att få gifta oss med Nanda Mahārājas son, Kṛṣṇa."

Vaiṣṇavas brukar i allmänhet inte tillbedja någon halvgud. Śrīla Narottama dāsa Ṭhākur har strängt förbjudit all dyrkan av halvgudar om man vill göra framsteg i ren hängiven tjänst. Men trots att *gopī*-flickornas kärlek till Kṛṣṇa saknar all motsvarighet, ser man här att de dyrkade Durgā. Ibland brukar halvgudadyrkare åberopa att *gopī*-flickorna också dyrkade gudinnan Durgā, men vi måste förstå ändamålet med *gopī*-flickornas dyrkan. I allmänhet brukar människor tillbedja gudinnan Durgā för att komma i åtnjutande av materiella fördelar. Men här ber *gopī*-flickorna till gudinnan om att få bli Herren Kṛṣṇas hustrur. Innebörden av detta är att om Kṛṣṇa är medelpunkten för alla ens handlingar, äger en gudshängiven rätt att använda sig av alla medel för att nå detta mål. *Gopī*-flickorna behövde inte sky några som helst medel för att tjäna och tillfredsställa Kṛṣṇa. Det var deras speciella karaktärsdrag. De dyrkade gudinnan Durgā i ett sträck under en månad för att få Kṛṣṇa till sin make. De bad varje dag att Kṛṣṇa, Nanda Mahārājas son, måtte bli deras make.

Gopī-flickorna brukade gå till Yamunās strand tidigt om morgonen för att bada. De brukade komma tillsammans, ta tag i varandras händer och ljudligt sjunga om Kṛṣṇas underbara lekar. I Indien har flickorna och kvinnorna för sedvana att, när de badar i floden, taga av sig alla kläder och lägga dem på stranden innan de helt nakna doppar sig i vattnet. Det var strängt förbjudet för alla män att beträda den del av floden där kvinnorna och flickorna brukade bada, och detta gäller än i dag. Gudomens Högsta Personlighet, som kände till de ogifta *gopī*-flickornas inre sinnen, välsignade dem genom att uppfylla deras önskningar. De hade sänt böner om att Kṛṣṇa skulle få bli deras make, och Kṛṣṇa ville nu uppfylla denna önskan.

När månaden närmade sig sitt slut klev Kṛṣṇa och Hans vänner in på scenen. Ett annat namn på Kṛṣṇa är Yogeśvara, dvs herren över alla mystiska krafter. Genom att utöva meditation kan en *yogī* utläsa vad som försiggår på det mentala planet hos andra personer, och naturligtvis kunde Kṛṣṇa utläsa *gopī*-flickornas önskningar. När Kṛṣṇa kom till stranden samlade Han genast ihop alla kläder som tillhörde *gopī*-flickorna, klättrade upp i ett träd och började med ett glatt leende tala till dem.

Koviloor Digital Library

"Kära flickor", sade Han, "varsågoda och kom hit en och en och be att få igen era kläder. Sedan kan ni ta dem med er. Jag skämtar inte, utan säger bara som det är. Jag har inte lust att skoja med er, för ni har i en månads tid iakttagit de reglerande principerna för att dyrka Kātyāyanī. Var snälla och kom inte hit alla på en gång utan kom hit en i taget. Jag vill skåda var och en av er i all er skönhet, eftersom ni alla har smala midjor. Jag anmodar er alltså att komma hit ensamma och Jag uppmanar er att lyda."

När flickorna hörde Kṛṣṇas skämtsamma ord där de stod i vattnet, började de att betrakta varandra och småle. De gladde sig åt att höra Kṛṣṇas vädjan, ty de var alla redan förälskade i Honom. De såg på varandra, men av blyghet för sin nakenhet kunde de inte förmå sig att stiga upp ur vattnet. När de vistats i vattnet en lång stund började de frysa och huttra, men när de hörde Govindas skämtsamma och uppmuntrande ord blev de glada till sinnes. De sade till Kṛṣṇa: "Kära Nanda Mahārājas son, var snäll och låt bli att skoja med oss på det här sättet. Det är väldigt orättvist mot oss. Du är en mycket fin pojke eftersom du är Nanda Mahārājas son, och vi tycker mycket om Dig, men Du borde inte skämta med oss på det här viset, för nu står vi här och huttrar i det kalla vattnet. Var snäll och lämna tillbaka våra kläder genast, annars måste vi stå här och lida." Sedan fortsatte de att vädja undergivet: "Käre Śyāmasundara, vi är alla Dina eviga tjänare. Vadhelst Du än anbefaller är vi skyldiga att utföra utan att tveka eftersom vi anser det som vår religiösa plikt. Men om Du vidhåller Ditt krav på oss, vilket ju är omöjligt för oss att uppfylla, så har vi inget annat val än att gå till Nanda Mahārāja och framföra klagomål över Dig. Om inte Nanda Mahārāja bryr sig om det, så måste vi underrätta kung Kaṁsa om Ditt dåliga uppförande."

När Kṛṣṇa hörde denna vädjan från de ogifta *gopī*-flickorna, svarade Han: "Mina kära flickor, om ni anser att ni är Mina eviga tjänare och att ni alltid är beredda att lyda Mina order, så begär Jag att ni med era vackra leende ansikten skall komma hit en och en och hämta era kläder. Om ni emellertid låter bli att komma hit och i stället framför klagomål till Min far, så gör det inte Mig någonting, för Jag vet att Min far är gammal och att han inte kan vidta några åtgärder mot Mig."

När *gopī*-flickorna märkte att Kṛṣṇa var hård och beslutsam, hade de inget annat val än att lyda Hans befallning. En efter en kom de upp ur vattnet, och eftersom de var helt nakna försökte de att skyla sig genom att placera vänstra handen över blygden. De stod alla huttrande i denna ställ-

Koviloor Digital Library

ning. De visade sig för Kṛṣṇa på ett så enkelt och rent sätt att Kṛṣṇa genast behagades av deras uppträdande. Alla de ogifta *gopī*-flickor, som hade bett till Kātyāyanī om att få Kṛṣṇa till sin make, blev sålunda tillfredsställda. En kvinna får nämligen inte visa sig naken inför någon annan man än sin egen make. De ogifta *gopī*-flickorna önskade sig att Kṛṣṇa skulle bli deras make och Kṛṣṇa uppfyllde deras önskan på detta sätt. Då nu Kṛṣṇa blivit mycket nöjd med dem, tog Han *gopī*-flickornas kläder, lade dem på Sin axel och sade följande: "Mina kära flickor, ni har begått en stor synd genom att bada nakna i floden Yamunā. Av denna anledning har den härskande gudomen i Yamunā, Varuṇadeva, blivit förargad på er. Jag ber er därför att med handflatorna ihop vidröra era pannor med händerna och buga er ned inför halvguden Varuṇa för att få förlåtelse för er anstötliga handling." *Gopī*-flickorna var allesammans enkla själar och de höll för sant allt vad Kṛṣṇa sade. De åtlydde genast Hans befallning för att bli fria från Varuṇadevas vrede, för att uppnå slutmålet för sina böner och rituella offerhandlingar och för att behaga sin dyrkansvärde Kṛṣṇa. Sålunda förankrades de i den djupaste kärlek för Kṛṣṇa och blev samtidigt Hans mest lydiga tjänarinnor.

Gopī-flickornas Kṛṣṇa-medvetande saknar all jämförelse. Egentligen brydde sig *gopī*-flickorna varken om Varuṇa eller någon annan halvgud, de ville endast tillfredsställa Kṛṣṇa. Kṛṣṇa blev mycket vänlig och tillfredsställd med deras enkla beteende, och Han började genast återlämna deras klädnader åt dem en i taget. Fastän Kṛṣṇa hade fört de unga ogifta *gopī*-flickorna bakom ljuset, tvingat dem att stå nakna inför Honom och roat Sig med att skämtsamt tala till dem, och fastän att Han behandlat dem som dockor och stulit deras klädnader, så var de fortfarande förtjusta i Honom och brydde sig inte om att framföra några klagomål gentemot Honom. Det är denna attityd hos *gopī*-flickorna som åsyftas av Herren Caitanya Mahāprabhu när Han i Sin bön säger: "O käre Herre Kṛṣṇa, Du må omfamna mig eller trampa mig under Dina fötter och Du må låta mitt hjärta brista genom att aldrig vara mig nära. Du må göra vad helst Du önskar, ty Du har full frihet att göra vad Du vill. Men oavsett vad Du än må göra förblir Du för evigt min Gud, och jag äger ingen annan Gudom att tillbedja." Detta är *gopī*-flickornas hållning gentemot Kṛṣṇa.

Herren Kṛṣṇa gladdes åt *gopī*-flickorna och eftersom de allesammans hade önskat sig Honom som sin make sade Han: "Mina kära duktiga flickor, Jag känner väl till er trängtan efter Mig, och varför ni tillbett gudinnan Kātyāyanī, och Jag godkänner helt ert handlande. Vem som än

Koviloor Digital Library

låter sitt medvetande ständigt vara sysselsatt med Mig, till och med om det handlar om lust, kommer att upphöjas till en högre plattform. På samma sätt som ett kokt sädeskorn inte kan gro, kan en önskan som är förknippad med hängiven tjänst till Mig inte ge upphov till några återverkningar, vilket är fallet med vanlig *karma*."

I *Brahma-saṁhitā* står det: *karmāṇi nirdahati kintu ca bhakti-bhājām*. Alla är bundna till sina fruktbringande handlingar, men de hängivna slipper alla följdverkningar, eftersom de arbetar uteslutande för att tillfredsställa Herren. Även om *gopī*-flickornas hållning gentemot Kṛṣṇa verkar vara lustfylld, bör man inte anse den vara av samma slag som vanliga kvinnors lustfyllda begär. Orsaken till detta förklaras av Kṛṣṇa Själv. Handlingar som utförs i hängiven tjänst till Kṛṣṇa är transcendentala till alla fruktgivande resultat.

Kṛṣṇa fortsatte: "Mina kära *gopī*-flickor, er önskan om att få Mig till äkta make kommer att bli uppfylld, eftersom ni har dyrkat gudinnan Kātyāyanī för detta ändamål. Jag lovar att ni under nästa höst ska få träffa Mig och finna stor glädje i Mig som er äkta man."

Kṛṣṇa drog Sig sedan tillbaka till trädens skugga och kände Sig glad och lycklig. Medan Han gick, talade Han till innevånarna i Vṛndāvana. "Min käre Stokakṛṣṇa, käre Varūthapa, käre Bhadrasena, käre Sudāmā, käre Subala, käre Arjuna, käre Viśāla, käre Ṛṣabha — titta bara på dessa lyckliga träd i Vṛndāvana. De har ägnat sitt liv åt att göra gott åt andra. Var och en måste de utstå alla slags naturliga vedermödor, såsom stormar, skyfall, brännande hetta och isande köld, men trots detta är de redo att med sin skugga vederkvicka oss och skänka oss skydd. Kära vänner, Jag anser att de är ärorika i denna födsel som träd. De är så måna om att ge skydd åt andra att de uppför sig som ädla, väluppfostrade och givmilda personer som aldrig nekar att skänka hjälp till dem som så önskar. Ingen nekas skydd av dessa träd. De tillhandahåller olika nyttiga ting åt människorna, såsom löv, blommor, frukter, skugga, rötter, bark, smakextrakt och ved. De utgör perfekta exempel på ett ädelt levnadssätt. De kan liknas vid en upphöjd person som har offrat allt, sin kropp, sitt sinne, sina handlingar, sin intelligens och sitt tal, för att vara till nytta för alla andra levande varelser."

Sålunda vandrade Gudomens Högsta Personlighet omkring på Yamunās stränder, medan Han rörde trädens blad, frukter, blommor och kvistar och lovprisade deras välgärningar. I överensstämmelse med sitt synsätt har

Koviloor Digital Library

olika människor sin uppfattning om vad som är välgörande för mänskligheten, men den välgärning som är evigt välgörande för folk i allmänhet, är spridandet av rörelsen för Kṛṣṇa-medvetande. Alla bör vara beredda att sprida denna rörelse. Enligt Herren Caitanyas anvisningar bör man vara ödmjukare än gräset på marken och mer tålmodig än träden. Trädens tålmodighet har Kṛṣṇa Själv förklarat, och de som ägnar sig åt att predika Kṛṣṇa-medvetande bör ta del av Herren Kṛṣṇas och Herren Caitanyas undervisning genom Deras efterföljare i lärjungekedjan.

När Kṛṣṇa och Hans vänner passerade genom skogen i Vṛndāvana på Yamunās strand, satte de sig att vila ett slag vid en vacker plats och lät korna dricka av Yamunās friska, kristallklara vatten. Eftersom Kṛṣṇa, Balarāma och herdepojkarna kände sig trötta, passade de också på att dricka. Efter att Kṛṣṇa beskådat *gopī*-flickornas bad i Yamunā, tillbringade Han resten av morgonen tillsammans med de andra pojkarna.

Koviloor Digital Library

23. Brāhmaṇas hustrur erhåller befrielse

Morgonen förflöt och herdepojkarna var mycket hungriga eftersom de inte hade ätit någon frukost. De vände sig därför till Kṛṣṇa och Balarāma och sade: "Kära Kṛṣṇa och Balarāma, Ni är båda mycket mäktiga och kan döda massor av demoner, men idag är det något annat som plågar oss, och det är att vi är mycket hungriga. Kan Ni inte vara så snälla att ordna något som stillar vår hunger?"

När Kṛṣṇa och Balarāma hörde Sina vänners vädjan, beslöt De Sig att genast visa barmhärtighet mot vissa hustrur till några *brāhmaṇas* som utförde offerceremonier. Dessa hustrur var stora gudshängivna, så Kṛṣṇa tog tillfället i akt att ge dem Sin välsignelse. Därför sade Han: "Kära vänner, gå till *brāhmaṇas* hus här i närheten. De utför just nu en vedisk offerceremoni, som kallas *āṅgirasa*, därför att de önskar höjas upp till de himmelska planeterna. Ge er iväg allesammans till dem." Sedan gav Han dem en varning: "Dessa *brāhmaṇas* är inte vaiṣṇavas. De kan inte ens sjunga Våra namn; Kṛṣṇa och Balarāma. De är ivrigt sysselsatta med att sjunga vediska hymner trots att syftet med vedisk kunskap är att nå Mig. Eftersom de inte attraheras av namnen Kṛṣṇa och Balarāma, gör ni bäst i att inte be dem om något i Mitt namn. Det är bättre att be om någon allmosa i Balarāmas namn."

I allmänhet ger man gåvor endast till *brāhmaṇas* av hög börd, men Kṛṣṇa och Balarāma tillhörde inte någon *brāhmaṇa*-familj. I Vṛndāvana var Balarāma känd som son till Vasudeva, en *kṣatriya*, och Kṛṣṇa som son till Nanda Mahārāja, en *vaiśya*. Sålunda tillhörde ingen av Dem *brāhmaṇa*-

Koviloor Digital Library

kasten. Kṛṣṇa räknade därför med att dessa *brāhmaṇas* vid utförandet av sina offerhandlingar inte skulle vara hågade att skänka något till en *kṣatriya* eller en *vaiśya*. "Men om ni bara nämner Balarāmas namn, så kanske de är villiga att ge något till en *kṣatriya* hellre än till Mig, för Jag är ju bara en *vaiśya*."

Efter att ha fått dessa anvisningar av Gudomens Högsta Personlighet begav sig alla pojkarna till *brāhmaṇas* hus för att be om allmosor. De närmade sig *brāhmaṇas* med handflatorna ihop och föll ned till marken för att visa respekt. De sade: "O jordiska gudar, var goda och hör vad Herren Kṛṣṇa och Balarāma har uppdragit åt oss. Vi hoppas att ni känner Dem båda och vi önskar er all lycka och framgång. Kṛṣṇa och Balarāma vaktar korna här i närheten och vi är i Deras sällskap. Vi har kommit hit för att be er om lite mat. Ni är alla *brāhmaṇas* och ni känner till de religiösa principerna, så om ni vill ge oss en allmosa, ge oss då lite mat som vi sedan kan äta tillsammans med Kṛṣṇa och Balarāma. Ni är de främsta *brāhmaṇas* bland människorna och bör därför känna till principerna för alla religiösa seder."

Fastän pojkarna endast var enkla bondpojkar som inte förväntas känna till de religiösa principerna enligt *Veda*, så visade de att de väl kände dessa regler, tack vare sitt umgänge med Kṛṣṇa och Balarāma. Om Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa och Balarāma hade bett om något att äta, så skulle pojkarna omedelbart ha givit det åt Dem utan att tveka, för det står i *Bhagavad-gītā* att enda avsikten med att utföra *yajñas*, dvs offerhandlingar, är att behaga Viṣṇu.

Pojkarna fortsatte: "Herren Viṣṇu väntar på oss i form av Kṛṣṇa och Balarāma, så ni bör genast lämna ifrån er all mat ni har till hands." De förklarade också för *brāhmaṇas* hur man bör ta emot mat. I allmänhet brukar vaiṣṇavas, dvs Herrens rena hängivna, inte deltaga i vanliga offerceremonier. Men de är väl förtrogna med de olika offerceremonierna, som kallas *dīkṣā, paśusamtha* och *sautrāmnya*. Det är tillåtet att äta efter *dīkṣa*-ceremonien och före djuroffret *paśusamtha* och *sautrāmaṇi*, då man även offrar rusdrycker. Pojkarna sade: "I det skede som er ceremoni nu befinner sig, kan vi mycket väl ta emot er mat, för nu är det inte förbjudet. Så ni kan ge maten till oss."

Trots att Herren Kṛṣṇas och Balarāmas kamrater var enkla herdepojkar, innehade de en sådan ställning att de kunde ge direktiv till och med till högbördiga *brāhmaṇas*, som var upptagna med att utföra vediska offerri-

Koviloor Digital Library

tualer. Men *smārta brāhmaṇas*, som bara var offersinnade, förstod inte de gudshängivnas transcendentala direktiv. De kunde inte ens begripa att det var den Högsta Herren, Kṛṣṇa och Balarāma, som tiggde personligen. Fastän de hörde alla argument å Kṛṣṇas och Balarāmas vägnar, tog de ingen hänsyn till dem utan vägrade att tala med pojkarna. Trots att de äger stor kännedom om vediska offerritualer, är sådana icke-hängivna *brāhmaṇas* okunniga och dåraktiga, fastän de själva anser sig stå över alla andra människor. Alla deras handlingar är meningslösa, eftersom de inte känner *Veda*-skrifternas syfte, så som det förklaras i *Bhagavad-gītā*; nämligen att förstå Kṛṣṇa. Trots sin stora lärdom i *Veda*-skrifterna och kännedom om vediska ceremonier kan de inte förstå Kṛṣṇa. Därför är deras kunskaper i den vediska litteraturen endast ytliga. Herren Caitanya gav därför också Sin värdefulla åsikt, att det inte är nödvändigt att man föds i en *brāhmaṇa*-familj. Den som känner Kṛṣṇa eller har kunskap om Kṛṣṇa-medvetande är förmer än en *brāhmaṇa* och är helt kvalificerad att bli en andlig mästare.

Man måste iakttaga vissa detaljer när man utför sina offer. Dessa detaljer kallas gemensamt för *deśa*. De är som följer: *kāla* är tiden, *pṛthak dravya*, vissa skilda tillbehör, *mantra*, hymner, *tantra*, uppgifter enligt skrifterna, *agni*, eld, *ṛtvij*, lärda utövare av offer, *devatā*, halvgudarna, *yajamāna*, den som utför offret, *kratu*, offret i sig själv och *dharma*, själva ceremonien. Allt detta är till för att behaga Kṛṣṇa. Det bekräftas att Han är den som njuter av alla offer, eftersom Han är Gudomens Högsta Personlighet och den Högsta Absoluta Sanningen bortom allt som våra materiella sinnen kan uppfatta eller spekulera fram. Han uppenbarar Sig som en vanlig ung pojke, men för den som identifierar sig med kroppen är det svårt att förstå Honom. *Brāhmaṇas* var mest intresserade av den materiella kroppens bekvämlighet och av att höja sig till högre himmelska boningar, så kallade *svarga-vāsa*. Därför var de helt ur stånd att förstå Kṛṣṇas ställning.

När pojkarna märkte att *brāhmaṇas* vägrade tala till dem, blev de mycket besvikna. De återvände då till Kṛṣṇa och Balarāma och förklarade allt som hade hänt. När Kṛṣṇa, den Högsta Personen, hade hört deras berättelse, började Han småle. Han sade åt dem att inte vara ledsna för att *brāhmaṇas* hade avvisat dem, för det är så det fungerar när man tigger. Han gjorde klart för dem, att när man är ute och tigger eller samlar in pengar, måste man vara inställd på att inte alltid nå framgång. Man kan

Koviloor Digital Library

misslyckas på en del ställen, men detta bör inte förorsaka att man tappar modet. Därefter bad Herren Kṛṣṇa dem att ge sig av igen, men den här gången skulle de gå till hustrurna till de *brāhmaṇas* som var upptagna med offerceremonier. Han talade också om för dem att dessa hustrur var stora gudshängivna. "De är ständigt sysselsatta med att tänka på Oss. Gå dit och be om lite mat i Mitt och Balarāmas namn, och Jag är säker på att de kommer att ge er så mycket mat ni önskar."

Pojkarna lydde Kṛṣṇas råd och begav sig genast till det hus där *brāhmaṇas* hustrur befann sig. Alla kvinnorna satt inomhus, och de hade vackra smycken på sig. Pojkarna frambar sin respektfulla vördnad och sade: "Kära mödrar, tag emot våra ödmjuka vördnadsbetygelser och lyssna till vad vi har att säga. Vi önskar underrätta er om att Herren Kṛṣṇa och Balarāma befinner Sig här i närheten. De har kommit hit med Sina kor, och ni bör också veta att vi har gått hit på Deras inrådan. Vi är alla mycket hungriga, och därför har vi kommit till er för att be om lite mat. Var snäll och ge något att äta till Kṛṣṇa, Balarāma och till oss själva."

Genast när *brāhmaṇas* hustrur hade hört detta, blev de oroliga för Kṛṣṇa och Balarāma. Deras reaktion var spontan. De behövde inte övertygas om hur viktiga Kṛṣṇa och Balarāma är, utan så snart de hörde Deras namn blev de ivriga att få träffa Dem. Genom att de ständigt tänkte på Kṛṣṇa utövade de den högsta formen av mystisk meditation. Alla hustrurna satte med ens igång att fylla olika krukor med läcker mat. På grund av att man nu var i färd med att utföra offerhandlingar var alla rätterna mycket smakliga. När de fått ihop en riktig festmåltid gjorde de sig beredda att söka upp Kṛṣṇa, som de älskade över allt annat, precis på samma sätt som floderna som söker sin väg mot havet.

Hustrurna hade under en lång tid längtat efter att få se Kṛṣṇa. Men när de förberedde sig att gå ut och söka upp Honom, uppmanade deras äkta män, söner och släktingar dem att inte gå dit. Kvinnorna tog dock ingen notis om detta. När en hängiven känner sig kallad av Kṛṣṇa, bryr han sig nämligen inte om några kroppsliga band. Kvinnorna gav sig iväg utmed Yamunās strand, in i skogen vid Vṛndāvana, som grönskade av blommor och nyutspruckna vinrankor. I denna skog fann de Kṛṣṇa och Balarāma upptagna av att vakta korna tillsammans med Sina tillgivna vänner.

Brāhmaṇas hustrur fick syn på Kṛṣṇa just som Han tog på Sig en klädnad som glänste som guld. Dessutom bar Han en vacker girland av skogsblommor runt halsen och en påfågelsfjäder på huvudet. Vidare hade

Koviloor Digital Library

Han målat Sig med olika slags lera, som Han funnit i Vṛndāvana, så Han liknade en dansör på en teaterscen. De märkte att Han hade lagt ena handen på Sin väns axel och att Han höll en lotusblomma i den andra. Sina öron hade Han smyckat med liljor och Sin kropp med tecken av *tilaka*, och Han hade ett förtrollande leende på Sina läppar. *Brāhmaṇas* hustrur fick med sina egna ögon skåda Gudomens Högsta Personlighet, som de hade hört så mycket talas om, som var dem så kär och som de ständigt hade i tankarna. Nu stod de ansikte mot ansikte med varandra och genom deras ögon klev Kṛṣṇa rakt in i deras hjärtan.

De började omfamna Kṛṣṇa av hjärtans lust, och deras saknad försvann omedelbart. De liknade framstående vismän, som genom sina stora kunskaper smält samman med den Högstes existens. Som Översjälen i allas hjärtan kunde Kṛṣṇa förstå deras sinnesstämning. De hade ju kommit till Honom trots protester från släktingar, fäder, män och bröder och trots sina hushållsplikter. De hade kommit enbart för att få se Honom, deras allt. De hade därmed visat att de följt Kṛṣṇas anvisningar i *Bhagavad-gītā*, nämligen att man ska överlämna sig till Honom och överge alla olika slag av yrkesmässiga eller religiösa plikter. *Brāhmaṇas* hustrur följde i själva verket föreskrifterna i *Bhagavad-gītā* som helhet. Kṛṣṇa började därför att tala till dem med ett vackert leende på läpparna. I detta sammanhang bör nämnas, att när Kṛṣṇa klev in i hustrurnas hjärtan och när de omfamnade Honom och kände den transcendentala lyckan att smälta samman med Honom, så förlorade Gudomens Högsta Personlighet inte Sin identitet, ej heller hustrurna. Både Kṛṣṇa och hustrurna bibehöll sina skilda identiteter trots att de upplevde att deras existenser hade förenats. När den som älskar underkastar sig sin älskare utan några personliga förbehåll, kallas detta för enhet. Herren Caitanya har nämnt denna känsla av enhet i Sin *Śikṣāṣṭaka*, att Kṛṣṇa har rätt att göra vad Han vill, men den hängivne måste alltid befinna sig i enhet eller i samförstånd med Hans önskningar. Denna slags enhet uppvisade *brāhmaṇas* hustrur i sin kärlek till Kṛṣṇa.

Kṛṣṇa hälsade dem välkomna med följande ord: "Mina kära hustrur till *brāhmaṇas*, ni har verkligen haft tur och Jag hälsar er välkomna hit. Låt Mig få veta vad Jag kan stå till tjänst med. Att ni kommit hit för att möta Mig, trots alla protester från era släktingar, fäder, bröder och män, finner Jag vara en passande handling. Den som handlar så, är medveten om sitt eget bästa, ty att tjäna Mig i transcendental kärlek utan personliga avsikter och utan inskränkningar är verkligen lyckobringande för den levande varelsen."

Koviloor Digital Library

Herren Kṛṣṇa bekräftar här att den betingade själens högsta fullkomliga stadium består i att helt överlämna sig till Honom. Man måste överge allt annat ansvar. Att helt överlämna sig till Gudomens Högsta Personlighet är den mest lyckobringande vägen för den betingade själen, eftersom den Högsta Herren är det högsta föremålet för vår kärlek. Innerst inne älskar alla Kṛṣṇa, men förverkligandet av detta beror på ens framsteg i kunskap. Man kan komma till insikt om att man innerst inne är andesjäl och att denna andesjäl inte är något annat än en väsentlig beståndsdel av den Högsta Herren. Den Högsta Herren är därför det yttersta målet för vår kärlek och man bör således överlämna sig till Honom. Detta överlämnande är mycket lyckobringande för den betingade själen. Vårt liv, egendom, hem, hustrur, barn, hus, land, samhälle och allt annat som därtill hör, allt som vi håller kärt, är uppenbarelseformer av Gudomens Högsta Personlighet. Han är medelpunkten för vår kärlek, eftersom Han skänker oss lycksalighet genom att uppenbara Sig på så många olika sätt allt efter våra olika tillstånd, dvs kroppsligt, mentalt eller andligt.

Kṛṣṇa fortsatte: "Kära hustrur till *brāhmaṇas*, ni kan nu återvända hem. Engagera er i offerhandlingar, tjäna era män och utför era hushållsplikter, så att era män behagas av er och så att den offerceremoni som de har påbörjat blir ordentligt utförd. Trots allt så är ju era män husfäder, och hur kan de utan er hjälp utföra sina föreskrivna plikter?"

Brāhmaṇas hustrur svarade: "Käre Herre, detta råd anstår Dig inte. Ditt eviga löfte lyder att Du alltid kommer att beskydda Dina hängivna, och nu måste Du infria detta löfte. De som överlämnar sig till Dig återvänder aldrig till sitt betingade liv i den materiella tillvaron. Vi förväntar oss därför att Du nu infriar Ditt löfte. Vi har överlämnat oss till Dina lotusfötter, vilka är täckta med *tulasī*-löv, så vi har inte längre någon längtan att återvända till umgänget med vår så kallade släkt, vänner och samhälle, och därigenom avstå från Dina lotusfötters beskydd. Och vad ska vi göra om vi återvänder hem? Våra män, bröder, fäder, söner, mödrar och vänner väntar sig inte att få se oss igen eftersom vi redan har övergivit dem. Således kan vi inte söka vår tillflykt någonstans. Var därför så snäll och be oss inte återvända till våra hem, utan ordna så att vi får stanna vid Dina lotusfötter för att i all evighet leva under Ditt beskydd."

Gudomens Högsta Personlighet svarade: "Mina kära hustrur, var försäkrade om att era män inte kommer att avvisa er när ni återvänder, ej heller era bröder, söner och fäder. Eftersom ni är Mina rena hängivna, kommer

Koviloor Digital Library

inte bara era anhöriga utan även folk i allmänhet såväl som halvgudarna att behagas av er."

Kṛṣṇa befinner Sig som Översjälen i varje levande varelses hjärta. Så om någon blir en ren gudshängiven, blir han genast omtyckt av alla. Herren Kṛṣṇas rena hängivna är aldrig fientligt sinnade mot någon levande varelse. En förnuftig människa kan aldrig vara fientligt sinnad mot en ren hängiven.

Kṛṣṇa fortsatte: "Transcendental kärlek till Mig härrör inte från kroppsliga band, utan den vars sinne alltid är fästat vid Mig, kommer med säkerhet mycket snart till Mig för att för evigt vara tillsammans med Mig." Efter att kvinnorna tagit emot dessa instruktioner från Gudomens Högsta Personlighet återvände de hem till sina respektive män. Nöjda över sina hustrurs återkomst utförde *brāhmaṇas* sina offerceremonier genom att sitta tillsammans med dem i enlighet med *śāstras* föreskrifter. Enligt de vediska principerna ska religiösa ceremonier utföras av man och hustru tillsammans. När *brāhmaṇas* hustrur hade återvänt utfördes offerceremonierna i föreskriven ordning. En av *brāhmaṇas* hustrur hade med våld hindrats från att gå och möta Kṛṣṇa. Hon försjönk i tankar på Honom och föreställde sig Hans kroppsliga gestalt såsom hon hade hört den beskrivas. I det att hon var helt absorberad i dessa tankar, övergav hon sin materiella kropp, som är betingad av naturens lagar.

Śrī Govinda, den evigt lycksaliga Personliga Guden, uppenbarade Sina transcendentala lekar genom att uppträda som en vanlig människa och njuta av den mat som *brāhmaṇas* hustrur hade skänkt. På detta sätt övertygade Han gemene man att bli Kṛṣṇa-medveten. Genom Sina ord och Sin skönhet lockade Han till Sig alla kor, herdepojkar och unga flickor i Vṛndāvana.

Efter att deras hustrur kommit tillbaka från Kṛṣṇa började *brāhmaṇas*, som var upptagna med att utföra offerceremonier, att ångra sin syndfulla handling att vägra skänka mat till Gudomens Högsta Personlighet. De insåg till slut sitt misstag. De hade varit så djupt engagerade i utförandet av de vediska ritualerna att de hade nonchalerat Gudomens Högsta Personlighet, som uppenbarade Sig som en vanlig människa och bad om lite mat. De började nedvärdera sig själva efter att de lagt märke till tilltron och hängivenheten hos sina hustrur. De beklagade mycket att, trots att deras hustrur befann sig på plattformen för ren hängiven tjänst, så hade de själva inte det ringaste begrepp om hur man ska älska och utföra transcendental hängiven

Koviloor Digital Library

tjänst till den Högsta Själen. De sade sinsemellan: "Åt skogen med vår *brāhmaṇa*-födsel! Åt skogen med våra *Veda*-studier! Åt skogen med att utföra stora offerceremonier och iakttagandet av alla regler och föreskrifter! Åt skogen med vår familj! Åt skogen med vår auktoriserade tjänst att utföra ritualerna exakt i överensstämmelse med texternas föreskrifter! Åt skogen med alltihop, för vi har inte lärt oss utveckla transcendental kärlek till Gudomens Högsta Personlighet, som befinner Sig bortom sinnets, kroppens och känslornas föreställningsförmåga.

De lärda *brāhmaṇas*, som var mycket kunniga i att utföra vediska rituella offerceremonier, ångrade sig djupt, eftersom de förstod att utövande av religiösa plikter utan att samtidigt utveckla Kṛṣṇa-medvetande endast är slöseri med tid och energi. De fortsatte att tala sinsemellan: "Kṛṣṇas yttre energi är så stark att den illusion som den skapar till och med kan besegra de mäktigaste mystiker och *yogīs*. Fastän vi kunniga *brāhmaṇas* anses vara lärare för alla grupper i människosamhället, så har vi likväl förvillats av denna yttre energi. Se bara hur lyckligt lottade dessa kvinnor är, därför att de så hängivet överlämnat sina liv åt Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa. Med lätthet kunde de bryta banden med sina familjer, vilket annars är så svårt att göra. Familjelivet är som en mörk brunn, fylld med fortsatt materiellt lidande.

Kvinnor, som i allmänhet är mycket enkla själar, kan lätt börja ägna sig åt Kṛṣṇa-medvetande. Och när de utvecklar sin kärlek till Kṛṣṇa kan de med lätthet befrias från *māyās* bojor, som är mycket svåra att besegra även för så kallade intelligenta och lärda män. Enligt de vediska föreskrifterna tillåts inte kvinnor att genomgå den renande initieringsceremonin för att ta emot den heliga tråden. Ej heller tillåts de att leva som *brahmacāriṇīs* i den andliga mästarens *āśrama*, ej heller råds de att underkasta sig sträng botgöring. Kvinnor är heller inte kunniga i att diskutera filosofi och självförverkligande. Och av naturen är de inte vidare renliga, ej heller lockas de av att utföra lyckobringande gärningar. "Men hur mycket underbarare är det då inte, att de kunnat utveckla transcendental kärlek till Kṛṣṇa, Herren över alla mystiska *yogīs*!" utropade *brāhmaṇas*. "De har överträffat oss alla vad det gäller att utöva hängiven tjänst och sätta sin tilltro till Kṛṣṇa. Eftersom vi var alltför fästa vid vårt materialistiska livssätt, fastän vi anses vara mästare i alla reningsprocedurer, kände vi i själva verket inte till det verkliga målet. Trots att herdepojkarna påminde oss om Kṛṣṇa och Balarāma så ignorerade vi Dem. Nu inser vi att det helt enkelt måste ha varit ett

Koviloor Digital Library

barmhärtighetens påhitt gentemot oss, när Gudomens Högsta Personlighet skickade Sina vänner för att be om lite mat. I annat fall hade Han ju ingen anledning att skicka dem till oss, eftersom Han hade kunnat stilla deras hunger ögonblickligen bara genom Sin vilja.

Om någon förnekar det faktum att Kṛṣṇa är tillräcklig i Sig Själv, på grund av att han fått höra att Kṛṣṇa vaktade korna för Sitt livsuppehälle, eller om någon tvivlar på att Han inte är i behov av maten, utan tror att Han verkligen var hungrig, då borde man ta i beaktande att lyckogudinnan ständigt är engagerad i Hans tjänst. Så i det här fallet bryter gudinnan sin ovana att rastlöst komma och gå. I *Veda*-skrifterna, som till exempel *Brahma-saṁhitā* beskrivs att Kṛṣṇa tjänas i Sin boning med stor respekt av inte bara en enda utan av flera tusen lyckogudinnor. Därför är det ren illusion att tro att Kṛṣṇa verkligen tiggde mat från *brāhmaṇas*. I själva verket var det ett trick för att ge dem nåden av att acceptera Honom genom ren hängiven tjänst. Formaliteterna kring de vediska ceremonierna — lämplig plats, lämplig tidpunkt, olika slags tillbehör för att utföra de rituella ceremonierna, de vediska hymnerna, prästen som är i stånd att utföra ett sådant offer, eldarna och halvgudarna, utövaren av offerhandlingarna och de religiösa föreskrifterna - är alla avsedda för att man ska förstå Kṛṣṇa, eftersom Han är Gudomens Högsta Personlighet. Han är den Högsta Herren Viṣṇu och herre över alla mystiska *yogīs*.

Brāhmaṇas sade: "Eftersom Han uppenbarade Sig som ett barn i Yadu-dynastin, var vi så dåraktiga att vi inte kunde förstå att Han är Gudomens Högsta Personlighet. Men å andra sidan är vi mycket stolta över att ha så upphöjda hustrur, som har utvecklat sin rena transcendentala tjänst till Kṛṣṇa utan att låta sig fjättras av vår stela hållning. Låt oss därför frambära vår respektfulla vördnad till Herren Kṛṣṇas lotusfötter. Under Hans yttre energi, som kallas *māyā*, är vi alla absorberade i våra fruktbringande handlingar. Vi ber därför Herren att vara vänlig och förlåta oss, för vi var helt enkelt fångade av Hans yttre energi. Vi bröt mot Hans ord utan att känna till Hans transcendentala ära."

Brāhmaṇas ångrade djupt sina syndfulla handlingar och ville gå till Kṛṣṇa för att personligen frambära sin respektfulla vördnad, men av rädsla för Kaṁsa ansåg de sig inte kunna gå dit. Med andra ord är det mycket svårt att överlämna sig helt till Gudomens Högsta Personlighet utan att först ha blivit renad genom hängiven tjänst. Exemplet med de lärda *brāhmaṇas* och deras hustrur är därför mycket slående. Eftersom

Koviloor Digital Library

brāhmaṇas hustrur var så fyllda av hängiven tjänst, kände de inte några som helst hinder för att genast ge sig av till Kṛṣṇa. Men trots att *brāhmaṇas* hade fått kunskap om Herrens överhöghet och ångrat sig, var de fortfarande rädda för kung Kaṁsa därför att de var alltför fästade vid fruktbringande gärningar.

Koviloor Digital Library

24. Govardhana-berget dyrkas

Medan Kṛṣṇa och Balarāma var upptagna med *brāhmaṇas*, som var alltför inblandade i att utföra de vediska offerritualerna, märkte De att herdarna också höll på att förbereda en liknande ceremoni för att tillfredsställa kung Indra, himmelens konung, som svarar för all vattentillförsel. Det förklaras i *Caitanya-caritāmṛta* att en hängiven till Kṛṣṇa har den fasta övertygelsen, att om han helt enkelt är engagerad i Kṛṣṇa-medvetande och utövar transcendental hängiven tjänst till Kṛṣṇa, då är han befriad från alla andra plikter. Kṛṣṇas rena hängivna behöver inte utföra några vediska ritualer, ej heller krävs det att de tillber några halvgudar. Genom att man är Kṛṣṇas hängivne underförstås det att man redan utfört alla vediska ritualer och all slags tillbedjan av halvgudarna. Genom att enbart utföra rituella ceremonier enligt *Veda*-skrifterna eller genom tillbedjan av halvgudarna, kan man inte utveckla hängiven tjänst till Kṛṣṇa. Däremot har den som är fullt sysselsatt i Kṛṣṇas hängivna tjänst redan fullgjort alla föreskrivna offerhandlingar enligt *Veda*-skrifterna.

Kṛṣṇa beordrade alla Sina hängivna att avbryta sådana offerhandlingar eftersom Hans uttryckliga önskan var att man uteslutande skulle ägna sig åt hängiven tjänst under Hans vistelse i Vṛndāvana. Eftersom Kṛṣṇa är den allvetande Personliga Guden, visste Han att herdarna höll på att förbereda ett offer till Indra, men av taktkänsla ställde Han först hövligt och undergivet en fråga till Nanda Mahārāja och några andra äldre herdar.

Kṛṣṇa frågade sålunda Sin far: "Käre far, för vilket stort offer pågår dessa förberedelser? Vilket resultat väntar man sig därav och för vem är

Koviloor Digital Library

det avsett? Hur kommer det att utföras? Var snäll och låt Mig få veta detta, för Jag är mycket intresserad av att få veta vad slags ceremoni det är frågan om och få offrets syfte förklarat."

Hans far, Nanda Mahārāja, svarade med att förbli tyst, för han trodde att hans unge son inte skulle förstå de invecklade omständigheterna kring ett *yajña*. Men Kṛṣṇa var envis och fortsatte att fråga: "Käre far, för dem som är vidsynta och heliga finns det inga hemligheter. De betraktar aldrig en person som vän eller fiende, eftersom de alltid är öppenhjärtliga mot alla. Och även om man inte är så vidsynt, bör man inte ha några hemligheter för sina familjemedlemmar och vänner. Däremot kan det vara bäst att hemlighålla saker för fientligt sinnade personer. Du kan därför inte ha några hemligheter för Mig. Alla människor är engagerade i att utföra fruktbärande handlingar. En del vet vad dessa handlingar går ut på och de känner resultatet härav, medan andra utför handlingar utan att veta vad de syftar till eller vilket resultat de skänker. En person som handlar i full kunskap uppnår också önskat resultat till fullo, men den som handlar utan kunskap uppnår inte det avsedda resultatet. Låt Mig därför få veta syftet med offerhandlingen som ni tänker utföra. Sker den i enlighet med vediska föreskrifter? Eller är det bara en allmän tillställning? Var snäll och tala i detalj om för Mig vad det är för slags offer."

När Mahārāja Nanda hörde denna begäran från Kṛṣṇa, svarade han: "Min käre son, genomförandet av denna ceremoni är mer eller mindre traditionellt. Eftersom regnet beror på kung Indras nåd och molnen representerar honom, och eftersom vattnet är så viktigt för oss här i livet, måste vi visa vår tacksamhet till regnets härskare, Mahārāja Indra. Vi håller därför på att anordna en ceremoni för att blidka kung Indra, eftersom han varit så vänlig och sänt regnmoln till oss för att låta det falla tillräckligt med regn så att vi ska få en god skörd. Vattnet är av stor betydelse. Utan regn kan vi varken odla eller producera säd. Vi kan inte leva om det aldrig regnar. Det är nödvändigt för att nå framgång i religiösa ceremonier, ekonomisk utveckling och slutligen för befrielse. Vi bör därför inte avstå från att genomföra denna traditionella ceremoni. Om någon på grund av lustans inflytande eller av rädsla avstår från ceremonin, kan det gå mycket illa för honom."

När Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, hörde detta började Han i Sin fars och i de övriga Vṛndāvana-herdarnas närvaro att göra uttalanden som gick ut på att framkalla den himmelske kung Indras vrede. Han före-

Koviloor Digital Library

slog att herdarna skulle låta bli att utföra offerceremonin. Han hade två skäl till att avråda dem att utföra denna offerhandling. För det första förklaras det i *Bhagavad-gītā* att det inte finns någon anledning att tillbedja halvgudarna för att komma i åtnjutande av materiella fördelar. Alla resultat som uppnås genom tillbedjan av halvgudarna är bara tillfälliga och endast de som är mindre intelligenta fäster något avseende vid tillfälliga resultat. För det andra så har varje tillfälligt resultat som kommer från tillbedjan av halvgudarna, i själva verket godkänts och beviljats av Gudomens Högsta Personlighet. Detta förklaras klart i *Bhagavad-gītā: mayaiva vihitān hi tān.* Varje fördel som förlänats av halvgudarna, av vad slag den än vara må, är i själva verket förlänad av Gudomens Högsta Personlighet. Utan den Högsta Personliga Gudens tillstånd är det inte möjligt att ge någon en fördel. Men ibland kan dock halvgudarna bli högmodiga genom påverkan från den materiella naturen. De tror att de ensamma kan bestämma och försöker glömma att Gudomens Högsta Personlighet står över dem. I *Śrīmad-Bhāgavatam* står det tydligt att Kṛṣṇa vid detta tillfälle medvetet ville förarga Indra. Kṛṣṇas ankomst till denna jord var särskilt menad för att Han skulle tillintetgöra demonerna och beskydda Sina hängivna. Kung Indra var förvisso gudshängiven och inte en demon, men eftersom han blivit uppblåst ville Kṛṣṇa ge honom en läxa. Kṛṣṇa försökte först förarga Indra genom att stoppa Indra Pūjā som anordnades av Vṛndāvanas herdar.

Med detta syfte i minnet började Kṛṣṇa tala precis som om Han vore en ateist eller anhängare av *karma-mīmāṁsā*-filosofin. Anhängare till denna filosofi accepterar inte Gudomens Högsta Personlighet som högsta auktoritet. De gör gällande att om man bara handlar rättrådigt så blir resultatet gott. Deras åsikt är att även om det existerar en Gud som skänker människan resultatet från hennes fruktbärande handlingar, finns det ingen orsak att dyrka Honom eftersom Han inte kan skänka några goda resultat såvida inte människan arbetar. De säger att man istället för att dyrka Gud eller någon halvgud bör uppmärksamma sina egna plikter, och detta kommer utan tvekan att leda till ett gott resultat.

Herren Kṛṣṇa talade till Sin far enligt principerna för denna *karma-mīmāṁsā*-filosofi. Han sade: "Käre far, Jag tror inte du behöver tillbedja någon halvgud för att du ska få god avkastning från dina åkrar. Varje levande varelse föds i enlighet med sin *karma* från föregående liv och lämnar detta liv tillsammans med följderna av sin nuvarande *karma.* Var och en föds i olika livsformer i enlighet med sina handlingar i det förflutna,

Koviloor Digital Library

och nästa födsel bestäms av gärningarna i detta liv. Olika grader av lycka och lidande, fördelar och nackdelar är resultat från de olika gärningar man utfört i antingen tidigare eller nuvarande liv."

Mahārāja Nanda och andra äldre herdar framhöll dock att såvida man inte tillfredsställer den härskande guden ifråga är det inte möjligt att enbart genom materiella handlingar framkalla ett gott resultat. Så är även fallet. Det händer, t ex, att man blir vittne till att en sjuk person dör trots förstklassig medicinsk hjälp och behandling av skickliga specialister. Därav kan man dra den slutsatsen att förstklassig medicinsk behandling eller en skicklig specialists ansträngningar i och för sig inte är orsaken till att en patient tillfrisknar. Gudomens Högsta Personlighet måste ha sitt finger med i spelet. På samma sätt är föräldrarnas omsorg om barnen inte orsak till barnens välgång. Ibland händer det att det går illa för barnen eller att de dör, trots all omsorg från föräldrarna. Materiella handlingar räcker därför inte till för att uppnå ett gott resultat. För detta krävs även ett godkännande från Gudomens Högsta Personlighet. Nanda Mahārāja intog därför den ståndpunkten att man måste tillfredsställa Indra, den ledande gudom som svarar för att jorden erhåller regn, om det skulle vara möjligt att nå ett gott skörderesultat. Herren Kṛṣṇa vederlade detta påstående och sade att halvgudarna ger goda resultat enbart till dem som fullgjort föreskrivna plikter. Halvgudarna kan inte förläna goda resultat till någon som inte fullgjort sina föreskrivna plikter. Därför måste halvgudarna ta hänsyn till om man fullgjort dessa plikter, och de äger inte fullmakt att fritt förläna goda resultat till någon.

"Käre far, det finns ingen anledning att dyrka halvguden Indra," sade Kṛṣṇa. "Var och en måste skörda resultatet av sitt eget arbete. Man kan faktiskt se att alla utför sina plikter i enlighet med den naturliga inriktningen av sitt arbete, och att alla levande varelser - antingen de är människor eller halvgudar — uppnår sina respektive resultat i överensstämmelse med denna inriktning. Alla levande varelser erhåller högre eller lägre kroppar och skaffar sig fiender, vänner och neutrala parter i överensstämmelse med de olika gärningar de utfört. Man bör vara noga med att utföra plikter i överensstämmelse med sin naturliga fallenhet och inte avleda sitt intresse till att dyrka halvgudarna. Halvgudarna är nöjda om man riktigt utför sin plikt, så det finns inget behov av att dyrka dem. Låt oss istället fullgöra våra föreskrivna plikter på ett riktigt sätt. Man kan faktiskt inte bli lycklig såvida man inte fullgör sina ålagda plikter ordentligt. Den som inte utför

Koviloor Digital Library

sina ålagda plikter ordentligt kan därför liknas vid en okysk kvinna. *Brāhmaṇas* föreskrivna plikt är *Veda*-studier. För *kṣatriyas*, den kungliga klassen, är uppgiften att skydda medborgarna och för *vaiśyas* är lantbruk, handel och att skänka skydd åt korna de föreskrivna plikterna. *Śūdras* föreskrivna plikt är att tjäna de högre klasserna, nämligen *brāhmaṇas, kṣatriyas* och *vaiśyas*. Vi tillhör *vaiśya*-klassen och därför är våra föreskrivna plikter att odla mark, driva handel med jordbruksprodukter, ge skydd åt korna och ta hand om penningaffärerna."

Kṛṣṇa anslöt Sig till *vaiśya*-klassen därför att Nanda Mahārāja hade många kor under sitt beskydd och Kṛṣṇa vaktade dem. Han räknade upp fyra slags näringar för *vaiśya*-klassen, nämligen lantbruk, handel, skydd av korna och bankrörelse. *Vaiśyas* kan ägna sig åt vilken som helst av dessa uppgifter, men i Vṛndāvana var männen i första hand sysselsatta med att ta hand om korna.

Kṛṣṇa förklarade vidare för Sin far: "Denna kosmiska manifestation äger rum under inflytande av den materiella naturens tre kvaliteter, nämligen godhet, lidelse och okunnighet. Dessa tre kvaliteter är orsakerna till skapelse, vidmakthållande och förintelse. Ett molns uppkomst är en verkan av lidelsens kvalitet, och därför är det lidelsens kvalitet som förorsakar regnet. Och efter regnet är det de levande varelserna som drar fördel av resultatet, nämligen en lyckad skörd. Vad har då Indra att göra med detta? Även om ni inte tillfredsställer Indra, vad kan han göra åt det? Vi kan inte erhålla några särskilda fördelar från Indra. Även om han finns där, så låter han det regna över haven också, där det absolut inte finns något behov av mer vatten. Han låter det alltså regna över såväl land som hav, så det kan inte bero på om man dyrkar honom eller ej. Vad det gäller oss själva här, så behöver vi inte flytta till någon annan stad, by eller till något annat land. I städerna finns det palatsliknande byggnader, men vi trivs här i skogen i Vṛndāvana. Vi har särskilt starka band till Govardhana-berget och Vṛndāvana-skogen, det är allt. Därför ber Jag dig, käre far, att utföra ett offer till glädje för traktens *brāhmaṇas* och Govardhana-berget, och låt oss slippa att ha något att göra med Indra."

När Nanda Mahārāja hade hört Kṛṣṇas ord svarade han: "Min käre son, eftersom Du ber mig ska jag arrangera en särskild offerceremoni för traktens *brāhmaṇas* och för Govardhana-berget. Men just nu måste Du låta mig utföra denna offerceremoni, *Indra-yajña*."

Men Kṛṣṇa svarade: "Käre far, varför dröja med det hela? Den offerce-

Koviloor Digital Library

remoni som du tänker anordna för Govardhana och *brāhmaṇas* kommer att ta mycket tid i anspråk. Det är bättre att du tar alla arrangemang och tillbehör som du gjort i ordning för *Indra-yajña*-offret och utnyttjar dem till att behaga Govardhana-berget och traktens *brāhmaṇas*."

Till slut gav Mahārāja Nanda med sig. Herdarna frågade då Kṛṣṇa hur han ville att detta *yajña* skulle utföras, och Kṛṣṇa gav dem följande anvisningar: "Laga välsmakande rätter av alla de slag från allt spannmål och ghee som samlats ihop för detta *yajña*. Laga först till ris och dhal och sedan halavah, *pākorā, puri* och alla slags anrättningar av mjölk såsom sötris, söta bollar, *sandeśa, rasagullā* och *lāḍḍu*, och bjud in lärda *brāhmaṇas* som kan sjunga vediska hymner och utföra eldoffer. *Brāhmaṇas* bör erhålla olika slags spannmål i välgörenhet. Smycka korna och se till att de blir väl förplägade. Därefter bör ni som välgörenhet skänka pengar till *brāhmaṇas*. Vad det gäller lägre djur, som hundar, och folk av lägre klass, såsom *cāṇḍālas*, dvs den femte klassen, som anses vara oberörbara, må ni ge också dem rikligt med *prasādam*. Efter att korna fått friskt gräs att äta kan ni inleda offerceremonin, som kallas för *Govardhana Pūjā*. Detta offer kommer att behaga Mig mycket."

I och med dessa ord har Herren Kṛṣṇa nästan fullständigt beskrivit *vaiśya*-samhällets struktur. I alla mänskliga samhällen och i djurriket, bland kor, hundar, getter etc, har var och en sin roll att spela. Alla måste samarbeta för att gynna hela samhället, vilket omfattar inte bara levande väsen utan även orörliga ting såsom berg och land. *Vaiśya*-samhället ansvarar speciellt för den ekonomiska tillväxten genom att producera spannmål, ta hand om korna, transportera födoämnen när så är nödvändigt och sköta bank- och penningaffärer.

Av dessa ord kan vi också lära oss att hundar och katter inte ska föraktas, även om de inte är speciellt betydelsefulla varelser. Att ta hand om korna är faktiskt viktigare än att skydda hundar och katter. Kṛṣṇa ger oss också en annan anvisning, nämligen att *cāṇḍālas*, dvs de oberörbara, ej heller bör föraktas av de högre klasserna. Alla spelar viktiga roller i samhället. En del är direkt ansvariga för människosamhällets framåtskridande, medan andra endast är indirekt ansvariga. När Kṛṣṇa-medvetande är med i bilden är det väl sörjt för vars och ens totala lycka.

Offerceremonin, som kallas *Govardhana Pūjā*, firas också inom rörelsen för Kṛṣṇa-medvetande. Herren Caitanya förkunnade att eftersom Kṛṣṇa är värdig att dyrkas, så är även Hans land, Vṛndāvana och Govardhana-

Koviloor Digital Library

berget, värdiga att dyrkas. Detta bekräftades också av Herren Kṛṣṇa, som sade att *Govardhana Pūjā* är det samma som att dyrka Honom Själv. Sedan dess äger *Govardhana Pūjā* rum årligen, och den kallas även *Annakūṭa*. I alla tempel i och utanför Vṛndāvana tillagas stora mängder mat vid denna ceremoni, och den delas ut till allmänheten i rikliga mängder. Ibland kastas maten ut bland de församlade människorna, och de roar sig med att samla upp den från marken. Av detta bruk kan man förstå att *prasādam*, som offrats till Kṛṣṇa, aldrig blir nedsmutsad eller besmittad även om den kastas på marken. Folk plockar därför upp den och äter med god aptit.

Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, gav således rådet till herdarna att upphöra med *Indra-yajña*-ceremonin och börja med *Govardhana Pūjā* för att bestraffa Indra, som blivit högmodig i sin tro att han var den högste härskaren över de himmelska planeterna. De enkla och hederliga herdarna med Nanda Mahārāja i spetsen accepterade Kṛṣṇas förslag och utförde i detalj allt vad Han rådde dem till. De utförde dyrkan av Govardhana och företog en vandring runt berget. (Efter att *Govardhana Pūjā* införts, brukar än i dag innevånarna i Vṛndāvana klä sig i vackra kläder, och samlas nära Govardhana-berget för att lovprisa och vandra runt detsamma på *Govardhana Pūjā*-dagen, varvid även korna leds runt berget.) Nanda Mahārāja och herdarna lät enligt Kṛṣṇas instruktioner sammankalla alla lärda *brāhmaṇas*, och de inledde lovprisandet av Govardhana-berget genom att sjunga vediska hymner och dela ut *prasādam*. Vṛndāvanas innevånare församlade sig och smyckade korna och gav dem saftigt gräs att äta. Sedan vandrade de runt berget med korna i täten. *Gopī*-flickorna hade också de satt på sig sina vackraste kläder, och de åkte i vagnar dragna av oxar medan de sjöng om Kṛṣṇas ärorika lekar. *Brāhmaṇas*, som samlats för att tjänstgöra som präster vid *Govardhana Pūjā*, välsignade herdarna och deras hustrur, *gopī*-flickorna.

När det hela var över antog Kṛṣṇa en väldig transcendental gestalt och förkunnade för innevånarna i Vṛndāvana att Han Själv var Govardhana-berget, för att därigenom övertyga de hängivna att Govardhana-berget och Kṛṣṇa Själv är identiska med varandra. Kṛṣṇa började sedan äta av all mat som delades ut där. Än i dag vördar man Kṛṣṇas fulla överensstämmelse med Govardhana-berget, och framstående hängivna tar ofta med sig stenar från Govardhana-berget och dyrkar dem hemma, eftersom denna dyrkan är helt likvärdig med dyrkan av gudsgestalterna i templet. Den Kṛṣṇa-gestalt som åt av den offrade maten utgjorde en fristående gestalt, och

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa Själv frambar tillsammans med Vṛndāvanas innevånare Sin vördnad till såväl Gudsgestalten som till Govardhana-berget. När Kṛṣṇa framburit Sin vördnad till både Sin Egen väldiga gestalt och till berget, förklarade Han: "Se bara hur Govardhana-berget har antagit denna väldiga gestalt, och hur det visar sin ynnest mot oss genom att ta emot alla våra offer."

Kṛṣṇa förklarade vidare vid detta tillfälle: "Den som nonchalerar *Govardhana Pūjā*, så som Jag Personligen visat hur den ska utföras, kommer inte att bli lycklig. Det finns massor av ormar på Govardhana-berget och personer som vägrar fullgöra sina skyldigheter enligt *Govardhana Pūjā* kommer att bli ihjälbitna av dessa ormar. För att tillförsäkra sig välgång för korna och sig själva, måste alla Vṛndāvanas innevånare nära Govardhana dyrka berget såsom Jag har föreskrivit."

Sålunda genomfördes *Govardhana Pūjā*-ceremonin av alla Vṛndāvanas innevånare i enlighet med de föreskrifter som Kṛṣṇa, Vasudevas son, givit dem, och efteråt vände alla åter till sina respektive hem.

Koviloor Digital Library

25. Det förödande regnet i Vṛndāvana

När Indra begrep att herdarnas offer hade stoppats av Kṛṣṇa, blev han ond och utgjöt sin vrede över Vṛndāvanas innevånare med Nanda Mahārāja i spetsen, trots att han mycket väl visste att Kṛṣṇa skyddade dem personligen. I egenskap av härskare över de olika molnen lät han kalla på molnet *sāṁvartaka*. Detta moln brukar tillkallas när hela den kosmiska manifestationen behöver ödeläggas. *Sāṁvartaka* befalldes av Indra att sväva över Vṛndāvana och översvämma hela området med ett ihållande skyfall. Indra tänkte demoniskt att han själv var den allsmäktige högsta personen. När demonerna blir mycket mäktiga vågar de trotsa Gudomens Högsta Personlighet, den Högste Härskaren. Även om Indra inte var en demon, så hade han blivit uppblåst på grund av sin materiella ställning och ville utmana den Högste Härskaren. Han ansåg sig, åtminstone för tillfället, lika mäktig som Kṛṣṇa. Indra sade: "Se bara hur oförskämt Vṛndāvanas innevånare beter sig! De är helt enkelt skogsinnevånare, men genom att de förblindats av sin vän Kṛṣṇa, som inte är något annat än en vanlig människa, har de vågat trotsa halvgudarna."

I *Bhagavad-gītā* har Kṛṣṇa förklarat att de som dyrkar halvgudar inte är särskilt intelligenta. Han har också förklarat att man måste överge all sådan dyrkan och enbart koncentrera sig på Kṛṣṇa-medvetande. Att Kṛṣṇa väckte Indras vrede och därefter straffade honom, är en klar vink åt Hans hängivna, att för dem som är engagerade i Kṛṣṇa-medvetande finns det ingen anledning att dyrka någon halvgud, även om det visar sig att halvguden har blivit vred. Kṛṣṇa skänker Sina hängivna allt skydd och de bör fullständigt lita till Hans barmhärtighet.

Koviloor Digital Library

Indra fördömde det sätt varpå Vṛndāvanas innevånare hade handlat, och sade: "Eftersom de trotsat halvgudarnas auktoritet, ska Vṛndāvanas innevånare få lida av sin materiella tillvaro. De kommer inte att kunna ta sig över det materiella lidandets hav, eftersom de underlåtit att offra till halvgudarna." Indra förklarade vidare: "Dessa herdar har åsidosatt min auktoritet på inrådan av den där vältalige pojken Kṛṣṇa. Han är bara en barnunge och genom att tro på Honom har de gjort mig rasande." Sålunda befallde han *sāṁvartaka*-molnet att förstöra all rikedom i Vṛndāvana.

"Människorna i Vṛndāvana," sade Indra, "har blivit alltför högmodiga av sitt materiella välstånd och sin tillit till sin oansenlige vän Kṛṣṇa. Han är bara barnslig och pratsam, och Han har ingen aning om den totala kosmiska situationen, fastän Han tror Sig veta så gott som allting. Eftersom de tagit Kṛṣṇa på allvar måste de få sig ett straff, och därför har jag beordrat molnet *sāṁvartaka* att fara dit och översvämma landet. De skall förintas tillsammans med sina kor."

Det sägs här att innevånarna i byarna och utanför städerna är helt beroende av sina kor för sitt välstånd. Om korna skulle dö, förlorar folket alla sina rikedomar. När kung Indra beordrade *sāṁvartaka* att med åtföljande moln bege sig till Vṛndāvana, blev molnen oroliga inför detta uppdrag. Men kung Indra försäkrade dem: "Flyg iväg, ni! Jag kommer också att fara, ridande på min elefant och åtföljd av starka stormar. Jag tänker använda hela min styrka för att straffa Vṛndāvanas innevånare."

På kung Indras befallning hopade sig alla farliga moln över Vṛndāvana, och med all sin styrka lät de det regna häftigt utan uppehåll. Det blixtrade och dundrade i ett, stormen ven med enorm styrka och regnet strömmade oavbrutet. Regnet genomborrade marken likt skarpa pilar. Genom att oavbrutet vräka ner regn som tjocka vattenpelare, dränkte molnen så småningom hela Vṛndāvana, och man kunde inte skilja mellan land och vatten. Situationen började bli mycket kritisk, i synnerhet för djuren. Regnet åtföljdes av en mycket kraftig blåst, så att alla levande varelser i Vṛndāvana började huttra av köld. Eftersom det inte fanns någon annan räddning, sökte sig alla till Govinda för att få skydd vid Hans lotusfötter. I synnerhet korna plågades mycket av det häftiga regnet. De sänkte sina huvuden och lät kalvarna krypa in under sina kroppar. Även de närmade sig Gudomens Högsta Personlighet för att söka sin tillflykt vid Hans lotusfötter. Alla innevånarna i Vṛndāvana började då att bedja till Herren Kṛṣṇa. De bad: "Käre Kṛṣṇa, Du är allsmäktig och mycket fäst vid Dina

Koviloor Digital Library

hängivna. Var snäll och skydda oss, som pinats så hårt av Indras vrede."

Samtidigt som Kṛṣṇa hörde deras bön förstod Han att eftersom Indra berövats sitt offer, så lät han det nu regna floder tillsammans med stora isbitar och åstadkom ett kraftigt blåsväder, fastän detta inte hörde till årstiden. Kṛṣṇa förstod att det var fråga om en avsiktlig demonstration av Indras vrede. Han konstaterade därför: "Denna halvgud, som tror sig själv vara den Högste, har visat sin makt, men Jag ska svara honom såsom det anstår Min ställning och visa att han inte är envåldig vad det gäller att sköta universums affärer. Jag är den Högsta Herren över allting och Jag ska se till att han befrias från sin falska maktprestige. Halvgudarna är Mina hängivna och det är omöjligt för dem att glömma Min överhöghet, men på något oförklarligt vis har han blivit uppblåst med materiell makt och sedan blivit tokig därav. Jag tänker agera på så sätt att han blir befriad från denna falska föreställning. Jag avser att skydda Mina rena hängivna i Vṛndāvana, som just vädjat till Mig om barmhärtighet, och Jag har lovat att ta dem under Mitt beskydd. Jag ska rädda dem genom Min mystiska kraft."

Med detta i tankarna lyfte Herren Kṛṣṇa hela Govardhana-berget med en hand precis som ett barn plockar upp en svamp från marken. Sålunda demonstrerade Han Sin transcendentala lek som består i att lyfta Govardhana-berget. Herren Kṛṣṇa vände Sig sedan till Sina hängivna och sade: "Mina kära bröder, käre far, kära innevånare i Vṛndāvana, ni kan nu tryggt stiga in under Govardhana-bergets paraply, vilket Jag just lyft upp. Var inte rädda att det ska falla ned från Min hand. Ni har alltför mycket plågats av det häftiga regnet och den starka blåsten. Därför har Jag lyft upp detta berg, som nu ska ge er skydd likt ett gigantiskt paraply. Jag anser detta vara ett lämpligt sätt att rädda er från omedelbar fara. Var lyckliga tillsammans med era djur under detta stora paraply." Efter denna försäkran från Herren Kṛṣṇa, samlades alla Vṛndāvanas innevånare under det stora berget, där de befann sig i säkerhet tillsammans med alla sina ägodelar och djur.

Innevånarna i Vṛndāvana och deras djur stannade där under en hel vecka utan att lida av vare sig hunger, törst eller andra obehag. De var mycket förvånade över att se hur Kṛṣṇa kunde lyfta berget med bara Sin vänstra hands lillfinger. När himmelens konung, Indra, märkte Kṛṣṇas utomordentliga mystiska krafter, blev han lamslagen som om han träffats av blixten och övergav sitt tidigare beslut. Han sände genast bud till alla moln med befallning om att de omedelbart skulle sluta. När himlen

Koviloor Digital Library

klarnade upp från alla moln och solen kunde skina igen, upphörde också den starka blåsten.

Då sade Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet och numera känd som den som lyfte upp Govardhana-berget: "Mina kära herdar, nu kan ni gå härifrån med era hustrur, barn, kor och värdesaker, ty nu är allt över. Översvämningen har vikit undan tillsammans med överskottsvattnet i floden."

Alla människor lastade sina ägodelar på vagnar och begav sig sedan sakta iväg med korna och övrig utrustning. Efter att de ordnat upp allting, placerade Herren Kṛṣṇa försiktigt Govardhana-berget tillbaka på exakt samma ställe som det hade legat förut. När även detta var klart, samlade sig alla Vṛndāvanas innevånare omkring Kṛṣṇa och omfamnade Honom i stor extas. *Gopī*-flickorna som hyste en naturlig kärlek till Kṛṣṇa erbjöd Honom ostmassa blandad med deras tårar, och de överöste Honom oavbrutet med välsignelser. Moder Yaśodā, moder Rohiṇī, Nanda och Balarāma, den starkaste bland de starka, omfamnade Kṛṣṇa den ene efter den andre och gripna av en spontan kärlek till Honom välsignade de Honom om och om igen. Olika halvgudar från olika himmelska planetsystem, såsom Siddhaloka, Gandharvaloka och Cāraṇaloka, visade sin fulla belåtenhet. De lät blomsterregn falla över jordytan, och de blåste i sina snäckor. Trummor hördes ljuda och innevånarna på Gandharvaloka blev så inspirerade av gudomliga känslor att de började spela på sina tambouras till Herrens ära. Efter denna händelse återvände Gudomens Högsta Personlighet till Sitt hem, omgiven av Sina kära vänner och djur. Som vanligt började *gopī*-flickorna att lovsjunga Herren Kṛṣṇas ärorika gärningar med djup känsla eftersom deras sång kom från hjärtat.

Koviloor Digital Library

26. Underbare Kṛṣṇa

Utan att ha förstått den invecklade naturen hos Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, och utan att känna till Hans märkliga andliga rikedomar, började de oskuldsfulla herdarna och herdepojkarna att diskutera Kṛṣṇas underbara gärningar som överträffar allt vad människan kan uträtta.

En av dem sade: "Kära vänner, när man ser Hans underbara gärningar frågar man sig hur det kan komma sig att en sådan märklig pojke vill bo här hos oss i Vṛndāvana. Det är verkligen otroligt! Kan man tänka sig att Han bara är sju år! Hur är det möjligt för Honom att lyfta upp Govardhana-berget med en hand och hålla kvar det, precis som elefanternas konung håller en lotusblomma i sin snabel? Att hålla en lotusblomma är en lätt sak för elefanten, och detsamma gäller Kṛṣṇa, när Han utan ansträngning lyfte Govardhana-berget. När Han endast var ett litet spädbarn och knappast kunde se ordentligt, dödade Han en stor demon, Pūtanā. Medan Han sög på hennes bröst så passade Han också på att suga ut hennes livsluft. Kṛṣṇa dödade demonen Pūtanā precis som den eviga tiden dödar en levande varelse när tiden är inne. När Han var tre månader gammal låg Han och sov under en serveringsvagn. Eftersom Han var hungrig och ville bli ammad, började Han skrika och sparka med benen. Och på grund av dessa sparkar från Hans små fötter brakade vagnen ihop och föll i bitar. Sedan, när Han var ett år, rövades Han bort av demonen Tṛṇāvarta, som var förklädd till virvelvind, och trots att Han lyftes högt upp i skyn, hängde Han Sig om halsen på demonen och tvingade honom att falla ned till

Koviloor Digital Library

marken igen, där han omedelbart dog. En gång band Hans moder Honom vid en trämortel, eftersom hon var uppbragt för att Han stulit smör. Barnet drog iväg med denna mortel till ett par träd, som kallas *yamala arjuna* och fick dessa träd att falla omkull. En annan gång, när Han vaktade kalvarna i skogen tillsammans med Sin äldre bror Balarāma, dök det upp en demon vid namn Bakāsura, som Kṛṣṇa omedelbart bände isär näbben på. När demonen Vatsāsura smög sig in bland Kṛṣṇas kalvar med avsikt att döda Kṛṣṇa, kunde Kṛṣṇa genast urskilja demonen samt döda och hiva upp den i ett träd. När Kṛṣṇa och Balarāma tillsammans gav Sig iväg till Tālavana-skogen en dag, blev De anfallna av demonen Dhenukāsura i skepnaden av en åsna. Balarāma dödade genast denna demon genom att gripa den i bakbenen och kasta upp den i toppen på en palm. Demonen Dhenukāsura fick hjälp av sina bundsförvanter, som också de uppenbarade sig i form av åsnor, men samtliga dödades på samma sätt. Och skogen Tālavana blev sedan tillgänglig för alla innevånare och djur i Vṛndāvana. När Pralambāsura beblandade sig med herdepojkarna blev denne genom Honom dödad av Balarāma. Därefter räddade Kṛṣṇa Sina vänner och kor från en allvarlig skogsbrand och bestraffade ormen Kāliya i sjön i floden Yamunā genom att tvinga denne att överge floden och dess grannskap. Härigenom ordnade Han så att Yamunās vatten åter blev giftfritt."

En annan av Nanda Mahārājas vänner sade: "Käre Nanda, vi kan inte begripa varför Kṛṣṇa utövar en sådan stark dragningskraft på oss. Vi försöker glömma Honom, men det är omöjligt. Varför har vi en sådan naturlig böjelse till Honom? Föreställ er bara hur underbart det är! Å ena sidan är Han bara en pojke på sju år och å andra sidan lyfte Han med en sådan lätthet det väldiga berget Govardhana. O Nanda Mahārāja, vi har nu råkat in i bryderier, för vi tror nämligen att din son Kṛṣṇa är en av halvgudarna. Han är ju inte alls någon vanlig pojke. Han kanske till och med är Gudomens Högsta Personlighet."

När kung Nanda hörde lovorden från herdarna i Vṛndāvana sade han: "Mina kära vänner, som svar kan jag endast tala om för er vad Gargamuni konstaterat så att era tvivel kan skingras. När han kom till mig för att utföra namngivningsceremonin sade han att denna pojke nedstiger till jorden under olika tidsåldrar och med olika hudfärg, och att Han denna gång kommit till Vṛndāvana med mörk hudfärg och kallas för Kṛṣṇa. Dessförinnan har Han varit vit, sedan röd och därefter gul. Han sade vidare att denna pojke en gång varit Vasudevas son, och att alla som känner till

Koviloor Digital Library

Hans tidigare födsel kallar Honom för Vāsudeva. Han sade att min son egentligen har många olika namn, som hänger samman med Hans olika egenskaper och gärningar. Gargācārya försäkrade mig att denna pojke kommer att vara lyckobringande för min familj och att Han kommer att skänka transcendental, salig glädje till alla herdar och kor i Vṛndāvana. Även om vi kommer att försättas i många svårigheter, så kommer vi tack vare denna pojkes nåd att med lätthet klara oss ur dem. Han sade också att denna pojke tidigare räddat världen från kaotiska förhållanden, och att Han räddat de rättfärdiga människorna från att falla i händerna på de orättfärdiga. Han sade också att de lyckligt lottade människor som attraheras till denna pojke, Kṛṣṇa, aldrig kommer att besegras av sina fiender. Han är precis som Herren Viṣṇu, som alltid tar halvgudarnas parti och som därför aldrig låter Sig besegras av demonerna. Gargācārya sade sammanfattningsvis att mitt barn kommer att växa upp och bli exakt lik Viṣṇu vad gäller transcendental skönhet, egenskaper, handlingsförmåga, inflytande och rikedom. Därför bör vi inte bli förvånade över Hans underbara gärningar. Efter att Gargācārya sagt mig allt detta återvände han hem, men sedan dess har vi hela tiden fått bevittna detta barns underbara gärningar. I överensstämmelse med Gargācāryas uttalande anser jag att Han måste vara Nārāyaṇa Själv eller eventuellt en fullständig uppenbarelseform av Nārāyaṇa."

Efter att herdarna med stor uppmärksamhet hade lyssnat till vad Nanda hade haft att berätta om Gargācāryas uttalanden kunde de bättre uppskatta Kṛṣṇas underbara gärningar, och de kände sig ännu gladare och lyckligare. De lovprisade Nanda Mahārāja, eftersom deras tvivel hade skingrats genom att de rådfrågat honom. De sade: "Låt Kṛṣṇa, som är så god, vacker och barmhärtig, beskydda oss. När Indra i sin vrede lät regnet falla i strömmar tillsammans med skurar av hagel och häftiga vindar, så kände Kṛṣṇa medlidande med oss och räddade oss och våra familjer, kor och ägodelar genom att lyfta upp Govardhana-berget lika lätt som ett barn plockar upp en svamp. Han räddade oss på ett så underbart sätt. Måtte Han fortsätta att låta Sin barmhärtiga blick svepa över oss och våra kor. Måtte vi få leva i frid under den underbare Kṛṣṇas beskydd."

Koviloor Digital Library

27. Indras böner

Efter att Kṛṣṇa räddat innevånarna i Vṛndāvana från Indras vredesutbrott genom att lyfta Govardhana-berget, kom en *surabhi*-ko från Goloka Vṛndāvana tillsammans med kung Indra från den himmelska planeten till Honom. Himmelens konung, Indra, hade nu insett sin förseelse gentemot Kṛṣṇa och hade oförmärkt smugit sig fram till Kṛṣṇa från ett undangömt ställe. Fastän hans krona glänste som solen, föll han ned på knä vid Kṛṣṇas lotusfötter. Indra kände väl till Kṛṣṇas överhöghet, eftersom Kṛṣṇa är Indras Herre, men hade inte trott att Kṛṣṇa skulle stiga ned och bo bland herdarna i Vṛndāvana. När Kṛṣṇa trotsade Indras auktoritet blev Indra vred, eftersom han trodde sig vara den ende härskaren i detta universum och att det inte fanns någon som var lika mäktig som han. Men efter denna händelse försvann hans högmod som berodde på hans falska föreställning om sig själv. Han hade nu blivit påmind om sin underordnade ställning och infann sig därför hos Kṛṣṇa, och han började be om förlåtelse med handflatorna ihop.

Han bad sålunda: "O käre Herre, på grund av falsk prestige blev jag uppblåst. Jag ansåg att Du förolämpat mig när Du förbjöd herdarna att utföra Indra-*yajña*. Jag trodde dessutom att Du Själv ville njuta av offergåvorna som hade gjorts iordning, och att Du Själv ville ta emot de för mig avsedda offerhandlingarna i Govardhana-offrets namn. Men jag misstog mig på Din ställning. Tack vare Din barmhärtighet kan jag nu förstå att Du är Gudomens Högsta Personlighet och att Du är transcendental till alla materiella kvaliteter. Din transcendentala ställning är *viśuddha*-

Koviloor Digital Library

sattvam, som är belägen ovan plattformen för godhetens materiella kvalitet, och Din transcendentala boning befinner sig bortom de materiella kvaliteternas inflytande. Ditt namn, Ditt rykte, Din gestalt, Dina egenskaper och Dina gärningar är alla bortom den materiella naturen och påverkas inte av dess tre kvaliteter. Din boning är tillgänglig endast för dem som underkastar sig bot och försakelse och som är fullständigt befriade från inflytande av materiella kvaliteter såsom lidelse och okunnighet. Om någon tror att Du, när Du nedstiger i denna materiella värld, ikläder Dig den materiella naturens kvaliteter, begår han ett allvarligt misstag. De materiella kvaliteternas nät kan aldrig snärja Dig, och Du antar aldrig dessa kvaliteter när Du besöker denna värld. Du betingas aldrig av den materiella naturens lagar.

O käre Herre, Du är denna kosmiska manifestations ursprungliga fader. Du är den högste andlige mästaren i denna kosmiska värld och alltets ursprungliga ägare. I egenskap av den eviga tiden kan Du straffa alla syndare. I denna materiella värld finns det många dårar som jag själv, som anser sig vara den Högsta Herren eller detta universums allt. Du är så barmhärtig att Du, utan att bestraffa deras synder, finner vägar att utplåna deras falska prestige och skänka dem insikt om att det är Du som är Gudomens Högsta Personlighet, och ingen annan.

O Herre, Du är den ursprunglige fadern, den högste andlige mästaren och den mäktigaste bland konungar. Därför har Du rätt att bestraffa alla levande varelser närhelst de uppför sig oriktigt. Fadern, den andliga mästaren och statsöverhuvudet önskar alltid välgång för sina söner, lärjungar respektive medborgare. I egenskap av välönskare har de rätt att bestraffa sina skyddslingar. Av Din egen vilja uppenbarar Du Dig i Dina olika skepnader för att bringa lycka på denna jordiska planet. Du kommer för att hedra och ära denna jord och särskilt för att straffa personer som falskeligen utger sig för att vara Gud. I den materiella världen pågår en regelrätt kamp mellan olika slag av levande varelser för att bli den högste ledaren i samhället, och när de blivit besvikna av att ha uppnått de högsta posterna, utger dåraktiga personer sig för att vara Gud, Gudomens Högsta Personlighet. I denna värld finns många sådana dåraktiga personer som jag själv, men när tiden är mogen kommer de till besinning och överlämnar sig till Dig och engagerar sig då i att tjäna Dig på rätt sätt. Detta är syftet bakom Din bestraffning av personer som hyser avundsjuka gentemot Dig.

Käre Herre, jag begick en svår förseelse vid Dina lotusfötter, när jag

Koviloor Digital Library

greps av storhetsvansinne på grund av mina materiella rikedomar utan att ha Dina obegränsade krafter i åtanke. O Herre, var därför snäll och förlåt mig, eftersom jag är en första klassens dåre. Var snäll och ge mig Dina välsignelser så att jag inte handlar lika dåraktigt i fortsättningen. O Herre, om Du anser att mitt brott är så svårt att det inte kan förlåtas, så tillåt mig hävda att jag är Din evige tjänare. Syftet med Din ankomst till denna värld är det, att alla Dina eviga tjänare ska åtnjuta Ditt beskydd, och att Du ska utplåna alla demoner som innehar starka arméer enbart i avsikt att belasta tillvaron på denna jord. Eftersom jag är Din evige tjänare, ber jag Dig vara vänlig att förlåta mig.

Käre Herre, Du är Gudomens Högsta Personlighet. Jag frambär min respektfulla vördnad till Dig, ty Du är den Högsta Personen såväl som den Högsta Själen. Du är Vasudevas son och Du är den Högsta Herren Kṛṣṇa, alla rena hängivnas Herre. Jag faller ned i stoftet framför Dig och ber Dig ta emot min vördnad — Du, som är den högsta kunskapen i egen person. Du kan uppenbara Dig varhelst Du önskar och i vilken som helst av Dina eviga gestalter. Du är ursprunget till allt skapat och den Högsta Själen av alla levande varelser. På grund av min stora okunnighet ställde jag till med kaotiska förhållanden i Vṛndāvana genom att sända häftiga skyfall och svåra hagelstormar. Jag gjorde detta på grund av stor vrede över att Du stoppat den offerceremoni, som ursprungligen skulle hållas till min ära. Men Du, käre Herre, har visat Dig vara så vänlig mot mig, att Du genom Din barmhärtighet låtit utplåna all min falska stolthet. Därför söker jag min tillflykt till Dina lotusfötter. O käre Herre, Du är inte bara alltets yttersta härskare utan även alla levande varelsers andliga mästare."

När Indra lovprisat Kṛṣṇa på detta sätt, tog Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, leende till orda och sade: "Min käre Indra, Jag lät stoppa offret till dig för att visa Min orsakslösa barmhärtighet och för att erinra dig om att Jag är din evige Herre. Jag härskar inte bara över dig utan över alla andra halvgudar. Du ska komma ihåg att alla dina materiella rikedomar beror på Min barmhärtighet. Man bör alltid minnas att Jag är den Högsta Herren. Jag kan belöna vem som helst men också bestraffa vem som helst, eftersom ingen är högre än Jag. Om Jag finner någon övermannad av falsk stolthet, så berövar Jag honom hans rikedomar för att därmed visa Min orsakslösa barmhärtighet."

Man bör lägga märke till att Kṛṣṇa ibland avlägsnar alla rikedomar för att underlätta för en rik man att överlämna sig till Honom. Detta är

Koviloor Digital Library

Herrens speciella ynnest. Ibland kan man bevittna hur en man med stora materiella rikedomar råkar i fattigdom på grund av sin hängivna tjänst till Herren. Man ska dock inte tro att han drabbades av fattigdom därför att han dyrkade den Högsta Herren. Den verkliga förklaringen är att när en person blir en ren gudshängiven men samtidigt har den felaktiga inställningen att han vill härska över den materiella naturen, så ingriper Herren med Sin speciella barmhärtighet genom att ta ifrån honom alla hans materiella rikedomar så att han till slut helt kan överlämna sig till den Högsta Herren.

Efter att Herren Kṛṣṇa givit Sina instruktioner till Indra, uppmanade Han honom att återvända till sitt kungarike på den himmelska planeten och att ständigt minnas att han aldrig är den Högste, utan alltid är underordnad Gudomens Högsta Personlighet. Han rådde honom också att fortsätta regera som himmelens konung, men att akta sig för falsk stolthet.

Den transcendentala *surabhi*-kon, som hade infunnit sig hos Kṛṣṇa samtidigt som Indra, frambar därefter sin respektfulla vördnad och lovprisade Honom. *Surabhi* frambar följande bön: "Käre Kṛṣṇa, Du är den mäktigaste av mystiska *yogīs*, eftersom Du är hela universums själ, och från Dig allena har hela den kosmiska manifestationen ägt rum. Så trots att Indra gjorde sitt bästa för att utplåna mina ättlingar bland korna i Vṛndāvana, så fick de alla förbli under Ditt beskydd, och Du har verkligen skyddat dem väl. Vi känner ingen annan än Gudomens Högsta Personlighet och vi vänder oss inte till någon annan gud eller halvgud för att be om beskydd. Därför är Du vår Indra, Du är hela den kosmiska manifestationens Högste Fader och Du är beskyddaren av och den upplyftande vännen till alla kor, *brāhmaṇas*, halvgudar och andra som är Dina rena hängivna. O universums Översjäl, låt oss få bada Dig i mjölk, ty Du är vår Indra. O Herre, Du har nedstigit till denna jord endast i avsikt att minska bördan av orena handlingar."

På så vis fick Kṛṣṇa bada i *surabhi*-kornas mjölk, medan Indra fick bada i den himmelska Gangesflodens vatten, som hans bärare, en elefant, sprutade över honom med sin snabel. Efter denna händelse lovprisades Kṛṣṇa av kung Indra tillsammans med *surabhi*-korna och alla halvgudarna jämte deras mödrar, och de lät Herren bada i Gangesvatten och *surabhis* mjölk. Govinda, Herren Kṛṣṇa, blev på så vis mycket nöjd med dem alla. Sedan församlades också innevånarna från alla högre planetsystem, såsom Gandharvaloka, Pitṛloka, Siddhaloka och Cāraṇaloka, och lovprisade Kṛṣṇa genom att gemensamt sjunga Hans Heliga Namn. Deras hustrur och de

Koviloor Digital Library

unga flickorna dansade av stor glädje. Till Kṛṣṇas behag lät de det regna blommor från himmelen utan avbrott. När det hela var lyckligt överståndet lät korna sin mjölk svämma över markytan. Vattnet i floderna flöt som vanligt och gav näring åt träden, som satte igång att producera blommor och frukter av olika färg och smak. Ur träden sipprade det fram honung. Kullarna och bergen började frambringa kraftfulla medicinalväxter och värdefulla stenar. Alla dessa händelser inträffade i största harmoni på grund av Kṛṣṇas närvaro, och de lägre djuren, som i allmänhet varit avundsjuka, var inte längre avundsjuka.

Efter att Indra behagat Kṛṣṇa, som är Herre över alla Vṛndāvanas kor och som kallas för Govinda, fick han tillåtelse att återvända till sitt himmelska kungarike. Han omgavs av olika slags halvgudar, som färdades tillsammans med honom genom rymden. Denna händelse är ett lysande exempel på hur Kṛṣṇa-medvetande kan gagna världen. Till och med de lägre djuren glömmer sin avundsjuka natur och lyfts upp till halvgudarnas plattform.

Koviloor Digital Library

28. Kṛṣṇa befriar Nanda Mahārāja ur Varuṇas våld

Govardhana-ceremonin ägde rum en dag då det var nymåne. Kung Indra lät det därefter regna och hagla under sju dagar. Nio dagar av tilltagande måne hade alltså förflutit då kung Indra på tionde dagen lovprisade Kṛṣṇa och ingick försoning med Honom. Dagen därpå, den elfte dagen efter nymånen var det *Ekādaśī*. Mahārāja Nanda fastade hela dagen och gick tidigt om morgonen på *Dvādaśī*, det vill säga dagen efter *Ekādaśī*, för att bada i floden Yamunā. Han dök djupt ned i vattnet, men blev genast arresterad av Varuṇadevas tjänare. Tjänarna förde Nanda Mahārāja till halvguden Varuṇa och beskyllde honom för att ha badat i floden vid fel tidpunkt. Enligt astronomiska beräkningar ansågs tidpunkten för hans bad vara demonisk. Faktum var emellertid att Nanda Mahārāja ville ta sig ett bad i floden Yamunā tidigt på morgonen före soluppgången, men av någon anledning kom han en aning för tidigt så att han råkade ta badet vid en olycksbringande tidpunkt. Till följd härav blev han arresterad.

När Nanda Mahārāja fördes bort av Varuṇas tjänare började hans följeslagare att ropa högljutt på Kṛṣṇa och Balarāma. Kṛṣṇa och Balarāma förstod genast att Nanda Mahārāja blivit bortförd av Varuṇa, varför De begav Sig direkt till Varuṇas boning, eftersom De var skyldiga att skydda Nanda Mahārāja. Vṛndāvanas innevånare, Herrens rena hängivna, hade inget annat skydd än Gudomens Högsta Personlighet, så det var helt naturligt att de ropade på Honom och bad om hjälp precis som barn som bara vet av sina föräldrars beskydd. Halvguden Varuṇa tog emot Herren Kṛṣṇa och

Koviloor Digital Library

Balarāma med stor respekt och sade: "Min käre Herre, på grund av Din närvaro märker jag just nu att jag blivit materiellt besegrad. Fastän jag äger alla vattnets skatter, så vet jag att dessa egendomar inte är tillräckliga för att skänka mig ett lyckligt liv. Men i detta ögonblick när jag får möta Dig, har mitt liv blivit fullkomligt framgångsrikt, ty genom att skåda Dig behöver jag inte längre acceptera en materiell kropp. O Herre, Gudomens Högsta Personlighet, den Högsta Brahman och alltings Översjäl, låt mig därför få frambära min respektfulla vördnad till Dig. Du är den Högsta Transcendentala Personen. Det är omöjligt att tvinga på Dig den materiella naturens inflytande. Jag är mycket ledsen över att jag burit mig dåraktigt åt, för eftersom jag inte visste vad som var rätt eller fel i mitt handlande, arresterade jag Din far, Nanda Mahārāja. Så jag ber om ursäkt för den försyndelse mina tjänare har begått. Jag tror att det var Din plan att visa mig Din barmhärtighet genom att personligen infinna Dig här hos mig. Min käre Herre Kṛṣṇa, Govinda, hav förbarmande över mig — här är Din far. Du kan ta med honom tillbaka genast."

På detta sätt räddade Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, Sin far och förde honom tillbaka till sina vänner med stor glädje. Nanda Mahārāja började dock bli fundersam över det inträffade. Varför hade halvguden, som var så mäktig, visat en sådan respekt för Kṛṣṇa? Nanda fann detta mycket förvånansvärt och beskrev händelsen med stor förundran för sina vänner och släktingar.

Trots att Kṛṣṇa uträttade så många märkliga saker, kunde varken Nanda Mahārāja eller moder Yaśodā tänka sig att Han var Gudomens Högsta Personlighet. De ansåg Honom istället vara deras älskade son. Detta var anledningen till att Nanda Mahārāja inte förstod att Varuṇas lovprisande av Kṛṣṇa berodde på att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet. Han trodde snarare att eftersom Kṛṣṇa var ett ovanligt vackert barn, respekterades Han till och med av Varuṇa. Nanda Mahārājas vänner herdarna var ivriga att få veta ifall Kṛṣṇa var Gudomens Högsta Personlighet och om Han tänkte skänka dem befrielse. När de stod där och samtalade sinsemellan förstod Kṛṣṇa vad de tänkte, och för att övertyga dem om deras öde i det andliga kungariket, visade Han dem den andliga världen. Vanligt folk är i allmänhet endast sysselsatta med att arbeta hårt i den materiella världen och de känner inte till att det finns ett annat kungarike, en annan sfär, som kallas för den andliga världen, där livet är evigt, lycksaligt och fyllt av kunskap. Det förklaras i *Bhagavad-gītā* att den som återvänder till denna

Koviloor Digital Library

andliga sfär inte behöver falla ned igen till den materiella världen som är fylld av lidande och död.

Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, är alltid villig att skänka den betingade själen kunskap om att det finns en andlig sfär långt, långt bortom denna materiella värld, transcendental till de otaliga universa som skapats inom den totala materiella energin. Kṛṣṇa är självfallet mycket vänlig mot varje betingad själ, men som det förklaras i *Bhagavad-gītā* är Han speciellt vänligt inställd mot Sina hängivna. När Kṛṣṇa märkte att Hans hängivna i Vṛndāvana var i bryderi, tyckte Han att de borde bli upplysta om den andliga världen och om Vaikuṇṭha-planeterna där. I den materiella världen lever alla betingade själar i okunnighetens mörker. Detta innebär att alla betingade själar är slavar under den kroppsliga uppfattningen av tillvaron.

Alla lever i den tron att de är en produkt av den materiella världen, och med denna livsuppfattning handlar alla i okunnighet i olika former av liv. Den enskilda kroppens handlingar kallas *karma,* dvs fruktbärande handlingar. Alla betingade själar handlar under inflytande av sin kroppsliga livsuppfattning och enligt vars och ens olika slag av kropp. Dessa handlingar förutbestämmer deras framtida betingade liv. Eftersom de knappast känner till den andliga världen bryr de sig i allmänhet inte om att ägna sig åt andliga handlingar, *bhakti-yoga*. De som med framgång utövar *bhakti-yoga* kommer i direkt kontakt med den andliga världen och får fara till någon av Vaikuṇṭha-planeterna efter att de lämnat den egna kroppen.

Vṛndāvanas innevånare är alla rena gudshängivna. Deras bestämmelseort efter att de lämnat kroppen är Kṛṣṇaloka. De höjer sig till och med över Vaikuṇṭhalokas. Faktum är att de som ständigt är engagerade i Kṛṣṇa-medvetande och fullt utvecklad, ren hängiven tjänst ges chansen att efter döden få komma med bland Kṛṣṇas följeslagare i den materiella världens olika universa. Kṛṣṇas lekar pågår ständigt, antingen i detta universum eller i andra universa. På samma sätt som solen kretsar över många orter på denna jordplanet, så pågår *Kṛṣṇa-līlā*, dvs Kṛṣṇas ankomst och lekar, ständigt i vårt universum eller i andra universa. En fullt utvecklad gudshängiven, som fullständigt handlar i Kṛṣṇa-medvetande, förflyttas omedelbart till det universum där Kṛṣṇa framträder. I detta universum får de hängivna ett första tillfälle att direkt förena sig med Kṛṣṇa personligen. Skolningen fortsätter, som vi kan se i Kṛṣṇas Vṛndāvana-*līlā* på denna planet. Kṛṣṇa avslöjade därför de verkliga förhållandena på Vaikuṇṭha-planeterna, så att Vṛndāvanas innevånare skulle lära känna sitt slutmål.

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa visade dem sålunda den eviga andliga världen, som är oändlig och full av kunskap. I denna materiella värld existerar en skala av olika livsformer, och graden av kunskap står i relation till hur pass högt utvecklade dessa är. Till exempel är kunskaperna som ett barn besitter i sin kropp inte lika perfekta som hos den vuxne mannen. Överallt finns det mer eller mindre högt utvecklade levande varelser, i vattendjur, i örter och träd, i ormar och insekter, i fåglar och vilda djur och i civiliserade och ociviliserade mänskliga livsformer. Över människan befinner sig halvgudar, såsom Cāraṇas och Siddhas upp till Brahmaloka där Herren Brahmā vistas, och även bland dessa halvgudar existerar olika grader av kunskap. Men bortom denna materiella värld finns Vaikuṇṭha, där alla besitter full kunskap. Alla levande varelser som befinner sig där är engagerade i Herrens hängivna tjänst, antingen på Vaikuṇṭha-planeterna eller på Kṛṣṇaloka.

Det bekräftas i *Bhagavad-gītā* att full kunskap innebär att man vet att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet. I *Veda*-skrifterna och i *Bhagavad-gītā* förklaras också att i *brahmajyoti*, den andliga sfären, behöver man varken solljus, månljus eller elektricitet. Alla dessa planeter är självupplysande och eviga. Det är varken fråga om skapelse eller förintelse i *brahmajyoti*, den andliga sfären. *Bhagavad-gītā* bekräftar också att det bortom den materiella världen finns en evig andlig värld, där allt har en evig existens. Kunskap om den andliga världen kan endast erhållas från framstående vismän och heliga personer som redan befriats från inflytandet av naturens tre materiella kvaliteter. Såvida man inte ständigt befinner sig på denna transcendentala plattform, är det inte möjligt att förstå den andliga naturen.

Därför rekommenderas att man tillämpar *bhakti-yoga* och engagerar sig i Kṛṣṇa-medvetande dygnet runt, vilket hindrar en från att nås av den materiella naturens kvaliteter. En som är Kṛṣṇa-medveten kan lätt förstå den andliga världens natur och Vaikuṇṭhaloka. Vṛndāvanas innevånare, som alltid var engagerade i Kṛṣṇa-medvetande, kunde därför utan svårighet förstå Vaikuṇṭhalokas transcendentala natur.

Sålunda förde Kṛṣṇa alla herdarna med Nanda Mahārāja i spetsen till sjön, där Akrūra längre fram fick skåda Vaikuṇṭhas planetsystem. De tog sitt bad omedelbart och såg Vaikuṇṭhalokas verkliga natur. Efter att de hade skådat den andliga världen och Vaikuṇṭhalokas kände sig alla männen anförda av Nanda Mahārāja underbart lycksaliga, och när de kom upp ur floden såg de Kṛṣṇa, som man höll på att lovprisa med utsökta böner.

Koviloor Digital Library

29. Rāsa-dansen: Inledning

Det förklaras i *Śrīmad-Bhāgavatam* att *rāsa*-dansen ägde rum en natt med fullmåne under den tid på året som kallas *śarat*. Av föregående kapitel framgår det att firandet av Govardhana Pūjā ägde rum alldeles efter nymåne i månaden Kārttika och att ceremonin *Bhrātṛdvitīya* därefter utfördes. Sedan demonstrerade Indra sin vrede i form av skyfall och hagelstormar, och Kṛṣṇa lyfte berget Govardhana under sju dagar, dvs till nionde dagen efter nymåne. Därefter, på tionde dagen, samtalade Vṛndāvanas innevånare sinsemellan om Kṛṣṇas underbara gärningar, och dagen efter iakttog Nanda Mahārāja *Ekādaśī*. Nästa dag, *Dvādaśī*, gick Nanda Mahārāja för att bada i Yamunā och tillfångatogs av Varuṇas män, men med Kṛṣṇas hjälp blev han sedan fri. Därefter fick Nanda Mahārāja tillsammans med de övriga herdarna skåda den andliga världen.

På så sätt närmade sig slutet på natten med fullmåne under *śarat*-tiden. Den natt i månaden Āśvina som har fullmåne kallas *śārad-pūrṇimā*. Av *Śrīmad-Bhāgavatam* framgår att Kṛṣṇa fick vänta ytterligare ett år på detta månsken innan Han fick tillfälle att njuta av *rāsa*-dansen med *gopī*-flickorna. Han lyfte Govardhana-berget vid sju års ålder, och därför ägde *rāsa*-dansen rum när Han var åtta.

Den vediska litteraturen betecknar med *rāsa*-dansen en gruppdans, som utföres av en dansande skådespelare, omgiven av många danserskor. När Kṛṣṇa märkte att fullmånenatten i *śarat* var inne, smyckade Han Sig med årstidens olika blommor, speciellt *mallikā*-blommor, som är särskilt väldoftande. Han erinrade Sig *gopī*-flickornas böner till gudinnan

Koviloor Digital Library

Kātyāyanī, där de bad att Kṛṣṇa måtte gifta Sig med dem. Han ansåg att fullmånenatten i *śarat* kunde vara lämplig för en trevlig danstillställning, och således skulle deras önskan om att få gifta sig med Kṛṣṇa kunna uppfyllas.

De ord som används i detta sammanhang i *Śrīmad-Bhāgavatam* är *bhagavān api*. Detta innebär att eftersom Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet, så har Han inga önskningar som behöver uppfyllas, utan Han besitter alltid sex majestät. Ändå ville Han roa Sig genom att få vara tillsammans med *gopī*-flickorna. *Bhagavān api* låter oss förstå att det inte rör sig om någon vanlig dans mellan unga pojkar och flickor. Det speciella ord som används i *Śrīmad-Bhāgavatam* är *yogamāyām upāśritaḥ*, vilket betyder att denna dans med *gopī*-flickorna äger rum på plattformen för *yogamāyā*, inte *mahāmāyā*. Dansen mellan unga pojkar och flickor i den materiella världen äger rum i *mahāmāyās*, den yttre energins rike. Kṛṣṇas *rāsa*-dans med *gopī*-flickorna befinner sig på *yogamāyās* plattform. Skillnaden mellan *yogamāyā* och *mahāmāyā* kan enligt *Caitanya-caritāmṛta* liknas vid skillnaden mellan guld och järn. Ur metallurgisk synpunkt är både guld och järn metaller men med helt olika egenskaper. Så fastän *rāsa*-dansen och Kṛṣṇas umgänge med *gopī*-flickorna liknar vanligt umgänge mellan pojkar och flickor, är kvaliteten helt olika. Denna skillnad uppfattas av mäktiga Vaiṣṇavas eftersom de kan förstå skillnaden mellan kärlek till Kṛṣṇa och lusta.

På plattformen för *mahāmāyā* dansar man för att tillfredsställa sinnena. Men när Kṛṣṇa lockade på *gopī*-flickorna med Sin flöjt, skyndade de sig till platsen där *rāsa*-dansen skulle äga rum med en transcendental önskan om att få glädja Kṛṣṇa. *Caitanya-caritāmṛtas* författare, Kṛṣṇadāsa Kavirāja Gosvāmī, har förklarat att lusta betyder sinnesnjutning och att kärlek också betyder sinnesnjutning, men för Kṛṣṇa. Med andra ord är sådana handlingar som äger rum på den personliga sinnesnjutningens plan materiella handlingar, medan sådana handlingar som äger rum för att tillfredsställa Kṛṣṇa är andliga handlingar. På vilket plan handlingen än utförs, så gäller där sinnesnjutningens princip. Men på det andliga planet är sinnesnjutningen avsedd för Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, medan den på det materiella planet njutes av utövaren. T ex, på det materiella planet försöker inte en tjänare tillfredsställa sin herres sinnen, utan snarare sina egna sinnen. Tjänaren skulle inte arbeta för sin herre om denne skulle sluta ge honom lön. Detta innebär att tjänaren ägnar sig åt att

Koviloor Digital Library

tjäna sin herre bara för att tillfredsställa sina egna sinnen. På den andliga plattformen, däremot, utför den Högsta Personliga Gudens tjänare tjänst åt Kṛṣṇa utan ersättning, och han fortsätter sin tjänst under alla förhållanden. Detta är skillnaden mellan Kṛṣṇa-medvetande och materiellt medvetande.

Kṛṣṇa njöt alltså av *rāsa*-dansen med *gopī*-flickorna när Han var åtta år gammal. Vid den tiden var många *gopī*-flickor redan gifta, för i Indien gifter sig flickorna vid unga år, och det var särskilt vanligt då. Det händer ofta att en flicka får barn redan vid tolv års ålder. Så omständigheterna var nu sådana att alla *gopī*-flickor, som önskade få Kṛṣṇa till sin man, redan var gifta. Men samtidigt fortsatte de att hoppas på att Kṛṣṇa skulle bli deras man. De betraktade Kṛṣṇa som sin älskare. Därför kallas Kṛṣṇas kärleksaffärer med *gopī*-flickorna för *parakīya-rasa*. En gift mans eller kvinnas begär efter en annan hustru eller man kallas *parakīya-rasa*.

Eftersom Kṛṣṇa är den Högste Njutaren, är Han i själva verket gift med alla. *Gopī*-flickorna ville att Kṛṣṇa skulle gifta Sig med dem, men det var omöjligt att Han skulle kunna gifta Sig med dem alla. Men eftersom de hade en naturlig fallenhet att acceptera Kṛṣṇa som sin suveräne äkta man, har man kallat detta kärleksförhållande mellan *gopī*-flickorna och Kṛṣṇa för *parakīya-rasa*. Denna *parakīya-rasa* är evigt existerande i den andliga världen i Goloka Vṛndāvana, men där förekommer inte det omtöcknade tillstånd som karaktäriserar *parakīya-rasa* i den materiella världen. I den materiella världen är nämligen *parakīya-rasa* något avskyvärt, medan det i den andliga världen existerar i det översinnliga förhållandet mellan Kṛṣṇa och *gopī*-flickorna. Det finns även andra förhållanden med Kṛṣṇa, såsom mellan herre och tjänare, en vän och en annan, föräldrar och son, älskare och den älskade. Av alla dessa *rasas* anses *parakīya-rasa* vara det högsta.

Denna materiella värld är den andliga världens förvrängda spegelbild. Den kan liknas vid spegelbilden av ett träd, som växer på en sjöstrand; trädets topp synes vara dess nederända. På samma sätt är *parakīya-rasa*, när det återspeglas i denna materiella värld, förvrängt och avskyvärt. När människor försöker imitera Kṛṣṇas *rāsa*-dans med *gopī*-flickorna, resulterar detta därför i en förvrängd och avskyvärd återspegling av det transcendentala *parakīya-rasa*. I den materiella världen är det inte möjligt att njuta av det transcendentala *parakīya-rasa*. I *Śrīmad-Bhāgavatam* står det att man inte ska imitera detta *parakīya-rasa*, inte ens i drömmen eller tanken. De som gör så dricker av det mest dödliga giftet.

Koviloor Digital Library

När Kṛṣṇa, den Högste Njutaren, önskade roa Sig i *gopī*-flickornas sällskap denna fullmånenatt under *śarat*-tiden, precis vid den tiden framträdde månen, stjärnornas herre, på himmelen och visade sina allra vackraste egenskaper. *Śarat*-tidens fullmånenatt är den vackraste natten under hela året. I Indien finns ett stort gravmonument som heter Taj Mahal i Agra, en stad i provinsen Uttar Pradesh. Detta monument är byggt av den finaste marmor. Under *śarat*-säsongens fullmånenatt beger sig många främlingar dit för att få beskåda månens underbara reflektioner i detta monument. Denna fullmånenatt hyllas än i dag på grund av sin säregna prakt.

När fullmånen gick upp i öster inhöljdes allt i ett rött töcken. Allt eftersom månen steg högre upp på himmelen tycktes hela skyn bli insmord av rött *kuṅkuma*. När en man, som varit borta från sin hustru under en längre tid, återvänder hem brukar han smycka hustruns ansikte med *kuṅkuma*. Denna länge efterlängtade månuppgång rödfärgade på motsvarande sätt den östra himmelen.

Månens uppgång ökade Kṛṣṇas längtan att dansa med *gopī*-flickorna. Skogen var rik på väldoftande blommor. Atmosfären var svalkande och det låg feststämning i luften. När Kṛṣṇa började spela på Sin flöjt blev alla *gopī*-flickor som förtrollade. Effekten av de lockande flöjttonerna förstärktes tusenfalt av den uppåtgående fullmånen, den röda horisonten, den lugna och svala luften och de praktfulla blommorna. Alla dessa *gopī*-flickor hyste en naturlig kärlek till Kṛṣṇa på grund av Hans skönhet, och när de hörde vibrationerna från Hans flöjt, syntes de bli fulla av åtrå att tillfredsställa Kṛṣṇas sinnen.

Så snart de hörde Kṛṣṇas flöjttoner, lämnade *gopī*-flickorna sina respektive sysslor och ilade till den plats där Kṛṣṇa befann Sig med en sådan fart att deras örringar dinglade av och an. De rusade alla iväg till ett ställe som kallas Vaṁśīvaṭa. En del av dem höll på med att mjölka korna, men de lämnade mjölkningen halvfärdig och gav sig genast iväg till Kṛṣṇa. En av dem hade just hällt mjölken i en stor kastrull och satt den på spisen, men hon bekymrade sig inte om ifall den kokade över, utan rusade omedelbart för att möta Kṛṣṇa. Några *gopī*-flickor diade sina spädbarn, och några serverade mat åt sina familjer, men de lämnade allt vind för våg, och skyndade iväg till den plats där Kṛṣṇa spelade på Sin flöjt. En del höll på att servera sina män eller höll på att äta själva, men även de övergav allt vad de hade för händer. Några ville till och med sminka sig i ansiktet och sätta på sig fina kläder innan de gick till Kṛṣṇa, men tyvärr hann de varken avsluta

Koviloor Digital Library

sminkningen eller sätta på sig kläderna på rätt sätt i sin iver att genast få träffa Kṛṣṇa. De var halvsminkade i ansiktet och en del hade satt på sig sina kläder bakochfram.

Då alla *gopī*-flickor i all hast försvann från sina respektive hem blev deras män, bröder och fäder slagna av häpnad och undrade vart de tänkte ta vägen. Eftersom de alla var unga flickor, stod de under beskydd av sina män, äldre bröder och fäder. Alla deras förmyndare förbjöd dem att gå till Kṛṣṇa, men det brydde de sig inte om. När en person blir attraherad av Kṛṣṇa och är i fullt Kṛṣṇa-medvetande, bryr han sig inte om några världsliga plikter även om de är aldrig så angelägna. Kṛṣṇa-medvetande är så kraftfullt att det skänker alla en lättnad från materiella åtaganden. Śrīla Rūpa Gosvāmī har skrivit en mycket vacker vers, vari en *gopī*-flicka ger följande råd till en annan *gopī*-flicka: "Min kära vän, om du önskar njuta av det materiella samhällets umgänge, vänskap och kärlek, så ska du inte gå och träffa denna leende pojke, Govinda, som står på Yamunās strand och spelar på Sin flöjt med fullmånens gyllene strålar dansande på Sina läppar." Śrīla Rūpa Gosvāmī antyder indirekt att den som förtrollats av Kṛṣṇas vackra leende ansikte, har förlorat all lust till materiell njutning. Detta är ett test på hur framgångsrik man blivit i sitt Kṛṣṇa-medvetande, eftersom en person som vidareutvecklar sitt Kṛṣṇa-medvetande måste förlora sitt intresse för materiella upplevelser och egen sinnesnjutning.

Några *gopī*-flickor hindrades helt enkelt av sina män från att gå till Kṛṣṇa, och de spärrades in på sina rum. Eftersom de inte hade någon möjlighet att träffa Kṛṣṇa, började de istället att med slutna ögon meditera på Kṛṣṇas transcendentala gestalt. De hade redan Kṛṣṇas gestalt i tankarna. De visade sig vara de mäktigaste bland *yogīs*. I *Bhagavad-gītā* förklaras nämligen att den som ständigt tänker på Kṛṣṇa i sitt hjärta med tillgivenhet och kärlek, anses vara den främste bland alla *yogīs*. I själva verket koncentrerar en *yogī* sina tankar på Kṛṣṇa i form av Herren Viṣṇu. Detta är verklig *yoga*. Kṛṣṇa är alla Viṣṇu-*tattvas* ursprungliga gestalt. De *gopī*-flickor som inte kunde gå till Kṛṣṇa personligen, började alltså meditera på Honom som verkliga *yogīs*.

På de levande varelsernas betingade stadium finns två slags resultat av fruktbärande handlingar. Den betingade levande varelse som ständigt är engagerad i att utföra syndfulla handlingar erhåller lidande som sitt resultat, och en som engagerar sig i fromma handlingar får materiell njutning som resultat. I båda fallen — materiellt lidande eller materiell njutning —

Koviloor Digital Library

betingar den materiella naturen både den som njuter och den som lider.

De *gopī*-flickor som samlades på den plats där Kṛṣṇa befann Sig, var av olika slag. De flesta är Kṛṣṇas eviga följeslagare. Det förklaras i *Brahma-saṁhitā: ānanda-cin-maya-rasa-pratibhāvitābhiḥ.* Kṛṣṇas följeslagare i den andliga världen, särskilt *gopī*-flickorna, är en manifestation av Herren Kṛṣṇas glädjeenergi. De är Śrīmatī Rādhārāṇīs uppenbarelseformer. När Kṛṣṇa uppvisar Sina transcendentala gärningar i något universum i den materiella världen, deltar inte bara Kṛṣṇas eviga följeslagare utan även de från den materiella världen som befordrats till denna ställning. *Gopī*-flickorna som deltog i Kṛṣṇas lekar i den materiella världen, hade tidigare varit vanliga människor. Om de hade varit bundna av tidigare fruktbärande handlingar, så hade de nu genom att ständigt meditera på Kṛṣṇa blivit helt befriade från återverkan av *karma.*

Deras svåra, plågsamma längtan som orsakades av att de inte kunde se Kṛṣṇa befriade dem från alla syndfulla återverkningar, och deras extas av transcendental kärlek till Kṛṣṇa i Hans frånvaro höjde dem över alla återverkningar från deras fromma gärningar av materiell art. Den betingade själen får utstå födelse och död, beroende på antingen fromma eller syndfulla handlingar, men *gopī*-flickorna, som mediterade på Kṛṣṇa, transcenderade båda dessa led, renades och höjde sig sålunda till samma ställning som de *gopī*-flickor som direkt uppenbarats ur Hans glädjeenergi. Alla *gopī*-flickor som koncentrerade sina inre sinnen på Kṛṣṇa i en anda av utomäktenskaplig kärlek blev fullständigt obesmittade av den materiella naturens fruktbringande återverkningar, och några av dem lämnade till och med sina materiella kroppar, som de hade utvecklat under inflytande av den materiella naturens tre kvaliteter.

Mahārāja Parīkṣit lyssnade till Śukadeva Gosvāmī, när han förklarade i vilken situation *gopī*-flickorna befann sig när de samlades kring Kṛṣṇa i *rāsa*-dansen. När han hörde att vissa *gopī*-flickor befriades från födelse och död bara genom att med kärlek koncentrera sina tankar på Kṛṣṇa, sade han: "*Gopī*-flickorna visste ju inte att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet. De ansåg Honom bara vara en vacker pojke och utsåg Honom till sin älskare. Så hur var det möjligt att de kunde nå befrielse från de materiella betingelserna endast genom att tänka på en älskare?" Här bör man beakta det faktum att Kṛṣṇa och vanliga levande varelser är ett, kvalitativt sett. Genom att de vanliga levande varelserna är Kṛṣṇas väsentliga beståndsdelar är de också Brahman, men Kṛṣṇa är den Högste,

Koviloor Digital Library

Parabrahman. Frågan är, att ifall det är möjligt för en hängiven att befrias från det materiella, besmittade stadiet helt enkelt genom att tänka på Kṛṣṇa, varför befrias inte andra som också tänker på någon? Om någon tänker på sin man eller sin son, eller överhuvudtaget på en annan levande varelse, varför når inte denna person också befrielse från sitt orena tillstånd i den materiella världen, eftersom alla levande varelser också är Brahman? Detta är en mycket intelligent fråga, eftersom ateisterna alltid försöker imitera Kṛṣṇa. I dag, i Kaliyugas tidsålder, finns det många bedragare som tror sig vara lika mäktiga som Kṛṣṇa, och som lurar folk att tro att det går lika bra att tänka på dem som att tänka på Herren Kṛṣṇa. Parīkṣit Mahārāja ställde denna fråga därför att han insåg faran av att blint följa demoniska hycklare. Lyckligtvis finns det i *Śrīmad-Bhāgavatam* nedtecknat en varning till alla okunniga personer, att det inte är samma sak att tänka på en vanlig människa som att tänka på Kṛṣṇa.

Ej heller är det samma sak att tänka på halvgudarna som att tänka på Kṛṣṇa. I *Vaiṣṇava Tantra* varnas man också för att jämställa halvgudarna med Viṣṇu, Nārāyaṇa och Kṛṣṇa. Den som gör så kallas *pāsaṇḍa*, dvs usling. Śukadeva Gosvāmī gav följande svar på Mahārāja Parīkṣits fråga: "Min käre konung, din fråga har jag redan besvarat innan jag berättade om *rāsa*-dansen."

Eftersom Parīkṣit Mahārāja ville klara ut dessa saker, gav hans andliga mästare honom ett mycket intelligent svar: "Varför frågar du igen om samma sak, som jag redan förklarat för dig? Varför har du så dåligt minne?" En andlig mästare innehar alltid en högre ställning än sin lärjunge, så han har rätt att tillrättavisa denne på detta sätt. Śukadeva Gosvāmī visste dock att Mahārāja Parīkṣit inte ställde frågan för egen del utan för att det skulle bli en varning för okunniga människor i framtiden, som kunde tänkas vilja jämställa andra med Kṛṣṇa.

Śukadeva Gosvāmī erinrade sedan Parīkṣit Mahārāja om Śiśupālas befrielse. Śiśupāla var ständigt avundsjuk på Kṛṣṇa och av den anledningen dödade Kṛṣṇa honom. Eftersom Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet, erhöll Śiśupāla befrielse helt enkelt genom att bara se Honom. Om en avundsjuk människa kan nå befrielse enbart genom att koncentrera sina tankar på Kṛṣṇa, vad gäller då inte för *gopī*-flickorna, som Kṛṣṇa hyser sådan kärlek till och som ständigt tänker på Kṛṣṇa med kärlek? Det måste finnas någon skillnad mellan vän och fiende. När Kṛṣṇas fiender kunde bli befriade från den materiella besmittelsen och bli ett med Honom, kan man

Koviloor Digital Library

vara förvissad om att också Hans bästa vänner, såsom *gopī*-flickorna, blir befriade och får vara hos Honom.

I *Bhagavad-gītā* kallas Kṛṣṇa även för Hṛṣīkeśa. Śukadeva Gosvāmī förklarade att Kṛṣṇa är Hṛṣīkeśa, Översjälen, medan en vanlig människa är en betingad själ, täckt av en materiell kropp. Kṛṣṇa är identisk med Sin kropp eftersom Han är Hṛṣīkeśa. Den som gör skillnad mellan Kṛṣṇa och Kṛṣṇas kropp är en första klassens dåre. Kṛṣṇa är Hṛṣīkeśa och Adhokṣaja. Parīkṣit Mahārāja använde vid detta tillfälle båda dessa namn. Hṛṣīkeśa är Översjälen och Adhokṣaja är Gudomens Högsta Personlighet, som är transcendental till den materiella naturen. Av Sin orsakslösa barmhärtighet uppenbarar Han Sig som Han är, enbart för att gynna de vanliga levande varelserna. Tyvärr misstar sig dåraktiga människor och tror att Han är en vanlig människa, vilket medför att de är berättigade att hamna i helvetet. Śukadeva Gosvāmī bekräftade återigen att Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet, som är evig, omätlig och fri från all materiell besmittelse.

Śukadeva Gosvāmī fortsatte att undervisa Mahārāja Parīkṣit om att Kṛṣṇa inte är någon vanlig människa. Han är Gudomens Högsta Personlighet, som besitter alla andliga kvaliteter till fulländning. Han uppenbarar Sig i den materiella världen på grund av Sin orsakslösa barmhärtighet, och närhelst Han uppenbarar Sig, visar Han Sig såsom Han verkligen är utan att förändras. Detta finner man också bekräftat i *Bhagavad-gītā*. Där säger Herren att Han uppenbarar Sig genom Sin andliga energi. Han uppenbarar Sig inte under inflytande av den materiella energin. Däremot behärskas den materiella energin av Honom. I *Bhagavad-gītā* förklaras att den materiella energin verkar under Hans ledning. Det bekräftas också i *Brahma-saṁhitā* att den materiella energin, som kallas Durgā, uppträder likt en skugga som följer föremålets rörelser. Därav kan man dra den slutsatsen, att om man på ett eller annat sätt blir fäst vid Kṛṣṇa eller attraherad till Honom, antingen på grund av Hans skönhet, kvaliteter, rikedom, ryktbarhet, styrka, försakelse eller kunskap, eller till och med på grund av lust, vrede, fruktan, tillgivenhet eller vänskap, så tillförsäkras man befrielse från all materiell besmittelse.

I *Bhagavad-gītās* artonde kapitel säger Herren också, att den som förkunnar Kṛṣṇa-medvetande är Honom mycket kär. Den som predikar måste möta många svårigheter i sin kamp att sprida rent Kṛṣṇa-medvetande. Ibland måste han utstå kroppsligt lidande och ibland även möta döden. Allt detta underkastar han sig frivilligt som ett offer till Kṛṣṇa.

Koviloor Digital Library

Därför säger Kṛṣṇa, att en sådan förkunnare är Honom ytterst kär. Om nu Kṛṣṇas fiender kan förvänta sig befrielse genom att enbart koncentrera sina tankar på Honom, hur förhåller det sig då inte med dem som är så kära för Kṛṣṇa? Slutsatsen är att de som förkunnar Kṛṣṇa-medvetande i världen är garanterade befrielse under alla förhållanden. Men sådana förkunnare bryr sig inte om befrielse, för i verkligheten har den som är engagerad i Kṛṣṇa-medvetande och hängiven tjänst redan uppnått befrielse. Śukadeva Gosvāmī försäkrade därför kung Parīkṣit att den som är attraherad av Kṛṣṇa erhåller befrielse från alla materiella band, eftersom Kṛṣṇa är den transcendentala härskaren över alla mystiska krafter.

När alla *gopī*-flickor samlats kring Kṛṣṇa så som beskrivits ovan, började Han att tala till dem genom att först välkomna dem och sedan göra dem missmodiga genom ordkonster. Kṛṣṇa är den störste vältalaren. Han är *Bhagavad-gītās* talare. Han kan diskutera om de mest avancerade saker i fråga om filosofi, politik och ekonomi, ja om allting. Han kunde också tala inför *gopī*-flickorna som Han tyckte så mycket om. Han önskade förvilla dem genom att jonglera med ord och sade därför följande.

"O Vṛndāvanas damer, ni har verkligen haft tur, och Jag tycker mycket om er. Jag är mycket glad över att ni kommit hit, och Jag hoppas att allt är som det ska i Vṛndāvana. Tala nu om vad ni vill. Vad kan Jag stå till tjänst med? Vad är orsaken till att ni kommit hit mitt i djupaste natten? Slå er ner här och var snälla och säg Mig vad Jag kan göra för er."

Gopī-flickorna hade ju kommit till Kṛṣṇa för att njuta av Hans sällskap, för att få dansa med Honom, omfamna och kyssa Honom, så när Kṛṣṇa nu välkomnade dem på ett mycket officiellt vis efter alla etikettens olika regler blev de helt överraskade. Han behandlade dem som vanliga societetsdamer. De smålog därför sinsemellan och lyssnade ivrigt när Kṛṣṇa talade på det viset. När Kṛṣṇa såg att de log åt Honom sade Han: "Mina kära vänner, ni måste vara medvetna om att just nu är natten som djupast och skogen som allra farligast. Vid den här tiden är alla djungelns vilda djur, såsom tigrar, björnar, schakaler och vargar, på jakt efter rov i skogen. Därför är det mycket farligt för er. Ni kan inte välja ut en säker plats nu. Vart ni än går kommer ni att märka att dessa djur stryker omkring för att finna sitt byte. Därför tycker Jag att det är alldeles för farligt för er att vara här mitt i djupaste natten. Var snälla och dröj inte kvar här utan gå genast hem igen."

När Han såg att de fortfarande smålog sade Han: "Jag tycker mycket om er kroppsliga skönhet. Alla är ni smala om livet." Alla *gopī*-flickorna var

Koviloor Digital Library

utsökt vackra. För att beskriva deras skönhet används sanskritordet *sumadhyamā*. En vacker kvinna sägs vara *sumadhyamā*, när hon är smal om midjan.

Kṛṣṇa ville övertyga dem om att de inte var tillräckligt gamla för att kunna klara sig själva. I verkligheten var de i behov av skydd. Det var inte tillrådligt att komma och träffa Kṛṣṇa i djupaste natten. Kṛṣṇa antydde också att Han var en ung man och att de var unga flickor. "Det är föga passande för unga flickor att vara tillsammans med unga pojkar mitt i mörkaste natten." Efter att *gopī*-flickorna hört detta råd, såg de inte särskilt glada ut. Kṛṣṇa fortsatte då att övertyga dem från en annan utgångspunkt.

"Mina kära vänner, Jag kan förstå att ni har gått hemifrån utan tillåtelse av era förmyndare. Jag kan därför tänka Mig att era föräldrar, äldre bröder och till och med era söner, för att inte tala om era män, är ängsliga att finna rätt på er. Så länge ni finns här, måste de hålla på att leta efter er på alla möjliga ställen, och de måste vara mycket upprörda i sinnet. Så dröj er inte kvar här. Var snälla och återvänd hem och lugna dem."

Gopī-flickorna blev en smula förbryllade och förargade över det råd Kṛṣṇa gav dem. De vände därför bort sin uppmärksamhet och riktade den mot skogens skönhet. Just då upplystes hela skogen av månens klara sken, en stilla bris fläktade milt över de utslagna blommorna, och löven på träden rörde sig sakta. När Han märkte att *gopī*-flickorna betraktade skogen, passade Kṛṣṇa på att ge dem följande råd: "Jag tror ni har kommit hit för att skåda hur vacker skogen i Vṛndāvana är denna natt, men vid det här laget måste ni väl ändå ha hunnit se tillräckligt. Så gå nu genast hem igen. Jag vet att ni alla är mycket kyska kvinnor, så nu när ni fått uppleva den angenäma atmosfären i Vṛndāvana-skogen, kan ni återvända hem och ägna er åt att troget tjäna era män. En del av er torde ha små barn, fastän ni är mycket unga. Ni måste ha lämnat era spädbarn hemma, och de borde ligga och gråta där nu. Var därför snälla och bege er genast hem och ge dem di. Jag förstår också att ni hyser stor kärlek till Mig och att ni på grund av denna transcendentala kärlek kommit hit när ni hörde Min flöjt. Era känslor av kärlek och tillgivenhet för Mig är helt på sin plats eftersom Jag är Gudomens Högsta Personlighet. Alla levande varelser är Mina väsentliga beståndsdelar och det är naturligt att vara Mig tillgiven. Denna kärlek till Mig är Jag mycket tacksam för och Jag gratulerar er till den. Men nu kan ni återvända hem. En annan sak Jag måste förklara är att den främsta religiösa principen för en trogen kvinna är att tjäna sin make utan dubbel-

Koviloor Digital Library

spel. En kvinna ska inte bara vara tillgiven och trogen sin make utan också hysa tillgivenhet för makens vänner och lydnad till makens föräldrar samt även vara tillgiven makens yngre bröder. Och det allra viktigaste är att kvinnan måste sköta om sina barn."

På detta sätt förklarade Kṛṣṇa vad som är en kvinnas plikt. Han underströk också hennes skyldighet att tjäna sin make: "Även om denne inte har en särskilt god karaktär, och även om han inte är särskilt rik eller lycklig eller är gammal och invalidiserad på grund av kroniska sjukdomar, ja hurdan hennes man än må vara, så får en kvinna aldrig skilja sig från sin make om hon har en uppriktig önskan att befordras till de högre planeterna efter att hon lämnat den här kroppen. Dessutom är det en stor skam ifall hon är otrogen och söker sig en annan man. Sådana ovanor hindrar en kvinna från att befordras till de himmelska planeterna, och frukterna av dessa ovanor är mycket degraderande. En gift kvinna får inte söka sig en annan älskare, eftersom det inte är tillåtet enligt de vediska levnadsreglerna. Om ni anser er vara mycket fästade vid Mig och önskar Mitt sällskap, så råder Jag er att inte personligen försöka äga Mig. Det bästa ni kan göra är att gå hem och helt enkelt tala om Mig och tänka på Mig. Och genom att ständigt ha Mig i era tankar och sjunga Mina namn kommer ni förvisso att höjas till den andliga plattformen. Det är inte nödvändigt att ni befinner er i Min närhet, så var nu snälla och gå hem."

Detta råd som Gudomens Högsta Personlighet här gav till *gopī*-flickorna var inte det minsta sarkastiskt. Sådana råd bör tas på fullaste allvar av alla ärbara kvinnor. Kvinnans skyldighet att vara sin man trogen understryks särskilt av Gudomens Högsta Personlighet. Denna levnadsregel bör därför följas av alla kvinnor som allvarligt önskar höja sig till en högre plattform i livet. Kṛṣṇa är medelpunkten för all kärlek bland de levande varelserna. Om man utvecklar denna kärlek till Kṛṣṇa, höjer man sig över alla vediska föreskrifter. Så var fallet med *gopī*-flickorna, eftersom de fick möta Kṛṣṇa ansikte mot ansikte. Detta är inte möjligt för en kvinna i hennes betingade tillstånd. Tyvärr förekommer det ibland att bedragare utger sig för att vara Kṛṣṇa genom att imitera Kṛṣṇas beteende gentemot *gopī*-flickorna, i det de följer filosofin om monism, dvs allt är ett. De använder sig helt ansvarslöst av denna *rāsa-līlā* för att missleda och förföra mången oskyldig kvinna, och de kallar det för andligt självförverkligande. Kṛṣṇa antyder här en varning, nämligen att det som är möjligt för *gopī*-flickorna inte är möjligt för vanliga kvinnor. Fastän en kvinna kan befordras till en högre plattform

Koviloor Digital Library

genom avancerat Kṛṣṇa-medvetande, ska hon inte låta sig förföras av en bedragare som gör gällande att han är Kṛṣṇa. Hon bör i stället koncentrera sin hängivna tjänst på att sjunga om och meditera på Kṛṣṇa, som rådet lyder här. Man ska inte låta sig lockas av *sahajiyās*, så kallade gudshängivna som tar mycket lätt på allting.

När Kṛṣṇa talade till *gopī*-flickorna på detta föga uppmuntrande sätt, blev de mycket förstulna eftersom de trodde att deras förhoppningar att få dansa *rāsa*-dansen med Kṛṣṇa nu hade grusats. De kände stark oro för detta och utom sig av besvikelse började de att andas mycket tungt. I stället för att se Kṛṣṇa i ögonen böjde de ned sina huvuden och tittade i marken, och med tårna började de rita allehanda krumelurer i sanden. De började fälla tårar, så att sminket i deras ansikten rann bort. Tårarna från deras ögon blandades med *kuṅkuma* från deras bröst och droppade ned på marken. De var oförmögna att säga något till Kṛṣṇa och stod där helt tysta. Genom sin tystnad visade de att de blivit djupt sårade i sina hjärtan.

Gopī-flickorna var inte några vanliga kvinnor. I grund och botten befann de sig på samma nivå som Kṛṣṇa, eftersom de var Hans eviga följeslagare. Som det bekräftas i *Brahma-saṁhitā*, var de uppenbarelseformer av Kṛṣṇas glädjeenergi och i egenskap därav ej skilda från Honom. Fastän de var nedstämda av Kṛṣṇas tal, ville de inte använda hårda ord mot Honom. Men de ville ändå på något sätt tillrättavisa Kṛṣṇa för Hans ovänliga ord och började därför tala med sviktande stämmor. De använde inga hårda ord mot Kṛṣṇa, eftersom Han var deras älskare, deras allt. *Gopī*-flickorna hade endast Kṛṣṇa i sina hjärtan, och de hade helt överlämnat sig till Honom. Naturligtvis försökte de att svara när de hörde sådant ovänligt tal, men deras små försök omintetgjordes genom att tårarna då rullade i strömmar från deras ögon. Till slut lyckades de dock få fram något.

"Kṛṣṇa," sade de, "Du är verkligen grym mot oss! Du borde inte säga så där. Vi är fullkomligt överlämnade själar. Var snäll och tag emot oss och låt bli att tala till oss på detta grymma vis. Du är Gudomens Högsta Personlighet, så Du kan göra vad Du vill, men det är inte värdigt Din ställning att behandla oss så här grymt. Vi har kommit till Dig och lämnat allt annat bakom oss bara för att söka skydd vid Dina lotusfötter. Vi vet att Du är helt oberoende och kan göra precis som Du vill, men vi vädjar till Dig att inte avvisa oss. Vi är Dina hängivna. Du borde acceptera oss som Herren Nārāyaṇa accepterar Sina hängivna. Det finns många hängivna till Herren Nārāyaṇa, som dyrkar Honom för att nå befrielse, och Han

Koviloor Digital Library

skänker dem också befrielse. Hur kan då Du avvisa oss, när vi inte har något annat skydd än Dina lotusfötter?"

"O käre Kṛṣṇa", fortsatte de, "det råder ingen tvekan om att Du är den högste läraren. Dina instruktioner om kvinnornas trohet till männen, om omvårdnad av barnen jämte skötsel av hushållsangelägenheter samt att lyda de äldre familjemedlemmarna är säkert helt riktiga och överensstämmer med *śāstras* regler. Men vi vet också att om man fullständigt tar skydd vid Dina lotusfötter, så iakttar man också alla *śāstras* regler. Våra män, vänner, familjemedlemmar och barn är oss mycket kära men bara på grund av Din närvaro, eftersom Du är Översjälen i alla levande varelser. Utan Din närvaro är man värdelös. När man lämnar kroppen, dör den omedelbart, och enligt *śāstras* föreskrifter ska en död kropp genast kastas i floden eller brännas. När allt kommer till kritan är Du det enda kära vi äger i denna värld. Genom att skänka vår trohet och kärlek till Din Person finns det inte någon som helst risk att vi förlorar våra män, vänner, söner eller döttrar. Om en kvinna accepterar Dig som sin suveräne make, så kan hon aldrig förlora sin egen man som ju är fallet i den materiella livsuppfattningen. Om vi accepterar Dig som vår slutlige make, kan det aldrig bli frågan om vare sig separation, skilsmässa eller änkestånd. Du är den evige mannen, sonen, vännen och läraren, och den som återupptar sitt förhållande med Dig är evigt lycklig. Eftersom Du lär ut alla religiösa regler, måste vi dyrka Dina lotusfötter först. I *śāstras* står det därför *ācārya-upāsanā*, att dyrkan av Dina lotusfötter är den första regeln. Dessutom står det i *Bhagavad-gītā*, att Du är den ende njutaren, den ende ägaren och den ende vännen. I den egenskapen har vi nu kommit till Dig och lämnat åt sidan alla så kallade vänner, allt umgänge och all kärlek, och nu har Du blivit den som njuter av oss. Låt oss för evigt skänka Dig njutning. Betrakta oss som Din egendom, ty det är Din naturliga rättighet, och var vår högste vän, för det är Din naturliga ställning. Låt oss omfamna Dig som det käraste vi äger."

Gopīerna fortsatte sedan att tala till den lotusögde Kṛṣṇa: "Var snäll och avvisa inte vår sedan länge närda önskan om att få Dig till äkta man. Varje intelligent människa som är mån om sina egna intressen riktar all sin kärlek till Dig. De som är missledda av den yttre energin och nöjer sig med falska föreställningar försöker att roa sig utan att Du är med. Den så kallade maken, vännen, sonen, dottern, fadern och modern förorsakar bara materiellt lidande. Ingen i den materiella världen blir lycklig av att ha en så

Koviloor Digital Library

kallad far, mor, make, son, dotter eller vän. Fastän man väntar sig att föräldrarna ska skydda sina barn, finns det många barn som lider i brist på mat och skydd. Det finns många skickliga läkare, men när en patient dör finns det ingen som kan återuppväcka honom. Det finns många sätt att skydda sig, men om man redan är fördömd, så hjälper inga som helst skyddsåtgärder, och utan Ditt beskydd blir alla källor till trygghet i stället endast orsak till fortsatt lidande. Vi vädjar därför till Dig, o käre Herre, att inte utplåna vår sedan länge hysta önskan om att få äga Dig som vår högste äkta man.

Käre Kṛṣṇa, som kvinnor är vi förvisso nöjda om vi med hjärtat får sköta hushållsgöromålen, men Du har redan stulit våra hjärtan. Vi kan därför inte längre engagera dem i familjeangelägenheter. Du har dessutom upprepade gånger bett oss återvända hem och detta är helt i sin ordning, men tyvärr har vi blivit som förstenade här. Våra ben saknar kraft att röra sig så mycket som ett steg från Dina lotusfötter. Om vi skulle åtlyda Din begäran att gå hem igen, vad har vi då där att göra? Vi har förlorat all förmåga att företa oss något utan Din närvaro. I stället för att engagera våra hjärtan i hushållsgöromål i egenskap av kvinnor, hyser vi nu en annan slags lust som ständigt flammar i våra hjärtan. Nu vädjar vi till Dig, käre Kṛṣṇa, att Du släcker denna brand med Ditt vackra leende och med Dina läppars transcendentala vibrationer. Om Du inte samtycker till att visa oss denna ynnest, kommer vi med all säkerhet att förbrännas av avsaknadens eld. I detta tillstånd ska vi bara tänka på Dig och Din skönhet och lämna våra kroppar omedelbart. På så sätt tror vi att det blir möjligt för oss att vistas vid Dina lotusfötter i vårt nästa liv. Käre Kṛṣṇa, om Du påstår att om vi går hem så kommer våra män att tillfredsställa våra önskningars lustfyllda eld, så kan vi endast säga att detta inte längre är möjligt. Du har givit oss en chans att skänka Dig tillfredsställelse här i skogen, och Du har en gång tidigare lagt Din hand på våra bröst, vilket vi uppfattade som en välsignelse på samma sätt som lyckogudinnorna, som Du finner behag i på Vaikuṇṭha-lokas. Eftersom vi fått smaka denna transcendentala njutning är vi inte längre intresserade av att gå till någon annan än Dig för att tillfredsställa vår lusta. Käre Kṛṣṇa, lyckogudinnans lotusfötter dyrkas ständigt av halvgudarna, fastän hon alltid vilar på ditt bröst i Vaikuṇṭha-planeterna. Hon underkastade sig svår botgöring och försakelse för att kunna ta sin tillflykt till Dina lotusfötter, som alltid täcks av *tulasī*-blad. Dina lotusfötter utgör den enda fristaden för Dina tjänare, och lyckogudinnan kommer

Koviloor Digital Library

ibland ned och dyrkar Dina lotusfötter i stället för att förbli vilande vid Ditt bröst. Vi har nu placerat oss i stoftet från Dina fötter. Var snäll och avvisa oss inte, eftersom vi är fullständigt överlämnade själar.

Käre Kṛṣṇa, Du är känd under namnet Hari, eftersom Du utplånar allt lidande hos de levande varelserna, speciellt hos dem som har övergivit sina hem och familjeband och fullständigt hängivit sig åt Dig. Vi har lämnat våra hem i förhoppningen om att vi ska kunna hänge oss och ägna våra liv åt Din tjänst. Vi ber Dig helt enkelt om att få bli engagerade i Din tjänst som Dina tjänare. Vi begär inte att Du ska acceptera oss som Dina hustrur, utan vi ber Dig endast acceptera oss som Dina tjänarinnor. Eftersom Du är Gudomens Högsta Personlighet och tycker om att njuta av *parakīya-rasa* och även är känd som en transcendental kvinnojägare, har vi kommit hit för att tillfredsställa Dina transcendentala önskningar. Men vi är samtidigt ute efter vår egen njutning, eftersom vi blivit mycket lustfyllda bara av att betrakta Ditt leende ansikte. Vi har kommit för att möta Dig uppklädda och smyckade, men innan Du omfamnat oss är det något som fattas våra vackra kläder och vårt utseende. Du är den Högsta Personen, och om Du i egenskap av *puruṣa-bhūṣaṇa*, det manliga smycket, fulländar våra försök att klä upp oss, så skulle alla våra önskningar uppfyllas och vår kroppsliga utsmyckning bli fullständig.

Käre Kṛṣṇa, vi är helt förtrollade av att se Dig med *tilaka*, med ringar i öronen, av att se Ditt vackra ansikte, som täcks av spridda hårlockar, och Ditt sällsamt vackra leende. Men inte nog med detta, utan vi attraheras också av Dina armar som alltid inger förtroende hos de själar som överlämnat sig till Dig. Och fastän vi attraheras av Ditt bröst, som ständigt omfamnas av lyckogudinnan, önskar vi inte inta hennes plats. Vi kommer att vara helt nöjda om vi bara får bli Dina kvinnliga tjänarinnor. Om Du emellertid anklagar oss för prostitution, så undrar vi bara var i dessa tre världar den kvinna finns, som inte förtrollas av Din skönhet och av de rytmiska melodier som tonar fram ur Din transcendentala flöjt. I dessa tre världar finns det i förhållande till Dig ingen skillnad mellan män och kvinnor eftersom både män och kvinnor tillhör den marginella energin, *prakṛti*. I verkligheten är det ingen som är njutaren, mannen, utan alla finns till för att skänka Dig tillfredsställelse. Den kvinna är icke född i dessa tre världar som kan göra annat än avvika från kyskhetens stig, när hon en gång attraherats av Dig, eftersom Din skönhet är så sublim att inte bara kvinnor och män blir helt betagna, utan även kor, fåglar, vilddjur, ja

Koviloor Digital Library

till och med träd, frukter och blommor, kort sagt allting, för att nu inte tala om oss själva. Det är i alla fall definitivt så att precis som Herren Viṣṇu alltid skyddar halvgudarna från demonernas angrepp, så har även Du uppenbarat Dig i Vṛndāvana för att beskydda innevånarna från alla slags bekymmer. O vän av de olyckliga, var snäll och lägg Din hand på våra brinnande bröst och på våra huvuden, ty vi har överlämnat oss till Dig som Dina eviga tjänarinnor. Om Du kanske tror att Dina lotuslika händer kommer att förbrännas till aska när Du lägger dem på våra brinnande bröst, försäkrar vi Dig att Dina händer kommer att känna glädje i stället för smärta, på samma sätt som lotusblomman, trots att den är mjuk och spröd, njuter av solens brännande hetta."

När Gudomens Högsta Personlighet hörde *gopīernas* ängsliga vädjan log Han, och eftersom Han var vänligt sinnad mot dem började Han omfamna och kyssa dem som de önskade, trots att Han är tillfredsställd i Sig Själv. När Kṛṣṇa vackert leende betraktade *gopīernas* ansikten, syntes deras ansikten bli hundra gånger skönare, och när Han roade Sig mitt ibland dem tycktes Han likna fullmånen, omgiven av tusentals glittrande stjärnor. Gudomens Högsta Personlighet vandrade sålunda omkring i Vṛndāvanas skogar omgiven av hundratals *gopīer*. Runt halsen bar Han en girland, som var gjord av en mångfald olikfärgade blommor, och ibland sjöng Han för Sig Själv och ibland tillsammans med *gopīerna*. På så sätt nådde Kṛṣṇa och *gopīerna* fram till Yamunās svala sandstrand, där det fanns liljor och lotusblommor. I denna transcendentala atmosfär började Kṛṣṇa och *gopīerna* att njuta av varandra. Medan de vandrade utmed Yamunās strand lade Kṛṣṇa ibland armen runt halsen, bröstet eller livet på en *gopī*. De nöp varandra, skämtade och såg på varandra med stor glädje. När Kṛṣṇa rörde *gopīernas* kroppar, stegrades deras lust att omfamna Honom. Alla njöt av dessa lekar, och på detta vis välsignades *gopīerna* av Gudomens Högsta Personlighet, genom att de fick vara tillsammans med Honom utan den minsta anstrykning av världslig sexualitet.

Gopīerna började dock efter ett tag känna sig riktigt stolta. De betraktade sig själva som de mest lyckligt lottade kvinnorna i hela universum, genom förmånen att få vara tillsammans med Kṛṣṇa. Herren Kṛṣṇa, som även kallas Keśava, lade genast märke till deras stolthet över lyckan att få roa sig med Honom personligen, och för att visa dem Sin orsakslösa barmhärtighet och för att undertrycka deras falska stolthet försvann Han plötsligt från scenen och demonstrerade härvidlag Sitt majestät i form av oberördhet.

Koviloor Digital Library

Gudomens Högsta Personlighet är alltid utrustad med sex särskilda majestät, och vid detta tillfälle visade Han Sin oberördhet. Denna oberördhet bekräftar Kṛṣṇas fullständiga obundenhet. Kṛṣṇa är alltid tillfredsställd i Sig Själv, och Han är oberoende av allt annat. Detta är plattformen, varpå de transcendentala lekarna äger rum.

Koviloor Digital Library

30. Kṛṣṇa gömmer Sig för gopīerna

När Kṛṣṇa plötsligt försvann från *gopīernas* sällskap, började de leta efter Honom överallt. Men eftersom de inte kunde finna Honom någonstans blev de ängsliga och nästan galna i avsaknad av Honom. De kunde bara tänka på Kṛṣṇas lekar med kärlek och tillgivenhet, och de blev så absorberade av dessa tankar att de glömde allt annat. Med tårfyllda ögon kunde de framför sig se Kṛṣṇas lekar, Hans vackra tal till dem, Hans omfamningar och kyssar och andra handlingar. De var så attraherade av Kṛṣṇa att de började härma Hans sätt att dansa, att gå och att småle, precis som om de själva vore Kṛṣṇa. Kṛṣṇas frånvaro gjorde dem alla galna. Varje *gopī* påstod för de andra att hon själv var Kṛṣṇa. Till slut kom de tillsammans och sjöng gemensamt Kṛṣṇas namn högt medan de strövade omkring och letade efter Honom från ena änden av skogen till den andra. Egentligen är Kṛṣṇa alltgenomträngande. Han finns i himmelen, i skogen och i allas hjärtan och Han finns alltid överallt.

Gopīerna började därför fråga träden och växterna om var Kṛṣṇa kunde vara. I skogen fanns det olika slags stora träd och små växter, och *gopīerna* frågade dem: "Kära banyanträd, har du sett Mahārāja Nandas son gå förbi den här vägen, skrattande och spelande på Sin flöjt? Han har stulit våra hjärtan och gått Sin väg. Om du har sett Honom, så var snäll och tala om för oss vilken väg Han tagit. Kära *aśoka*-träd, kära *nāga*-blomträd och kära *campaka*-blomträd, har ni sett Balarāmas yngre bror gå den här vägen? Han försvann från oss därför att vi var så stolta." *Gopīerna* hade nämligen blivit medvetna om orsaken till Kṛṣṇas plötsliga försvinnande. De förstod

Koviloor Digital Library

att de betraktade sig själva som de lyckligaste kvinnorna i universum när de njöt av Kṛṣṇas närvaro. Eftersom de då fylldes av stolthet, försvann Kṛṣṇa genast för att tygla deras stolthet. Kṛṣṇa tycker inte om att Hans hängivna blir stolta över sin tjänst till Honom. Han tar emot allas tjänster, men Han tycker inte om att den ene hängivne blir stoltare än den andre. Om det skulle förekomma sådana känslor någon gång, så gör Kṛṣṇa slut på dem genom att ändra Sin attityd mot den hängivne i fråga.

Gopīerna började sedan fråga *tulasī*-plantorna: "Kära *tulasī*, du är Herren Kṛṣṇas älsklingsväxt, ty dina blad finns alltid på Hans lotusfötter. Kära *mālatī*-blomma, kära *mallikā*-blomma, kära jasmin-blomma, alla måste ni ha vidrörts av Kṛṣṇa när Han gick förbi här efter att Han skänkt oss transcendental njutning. Har ni möjligen sett Mādhava gå förbi? O mangoträd, o brödfruktträd, o päronträd och *asana*-träd. O björnbärsbuskar och *bael*-träd, o *kadamba*-blommans träd, ni är alla mycket fromma träd som växer på Yamunās strand. Kṛṣṇa måste ha gått den här vägen. Var snälla och låt oss få veta vilken väg Han tagit!"

Gopīerna såg sedan på marken de gick på, och de frågade: "Kära jordplanet, vi känner inte till vilken bot och försakelse du måste ha underkastat dig för att nu få leva med Herren Kṛṣṇas fotavtryck på dig. Du är mycket glad, och alla dessa jublande träd och växter här utgör håren på din kropp. Herren Kṛṣṇa måste ha varit mycket nöjd med dig, ty varför skulle Han annars ha omfamnat dig i Sin vildsvinsskepnad Varāha? När du översvämmades av vattnet räddade Han dig genom att med Sina betar lyfta upp hela din tyngd."

Efter att ha frågat ett oräkneligt antal träd och växter vände de sig till den vackra hjorten som behagfullt stod och tittade på dem. De frågade hjorten: "Det verkar som om Kṛṣṇa, som är den Högste Nārāyaṇa i Egen Person, har gått förbi den här vägen tillsammans med Sin följeslagerska Lakṣmī, lyckogudinnan. Hur kan det annars komma sig att doften från Hans girland, som är besmord med röd *kuṅkuma* från lyckogudinnans bröst, kan förnimmas i den stilla vinden här? Det förefaller som om de måste ha gått här förbi och därvid vidrört era kroppar, och därför är ni så lyckliga och kan titta på oss med sådan sympati. Vill ni därför tala om för oss vilken väg Kṛṣṇa gått! Kṛṣṇa är Vṛndāvanas välönskare. Han är lika vänlig mot er som mot oss, och därför måste Han varit tillsammans med er efter att Han övergivit oss. O lyckliga träd, vi tänker på hur Kṛṣṇa, Balarāmas yngre bror, gick förbi här med ena handen vilande på lyckogudinnans axel och

Koviloor Digital Library

den andra lekfullt svängande en lotusblomma, och hur Han måste ha känt Sig mycket lycklig över att få ta emot era vördnadsbetygelser och betraktat er med stort välbehag."

Några av *gopīerna* frågade då sina *gopī*-vänner: "Kära vänner, varför frågar ni inte slingerväxterna, som så jublande omfamnar de stora träden precis som om dessa vore deras äkta män? Det verkar som om slingerväxternas blommor måste ha vidrörts av Kṛṣṇas naglar. Hur skulle de annars kunna känna sig så lyckliga?"

Gopīerna blev så trötta av allt sökande efter Kṛṣṇa att de började tala som om de förlorat förståndet. De kunde endast finna tröst genom att härma Kṛṣṇas lekar. En av dem imiterade demonen Pūtanā, medan en annan imiterade Kṛṣṇa genom att suga hennes bröst. En *gopī* imiterade en vagn, varefter en annan *gopī* lade sig ned framför denna och sparkade med benen mot hjulen på samma sätt som Kṛṣṇa, när Han dödade demonen Śakaṭāsura. De härmade barnet Kṛṣṇa genom att ligga på marken och en *gopī* föreställde demonen Tṛṇāvarta, som med våld förde bort Kṛṣṇa upp i skyn. En *gopī* började härma Kṛṣṇa, när Han försökte lära Sig att gå och pinglade med Sina fotbjällror. Två *gopīer* låtsades att de var Kṛṣṇa och Balarāma, medan många andra föreställde herdepojkarna. En *gopī* antog Bakāsuras skepnad, medan en annan tvingade henne att falla till marken precis som demonen Bakāsura gjorde när han blev dödad. På liknande sätt besegrade en annan *gopī* demonen Vatsāsura. Precis som Kṛṣṇa brukade locka på Sina kor genom att ropa deras olika namn, försökte *gopīerna* imitera Honom genom att ropa kornas respektive namn. En *gopī* började spela på en flöjt, och en annan berömde henne på samma sätt som Kṛṣṇas kamrater berömde Honom när Han spelade på Sin flöjt. En av *gopīerna* lyfte upp en annan *gopī* på sina axlar, precis som Kṛṣṇa brukade lyfta upp Sina kamrater. Helt absorberad i sina tankar på Kṛṣṇa, skrek *gopīn*, som bar sin vän, att hon var Kṛṣṇa själv: "Titta allesammans hur jag rör mig!" En *gopī* lyfte sin klänning upp över huvudet och sade: "Var inte rädda för skyfall och våldsamma stormar. Jag kommer att rädda er!" Hon imiterade lyftandet av Govardhana-berget på detta sätt. En *gopī* satte sin fot på huvudet av en annan *gopī* och sade: "Kāliya, din usling! Jag tänker ge dig ett strängt straff. Du måste lämna denna plats. Jag stiger ned till denna jord för att bestraffa alla samvetslösa varelser!" En annan *gopī* skrek till sina vänner: "Titta, skogsbrandens eldslågor är på väg att sluka oss. Slut era ögon, så ska jag rädda er från den överhängande faran."

Koviloor Digital Library

På detta sätt upplevde *gopīerna* avsaknaden av Kṛṣṇa på gränsen till vanvett. De frågade efter Honom hos alla träd och växter. På några ställen fann de avtryck av de karaktäristiska tecknen under Hans fotsulor, nämligen flaggan, lotusblomman, treudden, blixten etc. När de upptäckt dessa fotavtryck sade de: "O, vi har funnit avtrycken av tecknen under Kṛṣṇas fotsula. Alla tecken, som flaggan, lotusblomman, treudden och blixten, är tydligt urskiljbara här." De försökte följa spåret, och strax därefter upptäckte de en annan uppsättning fotavtryck vid sidan om Kṛṣṇas. Då blev de genast mycket ledsna. "Se här, kära vänner. Vem tillhör dessa fotavtryck? De löper vid sidan av fotavtrycken från Kṛṣṇa, Mahārāja Nandas son. Förvisso är det Kṛṣṇa som gått här och hållit armen om en annan *gopī*, precis som en elefanthanne vandrar vid sidan av sin älskade hona. Vi måste därför förstå att denna speciella *gopī* har tjänat Kṛṣṇa med större tillgivenhet än någon av oss. Så fastän Han övergav oss, så kunde Han inte överge Henne av denna orsak. Han har tagit Henne med Sig. Kära vänner, tänk på vilken transcendental ära dammet från denna plats besitter. Dammet från Kṛṣṇas lotusfötter dyrkas även av Herren Brahmā och Herren Śiva samt av lyckogudinnan, Lakṣmī. Men vi är samtidigt ledsna för att denna utvalda *gopī* har givit sig iväg med Kṛṣṇa, för Hon får njuta av nektarn från Kṛṣṇas kyssar, medan Hon låter oss bli kvar här i vår klagan. Kära vänner, titta bara här! På det här stället syns det inga fotavtryck från den där *gopīn*. Det verkar som om Kṛṣṇa lyft upp Rādhārāṇī på Sina axlar, därför att det torra gräset stack Hennes fötter. O, Hon är Honom verkligen mycket kär! Här måste Kṛṣṇa ha plockat några blommor för att glädja Rādhārāṇī, för det är endast halva fotavtryck som syns här, så Han måste ha stått på tå för att nå blommorna på trädets högt sittande grenar. Kära vänner, se här då! Kṛṣṇa måste ha slagit Sig ned tillsammans med Rādhārāṇī och försökt sätta blommor i Hennes hår. Ni kan vara förvissade om att De båda satt här tillsammans. Kṛṣṇa är tillräcklig i Sig Själv. Han har inget att njuta av från någon annan källa. Men endast för att glädja Sin hängivna behandlade Han Rādhārāṇī precis som en lustfylld pojke behandlar sin flickvän. Kṛṣṇa är så vänlig att Han alltid står ut med de kärleksbekymmer som Hans flickvänner skapar."

Sålunda började *gopīerna* att peka ut alla de fel som begåtts av den *gopī*, som ensam blivit bortförd av Kṛṣṇa. De sade att den ledande *gopīn*, Rādhārāṇī, måste ha blivit mycket stolt över Sin ställning, och börjat betrakta Sig själv som främst bland alla *gopīer*." Men hur kunde Kṛṣṇa föra

Koviloor Digital Library

bort bara Henne och lämna alla oss andra kvar, såvida Hon inte är ovanligt kvalificerad och vacker? Hon måste ha fört Kṛṣṇa djupt in i skogen och sagt Honom: 'Min käre Kṛṣṇa, nu är Jag mycket trött och orkar inte gå längre. Var snäll och bär Mig vart Du vill.' När Kṛṣṇa blev tilltalad på detta vis, svarade Han kanske: 'Nåväl, kom och sätt Dig på Mina axlar.' Men i samma ögonblick måste Kṛṣṇa ha försvunnit, så att Rādhārāṇī klagade: "Min käre älskare, Min käraste. Du är så ädel och mäktig. Vart tog Du vägen? Jag är inget annat än Din mest lydiga tjänarinna. Jag är mycket ledsen. Var snäll och kom till Mig igen." Men Kṛṣṇa kom emellertid inte tillbaka till Henne. Nu måste Han sitta på avstånd och betrakta Henne och finna behag i Hennes bekymmer."

Alla *gopīerna* letade efter Kṛṣṇa allt längre och längre in i skogen, men när de fick klart för sig, att Rādhārāṇī verkligen blivit övergiven av Kṛṣṇa, blev de mycket ledsna. Detta var ett bevis på deras Kṛṣṇa-medvetande. I början var de en smula avundsjuka över att Kṛṣṇa hade fört bort Rādhārāṇī ensam och lämnat kvar alla de övriga *gopīerna*, men så snart de fått veta att Kṛṣṇa även hade övergivit Rādhārāṇī och att Hon nu satt ensam och sörjde Honom, kände de stort medlidande med Henne. *Gopīerna* fann Rādhārāṇī och hörde Henne berätta allt, om hur illa Hon uppfört Sig mot Kṛṣṇa och hur stolt Hon varit samt hur Hon bestraffats för Sin stolthet. När *gopīerna* hört allt detta, ökade deras medlidande med Henne. De fortsatte sedan tillsammans att gå ännu djupare in i skogen, så att de till slut inte längre kunde se något månsken.

När de märkte att det blev mörkare och mörkare stannade de. Deras sinnen och medvetande blev helt absorberade i tankar på Kṛṣṇa, vars lekar och tal de på nytt imiterade. Med själ och hjärta hängav de sig åt Kṛṣṇa, och av den anledningen började de lovsjunga Honom samtidigt som de totalt glömde alla familjeangelägenheter. Således samlades alla *gopīerna* på Yamunās strand, och de väntade sig att Kṛṣṇa måste komma tillbaka till dem. De ägnade sig enbart åt att lovsjunga Kṛṣṇas ära — Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare, Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare.

Koviloor Digital Library

31. Gopīernas sånger

En gopī sade: "Käre Kṛṣṇa, efter att Du fötts här i Vrajabhūmi, så framträder allting så ärorikt. Vṛndāvanas land har blivit skönare och det verkar precis som om lyckogudinnan för evigt finns närvarande här. Det är bara vi som är mycket olyckliga, ty vi letar efter Dig och kan inte med all möda i världen finna Dig. Vårt liv är helt beroende av Dig, varför vi vädjar till Dig att komma tillbaka till oss."

En annan *gopī* sade: "Käre Kṛṣṇa, Du är själva livet och själen även i lotusblomman som växer på vattnet i sjöarna, som blivit kristallklara av höstens friska regn. Fastän lotusblommorna är så vackra, så vissnar de bort om inte Du låter Din blick svepa över dem. Utan Dig dör vi också på samma sätt. Visserligen är vi varken Dina hustrur eller slavar. Du har aldrig haft några utgifter för oss, men ändå attraheras vi av bara Din blick. Om vi skulle dö nu utan att Du kastat Dina blickar på oss, så kommer Du att bli ansvarig för vår död. Att döda en kvinna är förvisso en stor synd, och om vi skulle dö nu utan att Du kommer tillbaka igen, så kommer Du att få lida av denna synds återverkningar. Var därför snäll och kom till oss. Tro inte att det bara är vissa vapen som kan döda. Nej, vi kommer att dö av Din frånvaro. Du bör betänka hur Du är ansvarig för att låta döda kvinnor. Vi är alltid tacksamma mot Dig eftersom Du många gånger har beskyddat oss från faror, såsom Yamunās giftiga vatten, ormen Kāliya, Bakāsura, Indras vrede och skyfall, skogsbranden och många andra. Du är störst och mäktigast i världen. Det var storartat handlat av Dig att rädda oss från så många faror, men vi är förvånade över att Du lämnar oss därhän i denna

Koviloor Digital Library

stund. Käre Kṛṣṇa, käre vän, vi vet mycket väl att Du i själva verket inte alls är son till moder Yaśodā och herden Nanda Mahārāja, utan att Du är Gudomens Högsta Personlighet och Översjälen i alla levande varelser. Du har kommit till denna värld av Din egen orsakslösa barmhärtighet på Herren Brahmās begäran för att ge världen Ditt beskydd. Det är endast tack vare Din vänlighet, som Du uppenbarar Dig i Yadu-dynastin. O, Du främste i Yadu-dynastin, om någon som är rädd för detta materialistiska liv söker skydd vid Dina lotusfötter, så förvägrar Du honom aldrig detta beskydd. Dina rörelser är behagliga och Du är helt oberoende. Du vidrör lyckogudinnan med ena handen och håller en lotusblomma i den andra. Detta är Dina särdrag. Var därför snäll och kom till oss och välsigna oss med lotusblomman i Din hand.

Käre Kṛṣṇa, Du är den som förjagar all fruktan hos Vṛndāvanas innevånare. Du är den kraftfullaste hjälten, och vi vet att Du enbart med Ditt leende kan utplåna onödig stolthet hos Dina hängivna, även hos kvinnor som oss. Vi är blott Dina tjänarinnor och livegna. Var därför snäll och acceptera oss genom att låta oss få se Ditt vackra, lotuslika ansikte.

Käre Kṛṣṇa, vi måste erkänna att vi blev mycket lustfyllda när vi fick vidröra Dina lotusfötter. Utan tvivel kan de utplåna alla slags syndfulla handlingar begångna av hängivna som tagit sin tillflykt till dessa lotusfötter. Du är så god att Du även låter vanliga djur söka skydd vid Dina lotusfötter. Även lyckogudinnan har sin boning vid Dina lotusfötter, och trots detta lät Du dem dansa på ormen Kāliyas huvuden. Nu ber vi Dig vara så snäll och placera Dina lotusfötter på våra bröst för att stilla våra lustfyllda begär att få vidröra Dig.

O Herre, Dina lockande, lotuslika ögon är så vackra och tilltalande. Din milda stämma är så fascinerande att den till och med behagar de mest framstående lärda, som också blir attraherade till Dig. Vi attraheras också av Ditt tal och av skönheten hos Ditt ansikte och Dina ögon. Var därför snäll och tillfredsställ oss med Dina nektarlika kyssar. Käre Herre, ord talade av Dig och ord som beskriver Dina handlingar är fulla av nektar, och man kan räddas från den materiella världens flammande eld helt enkelt genom att upprepa eller lyssna till Dina ord. Mäktiga halvgudar som Herren Brahmā och Herren Śiva är ständigt engagerade i att lovprisa Dina ord. De gör så för att utplåna alla levande varelsers syndfulla handlingar i den materiella världen. Om man blott försöker lyssna till Dina transcendentala ord, kan man mycket snabbt höja sig till de fromma gärningarnas

Koviloor Digital Library

plattform. Dina ord bereder vaiṣṇavas transcendental glädje, och heliga personer som ägnar sig åt att sprida Ditt transcendentala budskap över hela världen är första klassens välgörare." (Detta bekräftas också av Rūpa Gosvāmī, som när han hälsade på Herren Caitanya, tilltalade Honom som den mest barmhärtiga avataren, eftersom Herren Caitanya gratis spred Kṛṣṇas ord och kärlek över hela världen.)

"Käre Kṛṣṇa," fortsatte *gopīerna*. "Du är mycket vis. Du kan säkert förstå hur bekymrade vi är, när vi tänker på Ditt kloka leende ansikte, Dina tilldragande ögon, Dina promenader med oss i Vṛndāvana-skogen och Dina lyckobringande funderingar. Det Du sade till oss på avsides belägna platser värmde våra hjärtan. Nu minns vi med sorg i hjärtat hurdan Du var. Var snäll och rädda oss. Käre Kṛṣṇa, Du vet säkert hur ledsna vi blir när vi ser Dig lämna vår by Vṛndāvana för att vakta korna i skogen. Och hur lider vi inte bara av att tänka på att Dina mjuka lotusfötter blir stuckna av det torra gräset och de vassa stenarna i skogen! Vi är så fästade vid Dig att vi ständigt bara tänker på Dina lotusfötter.

O Kṛṣṇa, när Du tillsammans med djuren återvänder från betesmarkerna, ser vi Ditt ansikte täckt av Ditt lockiga hår och nedsmutsat av dammet från kornas klövar. Vi ser Ditt milda leende ansikte och vår längtan att få njuta av Ditt sällskap växer. O käre Kṛṣṇa, Du är den störste älskaren och Du beskyddar alltid de själar som överlämnat sig till Dig. Du uppfyller vars och ens önskan. Dina lotusfötter dyrkas även av Herren Brahmā, universums skapare. Utan tvivel skänker Du alltid Din välsignelse åt vemhelst som dyrkar Dina lotusfötter. Var snäll och låt Dig behagas av oss, och placera Dina lotusfötter på våra bröst så att vi på så sätt befrias från våra nuvarande bekymmer. Käre Kṛṣṇa, vi längtar efter Dina läppar, som Du till och med erbjuder Din flöjt. Tonerna från Din flöjt förtrollar hela världen såväl som våra hjärtan. Var snäll och kom tillbaka och kyss oss med Din nektarmun."

När Kṛṣṇa till slut åter visade Sig bland *gopīerna* var Han skönare än någonsin, precis som det anstår en person som är utrustad med alla slags majestät. Det förklaras i *Brahma-saṁhitā: ānanda-cin-maya-rasa-pratibhāvitābhiḥ*. Kṛṣṇa är i Sig Själv inte särskilt skön, men när Hans energi uppenbaras — i synnerhet då Hans glädjeenergi, representerad av Rādhārāṇī — blir Hans skönhet oförliknelig. Māyāvāda-filosofernas uppfattning att den Absoluta Sanningen är i avsaknad av energier, beror på bristfällig kunskap. I själva verket är den Absoluta Sanningen ofullständig utan Sina

Koviloor Digital Library

olika energier. *Ānanda-cin-maya-rasa* betyder att Hans kropp är en transcendental gestalt av evig lycksalighet och kunskap. Kṛṣṇa omges ständigt av olika energier och är därför fullkomlig och vacker. Vi förstår av *Brahma-saṁhitā* och *Skanda Purāṇa* att Kṛṣṇa alltid är omgiven av tusentals lyckogudinnor. Alla *gopīer* är lyckogudinnor och Kṛṣṇa vandrade hand i hand med dem på Yamunās strand.

I *Skanda Purāṇa* förklaras att av hundratusentals *gopīer* finns det 16 000 ledande *gopīer*. Av dessa 16 000 *gopīer* är 108 särskilt framstående, och bland dessa 108 *gopīer* finns det åtta *gopīer*, som är ännu mera framstående. Av dessa åtta *gopīer* är Rādhārāṇī och Candrāvalī de mest framstående. Och av dessa två *gopīer* är Rādhārāṇī den allra mest framstående.

När Kṛṣṇa gick in i skogen vid Yamunās strand skingrade månskenet det omgivande mörkret. På grund av årstiden fanns det utslagna blommor som *kunda* och *kadamba*, och en behaglig bris förde med sig deras doft. Bin surrade omkring i den milda brisen i tron att lukten kom från honung. *Gopīerna* iordningställde en sittplats åt Kṛṣṇa genom att jämna ut den mjuka sanden och täcka den med tygstycken.

De flesta av de församlade *gopīerna* levde efter vediska principer. I sina tidigare liv, under den tid som Herren Rāmacandra uppenbarade Sig, hade de varit lärda i *Veda*-kunskap och önskat att få umgås med Herren Rāmacandra i äktenskaplig kärlek. Rāmacandra hade då välsignat dem och lovat att de skulle få vara med vid Herren Kṛṣṇas ankomst och att Herren Kṛṣṇa skulle komma att uppfylla deras önskningar. Vid tiden för Kṛṣṇas uppenbarelse på jorden hade de vediska lärde fötts som *gopīer* i Vṛndāvana. Som unga *gopīer* fick de umgås med Kṛṣṇa, för att deras önskan i tidigare liv skulle bli uppfylld. Det yttersta målet för deras perfekta önskan hade uppnåtts, och de var så fyllda av glädje att de inte hade några ytterligare önskningar. Detta bekräftas i *Bhagavad-gītā*: Om man uppnår Gudomens Högsta Personlighet, så önskar man sig inte längre någonting annat. När *gopīerna* fick vara tillsammans med Kṛṣṇa, försvann inte bara deras bekymmer utan även deras klagan i Kṛṣṇas frånvaro. De kände att de inte hade någon mer önskan som de ville få uppfylld. De var fullkomligt lyckliga i Kṛṣṇas sällskap, och de bredde ut sina kläder på marken. Dessa kläder var tillverkade av finaste linne och färgade med rött *kuṅkuma* som de hade prytt sina bröst med. Med stor omsorg gjorde de iordning en sittplats åt Kṛṣṇa. Kṛṣṇa var deras allt, och de ordnade till en riktigt bekväm plats åt Honom.

Koviloor Digital Library

Kṛṣṇa tycktes bli ännu vackrare när Han satt bland *gopīerna*. Mäktiga *yogīs* såsom Herren Śiva, Herren Brahmā och även Herren Śeṣa m fl, försöker alltid fixera sitt medvetande på Kṛṣṇa i hjärtat, men här såg *gopīerna* Kṛṣṇa när Han satt på deras kläder framför dem. I *gopīernas* sällskap syntes Kṛṣṇa vara mycket vacker. Själva var *gopīerna* de vackraste flickorna i de tre världarna, och nu samlades de runt Kṛṣṇa.

Man kan fråga sig hur Kṛṣṇa kunde sitta bredvid varje *gopī* för sig, trots att Han satt för Sig Själv. I *Bhagavad-gītā* står det: *īśvaraḥ sarva-bhūtānām*. Det finns ett mycket viktigt ord i denna vers, nämligen *īśvara*, vilket hänför sig till den Högsta Herren, som i form av Översjälen är belägen i hjärtat hos var och en. Kṛṣṇa visade också denna kraft, genom att expandera Sig i form av Paramātmā i *gopīernas* sällskap. Kṛṣṇa satt bredvid var och en av *gopīerna* utan att de övriga märkte det. Kṛṣṇa var så god mot *gopīerna* att Han, istället för att sitta i deras hjärtan där Han kan uppfattas genom *yoga*-meditation, placerade Sig bredvid var och en. Genom att Han visade Sig i en yttre gestalt, gav Han en särskild ynnest åt *gopīerna*, skapelsens utvalda skönheter. Lyckliga över att få rå om Sin älskade Herre började *gopīerna* att behaga Honom genom leenden och ögonkast och genom att undertrycka sina vredeskänslor. Några *gopīer* tog Hans lotusfötter i knäet och masserade dem. De försökte småleende att förtroligt framföra sin dämpade vrede. De sade: "Käre Kṛṣṇa, vi är blott vanliga kvinnor i Vṛndāvana och är inte så bevandrade i vedisk kunskap om vad som är rätt och fel. Vi vill därför ställa Dig en fråga, och eftersom Du är så lärd borde Du kunna ge oss ett riktigt svar. Vad beträffar älskare så har vi märkt att det finns tre slags män. En kategori tar bara emot kärlek, en annan kategori skänker kärlek på ett fördelaktigt vis även om motparten ställer sig avvisande, medan den tredje kategorin varken agerar passivt eller lämnar gensvar när det handlar om kärlek. Vilken av dessa tre kategorier av män föredrar Du, och vilken anser Du vara mest uppriktig?"

Kṛṣṇa svarade: "Mina kära vänner, personer som bara utväxlar kärlek kan liknas vid köpmän. Den ena parten betalar lika mycket som han får av den andra. I praktiken är detta knappast fråga om kärlek. Det är frågan om byteshandel, och det rör sig bara om ens egna intressen och ens eget välbefinnande. Bättre är då den andra kategorin män, som älskar trots att motparten är avog. Även de som inte hyser någon kärlek alls är bättre än köpmännen. Uppriktig kärlek kan man iaktta när föräldrarna älskar sitt barn, trots att det ställer sig avvisande till dem. Till den tredje kategorin hör

Koviloor Digital Library

de som varken besvarar kärlek eller ställer sig avvisande. Denna kategori kan även delas upp i två grupper. Den ena gruppen är de som är tillfredsställda i sig själva och som inte behöver någon annans kärlek. De kallas *ātmārāma*, vilket betyder att de är så djupt absorberade i tankar på Gudomens Högsta Personlighet att de inte bryr sig om ifall någon älskar dem eller inte. Men den andra gruppen består av de otacksamma. De kallas känslolösa. Män i denna grupp gör uppror mot överordnade. Till exempel kan en son, som är känslolös trots att han erhåller allsköns gåvor av sina kärleksfulla föräldrar, inte skänka föräldrarna något gensvar. De som tillhör denna grupp kallas i allmänhet *gurudruha*, vilket innebär att de åsidosätter sina föräldrar eller den andliga läromästaren, trots att de fått ta emot olika gåvor och fördelar från dem."

Kṛṣṇa gav härmed ett indirekt svar på *gopīernas* frågor, inklusive den fråga, där de antydde att Kṛṣṇa inte besvarade deras kärlek ordentligt. I Sitt svar sade Kṛṣṇa att Han i egenskap av Gudomens Högsta Personlighet är helt tillfredsställd i Sig Själv. Han är inte i behov av någons kärlek, men Han sade samtidigt att Han inte är otacksam.

"Mina kära vänner," fortsatte Kṛṣṇa, "ni har kanske blivit plågade av Mina ord och gärningar, men ni måste förstå att Jag ibland inte besvarar de angelägenheter som Mina hängivna har med Mig. Det visar sig att Mina hängivna är mycket fästade vid Mig, men ibland besvarar Jag inte deras känslor ordentligt för att öka deras kärlek till Mig mer och mer. Om Jag är alltför lättillgänglig för dem, tror de kanske att 'Kṛṣṇa är så lätt att vinna'. Så ibland skänker Jag inget gensvar. Om en person har det dåligt ställt, men efter en tid lyckas skrapa ihop lite pengar, som han förlorar, så kommer han att minnas den förlusten tjugofyra timmar om dygnet. På samma sätt händer det att Jag verkar försvinna från Mina hängivna, därför att Jag vill öka deras kärlek till Mig, och i stället för att glömma Mig känner de att deras känslor av kärlek bara ökar. Kära vänner, tro inte för ett ögonblick att Jag har behandlat er som vanliga hängivna. Jag vet vilka ni är. Ni har försakat alla slags sociala och religiösa plikter. Ni har släppt alla band med era föräldrar. Utan att bry er om vare sig sociala konventioner eller religiösa regler, har ni kommit till Mig och älskat Mig, och Jag står i en sådan stor tacksamhetsskuld till er att Jag inte kan behandla er som vanliga hängivna. Tro inte att Jag övergav er. Jag var alldeles nära. Jag ville bara se hur pass oroliga ni var för Mig när Jag var borta. Så var snälla och försök att inte se några fel hos Mig. Eftersom ni håller Mig så kär, ber Jag

Koviloor Digital Library

er förlåta Mig om Jag skulle ha gjort något galet. Jag kommer aldrig att kunna återgälda er oupphörliga kärlek till Mig, inte ens om Jag skulle hålla på lika länge som halvgudarna lever på de himmelska planeterna. Det är omöjligt för Mig att återgälda er och visa Min tacksamhet för er kärlek. Jag ber er därför att låta nöja er med era egna fromma handlingar. Ni har visat exemplarisk tillgivenhet till Mig, genom att ni övervunnit de största svårigheter i samband med era familjeband. Var därför nöjda med er högst oklanderliga karaktär, ty det är omöjligt för Mig att återgälda Min skuld till er.

De föredömliga egenskaper som manifesteras hos Vṛndāvanas hängivna utgör det renaste slaget av hängivenhet. Det föreskrivs i de auktoritativa *śāstras* att hängiven tjänst måste vara *ahaituka* och *apratihata*. Detta innebär att hängiven tjänst till Kṛṣṇa inte kan hindras av vare sig politiska eller religiösa påbud. Den hängivna tjänstens plattform är alltid transcendental. *Gopīerna* visade en särskilt ren hängiven tjänst till Kṛṣṇa, i sådan omfattning att Kṛṣṇa Själv hamnade i tacksamhetsskuld till dem. Herren Caitanya har därför yttrat att den hängivna tjänst som utövades av *gopīerna* i Vṛndāvana överträffar alla andra sätt att närma sig Gudomens Högsta Personlighet.

Koviloor Digital Library

32. Skildring av rāsa-dansen

När *gopīerna* sålunda hörde Gudomens Högsta Personlighet, Kṛṣṇa, tala lugnande till dem, blev de helt tillfreds. Men det var inte bara Kṛṣṇas ord som hade denna effekt, utan de befriades helt från avsaknadens lidanden genom att de också fick beröra Hans händer och fötter. Efter detta inledde Gudomens Högsta Personlighet Sin *rāsa*-dans. När någon dansar mitt bland en massa flickor, kallas detta för *rāsa*-dans. Kṛṣṇa började alltså dansa mitt bland de vackraste och lyckligaste flickorna i de tre världarna. Vṛndāvanas *gopīer*, som kände sig så starkt attraherade till Kṛṣṇa, dansade hand i hand med Honom.

Kṛṣṇas *rāsa*-dans kan aldrig jämföras med någon världslig dans, såsom balett eller sällskapsdans. *Rāsa*-dansen är en helt andlig uppvisning. För att åstadkomma denna utvidgade Sig Kṛṣṇa, den störste mystikern, till att omfatta många former, så att Han stod vid sidan av varje enskild *gopī*. Han lade Sina händer på axlarna av de *gopīer* som stod på båda sidor om Honom, och sedan började Han dansa mellan dem. *Gopīerna* kunde inte förnimma Kṛṣṇas många mystiska uppenbarelseformer, utan varje *gopī* tyckte att Kṛṣṇa bara dansade med just henne. Ovanför den plats där den vackra dansen ägde rum, svävade många himlafarkoster, vari de himmelska planeternas innevånare satt, som gärna ville skåda den vackra dansen som Kṛṣṇa och *gopīerna* utförde. Gandharvas och Kinnaras började sjunga, och tillsammans med sina respektive hustrur strödde Gandharvas mängder av blommor över de dansande.

När Kṛṣṇa och *gopīerna* dansade tillsammans uppkom ljuv musik i form

Koviloor Digital Library

av pinglandet från deras bjällror, smycken och armband. Kṛṣṇa liknade en grönaktigt skimrande safir infattad i mitten av en gyllene halskedja besatt med ädelstenar. När Kṛṣṇa och *gopīerna* dansade, uppvisade de utomordentliga kroppsliga särdrag. Deras benrörelser, deras sätt att lägga händerna på varandra och röra på ögonbrynen, deras leenden, det sätt varpå *gopīernas* bröst rörde sig och deras kläder, örringar, kinder och blombesatta hår — allteftersom de sjöng och dansade smälte allt detta samman och liknade moln, snö, blixt och dunder. Kṛṣṇas utseende liknade en molnformation, sången var som åskdunder, *gopīernas* skönhet påminde om blixten på himmelen och svettdropparna, som syntes i deras ansikten, påminde om fallande snö. På detta vis var *gopīerna* och Kṛṣṇa helt absorberade i dansen.

Gopīerna rodnade om halsen på grund av sin önskan att få njuta av Kṛṣṇas sällskap mer och mer. För att glädja dem började Kṛṣṇa att klappa händerna i takt med deras sång. I själva verket är hela världen fylld av Kṛṣṇas sång, men den uppfattas på olika sätt av olika levande varelser. Detta bekräftas i *Bhagavad-gītā: ye yathā māṁ prapadyante*. Kṛṣṇa dansar och det gör också varje levande varelse, men det är skillnad mellan dans i den andliga världen och dans i den materiella världen. Detta framhålls av *Caitanya-caritāmṛtas* författare, som säger att Kṛṣṇa är dansvirtuosen och var och en är Hans tjänare. Alla försöker imitera Kṛṣṇas dans. De som har verkligt Kṛṣṇa-medvetande reagerar rätt på Kṛṣṇas dans, och de försöker inte att dansa på egen hand, skilda från Kṛṣṇa. Men de som befinner sig i den materiella världen försöker imitera Kṛṣṇa som Gudomens Högsta Personlighet. De levande varelserna dansar under ledning av Kṛṣṇas *māyā* och tror att de kan jämställas med Kṛṣṇa. Men detta är inte sant. För i Kṛṣṇa-medvetande finns inte denna felaktiga uppfattning, eftersom en Kṛṣṇa-medveten vet att Kṛṣṇa är den högste läraren och att alla är Hans tjänare. Man ska dansa för att behaga Kṛṣṇa, inte för att imitera eller bli jämställd med Gudomens Högsta Personlighet. *Gopīerna* ville behaga Kṛṣṇa, så när Han sjöng svarade de med att uppmuntra Honom och säga: "Bra, mycket bra!" Ibland åstadkom de vacker musik för att behaga Honom, och då svarade Han med att i Sin tur berömma deras sång.

När någon *gopī* blev alltför trött för att dansa och svänga på kroppen, lade hon sina händer på Herren Kṛṣṇas axlar, varvid håret råkade i oordning och blommorna föll till marken. När de lade sina händer på Kṛṣṇas axlar, kände sig *gopīerna* maktlösa av Hans kroppsliga väldoft som

Koviloor Digital Library

kom från lotusen, andra väldoftande blommor och sandelträmassa. De fylldes av kärlek till Kṛṣṇa, och de började kyssa varandra. Några *gopīer* lade sin kind mot Kṛṣṇas, och Han gav dem tuggade betelnötter ur Sin mun, vilka de tacksamt tog emot i utbyte mot en kyss. Och genom att ta emot dessa betelnötter gjorde *gopīerna* andliga framsteg.

Så småningom blev *gopīerna* trötta efter att de länge både dansat och sjungit. Kṛṣṇa dansade vid sidan av var och en, och för att lindra tröttheten tog *gopīerna* Kṛṣṇas hand och lade den på sina bröst. Såväl Kṛṣṇas hand som *gopīernas* bröst är evigt lyckobringande. Så när båda dessa smälte samman ökade deras andliga kraft ytterligare. *Gopīerna* njöt så intensivt av samvaron med Kṛṣṇa, lyckogudinnans make, att de glömde bort att de hade en annan man i världen, och när Kṛṣṇa lade Sin arm om livet på dem och dansade och sjöng med dem, så glömde de allt annat. I *Śrīmad-Bhāgavatam* finns en beskrivning på hur vackra *gopīerna* var när de dansade med Kṛṣṇa. De hade lotusblommor instuckna bakom vardera örat och de hade smyckat sina ansikten med sandelträmassa och *tilaka*. Det fanns små svettdroppar på deras leende läppar. Deras fotbjällror pinglade, och ringarna runt vristen klirrade. Blommorna i deras hår föll på Kṛṣṇas lotusfötter och Han var mycket nöjd.

Enligt *Brahma-saṁhitā* var alla dessa *gopīs* uppenbarelseformer av Kṛṣṇas glädjeenergi. Precis som ett barn roas av att se sin bild i en spegel, njöt Kṛṣṇa av *gopīerna* genom att smeka dem med Sina händer och betrakta deras tilldragande ögon. När Kṛṣṇa vidrörde deras olika kroppsdelar, kände sig *gopīerna* genomströmmade av andlig energi. De förmådde inte rätta till sina oordnade kläder, fastän de försökte bära dem ordentligt. Deras frisyr och klädsel blev till slut alldeles tilltufsad, och de tappade sina smycken genom att de alldeles glömde bort sig själva när de var tillsammans med Kṛṣṇa.

Medan Kṛṣṇa roade Sig tillsammans med *gopīerna* i *rāsa*-dansen, samlades de förbluffade halvgudarna och deras fruar i skyn. Månen, som hade angripits av en slags lustkänsla, började betrakta dansen och blev helt stilla av förundran. *Gopīerna* hade bett till gudinnan Kātyāyanī om att få gifta sig med Kṛṣṇa. Nu uppfyllde Kṛṣṇa deras önskan genom att utvidga Sig i så många former som det fanns *gopīer* och njuta av dem precis som om Han vore deras äkta make.

Śrīla Śukadeva Gosvāmī har påpekat att Kṛṣṇa är helt tillfredsställd i Sig Själv; att Han är *ātmārāma*. Han fordrar ingen annan för Sin tillfredsstäl-

Koviloor Digital Library

lelse. Men eftersom *gopīerna* önskade få Kṛṣṇa som sin man, lät Han uppfylla deras önskan.

När Kṛṣṇa märkte att *gopīerna* hade blivit trötta av att dansa med Honom, strök Han genast Sina händer över deras ansikten så att tröttheten skulle försvinna. För att återgälda Kṛṣṇas vänliga omtanke började *gopīerna* kasta kärleksfulla blickar på Honom. De var utom sig av glädje för att Kṛṣṇas lyckobringande hand hade smekt dem. Deras leende ansikten utstrålade skönhet och de började lovprisa Kṛṣṇa med transcendental glädje. Ju mer *gopīerna*, i egenskap av rena hängivna, njöt av Kṛṣṇas sällskap, desto mer blev de på det klara med Hans storhet, och de besvarade sålunda Hans kärlek. De ville glädja Kṛṣṇa genom att lovprisa Hans transcendentala gärningar. Kṛṣṇa är den Högsta Personliga Guden, alla lärares läromästare, och *gopīerna* ville lovprisa Honom för att Han visat dem en sådan ovanligt stor barmhärtighet.

Både *gopīerna* och Kṛṣṇa gick sedan ned i Yamunās vatten för att friska upp sig efter *rāsa*-dansen. Girlanderna av liljor, som *gopīerna* bar runt halsen, hade blivit tillplattade då de omfamnade Kṛṣṇa, och blommorna hade färgats röda av *kuṅkuma* från deras bröst. Humlorna surrade runt dem, för de ville suga honung ur blommorna. Kṛṣṇa och *gopīerna* steg ned i Yamunās vatten, precis som en elefanthanne går ned i en damm tillsammans med hela sin hjord av elefanthonor. Kṛṣṇa och *gopīerna* glömde sin verkliga identitet när de lekte i vattnet, och de skojade med varandra så att tröttheten från *rāsa*-dansen försvann. *Gopīerna* började leende skvätta vatten på Kṛṣṇa, och det tyckte Han om. När halvgudarna såg att Kṛṣṇa hade roligt åt de glada ropen och vattenskvättandet, lät de det regna blommor från himmelen. På så sätt lovprisade halvgudarna *rāsa*-dansen, som utfördes av Kṛṣṇa, den högste njutaren, såväl som Hans lekar med *gopīerna* i Yamunās vatten.

När sedan Herren Kṛṣṇa och *gopīerna* kom upp ur vattnet, började de ströva utmed Yamunās strand, där en stilla bris spred doften från olika blommor över både land och vatten. Medan de promenerade på stranden till Yamunā reciterade Kṛṣṇa olika slags poesi. På detta sätt njöt Kṛṣṇa av *gopīernas* sällskap i höstens milda månsken.

Sexuell lusta gör sig speciellt påmind om hösten, men det beundransvärda med Kṛṣṇa och Hans umgänge med *gopīerna* är att det aldrig var fråga om någon sexuell lusta. Som Śukadeva Gosvāmī förklarar i *Bhāgavatam: avaruddha-sauratah*, nämligen att sexualdriften var fullstän-

Koviloor Digital Library

digt under kontroll. Det är skillnad mellan Herren Kṛṣṇas dans med *gopīerna* och vanlig dans mellan levande varelser i den materiella världen. För att undanröja vidare missuppfattningar om *rāsa*-dansen och Kṛṣṇas kärleksaffärer med *gopīerna*, sade Mahārāja Parīkṣit, *Śrīmad-Bhāgavatams* åhörare, till Śukadeva Gosvāmī: "Kṛṣṇa steg ned till denna jord för att införa de religiösa principerna och göra slut på irrlärornas herravälde. Men Kṛṣṇas och *gopīernas* uppträdande kan istället uppmuntra irreligiösa handlingar i den materiella världen. Jag är helt enkelt förbluffad över att Han kunde bete Sig på detta sätt, att roa Sig med andras hustrur mitt i djupaste natten." Detta konstaterande av Mahārāja Parīkṣit blev mycket uppskattat av Śukadeva Gosvāmī. Svaret föregriper de avskyvärda handlingar som Māyāvādīs, opersonlighetsanhängarna, begår när de sätter sig själva i Kṛṣṇas position och roar sig i sällskap med unga flickor och kvinnor.

Enligt de grundläggande vediska föreskrifterna är det inte tillåtet att ägna sig åt sex med någon annan kvinna än ens egen hustru. Kṛṣṇas kärlek till *gopīerna* förefaller vara ett klart brott mot dessa regler. Mahārāja Parīkṣit hade förstått hela situationen enligt Śukadeva Gosvāmīs berättelse, men ändå uttalade han sin förvåning, eftersom han ville få större klarhet i förhållandena kring den transcendentala naturen hos Kṛṣṇa och *gopīerna*, när de dansade *rāsa*-dansen. Detta är mycket viktigt om man vill hindra *prakṛta-sahajiyās* umgänge med lättfärdiga kvinnor.

I sitt konstaterande använde Mahārāja Parīkṣit flera betydelsefulla ord som behöver förklaras närmare. Först ordet *jugupsitam* som betyder avskyvärd. Det första av Mahārāja Parīkṣits tvivel var följande: Herren Kṛṣṇa är Gudomens Högsta Personlighet som nedstigit för att etablera de religiösa grundprinciperna. Hur kunde Han då beblanda Sig med andras hustrur mitt i djupaste natten och roa Sig med att dansa med, omfamna och kyssa dem? Enligt vediska föreskrifter är detta förbjudet. Vidare, när *gopīerna* först kom till Honom, rådde Han dem att återvända hem igen. Att locka till sig andras hustrur och unga flickor för att få njuta av att dansa med dem är förvisso avskyvärt enligt *Veda*-skrifterna. Vad hade Kṛṣṇa för orsak att göra så?

Ett annat ord som används här är *āptakāma*. Vissa personer kanske tar för givet att Kṛṣṇa var fylld av lusta tillsammans med de unga flickorna, men Parīkṣit Mahārāja ansåg att detta inte var möjligt. Han kan inte vara lustfylld. För det första var Han ju enligt materiella beräkningar bara åtta

Koviloor Digital Library

år. Vid den åldern kan en pojke inte vara fylld av lusta. *Āptakāma* betyder att Gudomens Högsta Personlighet är tillfredsställd i Sig Själv. Även om Han är mycket lustfylld så behöver Han inte någon hjälp av andra för att tillfredsställa Sina lustfyllda begär. För det andra, så kan Han kanske ha påverkats av *gopīernas* lustfyllda begär, trots att Han Själv saknade sådana. Men Mahārāja Parīkṣit använder här ett annat ord, *yadu-pati*, vilket syftar på att Kṛṣṇa är den mest upphöjde i hela Yadu-dynastin. Yadu-dynastins konungar ansågs vara de mest fromma och så även deras ättlingar. När nu Kṛṣṇa var född i den familjen, hur skulle Han då ha låtit Sig påverkas, även om det var fråga om *gopīer*? Man måste därför dra den slutsatsen att det var omöjligt för Kṛṣṇa att företa Sig något avskyvärt. Men Mahārāja Parīkṣit undrade *varför* Kṛṣṇa handlade så som Han gjorde. Vad var det verkliga syftet? Ett annat ord som Mahārāja Parīkṣit använde när han tilltalade Śukadeva Gosvāmī var *suvrata*, vilket betyder att avge ett heligt löfte att utföra fromma handlingar. Śukadeva Gosvāmī var utbildad som *brahmacārī* och av den orsaken var det omöjligt för Honom att hänge sig åt sex. Detta är strängeligen förbjudet för *brahmacārīs*, för att inte tala om en sådan *brahmacārī* som Śukadeva Gosvāmī. Men eftersom Mahārāja Parīkṣit tyckte att omständigheterna kring *rāsa*-dansen verkade vara underliga, begärde han en förklaring av Śukadeva Gosvāmī. Denne svarade omedelbart att en överträdelse av de religiösa reglerna begången av den högste härskaren endast vittnade om Hans stora makt. Elden kan exempelvis förtära vilka avskyvärda saker som helst. Det är en manifestation av eldens överlägsna kraft. På liknande sätt kan solen absorbera vatten ur urin och avföring utan att för den skull förorenas. Snarare förhåller det sig så att en förorenad och smutsig plats på grund av solskenet blir desinficerad och steriliserad.

Man kan också invända att eftersom Kṛṣṇa är den högsta auktoriteten, så bör man följa Hans exempel. Som svar på detta har Śukadeva Gosvāmī uttryckligen sagt att *īśvarāṇām*, dvs den högste härskaren, ibland må bryta mot Sina föreskrifter, men detta är endast möjligt för den högste härskaren Själv, inte för de underlydande. Avvikande och ovanliga handlingar hos den högste härskaren får aldrig imiteras. Śukadeva Gosvāmī varnade de betingade underlydande, som inte är de som bestämmer, att inte ens tänka sig att vilja imitera den högste härskarens ovanliga gärningar. En māyāvādī-filosof kan felaktigt utge sig för att vara Gud, Kṛṣṇa, men han kan inte handla som Kṛṣṇa. Han kan kanske övertala sina anhängare att

Koviloor Digital Library

falskeligen imitera *rāsa*-dansen, men han är ur stånd att lyfta Govardhana-berget. Vi känner till många exempel från det förflutna om māyāvādī-bluffmakare som vilselett sina anhängare genom att utge sig själva för att vara Kṛṣṇa för att få njuta *rāsa-līlā*. I många fall stoppades de av landets styrelse, arresterades och straffades. I Orissa lät Ṭhākur Bhaktivinode också bestraffa en så kallad inkarnation av Viṣṇu, som tillsammans med unga flickor härmade *rāsa-līlā*. Det fanns många klagomål mot honom. Vid den tiden var Bhaktivinode Ṭhākur domare, och han fick därför i uppdrag av landets regering att gripa denna skojare och ge honom ett strängt straff.

Rāsa-līlā-dansen kan därför inte imiteras av någon. Śukadeva Gosvāmī varnade även för att blott tänka på att imitera denna dans. Han betonade särskilt att den som av oförstånd försöker imitera Kṛṣṇas *rāsa*-dans, kommer att dö precis som den som imiterar Herren Śiva när denne drack upp en ocean av gift. Herren Śiva drack nämligen en gång en ocean av gift och behöll det i sin strupe. Detta gift gjorde att Herren Śivas strupe blev blå, och därför kallas han också för Nīlakaṇṭa. Men om en vanlig människa försöker imitera Herren Śiva genom att dricka gift och röka *gañja*, kan han vara säker på att lida och dö en snar död. Herren Kṛṣṇas förehavanden med *gopīerna* ägde rum under speciella förhållanden.

De flesta *gopīerna* hade varit framstående och lärda experter på *Veda*-kunskap, och när Herren Kṛṣṇa uppenbarade Sig som Herren Rāmacandra ville de roa Sig tillsammans med Honom. Herren Rāmacandra välsignade dem med löftet om att deras önskan skulle gå i uppfyllelse när Han kom att uppenbara Sig som Kṛṣṇa. Denna önskan om att få njuta av Kṛṣṇas sällskap hade *gopīerna* således länge närt i sitt sinne, och det var därför som de vände sig till gudinnan Kātyāyanī och bad om att få gifta sig med Kṛṣṇa. Det finns många fler omständigheter som vittnar om Kṛṣṇas högsta auktoritet och dessutom om att Han inte är bunden till den materiella världens regler och föreskrifter. I vissa fall gör Han precis som Han tycker för att gynna Sina hängivna. Detta är endast möjligt för Honom, därför att Han är den högste härskaren. I allmänhet bör människor följa Kṛṣṇas instruktioner enligt *Bhagavad-gītā* och inte ens göra sig en föreställning om att imitera Herren Kṛṣṇa i *rāsa*-dansen.

När Kṛṣṇa lyfte Govardhana-berget och när Han dödade stora demoner som Pūtanā m fl, var det frågan om uppenbart utomordentliga handlingar. På samma sätt är *rāsa*-dansen en ovanlig företeelse, som inte kan imiteras

Koviloor Digital Library

av någon vanlig människa. En vanlig person, som är engagerad i sina yrkesmässiga plikter, bör likt Arjuna fullgöra sin plikt i syfte att tillfredsställa Kṛṣṇa, ty det ligger inom gränsen för hans förmåga. Arjuna var en krigare, och Kṛṣṇa ville att han skulle ge sig ut i striden för att tillfredsställa Honom. Arjuna gick med på detta, trots att han först inte hade velat strida. Alla vanliga människor är skyldiga att göra sin plikt. De bör inte bli högmodiga och försöka imitera Kṛṣṇa genom att hänge sig åt *rāsa-līlā* och därmed bringa sig själva på fall. Man bör vara förvissad om att Kṛṣṇa inte hade något som helst personligt intresse av det Han gjorde för *gopīernas* välsignelse. I *Bhagavad-gītā* står det: *na māṁ karmāṇi limpanti*; Kṛṣṇa varken njuter eller lider av resultatet från Sina handlingar. Därför är det uteslutet att Han handlar på ett irreligiöst sätt. Han är transcendental till alla handlingar och religiösa föreskrifter och Han är oberörd av den materiella naturens kvaliteter. Han är den högste härskaren över alla levande varelser, människor, halvgudar på de himmelska planeterna och lägre former av liv. Han är den som ytterst behärskar hela den materiella naturen och de levande varelserna. Därför har Han inget att göra med vare sig religiösa eller irreligiösa principer.

Śukadeva Gosvāmī förklarade vidare att mäktiga vismän och gudshängivna, som renats från allt betingat liv, kan röra sig fritt även i den materiella världens orena miljö genom att ständigt bära Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, i sina hjärtan. På så vis lyder inte heller de under den materiella naturens lagar om glädje och sorg. Hur kan då Kṛṣṇa, som framträder genom Sin inre energi, vara föremål för *karmas* lagar?

I *Bhagavad-gītā* säger Herren Kṛṣṇa tydligt att närhelst Han framträder, så gör Han det genom Sin inre energi. Han tvingas inte, som en vanlig levande varelse, att anta en kropp enligt *karma*-lagen. Varje annan levande varelse är tvungen att acceptera en viss slags kropp som bestäms av hans tidigare gärningar. Men Kṛṣṇa uppenbarar Sig alltid i en kropp som inte tvingas på Honom av verkningarna från Hans tidigare gärningar. Hans kropp är ett redskap för Hans transcendentala glädje, som är ett uttryck för Hans inre energi. Han är inte bunden till *karma*-lagen. Māyāvādī-filosofen måste acceptera en viss slags kropp som påtvingas honom enligt naturens lagar. När han utger sig för att vara ett med Kṛṣṇa, Gud, är det därför bara teoretiskt riktigt. Sådana människor som utger sig för att vara jämställda med Kṛṣṇa och som hänger sig åt *rāsa-līlā* skapar en farlig situation för människor i allmänhet. Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, finns

Koviloor Digital Library

redan närvarande som Översjälen i så väl *gopīernas* som deras mäns kroppar. Han är den som visar vägen för alla levande varelser, så som det bekräftas i *Kaṭha Upaniṣad: nityo nityānāṁ cetanaś cetanānām*. Översjälen ger anvisningar till den individuella själen hur man bör handla, och Översjälen är den som utför och är vittne till alla handlingar.

Det bekräftas i *Bhagavad-gītā* att Kṛṣṇa finns närvarande i hjärtat hos var och en, och från Honom kommer all handling, allt minne och all glömska. Han är den ursprungliga personen, och man bör lära känna Honom genom den vediska litteraturen. Han är *Vedānta*-filosofins upphovsman och känner följaktligen denna filosofi utan och innan. De så kallade vedāntisterna och māyāvādī-filosoferna kan inte förstå Kṛṣṇa sådan som Han är. De lurar helt enkelt sina anhängare genom att imitera Kṛṣṇas handlingar på ett ovederhäftigt sätt. Kṛṣṇa, allas Översjäl, finns redan i kroppen hos envar. Om Han därför träffar och omfamnar någon, så kan man inte ifrågasätta anständigheten i detta.

Somliga frågar att om Kṛṣṇa är tillfredsställd i Sig Själv, så vad är då meningen med att Han med *gopīerna* manifesterar dessa lekar, som väcker anstöt hos de så kallade moralisterna här i världen? Svaret är att Han med sådana handlingar visar de fallna betingade själarna särskild barmhärtighet. *Gopīerna* är också uppenbarelseformer av Hans inre energi, men eftersom Kṛṣṇa ville visa upp *rāsa-līlā*, lät Han dem också framträda som vanliga människor. I den materiella världen manifesteras all glädje ytterst i den sexuella dragningskraften mellan man och kvinna. Mannen lever endast för att attraheras av kvinnan, och hon lever endast för att attraheras av mannen. Detta är det materiella livets grundläggande princip. Så snart som dessa dragningskrafter möts blir folk mer och mer insnärjda i sin materiella tillvaro. För att skänka dem en särskild ynnest, uppvisade Kṛṣṇa Sin *rāsa-līla*-dans. Han gjorde detta enbart för att attrahera de betingade själarna. Eftersom de är mycket intresserade av allt som rör sex, har de därigenom fått en möjlighet att njuta samma liv med Kṛṣṇa och bli befriade från det materiella tillståndet. I *Śrīmad-Bhāgavatams* andra bok förklarar Mahārāja Parīkṣit att Herren Kṛṣṇas lekar och handlingar är som medicin för de betingade själarna. De kan bli befriade från den materiella sjukdomen om de bara hör talas om Kṛṣṇa. De är begivna på materiella förlustelser och vana vid att läsa sexlitteratur, men genom att lyssna till dessa berättelser om Kṛṣṇas transcendentala lekar med *gopīerna* höjs de över all materiell besmittelse.

Koviloor Digital Library

Hur man bör höra och från vem förklaras också av Śukadeva Gosvāmī. Svårigheten är dock att hela världen är full av māyāvādī-filosofer, och när dessa blir professionella uppläsare av *Śrīmad-Bhāgavatam* och när människor lyssnar till sådana personer utan att känna till verkan av māyāvāda-filosofin, blir följden att många människor förbryllas. Folk i allmänhet rekommenderas att inte diskutera *rāsa-līla* eftersom de är påverkade av māyāvāda-filosofin. Däremot kan folk, som lyssnar till en i gudsmedvetande avancerad person, höjas till plattformen för Kṛṣṇa-medvetande och på så sätt befrias från ett liv i materiell besmittelse.

En annan viktig punkt är att alla *gopīerna*, som dansade med Kṛṣṇa, inte befann sig i sina materiella kroppar. De dansade med Kṛṣṇa i sina andliga kroppar. Alla deras äkta män trodde att de låg och sov vid deras sida. *Gopīernas* så kallade äkta män hade blivit förtrollade av Kṛṣṇas yttre energi, så på grund av denna energi kunde de inte förstå att deras hustrur var ute och dansade med Kṛṣṇa. Finns det då någon grund att förebrå Kṛṣṇa för att Han dansade med andras hustrur? *Gopīernas* kroppar, som tillhörde deras äkta män, låg bredvid dem i sängen, medan Kṛṣṇas andliga beståndsdelar dansade med Honom. Kṛṣṇa är den högsta personen, Anden i Sin helhet, och Han dansade med *gopīernas* andliga kroppar. Det finns därför ingen som helst orsak att rikta några anklagelser mot Kṛṣṇa.

När *rāsa*-dansen var till ända, övergick natten till *brāhma-muhūrta*, Brahmās natt, som enligt *Bhagavad-gītā* varar mycket länge. *Brāhma-muhūrta* börjar omkring en och en halv timme före soluppgången. Det rekommenderas att man stiger upp redan vid den tidpunkten, och efter att man utfört sin vanliga morgontoalett bör man ägna sig åt andliga övningar genom att utföra *maṅgala-ārātrika* och sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat*. Denna tidpunkt är mycket gynnsam för utförandet av andliga handlingar. När denna lyckobringande tidpunkt var inne, bad Kṛṣṇa *gopīerna* att lämna Honom. Fastän de var ovilliga att lämna Hans sällskap, var de mycket lydiga och Han höll dem mycket kära. Så fort Kṛṣṇa bad dem att gå hem, lämnade de alltså Kṛṣṇa och återvände hemåt. Śukadeva Gosvāmī avslutar redogörelsen för denna episod av *rāsa-līlā* med att påpeka att om en person från rätt källa hör berättas om de lekar som uppvisas av Kṛṣṇa, som är Viṣṇu Själv, tillsammans med *gopīerna*, som är uppenbarelseformer av Hans energi, då kommer han att kureras från den allra farligaste typen av sjukdom, nämligen lustan. Den som hör sanningen om *rāsa-līlā* blir helt befriad från de lustfyllda begären efter sexliv, och höjs upp till den högsta

Koviloor Digital Library

plattformen för andligt förverkligande. Eftersom folk i allmänhet lyssnar till māyāvādī-filosofer och själva är māyāvādī-filosofer, blir de mer och mer insnärjda i sexliv. Den betingade själen måste istället höra *rāsa-līlā* förklaras av en auktoriserad andlig mästare och lära sig av honom hur man ska förstå hela situationen. På så vis kan man höja sig till det andliga livets högsta plattform, annars kan man bli än mer insnärjd. Materiell lusta är en slags hjärtsjukdom, och för att bota denna materiella hjärtsjukdom hos en betingad själ rekommenderas att man lyssnar till någon person, dock inte till någon bedragare, typ opersonlighetsanhängare. Situationen blir helt annorlunda om man lyssnar till rätt källa och därmed rätt förstår vad som säges.

Śukadeva Gosvāmī har använt ordet *śraddhānvita* för den som är skolad i andligt liv. *Sraddhā*, tillit, är början till detta. Den som har utvecklat sin tillit till Kṛṣṇa som varande Gudomens Högsta Personlighet, Översjälen, är i stånd att både beskriva och lyssna. Śukadeva använder även ordet *anuśṛṇuyāt*, som innebär att man måste höra från lärjungesuccessionen. *Anu* betyder att följa, men kan också betyda alltid. Man bör alltså följa lärjungekedjan och inte lyssna till någon enstaka professionell uppläsare, māyāvādī eller vanlig människa. *Anuśṛṇuyāt* innebär att man måste höra kunskapen från en auktoriserad person, som tillhör lärjungekedjan och som ständigt är engagerad i Kṛṣṇa-medvetande. När en person vill lyssna på detta sätt, kommer effekten därav förvisso inte att utebli. Genom att höra berättas om *rāsa-līlā* kan man bli förflyttad till det andliga livets högsta plattform.

Śukadeva Gosvāmī använder två utmärkande ord nämligen *bhaktim* och *parām*. Med *bhaktim parām* menas utövandet av hängiven tjänst över nybörjarstadiet. De som bara attraheras av tempeldyrkan och inte känner till något om *bhakti*-filosofin befinner sig på nybörjarstadiet. Denna slags *bhakti* utgör inte det fullkomliga stadiet. Fullkomligt utövande av *bhakti*, hängiven tjänst, innebär att man är helt fri från materiell besmittelse. Den farligaste formen av besmittelse är begäret efter sex. Hängiven tjänst enligt *bhaktim parām* är så stark, att ju mer man utvecklas på den vägen desto mer förlorar man intresset för materiellt liv. Den som verkligen förmår dra fördel av att höra om *rāsa-līlā*-dansen uppnår förvisso sin transcendentala ställning och blir helt fri från minsta spår av lusta i sitt hjärta.

Śrīla Viśvanātha Cakravartī Ṭhākur påpekar att enligt *Bhagavad-gītā* utgör Brahmās dag respektive Brahmās natt vardera en tidsperiod av 4 300 000 solår multiplicerat med 1 000. Enligt Viśvanātha Cakravartī

Koviloor Digital Library

Ṭhākur ägde *rāsa*-dansen rum under den långa tidsrymden av Brahmās natt, men detta kunde inte *gopīerna* förstå. För att uppfylla *gopīernas* önskan, lät Kṛṣṇa förlänga natten så att den varade en såpass lång tidsperiod. Man kan undra hur detta var möjligt. Viśvanātha Cakravartī Ṭhākur erinrar oss om hur Kṛṣṇa som barn i Sin mun kunde visa Sin moder hela universum, fastän Han var fastbunden med ett litet rep. Hur var detta möjligt? Det rätta svaret är att Han kan göra allt för att glädja Sina hängivna. På samma sätt, eftersom *gopīerna* ville roa sig med Kṛṣṇa, gav Han dem ett tillfälle att under en lång tidsrymd få vara tillsammans med Honom. Detta gjorde Han i överensstämmelse med Sitt löfte. När Kṛṣṇa lade beslag på *gopīernas* kläder, medan de badade vid Cirghat vid Yamunā, lovade Kṛṣṇa att uppfylla deras önskan under någon framtida natt. Därför fick de njuta av Kṛṣṇa som sin älskade äkta man under en natt, men den natten var inte vilken natt som helst. Det var Brahmās natt som varade miljontals år. Allt är möjligt för Kṛṣṇa, eftersom Han är den högste härskaren.

Koviloor Digital Library

33. Kṛṣṇa befriar Vidyādhara och dödar demonen Śaṅkhāsura

Det hände sig en dag att Vṛndāvanas koherdar, anförda av Nanda Mahārāja, önskade gå till Ambikāvana för att där utföra *Śivarātri*-ceremonin. *Rāsa-līlā* ägde rum under hösten, och därefter infaller nästa större ceremoni, *Holi* eller *Dolayātrā*-ceremonin. Mellan *rāsa-līlā* och *Dolayātrā* äger dock en annan viktig ceremoni rum, som kallas *Śivarātri*. Den firas speciellt av śaiviter, Herren Śivas hängivna. Men ibland iakttar också vaiṣṇavas denna ceremoni, eftersom de betraktar Herren Śiva som den främste vaiṣṇavan. *Śivarātri* utförs emellertid inte regelbundet av *bhaktas*, Kṛṣṇas hängivna. Det är därför som det står i *Śrīmad-Bhāgavatam* att herdarna i Vṛndāvana, med Nanda Mahārāja i spetsen, "en dag önskade utföra". Detta innebär att de inte regelbundet utförde *Śivarātri*-ceremonin, utan endast att de en dag fick för sig att gå till Ambikāvana av ren nyfikenhet. Ambikāvana är beläget någonstans i provinsen Gujarat. Det sägs att Ambikāvana låg vid floden Sarasvatī, men idag kan man inte finna någon flod med detta namn i Gujarat. Den enda floden där heter Savarmati. I Indien ligger alla stora pilgrimsorter vid vackra floder såsom Ganges, Yamunā, Sarasvatī, Narmadā, Godāvarī, Kāverī etc. Ambikāvana låg vid stranden av Sarasvatī, och alla herdarna gick dit tillsammans med Nanda Mahārāja.

Väl framme började de med stor hängivenhet dyrka Herren Śivas och Ambikās gudsgestalter. Det är brukligt att varhelst det finns ett Śiva-tempel måste det också finnas ett annat tempel till Ambikās (Durgās) ära, eftersom

Koviloor Digital Library

Ambikā är Herren Śivas hustru och den mest upphöjda bland kyska kvinnor. Hon lämnar aldrig sin man, inte ens för ett ögonblick. När herdarna från Vṛndāvana nått fram till Ambikāvana tog de först ett bad i floden Sarasvatī. När man beger sig till en pilgrimsort är det ens första skyldighet att ta ett bad, och ibland även att raka huvudet. Efter badet dyrkade de gudsgestalterna och idkade välgörenhet på de heliga platserna.

Enligt vedisk sed måste man skänka allmosor till *brāhmaṇas*. Det förklaras i vediska *śāstras* att endast *brāhmaṇas* och *sannyāsīs* är berättigade att ta emot välgörenhetsgåvor. Herdarna från Vṛndāvana skänkte kor utsmyckade med gyllene dekorationer och vackra blomstergirlander. *Brāhmaṇas* ges gåvor eftersom de inte är engagerade i några affärsmässiga plikter. De förväntas engagera sig i brahminska åligganden, såsom de beskrivs i *Bhagavad-gītā* — nämligen att de måste vara mycket lärda och utföra försakelse och självtukt. De bör inte bara vara lärda själva utan även undervisa andra. *Brāhmaṇas* lever inte för att bara vara *brāhmaṇas* för sig själva, utan de bör också utbilda andra till att bli *brāhmaṇas*. Om de träffar en person som önskar bli lärjunge till en *brāhmaṇa*, så ska de också ge denna person en sådan möjlighet att bli *brāhmaṇa*. En *brāhmaṇa* är ständigt engagerad i att dyrka Herren Viṣṇu. Därför är *brāhmaṇas* berättigade till att ta emot all slags välgörenhet. Men om *brāhmaṇas* får ta emot ett övermått av välgörenhetsgåvor, är de skyldiga att fördela dessa i Viṣṇus tjänst. *Veda*-skrifterna rekommenderar därför att man ska skänka välgörenhet till *brāhmaṇas*, och genom att göra så behagar man Herren Viṣṇu och alla halvgudarna.

Pilgrimerna bör alltså ta ett bad, tillbedja gudsgestalterna och skänka gåvor, och dessutom rekommenderas en dags fasta. De bör bege sig till en pilgrimsort och stanna där under minst tre dagar. Den första dagen ägnar man åt fasta, och på natten har man rätt att dricka litet vatten, eftersom detta inte bryter fastan.

Den natten tillbringade herdarna, med Nanda Mahārāja i spetsen, på Sarasvatīs strand. De hade fastat hela dagen och på kvällen drack de litet vatten. Men när de hade gått och lagt sig kröp en stor orm fram till dem från den närbelägna skogen, och började hungrigt sluka Nanda Mahārāja. Nanda började hjälplöst skrika: "Min käre son Kṛṣṇa, var snäll och rädda mig från denna fara! Ormen slukar mig!" När Nanda Mahārāja ropade på hjälp, vaknade alla herdarna och såg vad som försiggick. De tog genast brinnande vedträn ur elden och började slå ormen för att döda den. Men

Koviloor Digital Library

trots att ormen blev slagen med brinnande vedträn gav den inte upp sina försök att svälja Nanda Mahārāja.

I samma ögonblick dök Kṛṣṇa upp på scenen och vidrörde ormen med Sina lotusfötter. Så snart ormen vidrördes av Kṛṣṇas lotusfötter avbördade sig ormen sin reptilkropp och framträdde som en mycket vacker halvgud vid namn Vidyādhara. Hans gestalt var så vacker att han verkade vara värd all slags dyrkan. Hans kropp utstrålade ett sällsynt skimmer och han bar en gyllene halskedja. Han frambar sin vördnad till Herren Kṛṣṇa och ställde sig mycket ödmjukt framför Honom. Kṛṣṇa frågade då halvguden: "Du verkar vara en mycket vacker halvgud som är gynnad av lyckogudinnan. Hur kommer det sig då att du begår sådana avskyvärda handlingar, och hur kommer det sig att du fått en orms skepnad?" Halvguden började då berätta historien om sitt tidigare liv.

"Käre Herre," sade han, "i mitt tidigare liv hette jag Vidyādhara och var världsberömd för min skönhet, och eftersom jag var en omhuldad personlighet reste jag omkring överallt i världen i mitt flygplan. En gång, under en resa, träffade jag en stor visman vid namn Āṅgirā. Han var mycket ful, och jag skrattade åt honom eftersom jag var uppblåst över min skönhet. Den mäktige vismannen förbannade mig för mitt syndfulla beteende till att anta skepnaden av en orm."

Här bör noteras att innan man blir gynnad av Kṛṣṇa, så befinner man sig alltid under inflytande av den materiella naturens kvaliteter, oavsett hur pass upphöjd man än är materiellt sett. Vidyādhara var en i materiellt hänseende mycket gynnad halvgud, och han var mycket vacker. Materiellt hade han det så gott ställt att han hade råd att resa omkring i eget flygplan. Trots detta blev han dömd att bli en orm i sitt nästa liv. Vilken person som helst som gynnats av materiell rikedom, kan bli dömd till att anta en avskyvärd livsform i sitt nästa liv om han inte ser sig för. Det är ett misstag att tro att man inte kan bli degraderad efter att man fått en människokropp. Vidyādhara säger själv att han, fastän han var en halvgud, hade dömts till att bli en orm. Men eftersom han vidrördes av Kṛṣṇas lotusfötter, uppnådde han genast Kṛṣṇa-medvetande. Emellertid medgav han att han i sitt tidigare liv varit en stor syndare. En Kṛṣṇa-medveten person vet att han alltid är en tjänare till Kṛṣṇas tjänare. Han är helt obetydlig och allt gott han gör sker tack vare Kṛṣṇas och den andlige mästarens barmhärtighet.

Halvguden Vidyādhara fortsatte att tala till Herren Kṛṣṇa: "Eftersom jag var mycket stolt över min kropps utsökta skönhet, hånade jag den mäktige

Koviloor Digital Library

vismannen Āṅgirās fula utseende. Han förbannade mig för min synd, och jag blev en orm. Nu inser jag att vismannens förbannelse inte alls var någon förbannelse, utan att det var en välsignelse för mig. Hade han inte förbannat mig, så hade jag inte antagit en orms skepnad och sedan blivit trampad av Dina lotusfötter och således befriad från all materiell besmittelse."

I det materiella livet finns det fyra saker som är mycket värdefulla, nämligen att födas i en respektabel familj, att vara mycket förmögen, att vara mycket lärd och att vara mycket vacker. Dessa saker anses vara materiella fördelar. Utan Kṛṣṇa-medvetande förorsakar tyvärr dessa materiella tillgångar ibland synd och degradering. Trots att Vidyādhara var en halvgud med vacker kropp, dömdes han på grund av sin stolthet till att anta en ormkropp. Ormen betraktas som den mest grymma och avundsjuka levande varelsen, men den mänskliga varelse som är avundsjuk på andra anses vara ännu värre än ormen. En orm kan tämjas och behärskas genom förtrollande *mantras* och örter, men en avundsjuk människa kan inte behärskas av någon.

"O käre Herre," fortsatte Vidyādhara, "eftersom jag nu tror att jag blivit befriad från alla mina synder, vill jag be om Din tillåtelse att få återvända till min boning på de himmelska planeterna." Denna begäran visar att personer som är fästa vid fruktbärande handlingar och önskar befordran till ett behagligare liv på de högre planetsystemen, inte kan nå sina mål utan den Högsta Personliga Gudens bifall. I *Bhagavad-gītā* förklaras att mindre intelligenta människor som strävar efter materiella fördelar och därför tillber olika halvgudar, i själva verket får halvgudarnas välsignelse först efter att Herren Viṣṇu, Kṛṣṇa, gett Sitt bifall. Det ligger utanför halvgudarnas förmåga att själva förläna någon materiell lycka. Även om man strävar efter materiella välsignelser, bör man tillbe Kṛṣṇa, Gudomens Högsta Personlighet, och fråga Honom. Kṛṣṇa är nämligen fullt kompetent att även skänka materiella välsignelser. Men det ligger emellertid en viss skillnad i att be halvgudarna om en materiell välsignelse eller att be Kṛṣṇa. Dhruva Mahārāja dyrkade Gudomens Högsta Personlighet för att uppnå materiella fördelar, men när han slutligen fick erfara den Högsta Herrens ynnest och fick se Honom, blev han fullständigt tillfredsställd och vägrade ta emot någon materiell välsignelse. Intelligenta personer varken dyrkar eller ber om fördelar från halvgudarna. De blir istället Kṛṣṇa-medvetna direkt, och om de sedan har några önskningar av materiell art, ber de Kṛṣṇa och inte halvgudarna om detta.

Koviloor Digital Library

Vidyādhara, som inväntade Kṛṣṇas tillåtelse att få återvända till de himmelska planeterna, sade: "Eftersom Dina lotusfötter nu har vidrört mig, har jag befriats från allt materiellt lidande. Du är den mäktigaste av alla mystiker. Du är den ursprungliga Gudomens Högsta Personlighet. Du är alla Dina hängivnas andlige mästare. Du är skaparen av alla planetsystem, och därför ber jag om Din tillåtelse. Du kan godta mig som fullkomligt överlämnad till Dig. Jag är väl medveten om att de som ständigt sjunger Ditt heliga namn erhåller befrielse från alla syndfulla återverkningar, och förvisso befrias också de som haft lyckan att personligen bli vidrörda av Dina lotusfötter. Jag är därför helt säker på att jag nu är befriad från *brāhmaṇans* förbannelse, bara genom att Du vidrört mig med Dina lotusfötter."

På så sätt fick Vidyādhara Kṛṣṇas tillåtelse att återvända till sitt hem i de högre planetsystemen. Efter att ha tagit emot denna ära började han gå i en ring runt Kṛṣṇa. Därefter frambar han sin respektfulla vördnad och återvände till de himmelska planeterna. Sålunda räddades också Nanda Mahārāja från den överhängande faran av att bli uppslukad av ormen.

Herdarna, som hade samlats här för att utföra rituell dyrkan av Herren Śiva och Ambikā, avslutade sina angelägenheter och förberedde sig för att återvända till Vṛndāvana. På återvägen påminde de varandra om Kṛṣṇas många underbara gärningar, och när de kom att tala om händelserna i samband med Vidyādharas befrielse, blev de ännu mer fästade vid Kṛṣṇa. De hade kommit för att dyrka Herren Śiva och Ambikā, men detta hade fått till följd att deras tillgivenhet för Kṛṣṇa ökat ännu mer. Också *gopīerna* hade på liknande sätt en gång samlats för att dyrka gudinnan Kātyāyanī och därmed blivit ännu mer fästade vid Kṛṣṇa. Det förklaras i *Bhagavad-gītā* att personer som dyrkar halvgudar, såsom Herren Brahmā, Śiva, Indra och Candra, för att få personliga fördelar, är mindre intelligenta och har glömt livets verkliga mening. Men herdarna, Vṛndāvanas innevånare, var inga vanliga människor. Vadhelst de gjorde, så gjorde de det för Kṛṣṇa. Om man dyrkar halvgudar, som Herren Śiva och Herren Brahmā, för att därigenom bli mer fästade vid Kṛṣṇa, så är det tillåtet. Men om man vänder sig till halvgudarna med begäran om någon personlig förmån, så är det förkastligt.

En vacker afton efter denna händelse begav Sig Kṛṣṇa tillsammans med Sin äldre bror Balarāma, som bägge är ofattbart mäktiga, till skogen i Vṛndāvana. De åtföljdes av de unga flickorna i Vrajabhūmi, och de njöt av

Koviloor Digital Library

varandras sällskap. Vrajas unga flickor var vackert klädda, smorda med sandelträmassa och smyckade med blommor. Månen sken på himlavalvet, omgiven av tindrande stjärnor, och en svag bris förde med sig doften av *mallikā*-blommor, medan humlorna surrade som galna av denna doft. Kṛṣṇa och Balarāma drog fördel av den behagliga stämningen och började sjunga melodiskt. Flickorna blev så gripna av Deras rytmiska sång, att de nästan glömde bort sig själva. Deras hår och kläder lossnade och deras girlander föll till marken.

Just då när de var som mest gripna, nästan till vanvett, gjorde en demon entré. Han hade förbindelser med Kuvera, de himmelska planeternas skattmästare. Demonen hette Śaṅkhāsura, eftersom han på sitt huvud bar en värdefull juvel som liknade en snäcka. Precis som Kuveras två söner hade gripits av högmod över sin rikedom och makt och underlåtit att visa tillbörlig respekt för Nārada Muni, hade också denne Śaṅkhāsura blivit högmodig över sin materiella rikedom. Han trodde att Kṛṣṇa och Balarāma var två vanliga herdepojkar som roade sig i sällskap med många vackra flickor. I den materiella världen är det ofta så att en rik person tror att han har rätt till att njuta av alla vackra kvinnor. Så trodde även Śaṅkhāsura, eftersom han tillhörde den rike Kuveras umgängeskrets, och han ansåg att han — inte Kṛṣṇa eller Balarāma — borde få njuta av att umgås med så många vackra flickor. Därför bestämde han sig för att lägga beslag på dem. Han uppenbarade sig för dem allihop, och utan att bry sig om vare sig Kṛṣṇa eller Balarāma, började han leda iväg flickorna norrut. Han kommenderade dem som om han vore deras husbonde eller äkta man, trots att både Kṛṣṇa och Balarāma hörde på. Då flickorna fördes bort med våld av Śaṅkhāsura, började de ropa Kṛṣṇas och Balarāmas namn för att få beskydd. De två bröderna började omedelbart förfölja dem, och De tog med Sig stora stockar i händerna. De ropade till *gopīerna*: "Var inte rädda! Var inte rädda! Vi kommer genast för att straffa demonen." De var framme hos demonen Śaṅkhāsura mycket snabbt. Denne tyckte att de båda bröderna var alldeles för starka, så han lämnade genast *gopīerna* och sprang därifrån i fruktan för sitt liv. Men Kṛṣṇa ville inte släppa honom så lätt. Han anförtrodde *gopīerna* åt Balarāma och förföljde Śaṅkhāsura vart han än flydde. Kṛṣṇa ville lägga beslag på den värdefulla snäckliknande juvelen som demonen bar på huvudet. Efter att ha förföljt honom en kort sträcka fick Kṛṣṇa fatt i honom, slog honom i huvudet med knytnäven och dödade

Koviloor Digital Library

honom. Sedan tog Han den värdefulla juvelen och återvände. I alla de unga Vraja-flickornas närvaro överlämnade Han den värdefulla juvelen till Sin äldre bror Balarāma.

Koviloor Digital Library

34. Gopīernas saknad

Vṛndāvanas *gopīer* var så fästade vid Kṛṣṇa att de inte lät sig nöja med enbart den nattliga *rāsa*-dansen. De ville umgås med Honom och njuta av Hans sällskap även på dagen. När Kṛṣṇa begav Sig till skogs med Sina koherdevänner och kor var *gopīerna* inte fysiskt närvarande, men inombords följde de med Honom. Och eftersom de i sitt hjärta var tillsammans med Kṛṣṇa, kunde de ändå njuta av Hans sällskap genom sina starka känslor av saknad. Herren Caitanya och Hans direkta efterföljare i lärjungekedjan av Gosvāmīs lär oss hur man kan erfara denna starka känsla av separation från Kṛṣṇa. När vi inte står i fysisk kontakt med Kṛṣṇa, så kan vi förena oss med Honom på samma sätt som *gopīerna*, genom känslor av saknad. Kṛṣṇa är identisk med Sin transcendentala gestalt, Sina egenskaper, handlingar och attribut. Det finns nio slag av hängiven tjänst. Hängiven tjänst till Kṛṣṇa i känslor av saknad upphöjer den hängivne till den högsta fullkomliga plattformen — till samma plattform som *gopīerna*.

I sina böner till de sex Gosvāmīs omtalar Śrīnivāsācārya att de lämnade alla materiella förmåner de fått i regeringens tjänst såväl som sin förnäma status och i stället reste till Vṛndāvana, där de levde som vanliga tiggarmunkar och tiggde allmosor från dörr till dörr. Men de berikades så mycket av *gopīernas* känslor av separation från Kṛṣṇa, att de kände transcendental glädje i varje ögonblick. När Herren Caitanya befann Sig i Jagannātha Purī hade Han antagit Rādhārāṇīs sinnesstämning och erfor känslor av saknad efter Kṛṣṇa. De som tillhör lärjungesuccessionen Mādhva-Gauḍīya-sampradāya bör också känna saknad efter Kṛṣṇa, dyrka Hans

Koviloor Digital Library

transcendentala gestalt samt diskutera Hans transcendentala lära, Hans gärningar, Hans egenskaper, Hans attribut och Hans umgängen. De andliga mästarna bör berika de hängivna så att de höjs till den hängivna tjänstens högsta plattform. Att ständigt känna saknad efter Kṛṣṇa medan man utövar hängiven tjänst utgör Kṛṣṇa-medvetandets fulländning.

Gopīerna brukade sinsemellan tala om Kṛṣṇa, och då brukade samtalen utspinna sig som följer. "Kära vänner," sade en *gopī*, "vet ni att när Kṛṣṇa ligger och vilar på marken, så ligger Han på Sin vänstra armbåge med huvudet vilande på vänster hand. Han rör Sina attraktiva ögonbryn när Han med Sina utsökt vackra fingrar spelar på Sin flöjt, och de ljud Han frambringar skapar en sådan behaglig atmosfär att de himmelska innevånarna, som färdas genom rymden med sina hustrur och fästmör, stannar sina flygande farkoster och blir liksom förlamade av flöjtens ljudvibrationer. Halvgudarnas hustrur, som sitter i sina farkoster, blir då mycket skamsna över sin egen sång och musikaliska begåvning. Och inte nog med det, de grips också av äktenskaplig kärlek och deras hår och åtsittande kläder lossnar."

En annan *gopī* fortsatte: "Mina kära vänner, Kṛṣṇa är så vacker, att lyckogudinnan alltid stannar vid Hans bröst, och Han är alltid utsmyckad med en gyllene halskedja. Den underbare Kṛṣṇa blåser på Sin flöjt för att friska upp sinnet hos de hängivna. Han är de lidande levande varelsernas ende vän. När korna och alla andra djur i Vṛndāvana går och betar och Kṛṣṇa börjar spela på Sin flöjt, tar de endast en liten bit mat i munnen och slutar sedan att tugga. De spetsar sina öron och blir som förstenade. De verkar inte längre levande utan blir orörliga som djur på en målning. Tonerna från Kṛṣṇas flöjt är så förtrollande att de även bedårar djuren, för att då inte tala om oss själva."

En annan *gopī* sade: "Mina kära vänner, det är inte bara de levande djuren utan också döda ting, såsom Vṛndāvanas floder och sjöar, som överväldigas när de ser Kṛṣṇa gå förbi med Sin påfågelsfjäder på huvudet och med kroppen sminkad med jordfärger från Vṛndāvana. Utsmyckad med blommor och blad ser Han ut precis som en hjälte. När Han spelar på Sin flöjt och tillsammans med Balarāma ropar på korna, då slutar floden Yamunā att strömma och väntar på att en vindpust ska föra med sig dammet från Hans lotusfötter. Floden Yamunā är lika olycklig som vi. Floden erhåller inte heller Kṛṣṇas barmhärtighet. Därför blir den endast lamslagen och håller tillbaka vågorna precis som vi slutar gråta av besvikelse."

Koviloor Digital Library

Hela tiden under Kṛṣṇas bortvaro fällde *gopīerna* tårar, men ibland när de trodde att Kṛṣṇa var i antågande upphörde de att gråta. Men när de märkte att Kṛṣṇa inte kom, började de gråta igen av besvikelse. Kṛṣṇa är den ursprungliga Personliga Guden, alla Viṣṇu-gestalters ursprung, och alla herdepojkarna är halvgudar. Herren Viṣṇu är ständigt dyrkad och omgiven av olika halvgudar, såsom Herren Śiva, Herren Brahmā, Indra, Candra m fl. När Kṛṣṇa strövade genom Vṛndāvana-skogen eller vandrade på Govardhana-berget, åtföljdes Han av herdepojkarna. Medan Han promenerade brukade Han spela på Sin flöjt för att locka på korna. Alla träd, plantor och övrig växtlighet i skogen utvecklade genast Kṛṣṇa-medvetande när Kṛṣṇa var närvarande. En Kṛṣṇa-medveten person offrar allt för Kṛṣṇa. Fastän träd och plantor inte har särskilt avancerat medvetande, blev de ändå Kṛṣṇa-medvetna när de kom i kontakt med Kṛṣṇa och Hans vänner. De greps då av en önskan att få överlämna allt vad de hade att ge, såsom frukt, blommor och nektar som utan uppehåll droppade från trädens grenar.

När Kṛṣṇa vandrade utmed Yamunās strand, kunde man se Honom vackert dekorerad med *tilaka* i pannan. Om halsen bar Han girlander av mångahanda skogsblommor, och Hans kropp var bestruken med sandelträmassa och *tulasī*-löv. Humlorna blev som galna efter atmosfärens rika smak och söta nektar. Eftersom Kṛṣṇa behagades av humlornas surrande, tog Han fram Sin flöjt och började spela, och tillsammans utgjorde dessa ljudvibrationer en sådan välsignelse för örat, att alla vattendjur, tranor, svanar, änder och övriga fåglar blev helt betagna. I stället för att simma eller flyga stelnade de till helt överväldigade. De slöt sina ögon och föll i trance och lovprisade Kṛṣṇa i djup meditation.

En *gopī* sade: "Min kära vän, Kṛṣṇa och Balarāma har så vackra kläder, örringar och pärlhalsband. De roar Sig på Govardhana-bergets topp, och allt grips av transcendental glädje när Kṛṣṇa spelar på Sin flöjt, och därigenom trollbinder Han hela skapelsen. Kṛṣṇas spel tvingade molnen att sluta mullra av fruktan för Honom. Hellre än att störa Kṛṣṇas flöjtvibrationer ville de svara med endast ett svagt muller, för att på så vis lyckönska sin vän Kṛṣṇa."

Kṛṣṇa betraktas som molnets vän, eftersom både molnet och Kṛṣṇa skänker tröst åt människorna när de är bedrövade. När människorna lider av den brännande hettan, tillfredsställer molnen dem genom att skänka regn. På samma sätt skänker Kṛṣṇa tröst och lindring, när folk i det

Koviloor Digital Library

materiella livet lider av de materiella kvalens brännande eld. Molnet och Kṛṣṇa, vilka även har samma kroppsfärg, betraktas sålunda som vänner. För att lyckönska sin överordnade vän lät molnet det inte regna vatten, utan små blommor som täckte Kṛṣṇas huvud som skydd mot solens heta strålar.

En *gopī* sade till moder Yaśodā: "Kära moder, din son är den skickligaste bland herdepojkarna. Han vet allt möjligt, hur man vaktar kor och spelar flöjt. Han komponerar Sina egna sånger, och för att låta dem ljuda för Han flöjten till Sina läppar. Alla halvgudarna, som Herren Śiva, Brahmā, Indra och Candra, böjer Sina huvuden och lyssnar uppmärksamt när Han spelar om morgonen och om kvällen. Fastän de är mycket lärda och skickliga, kan de inte förstå de musikaliska arrangemangen hos Kṛṣṇas flöjt. De lyssnar uppmärksamt och försöker att förstå, men de blir enbart förvirrade, ingenting annat."

En annan *gopī* sade: "Kära vän, när Kṛṣṇa återvänder hem med Sina kor, är Hans fotavtryck — med märken av flagga, blixt, treudd och lotusblomma — en källa till lättnad för den smärta som jorden känner när korna trampar den. Hans sätt att gå är mycket attraktivt, och Han bär med Sig Sin flöjt. Bara av att se Honom, vaknar våra begär efter att få njuta av Hans sällskap, men i samma ögonblick avstannar våra rörelser. Likt träd står vi absolut stilla, och vi glömmer till och med hur vi ser ut."

Kṛṣṇa hade tusentals kor som var uppdelade i grupper alltefter färg. Dessutom hade korna olika namn enligt vad de hade för färg. När Kṛṣṇa var på väg hem igen från betesmarkerna, brukade Han finna alla korna samlade. Liksom en vaiṣṇava på sitt radband har 108 pärlor, vilka representerar de 108 olika *gopīerna*, brukade Kṛṣṇa också locka på 108 olika grupper av kor.

"När Kṛṣṇa återvänder hem igen bär Han girlander av *tulasī*-löv," beskrev en *gopī* Honom för en väninna. "Han lägger Sin hand på en herdepojkes axel och börjar spela på Sin transcendentala flöjt. Den svarta hjortens honor bedåras av tonerna från Kṛṣṇas flöjt, vilka liknar vibrationerna från en *vīṇā*. Hjorthonorna går fram till Kṛṣṇa och stelnar till av förtrollning, och de glömmer både sina hem och makar. På samma sätt som vi förtrollas av Kṛṣṇas ocean av transcendentala kvaliteter, bedåras hjorthonorna av tonerna från Kṛṣṇas flöjt."

En annan *gopī* sade till moder Yaśodā: "Kära moder, när din son återvänder hem smyckar Han Sig med knoppar från *kunda*-blomman, och

Koviloor Digital Library

för att glädja och uppmuntra Sina vänner spelar Han på Sin flöjt. Den milda sydliga brisen skapar en behaglig atmosfär eftersom den är svalkande och doftar gott. Halvgudar, såsom Gandharvas och Siddhas, drar fördel av denna behagliga atmosfär och frambär böner till Kṛṣṇa genom att låta snäckor och trummor ljuda. Kṛṣṇa är mycket vänlig mot innevånarna i Vrajabhūmi, Vṛndāvana, och när Han kommer hem med Sina kor och vänner, minns man Honom som den som lyfte Govardhana-berget. De mest upphöjda halvgudarna, såsom Herren Brahmā och Herren Śiva, brukar ta vara på detta gynnsamma tillfälle och stiga ned på jorden för att bedja sina aftonböner och tillsammans med herdepojkarna lovprisa Kṛṣṇas egenskaper.

"Kṛṣṇa liknas vid månen, född av Devakī ur moderlivets ocean. När Han återvänt hem på kvällen verkar Han vara trött, men ändå försöker Han liva upp Vṛndāvanas innevånare genom Sin lyckobringande närvaro. När Kṛṣṇa kommer tillbaka blomsterbekransad, lyser hela Hans ansikte av skönhet. Precis som en elefant skrider Han in i Vṛndāvana, och träder makligt in i Sin bostad. På grund av Kṛṣṇas återkomst glömmer alla män, kvinnor och kor i Vṛndāvana genast dagens brännande hetta."

Under Kṛṣṇas bortvaro från Vṛndāvana erinrade sig *gopīerna* sådana beskrivningar av Hans transcendentala lekar. De ger oss en liten aning om hur attraktiv Kṛṣṇa är. Allt och alla attraheras av Kṛṣṇa. Det är en perfekt beskrivning av Kṛṣṇas dragningskraft. För personer som försöker vara absorberade i Kṛṣṇa-medvetande är *gopīernas* förebild mycket lärorik. Man kan med lätthet umgås med Kṛṣṇa genom att helt enkelt ständigt erinra sig Hans transcendentala lekar. Alla har en tendens att vilja älska någon. Det centrala i Kṛṣṇa-medvetandet är att man ska ha Kṛṣṇa som föremål för sin kärlek. Genom att ständigt sjunga Hare Kṛṣṇa-*mantrat* och minnas Kṛṣṇas transcendentala lekar kan man bli fullkomligt Kṛṣṇa-medveten och på så sätt upphöja sitt liv och göra det fruktbärande.

Koviloor Digital Library

Ordförklaringar

Ācārya-en andlig mästare som lär genom eget exempel.
Asuras-ateistiska demoner.
Ātmārāma-en visman som är helt tillfredsställd i självet.
Avatāra-"en som nedstiger," en inkarnation av den Högste Herren.
Bhagavad-gītā-grundprinciperna för andligt liv, förklarade av Herren Själv.
Bhakta-en gudshängiven.
Bhakti-yoga-att länka samman med den Högsta Herren genom tjänande kärlek.
Brahmā-den först skapade varelsen i universum, som sedan genom Guds kraft skapade återstoden.
Brahmacārī-en celibat lärjunge, som undervisas av en bona fide andlig mästare.
Brahmajyoti-den opersonliga strålglansen som emanerar från Kṛṣṇas kropp.
Brahman-den Absoluta Sanningen; särskilt den opersonliga aspekten av det Absoluta.
Brāhmaṇa-en lärd man som kan leda samhället eftersom han har förverkligat Brahman och känner *Veda;* den högsta klassen i det vediska samhällssystemet.
Brahma-saṁhitā-en mycket gammal vedisk skrift som innehåller Brahmās böner till Govinda, återupptäcktes av Herren Caitanya i ett tempel i södra Indien.
Caitanya Mahāprabhu-en inkarnation av Kṛṣṇa Själv som framträdde i Navadvīpa i Bengalen på 1400-talet. Han påbörjade det gemen-

Koviloor Digital Library

samma sjungandet av Hare Kṛṣṇa-*mahā-mantra.* Hans liv var ett perfekt exempel på hur *Bhagavad-gītās* lära ska tillämpas i praktiken. Han är Kṛṣṇa Själv i skepnad av en gudshängiven.

Cāmara-en viska av jak-svans.

Deva-en halvgud eller en mycket from människa.

Ekādaśī-den elfte dagen efter nymåne samt den elfte dagen efter fullmåne; denna dag fastar man och fyller sina tankar med Kṛṣṇa genom studier m.m.

Gandharva-en sångare eller musiker bland halvgudarna.

Garuḍa-en jättelik örn som tjänar som Herren Viṣṇus bärare.

Gopīs-herdeflickor, Kṛṣṇas flickvänner och mest förtroliga tjänare.

Gṛhasta-husfader. En som lever i ett gudsmedvetet äktenskap och fostrar sin familj i Kṛṣṇamedvetande.

Guru-en andlig mästare.

Jaya-seger.

Jñānī-den som odlar kunskap (särskilt genom intellektuellt tänkande). Då *jñānīn* uppnått fulländningen överlåter han sig till Kṛṣṇa.

Kadamba-ett träd som bär runda gula blommor, och som vanligtvis bara återfinns i Vṛndāvana-området.

Karma-fruktbringande handling, vilken alltid medför en återverkan, god eller dålig; själva återverkan benämns också *karma*.

Karmī-en person som är tillfredsställd med att arbeta hårt för kortvarig sinnesnjutning.

Kaumudī-en blomma med särskilt stark doft som växer vid Yamunā-flodens stränder.

Kaustubha-en transcendental ädelsten som Gudomens Högsta Personlighet bär runt Sin hals.

Kṛṣṇa-kathā-berättelser som handlar om eller talas av Kṛṣṇa.

Kṣatriya-ämbetsmän eller krigare; den andra klassen i det vediska samhällssystemet.

Kuṅkuma-ett milt doftande rödaktigt pulver som kastas på dyrkansvärda personers kroppar.

Līlā-lek.

Māgadhas-yrkessångare som är närvarande vid offer.

Mahābhāgavata-en första klassens gudshängiven.

Mahāmantra-det stora befrielse-*mantrat:* Hare Kṛṣṇa, Hare Kṛṣṇa, Kṛṣṇa Kṛṣṇa, Hare Hare/ Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare.

Koviloor Digital Library

Mantra-en ljudvibration som kan befria sinnet från illusion.

Māyā (Mahāmāyā)-den Högsta Herrens yttre energi, som täcker den betingade själen och som inte tillåter honom att förstå Gudomens Högsta Personlighet.

Māyāvāda-opersonlighets- eller tomhetsfilosofin.

Māyāvādī-opersonlighetsfilosof, en som anser att Gud ytterst är gestaltlös och utan personlighet, samt de som anser att tomheten är den Högsta Sanningen.

Mukti-befrielse.

Mukunda-Herren Kṛṣṇa, som ger befrielse och vars leende ansikte liknar en *kunda*-blomma.

Nirguṇa-äger inga materiella egenskaper.

Pāṇḍavas-Kung Pāṇḍus fem söner (Yudhiṣṭhīra, Arjuna, Bhīma, Nakula och Sahadeva).

Paramahaṁsa-det högsta stadiet av *sannyāsa;* den främste av de gudshängivna.

Paramātmā-Herrens lokaliserade aspekt som i egenskap av Översjäl befinner Sig i alla levande varelsers hjärtan.

Pārijāta-en slags blomma som bara finns på de himmelska planeterna.

Prakṛta sahajiyā-pseudo-gudshängivna till Kṛṣṇa som inte lyckas förstå Hans absoluta, transcendentala position.

Prāṇāyāma-andningskontroll, tillämpas vid *aṣṭānga-yoga,* det åttafaldiga *yoga*-systemet.

Prasadam-mat som har förandligats genom att den offrats till Herren.

Rasa-det speciella transcendentala förhållandet mellan en individuell andesjäl och den Högste Herren.

Rāsa-līlā-Herren Kṛṣṇas transcendentala lek då Han dansar med *gopīerna.*

Samādhi-trance; försjunkenhet i Kṛṣṇamedvetande, sista stadiet i *aṣṭānga-yoga.*

Saṅkīrtana-yajña-den för Kalis tidsålder föreskrivna offermetoden som består av det gemensamma sjungandet och lovprisandet av den Högsta Personliga Gudomens namn och lekar.

Sannyāsī-en gudshängiven i försakelsens livsordning, som gett upp alla familjeband för att predika Kṛṣṇamedvetande.

Śāstras-uppenbarelseskrifterna.

Sāyujya-mukti-befrielse genom att träda in i Herrens andliga strålglans.

Siddhi-mystisk *yoga*-fulländning.

Koviloor Digital Library

Śiva-den personlighet som har hand om okunnighetens kvalitet och som förintar den materiella världen.

Śrīmad-Bhāgavatam-ett verk som beskriver och förklarar Herren Kṛṣṇas lekar. Sammanställt av Vyāsadeva; också kallat *Bhāgavata-Purāṇa* eller *Mahā-Purāṇa.*

Sudarśana-den "diskus" som är Viṣṇus eller Kṛṣṇas personliga vapen.

Śudra-arbetare, hantverkare, konstnärer; en som tjänar de övriga samhällsgrupperna.

Śyāmasundara-ett namn på Kṛṣṇa. *Śyāma* betyder svartaktig och *sundara* mycket vacker.

Tapasya-självtukt; att för ett högre syfte frivilligt utsätta sig för obekväma situationer.

Tilaka-lyckobringande märken av helig lera, som helgar en gudshängivens kropp och betecknar den som ett Herrens tempel.

Tulasī-en stor gudshängiven i en växts kropp. Kṛṣṇa håller denna växt mycket kär, och dess löv offras vid Hans lotusfötter.

Vaiṣṇava-en som är hängiven Herren Viṣṇu, Kṛṣṇa.

Vaiśya-köpman eller jordbrukare som också skyddar korna.

Viṣṇu-den alltgenomträngande Personliga Guden (en existensform av Kṛṣṇa) som innan skapelsen tränger in i det materiella universumet.

Yajña-offer.

Yoga-den metod som går ut på att länka samman den oändligt lilla levande varelsens *(ātmāns)* medvetande med den oändliga levande varelsen, Kṛṣṇa.

Yogamāyā-Herrens inre kraft som döljer Honom för icke-hängivna.

Yogī-en som utövar *yoga.*

Koviloor Digital Library

Uttal av sanskritord

Sanskritspråket har genom tiderna skrivits på skilda sätt, med hjälp av olika alfabet. Det som används mest i Indien kallas *devanāgarī*, vilket ordagrannt översatt betyder "*devas*, dvs gudarnas, stadsskrift". *Devanāgarī*-alfabetet består av fyrtioåtta bokstäver, tretton vokaler och trettiofem konsonanter. De forntida sanskritgrammatikerna ordnade alfabetet enligt koncisa lingvistiska principer, och denna uppställning har godtagits av alla västerländska experter. Transkriberingssystemet som används i denna bok överensstämmer med det system, som under de senaste femtio åren nästan universellt godtagits av experter för att ange uttalet av varje sanskritljud.

Den korta vokalen **a** uttalas som a i att, långt **ā** som a i far och kort **i** som i i sits. Långt **ī** uttalas som i is, kort **u** som **o** i ost och långt **ū** som **o** i fot. Vokalen **ṛ** uttalas som **ri** i grind. Vokalen **e** uttalas som i eka, **ai** som i aj, **o** som å, och **au** som i aula. *Anusvara* (**ṁ**) uttalas som **n** i det franska ordet bon, och *visarga* (**ḥ**), som förekommer i slutet av ett ord, uttalas på följande sätt: **aḥ** som aha och **iḥ** som **ihi**.

Gutturalerna - **k, kh, g, gh** och **ṅ** - är strupljud och uttalas ungefär som i svenskan. **K** uttalas som i kung, **kh** som i bläckhorn, **g** som i gåva, **gh** som i låghet och **ṅ** som i sång. Palatalerna - **c, ch, j, jh,** och **ñ** - är gomljud, som uttalas med översidan av tungan mot gommen. **C** uttalas som i engelska ordet chair, **ch** som i engelska orden staunch heart, **j** som i engelska ordet joy, **jh** som i engelska ordet hedgehog och **ñ** som i Kenya. Cerebralerna - **ṭ, ṭh, ḍ, ḍh** och **ṇ** - är gomljud, som uttalas med tungspetsen mot gommen. **Ṭ** uttalas som i engelska ordet tub, **ṭh** som i engelska ordet light heart, **ḍ** som i engelska ordet dove, **ḍh** som i engelska ordet red-hot och **ṇ** som i urna. Dentalerna - **t, th, d, dh** och **n** - är tandljud och uttalas med tungan mot tänderna. **T** uttalas som i tanke, **th** som i lathund, **d** som i dans, **dh** som i godhet och **n** som i natt. Labialerna - **p, ph, b, bh,** och **m** - är läppljud. **P** uttalas som i park, **ph** som i upphöjd, **b** som i bön, **bh** som i snabbhet och **m** som i mild. Halvvokalerna - **y, r, l** och **v** - uttalas som i yoga, ras, lätt respektive vår. Sibilanterna (väsljuden) - **ś, ṣ,** och **s** - uttalas på följande sätt: **ś** som i tyska ordet sprechen, **ṣ** som i tjäna och **s** som i sol. **H** uttalas som i helg.

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

Författaren

His Divine Grace A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda uppenbarade sig i den här världen 1896 i Calcutta, Indien. Han träffade sin andliga mästare, Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Gosvāmī första gången i Calcutta 1922. Bhaktisiddhānta Sarasvatī, en framstående och lärd hängiven, grundare till sextiofyra Gauḍīya Maṭhas (vediska institut), tyckte om denne bildade unge man och övertygade honom att ägna sitt liv åt att lära ut vedisk kunskap. Śrīla Prabhupāda blev hans elev, och elva år senare (1933) vid Allahabad blev han hans formellt initierade lärjunge.

Vid deras första möte 1922 anmodade Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura Śrīla Prabhupāda att sprida vedisk kunskap medelst engelska språket. De år som följde skrev Śrīla Prabhupāda en kommentar till *Bhagavad-gītā*, bistod Gauḍīya Maṭha i dess arbete och 1944 startade han utan hjälp en engelsk tidskrift, som utkom varannan vecka, redigerade den, maskinskrev manuskripten och läste korrektur. Han distribuerade till och med de enskilda exemplaren själv, och kämpade för att uppehålla publikationen. När den en gång startat, upphörde tidskriften aldrig. Nu fortlever den genom hans lärjungar i väst.

Som ett erkännande av Śrīla Prabhupādas filosofiska kunnande och hängivenhet, hedrade Gauḍīya Vaiṣṇava-sällskapet honom 1947 med titeln "Bhaktivedanta." Vid femtiofyra års ålder drog sig Śrīla Prabhupāda 1950 tillbaka från äktenskapslivet, och fyra år senare ingick han i *vānaprastha*-stadiet (tillbakadraget liv) för att kunna ägna mer tid åt sina studier och sitt författarskap. Śrīla Prabhupāda reste till den heliga staden Vṛndāvana, där han levde under mycket blyga omständigheter vid det historiska medeltida Rādhā-Dāmodara-templet. Där var han engagerad åtskilliga år i djupa studier och författande. Han gick in i försakelsens livsordning (*sannyāsa*) 1959. Vid Rādhā-Dāmodara, började Śrīla Prabhupāda arbeta på sitt livs verk: en mångvolymöversättning och kommentar av *Śrīmad-Bhāgavatam* (*Bhāgavata Purāṇa*) bestående av artontusen verser. Han skrev också *Easy Journey to Other Planets.*

Efter att ha publicerat tre volymer av *Bhāgavatam,* kom Śrīla Prabhupāda till USA 1965 för att fullgöra sin andlige mästares uppdrag. Sedan dess har His Divine Grace skrivit över åttio band auktoritativa översättningar, kommentarer och sammanfattande studier av indiska filosofiska klassiker.

När Śrīla Prabhupāda 1965 för första gången anlände till New York City med en fraktångare, var han praktiskt taget utfattig. Det var efter nästan ett år av stora svårigheter som han grundade det Internationella Sällskapet för Kṛṣṇamedvetande i juli 1966. Under hans omsorgsfulla vägledning, har sällskapet på ett decennium vuxit till en världsomspännande organisation med nästan etthundra *āśramas,* skolor, tempel, institut och jordbrukssamhällen.

1968 grundade Śrīla Prabhupāda New Vṛndāvana, ett experimentellt vediskt samhälle i West Virginias bergstrakter. Inspirerade av framgången för New

Koviloor Digital Library

Vṛndāvana, som nu är ett blomstrande jordbrukssamhälle på över fyrahundra hektar, har hans lärjungar sedan dess grundat flera liknande samhälle i USA och Europa.

1972 introducerade His Divine Grace det vediska systemet för grundskole-och gymnasieutbildning i väst genom att grunda Gurukula-skolan i Dallas, Texas. Skolan startade med tre barn 1972 och i början av 1975 hade antalet vuxit till etthundrafemtio.

Śrīla Prabhupāda har också inspirerat till uppförandet av ett stort antal kulturella centra i Indien. Centret i Śrīdhāma Māyāpur i Västbengalen är början till en planerad andlig stad, ett ambitiöst projekt som beräknas vara färdigt om ca tio år. I Vṛndāvana finns det magnifika Kṛṣṇa-Balarāma-templet, ett internationellt gästhus samt en stor Gurukula-skola. Det finns också stora kulturella centra i Bombay, Hyderabad och Purī. Det är centra dit västerlänningar kan komma och bo för att skaffa sig erfarenhet om vedisk kultur.

Śrīla Prabhupādas mest betydande bidrag är emellertid hans böcker. De är mycket uppskattade bland akademiker för sin auktoritet, djup och klarhet, och används i många universitetskurser. Hans skrifter har översatts till trettiotvå språk. Bhaktivedanta Book Trust grundades 1972 enbart i syfte att publicera Śrīla Prabhupādas böcker och har blivit världens största bokförlag när det gäller indiks religion och filosofi. Dess viktigaste projekt är publicerandet av Śrīla Prabhupādas uppskattade översättning av och kommentar till *Śrīmad-Bhāgavatam,* ett gigantiskt verk på fyrtio volymer.

Under 1967-1977 reste Śrīla Prabhupāda trots sin aktningsvärda ålder jorden runt tolv gånger på föreläsningsturnéer som förde honom till sex världsdelar. Trots ett sådant mastigt tidsschema, fortsatte Śrīla Prabhupāda att vara litterärt produktiv tills han lämnade denna värld i november, 1977. Hans skrifter utgör ett veritabelt bibliotek av vedisk filosofi, religion, litteratur och kultur.

KOVILOOR ANDAVAR LIBRARY. KOVILOOR
A. No. 28045

Koviloor Digital Library

Den vediska litteraturen, av vilken *Śrīmad-Bhāgavatam* är den väsentligaste skriften, innehåller en stor mängd kunskap, vilken du nu har tillgång till på svenska genom Bhaktivedanta Book Trust, och som du finner tillämpad praktiskt i Krishnarörelsen. Tyckte du att innehållet i denna bok verkar intressant kan du få veta mer genom att kryssa för ett eller flera alternativ på denna kupong och sända in den till nedanstående adress.

Jag vill veta mer om följande och ber att ni sänder mig:

○ ett gratis provexemplar av tidskriften Krishnas Värld, med aktuell information om Krishnarörelsen etc.

○ en färgkatalog över Bhaktivedanta Book Trusts övriga böcker.

○ information om medlemskap i Krishnarörelsen (Krishnas Vänner etc.)

○ information om kursverksamhet på Hare Krishna Center.

övrigt (andra önskemål) ______________________________

____

____

Klipp ur kupongen och sänd den till:

HARE KRISHNA CENTER, Fridhemsgatan 22, 112 40 Stockholm

Koviloor Digital Library

INBJUDAN

Du är välkommen att besöka Hare Krishna Center, dagligen mellan 9.00 och 19.30. Vegetarisk servering, försäljning av böcker, musik, kryddor etc, föredrag och kurser, samt mycket mer, finner du där. Varje söndag kl 16.00 bjuds det på en stor SÖNDAGSFEST, med musik, föredrag och en fantastisk vegetarisk festmåltid — gratis. Välkommen!

Hare Krishna Center, Fridhemsgatan 22, 112 40 Stockholm, tel 08-54 90 02
Hare Krishna Center, Västra Hamngatan 20, 411 17 Göteborg, tel 031-11 61 66

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

"Månens uppgång ökade Kṛṣṇas längtan att dansa med *gopī*-flickorna. Skogen var rik på väldoftande blommor. Atmosfären var svalkande och det låg feststämning i luften. När Kṛṣṇa började spela på Sin flöjt blev alla *gopī*-flickor som förtrollade. Effekten av de lockande flöjttonerna förstärktes tusenfalt av den uppåtgående fullmånen, den röda horisonten, den lugna och svala luften och de praktfulla blommorna. Alla dessa *gopī*-flickor hyste en naturlig kärlek till Kṛṣṇa på grund av Hans skönhet, och när de hörde vibrationerna från Hans flöjt, syntes de bli fulla av åtrå att tillfredsställa Kṛṣṇas sinnen."

Kṛṣṇa – all glädjes källa är författad av His Divine Grace A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda, vår tids främste kännare av den ursprungliga, vediska visdomen. I denna bok, som utgör ett sammandrag av *Śrīmad-Bhāgavatams* mest förtroliga del, låter han oss ta del av en kunskap och tillfredsställelse som existerar bortom denna förgängliga värld.

THE BHAKTIVEDANTA BOOK TRUST